

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BESTSELLING AUTHORS OF A MERRY LITTLE MEET CUTE

**JULIE MURPHY &
SIERRA SIMONE**

Fundamentals of Being a

*Good
Girl*

A NOVEL

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

Fundamentals of Being a Good Girl^{*}

IN AKADEMİK İŞLER
ROMAN

Julie Murphy ve
Sierra Simone

A V O

HarperCollinsfofi/i6eri'nin bir yayını

* Joey F***ing Kemp'in dipnotları.

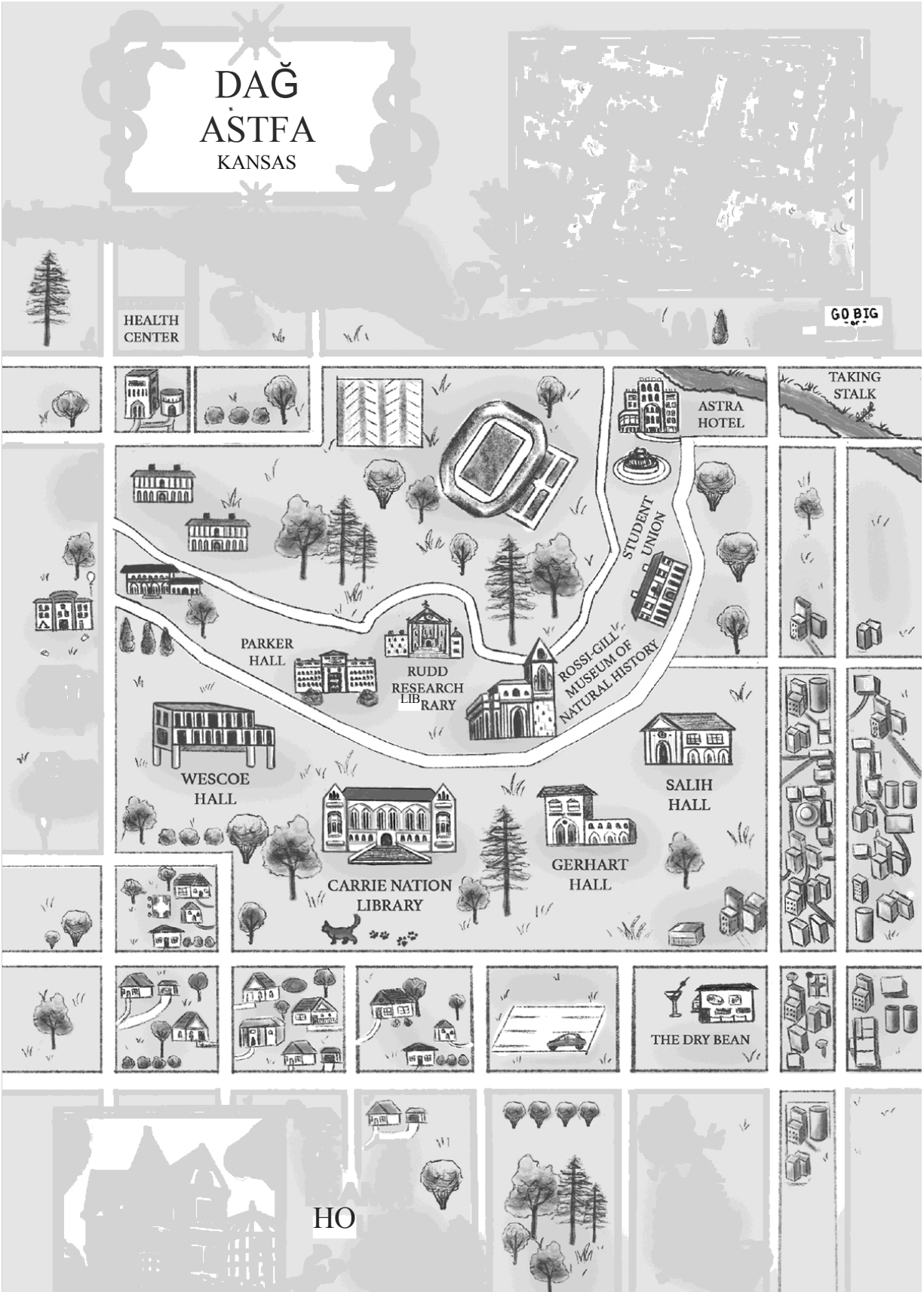
† İki de çok kötü iyi kızlar.

Okuyuculara Not

Bu e-kitap, cihazınız tarafından destekleniyorsa, e-okuyucu/erişilebilirlik ayarlarınız aracılığıyla erişilebilen aşağıdaki erişilebilirlik özelliklerini içerir:

- Yazı tipi boyutu ve satır yüksekliği değişikliği
- Arka plan ve yazı tipi renklerini değiştirme
- Yazı tipi değişikliği
- Hizalama değişikliği
- Metni sese dönüştürme
- Sayfa numaraları aşağıdaki basılı baskıdan alınmıştır:
ISBN 9780063338371

Harita

Adanmışlık

Flavia için, en iyi iyi kız

Epigraf

Ruj sür ve kendine gel.
—ELIZABETH TAYLOR

İç

Kapak

Başlık Sayfası

Okuyuculara Not

Haritası

İthaf Epigraf

Önsöz

Birinci Bölüm: Bram İkinci

Bölüm: Maddie Üçüncü

Bölüm: Bram Dördüncü

Bölüm: Maddie Beşinci

Bölüm: Bram Altıncı Bölüm:

Bram Yedinci Bölüm:

Maddie Sekizinci Bölüm:

Bram Dokuzuncu Bölüm:

Maddie Onuncu Bölüm:

Maddie On birinci Bölüm:

Bram On ikinci Bölüm:

Bram On üçüncü Bölüm:

Maddie On dördüncü

Bölüm: Bram On beşinci

Bölüm: Bram On altıncı

Bölüm: Bram

On Yedinci Bölüm: Maddie On

Sekizinci Bölüm: Bram

On Dokuzuncu Bölüm: Maddie
Yirminci Bölüm: Maddie Yirmi
Birinci Bölüm: Bram Yirmi İkinci
Bölüm: Maddie Yirmi Üçüncü
Bölüm: Maddie Yirmi Dördüncü
Bölüm: Bram Yirmi Beşinci Bölüm:
Maddie Yirmi Altıncı Bölüm:
Maddie Yirmi Yedinci Bölüm:
Bram Yirmi Sekizinci Bölüm:
Maddie Yirmi Dokuzuncu Bölüm:
Bram Otuzuncu Bölüm: Bram
Otuz Birinci Bölüm: Maddie Otuz
İkinci Bölüm: Maddie Otuz Üçüncü
Bölüm: Bram Otuz Dördüncü
Bölüm: Bram Otuz Beşinci Bölüm:
Maddie Otuz Altıncı Bölüm:
Maddie Otuz Yedinci Bölüm:
Maddie Otuz Sekizinci Bölüm:
Bram Otuz Dokuzuncu Bölüm:
Bram Kırkinci Bölüm: Maddie
Epilog

Teşekkürler Yazarlar

Hakkında

*Julie Murphy ve Sierra Simone'un diğer eserleri Telif
Hakkı*

Yayıncı Hakkında

Önsöz

Kuru Fasulye
20:49

"Minor League Baseball'da oynayanlara benzeyen insanları sorun etmezsen, fena görünmüyor," diyor Sloane bir dakika sonra.

"O bir gelincik gibi görünüyor." Bir ekleme: "Rehabilitasyona gitmiş bir gelincik." Bu sözler Sloane'ın kuzeni Leo Saint James'e ait.

Leo haklı. Söz konusu adam *kemirgen gibi* geçip gider ve masadakiler hep birlikte başlarını sallarlar.

"Tamam, boşandıktan sonra ilk aşkın Jeremy Allen White'ın utanç verici amcası olmasa da," diyor Joey, "ama umudumu kaybetmiyorum! Sen efsanevi bir aşk hikayesini hak ediyorsun! Sen güzel, akıllı ve iyisin..."

Joey şimdi ağlamaya başlıyor; içtiğinde her zaman biraz duygusal olur. Ama gerçekten! Sloane Saint James

on yıl boyunca kontrolcü bir pislikle evliydi; bu gece resmi ve yasal olarak özgür olduğu ilk gece ve Joey sadece onun mutlu olmasını istiyor. Eski günlerdeki gibi iyi vakit geçirmelerini istiyor, aynı barda ucuz içkiler ve yüksek sesli müzik eşliğinde kalabalıklaşıp, sonunda Sloane'ın dairesinin zemininde battaniyeler ve dostlukla iç içe kalmış halde uykuya daldıkları gibi.

Otuzlu yaşların ortasında olmanın asıl sorunu budur. Bir noktada, yeni anılar yaratmayı bırakıp, zaten sahip olduğun anılara tutunmaya karar verirsin. Wisconsin Lunchbox adlı içkileri içmek gibi aptalca şeyler yapmayı bırakıp, bunun yerine sadece sorumluluk sigortası olan araba sigortasını yükseltmeye başlarsın.

Ve bu çoğunlukla iyi bir değişiklik — Joey, otuzlu yaşlarında olmanın getirdiği diğer şeyleri seviyor, örneğin komik bir eşi ve çay partisi yapmadan önce onu parlak göz farı ile kaplayan üç küçük kızı — ama neden ara sıra hep birlikte yeni anılar da yaratamıyorlar? Neden Sloane bu gece sıçan suratlı bir adamla kötü bir karar veremiyor? Joey'nin Duck Fart, ardından Chuck Norris ve ardından French Pension Protest sipariş etmesini engelleyen nedir?

aralarında birkaç gri saç ve bazı mortgage ödemeleri olsa da, neden Andromeda Club'ın patentli Best Nights Ever'larından birini yaşayamıyorlar?

"En İyi Gece'yi yaşamak istiyorum," diyor Joey, büyük ellerinde bir tur içkiyle masaya gelen Bram'a aniden.

Bram sakın bir şekilde — Bram her şeyi sakın bir şekilde yapar — Joey'nin önüne bir bira, Leo'nun önüne bir bardak sek viski ve Sloane'ın önüne her zamanki ekstra ekstra sek martini koyar. Bram ise, bu gece masadaki tek profesör için hazırlanan, hobbitlerin içeceği gibi görünen kırmızımsı bir bira içer. Adam, buruşuk gömlekler, tozlu kitaplar ve insanları yosun hakkında sıkıntıdan patlatacak kadar sıkıcı bir hayat sürmektedir.

Sonunda Bram, "Bu noktada Medium Night Ever ile yetineceğim," der ve oturup yüzünü eliyle okşar.

Masa ona bakıyor. Bram Loe'dan, en iyi adamdan —*unru ffled* teriminin icat edildiği ~~am~~— küçük stres gösterisi, masayı devirip kırık camların üzerinde kar melekleri yapmakla aynı şey.

"İyi misin, şampiyon?" diye sorar Joey.

Bram bir yudum alır, eli bardağı neredeyse gölgede bırakır. (Hobbit gibi *yaşıyor* olabilir, ama Bram'ın kendisi 1,80 metreden uzun, kaslı, sakallı ve zor kazanılmış bronz tenli bir adamdır.) "Biliyor musun," der Bram bir dakika sonra, "sorduğuna göre, bugün oldukça sinir bozucu bir gündü."

Joey başını kaldırıp Saint James kuzenlerinin gri gözlerle birbirlerine bakıştıklarını görür. Kuzenler, aşırı zengin olmalarının yanı sıra, aynı soluk ten rengini, platin saçları ve gümüş rengi gözleri paylaşmaktadırlar. (İkisi arasındaki temel fark, Sloane'ın nazik olması, Leo'nun ise bir Berluti çantası dolusu neşter olmasıdır.)

Sloane'ın kusursuz bir şekilde manikürlenmiş tırnakları martini kadehine hafifçe vurur. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Joey, Bram'ın reddedmesini bekliyor — Bram'ın onlara güvenmediği için değil, Bram'ın bugüne kadar başa çıkamadığı hiçbir şey olmadığı için. On sekiz yaşında lise aşkını hamile bırakmak? Söz konusu aşkıyla evlenmek ve yıkık dökük bir Queen Anne evini yenilemek? Sürpriz ikizler? Kadrolu iş? Boşanma? Bram her şeyi sakinlikle karşılamıştır, sanki geniş, süveterle kaplı omuzları her türlü yükü taşıyabilirmiş gibi.

Ama Bram, içkisini uzun bir yudumla içerek onu yine şaşırtır. "İkizler Sara'nın köpeğine çikolatalı dondurma yedirdiler," der yuttuktan sonra. Ve sonra, sanki düşünmüş gibi, bir çeyrek bardak birayı daha bitirir.

"Peki Sara'nın köpeği neden senin evinde?" diye sorar Leo ağır ağır. "Boşanmanın en belirgin avantajı, o canavarı bir daha görmek zorunda kalmamak değil mi?"

o canavarı bir daha görmek zorunda kalmamaktır."

"Doğru, köpek neden benim evimde?" Bram, sanki bir öğrenci tam da doğru soruyu sormuş gibi, öğretmen gibi başını sallayarak tekrarlar. "Sara'nın buzul araştırma bursu son dakikada onaylandı, ama neredeyse hiç haberimiz yoktu ve plan yapmak için zamanımız yoktu... yani, kelimenin tam anlamıyla hiçbir şey için. Ve Sara'nın ihtiyacı olduğu süre boyunca Hester Prynne'i alabilecek bir köpek pansiyonu ya da evcil hayvan bakıcısı yoktu."

Joey, Sara'yı sever — o da grubun bir parçasıdır ve Bram ile arkadaş olarak ayrılmışlardır — ama Leo haklıdır. Başka biri için, eski sevgilinin ayrıldıktan sonra bıraktığı dev köpek, "Yeni İmzalanmış Boşanma Belgeleri" mumunu yaktığınız anda, kesinlikle "*senin sorunun değil*" kategorisine girer.

Ama onların en iyi adamı Bram Loe için durum farklıydı.

"Her neyse, bu araştırma önerisini hafta sonuna kadar teslim etmem gerekiyor ve ikizleri dondurma yemeye götürüp, en büyük çocuğuma onları gözetmesi için rüşvet verip, herkes tatlılarla meşgulken gizlice dizüstü bilgisayarında çalışabileceğimi düşündüm." Bram, içeceğinin yüzeyine çıkan baloncuklara bakıyor. "Ama Fern telefonuyla uğraşıyordu ve ikizler Hester Prynne'in aç göründüğünü düşündüler ve birdenbire kusmuş bir köpek ve dört yüz dolarlık bir veteriner ziyareti ile uğraşmak zorunda kaldım."

"Peki o canavar öldü mü, ölmedi mi?" diye sorar Leo.

Bram ona yumuşak bir bakış atar. Leo'nun tuzaklarına asla kanmaz, bunu Sloane bile başaramaz. "Hester iyi. Tombaugh'daki son park yerini çalan velet sayesinde değil ama. Andromeda'ya park etmek zorunda kaldım ve köpeği Dr. Sackrider'in ofisine kadar taşımak zorunda kaldım."

Masadakiler Bram'a sempatiyle bakarlar. Andromeda'dan Tombaugh Caddesi'ne yürümek, kusmayan, 50 kiloluk bir köpek olmasa bile çok zordur.

"Neyse, her şey yolunda, ama köpek geceyi veterinerde geçirmek zorunda, ikizler travma yaşıyor, Fern bu gece bebek bakıcılığı yapacağı için bana sessiz muamele ediyor, işlerim hiç bitmedi ve hala nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Önümüzdeki sekiz hafta boyunca tek başına babalık yapacağım." Bram koyu renkli saçlarını elleriyle tarar ve iç geçirir.

"Bir au pair'e ihtiyacın var," diyor Sloane, au pair'lerin normal bir şey olduğunu düşünerek büyümüş biri gibi. Leo, onun yanında tembelce başını sallıyor.

"Yerel bir ajansa acil durum talebinde bulundum," diyor Bram yorgun bir sesle. "En azından öğleden sonraları yardım için. Aksi takdirde, her şey Fern'e kalacak ve o da o pislik çocuk onu terk ettikten sonra zaten yeterince meşgul."

Bram, her şeye karşı gösterdiği aynı tarafsız tavırla "*pislik çocuk*" der, ama Joey, Bram'ın kızının eski erkek arkadaşından bahsederken bardağını tutan elinin hafifçe titrediğini fark eder. (Hiçbiri, lisans öğrencisiyken Bram'ın sarhoşken, yakalanmadan bir cesedi nasıl saklayacağını ayrıntılı bir şekilde anlattığını unutmamıştır. Bu, etçil bitkiler ve güzel sanatlar bölümünün çömlek fırınına bir geziyi içeriyordu.)

"Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum," diyor Joey, "ve bu bir au pair değil. Sevişmen lazım, kardeşim. Tıpkı Sloane gibi."

"Ama benim gibi değil mi?" diye sorar Leo.

"Leo, bu sabah Cassandra teyzenin doğum günü yemeği hakkında sormak için seni aradığımda, suçüstü yakalanmıştın," diyor Sloane kuru bir şekilde. "Seks konusunda cesaretlendirilmeye ihtiyacın olduğunu sanmıyorum."

"Bana güvenin, çocuklar." Joey ellerini genişçe açarak TED Talk konuşmasına hazır olduğunu gösterir. Belki Bram gibi bir profesör ya da Sloane gibi hayır işleri için düzenlenen galalara katılan şık bir kişi değildir, ama harika seksin uzun vadeli sağlık yararları konusunda uzmandır. "Riley ve ben sürekli seks yapıyoruz..."

"Evet, biliyoruz," diyor Sloane.

"...ve tansiyonum harika, kolesterolüm harika, bench press'im hiç olmadığı kadar iyi..."

"Bunun, karını İncil'de yazıldığı gibi tanımaktan kaynaklandığını bilemem," diyor Leo.

"... ve bence gerçekten o gonadlarla dışarı çıkıp gonad alanında hiçbir şey bırakmamalısın!"

"Teşekkürler, Koç," diyor Sloane.

Bram hiç dinlememiştir. "O park yerini benden çaldığına inanamıyorum," diye mırıldanır.

"Kim?" diye sorar Leo.

"Yaramaz *çocuk*." Joey, Bram'ı hiç bu kadar sinirli duymamıştı. "Sinyal lambamı yakmış, dönüş yapmak için bekliyordum. Hester Prynne arabamın her yerine kusarken, o utanmadan *benim yerimi aldı*. Camı indirip ona, onun gelmeden önce o yeri beklediğimi söylediğimde, bana orta parmağını gösterdi!"

Her gün üniversite öğrencileri, ergen bir kızı ve birinci sınıfa giden ikizleriyle uğraşan biri için, Bram bu parmak hareketiyle yapılan kabalık karşısında benzersiz bir şekilde sinirlenmiş görünüyor.

Joey başını sallar ve birasını bitirir. Bram'ın gerçekten rahatlaması gerekiyor, hepsinin de öyle. Joey bunun cevabını biliyor.

Diğerlerini Bram'ın kötü ruh haliyle baş başa bırakarak, Joey tezgaha yaklaşır ve görevdeki barmeni çağırır. Barmen aynı zamanda mekanın sahibi (ve isteksiz bir aşçı)dır. Robbie, Joey ve diğerleri sahte kimlikli üniversite öğrencileri olarak bu kutsal mekanı keşfetmeden çok önce The Dry Bean'in sahibiydi ve Joey, adamın ellili mi yoksa seksenli mi olduğunu gerçekten bilmiyordu. Robbie'nin uzun, ince kaşları, onu rosacea hastası büyük boynuzlu bir baykuş gibi gösteren, yılların izlerini taşıyan tek kanıtı.

"Otuzlu yaşlarındaki bir masayı yirmi bir yaşındaymış gibi davranacak hale getirecek bir içkin var mı?" diye sorar Joey.

Robbie bir an düşünür, sonra arkasında asılı olan kara tahta tabelayı işaret eder.

HAFTANIN SHOT'I: AKADEMİK İŞLER

**Copperhead gururunun bir yudumu! Gin, rom,
tekila, votka, triple sec ve Midori'nin üzerine
yenilebilir bakır parıltı serpilmiş bir içki.**

Joey memnuniyetle gülümser. "Korkunç görünüyor. Dört tane alacağım."

21:17

Joey, ışıklar kararırken ve Lesley Gore'un "It's My Party" şarkısının tanıdık melodisi çalmaya başlarken shotlarla geri döner.

"Birisi doğum günü şaplakları alacak!" Joey, shotları dağıtırken sevgiyle bağırır. (Kendisi için ekstra bir shot satın almıştır, adı Big Guy Touchdown olan bir şey, ve lise futbol koçu olan iri bir adam olarak, bu shot açıkça onu çağırmaktadır.) "Tamam, üç deyince, millet!"

"Bunun içinde ne var?" diye sorar Leo, yeşil ve bakır rengi içkiyi zayıf ışığa doğru tutarak.

Joey, Leo ile bu konuda tartışacak zamanı yoktu ve ayrıca içinde ne olduğunu da hatırlamıyordu. "Bu senin ilacın. Hepimizin ilacı. Bunları içeceğiz ve sonra hayatımızın en güzel gecesini geçireceğiz. Beni duyuyor musun?"

Leo şüpheli görünüyor, ama Sloane başını sallıyor ve Bram köpek kusmuğunun hatırasını silip atmaya çok hazır görünüyor. Bardaklarını kaldırıp birbirine çarptırıyorlar ve "*Optimus noctem!*" *diye bağırıyorlar. Sonra hepsi eski usul Astra Üniversitesi Copperheads ıslığı çalıyor ve bardaklarını masaya vurarak içkilerini bir dikişte içiyorlar.

Leo tekrar konuşabilecek hale geldiğinde, "Bize zehirli bardaklar getirdin" diye homurdanır.

"Sihirli bardaklar."

"Keşke Alessandro da burada olsaydı," diyor Leo ve Sloane başını sallıyor. Alessandro Ottaviano, Kansas City'deki Astra Üniversitesi Tıp Merkezi'nde beyin cerrahisi profesörüdür ve insanların beyinlerini incelemekle meşgul olduğu için buraya gelip bizimle vakit geçiremiyor.

Sara dışında bu gece 'da olmayan tek kişidir. *

DJ mikrofona yaklaşır ve müziğin sesini bastırarak bağırır "Lütfen bu gecenin doğum günü kızı Maddie Kowa-kowaltch'a Mount Astra'nın büyük bir hoş geldin selamını verin..." Bir duraklama. "Kaliforniya'dan Maddie!"

Altın sarısı saçlı güzel bir genç kadın sahneye çıktığında bar alkışlar ve tezahüratlarla karşılaşır. Kadın şişmandır, üst kısmı daha küçük, kalçaları ve uylukları ise oldukça büyüktür. Bunların hepsi dar bir kazak ve kalem etekle sergilenmektedir. Ağzı biraz fazla geniş ve günahkarca dolgundur, büyük gözleri ise engerek yılanı kadar yeşildir.

"O," diyor Bram.

Sesi garip... alçak ve nefessiz. Sanki bir yarışı kazanmış ama buna kızmış gibi.

"Kim?" diye sorar Joey, masadan Big Guy Touchdown'ını alırken.

"O *velet*."

DJ şimdi Kaliforniya'dan gelen Maddie'yi yan duvara dönük, elleri yıllar boyunca onlarca doğum günü şaplakçısının ellerini içeren Sharpie kalemikle çizilmiş çizgilerin içine yerleştirilmiş halde durdurur. Yeşil ve bakır renkli kürek çıkar.

Joey'nin yanında Bram kaskatı kesiliyor.

"Bugün kaç yaşındasın?" diye soruyor

DJ. "Yirmi altı!" diye cevaplıyor Maddie.

"Güvenli kelimen *sadece nakit bahşiş!*" diyor DJ ve sallamaya başlıyor. Şaplaklar başlangıçta hafif vuruşlar gibi, ama bar DJ ile birlikte her vuruşun felaket bir darbeymiş gibi bağırıyor ve Maddie, yumuşak dudaklarında bir gülümsemeyle kalabalığa bakıyor.

Sonra o ve Bram göz göze gelirler.

Bram'ın eli masanın üzerinde yumruk halindedir. Çenesi sıkılır.

Gözleri biraz kısılır ve DJ, Maddie'ye son bir kez, şaka yapmadan kürekle vurunca — onu inlemeye yetecek kadar sert bir vuruş — Bram nefesini tutar.

Maddie'nin inlemesine neden olacak kadar sert bir şaplak attığında, Bram nefesini tutar.

"Belki de onunla park etme kurallarını konuşmalısın," diyor Leo. "Tabii, kamuya açık alanda müstehcenlik suçu işlemekten ayağa kalkabildiğinde."

"Siktir git," diyor Bram, dikkati dağılmış bir şekilde. DJ Maddie'yi sahneden indirirken, gözleri hala Maddie'nin üzerindedir.

Leo'nun yüzünde yavaşça bir gülümseme belirir ve onu bir anlığına Tanrı'nın en sevdiği meleklerden biri gibi gösterir, tüm o heykel gibi yüz hatları ve muhteşem simetrisiyle. "Bram Loe az önce bana *siktir git* mi dedi?"

Joey ellerini ıştır. Aşılar şimdiden işe yarıyor!

"Daha fazla shot!" diye bağırır Joey ve Leo, Wall Street borsa simsarları hakkında bir filmde çıkmış gibi görünen siyah metal kredi kartını uzatır.

"Bu tur benden," der zengin pislik. "Bu gece Profesör Nice Guy'ı ne kadar zorlayabileceğimizi görmek istiyorum."

22:02

Joey, bir Big Guy Touchdown daha almak için bara atlar ve Robbie'nin dar merdivenlerden aşağı inip tezgahın arkasına geçip yeni bir shot bardağı almasını izler.

"Hala yukarıda mı yaşıyorsun Robbie?" diye sorar Joey.

Robbie başını sallar. "Yıllar önce taşındım. Orayı satmak için yavaş yavaş yeniliyorum."

"Satamazsın!" Joey panik içinde haykırır. "Bu bar, bu topluluğun vazgeçilmez bir parçası! Dry Bean, Kansas'ın Mount Astra'sıdır!"

Robbie, kot pantolonundan yıpranmış bir cüzdan çıkarır ve içindeki fotoğrafları karıştırır. Joey, bir an için Robbie'nin eşi, çocukları veya torunlarının fotoğrafını göreceğini düşünür, ancak Robbie fotoğrafı açıp Joey'nin önündeki bara koyduğunda, bunun

pontoon teknesinin fotoğrafı olduğu anlaşılr. Çok eski, çok çirkin bir pontoon teknesi.

"O beni bekliyor," der Robbie hüznle. "Ozarks Gölü'nde. Tek ihtiyacım olan bu bok çukurunun tapusundan adıml çıkarmak."

22:57

Joey uzun boylu ve kötü birine çarpar ve Leo dönüp ona sert bir bakış atar. "Dinleme işinin ortasındayım," der Leo sert bir sesle, sesi keskin buz gibi. "Ve işaretimi kaçıırırsam seni öldürürüm."

"İşaretin mi? Ne için?"

Leo, Joey'e mükemmel burnundan aşağıya doğru bakar, yüzünde hafif bir alaycı gülümseme vardır. "Nişanımı duyurmak için."

"Sen nişanlı değilsin," der Joey, neredeyse kesin bir şekilde.

"Ve sen çenenin kapatmazsan asla nişanlanmayacağım." Sonra Leo onu itekler.

11:32

Bram, doğum günü kızı Maddie'nin üzerinde dikiliyor. Maddie sırtını duvara dayamış, Bram ise kolunu Maddie'nin başının yanına dayamış, yüzünü Maddie'nin yüzüne yaklaştırmış ve muhtemelen park etme kuralları hakkında sert bir şekilde konuşuyor.

Onu azarlamak ya da bir şeyi vurgulamak için parmağını kaldırır ve Kaliforniya'dan Maddie başını eğip inci gibi beyaz dişleriyle parmağının ucunu ısırır.

12:01

Sloane barda oturmuş Robbie ile konuşuyor, ponton teknesinin resmini göğsüne sıkıca bastırmış, Robbie ise tavandaki su lekelerini işaret ediyor.

Tavanındaki su lekelerini işaret ederken. Arkasında, Jägermeister tabelasının yanındaki duvara, Danny Glover ve Steve Buscemi tarafından imzalanmış *Lonesome Dove* mini dizisinin çerçeveli bir posteridir. *

Sloane telefonunu çıkarır ve pontoon teknesinin resmini hala kucaklayarak tuşlara basmaya başlar.

12:28

Joey, kalabalığın onaylayan haykırıışları eşliğinde "Barracuda"yı söylemeyi bitirir. Biri bis ister. DJ'den The Champs'ın "Tequila" şarkısını ister, çünkü sözlerini ezbere bilmektedir.

12:56

Joey, eski futbolcularından biriyle masa başında bilek güreşı yaparken, insanlar bağıırıyor ve masaya dolar banknotları atıyor. Biri boş eline bir Big Guy Touchdown daha uzatıyor ve Joey rakibinin elini masaya bastırırken içkisini bitiriyor.

Kazandığı paraya bakın! Yirmi yedi dolar!

Göğsü kabarıyor. Riley onunla gurur duyacak. Ailesinin geçimini sağladı. O bir avcı ve bir savaşçı. Belki eve döndüğünde Riley hala uyanık olacaktır...

1:07

Joey'nin görüşü bulanık, ama kahverengi kadife pantolon giymiş kaslı bir çift bacağın, barın üstündeki boş dairelerin merdivenlerinden yukarı kaybolduğunu gördüğünden oldukça emin. Bram'ın kahverengi oxford ayakkabılarına da çok benziyor.

Bu da kazak takımının soluk mavisi mi?

1:20

Resmi olarak.

Bram gitti. Saint James kuzenleri gitti. Eve Uber ile dönme zamanı.

Joey Fucking Kemp'in Evi 2:21

"Prezervatifin var mı?" Riley fısıldıyor. Her zaman fısıldamak zorundalar. Bezelye yığınlarının üzerinde küçük prensesler gibi uyuyan üç kızın laneti.

"Bir seferlik ne zararı var ki?" Joey fısıldayarak cevap veriyor. Ayrıca prezervatifler *çok uzakta*, banyoda falan.

Riley bunu düşünür gibi görünüyor. "Tamam," diyor, biraz esneyerek. "Sanırım hala emziriyorum. Henüz tekrar hamile kalabileceğimi sanmıyorum."

Hayatımın en güzel gecesi.

Birinci Bölüm

Bram

"Uyanık," diye fısıldar küçük bir ses. "Sen sor." "Hayır, sen sor."

"Fern'e soralım."

İki çift minik ayak hızla koşuyor ve ben sırt üstü yuvarlanıyorum —karton duvara. Yüzüme bir çarşaf düşüyor ve onu çekip çıkarmaya bile zahmet etmiyorum çünkü en azından güneşin beynimi delmesini engelliyor.

Çok... parlak.

Burnumdan nefes alıp, gözlerimi açmadan mümkün olduğunca fazla bilgi almaya çalışıyorum. Gıcırdayan ahşap bir zemindeyim — *benim* gıcırdayan ahşap zeminde. Hala kemerim ve ayakkabılarım ayağымda. Başım ağrıyor, ağzım kurumuş

ve penisim ağrıyor. On sekiz yaşımdan beri hiç bu kadar ağrımamıştı.

Dün geceden bir anı aklıma geliyor: prezervatifi çıkarıp, veledin çantasında sakladığı yedek prezervatifi kullanmak zorunda kalmak. Sonra bir tane daha kullanmak zorunda kalmak.

Üç kez. Tanrım. Bir gecede üç kez yapmayalı... yıllar oldu.

"Baba," diye bir gencin mutsuz sesi duyulur. Yüzümdeki çarşaf çekilir ve gözlerimi açmak için kendimi zorlarım. Göz kapaklarım, ince zımpara kağıdı gibi kornealarımı sıyrır.

"Evet?" diye boğuk bir sesle cevap veriyorum ve sonra oturmaya çalışıyorum (bir hata). İkizlerin etrafıma kurdukları karton kalenin başka bir duvarını deviriyorum, kafatasımın ön ve arka kemiklerinde keskin bir acı hissediyorum ve sonra en büyük kızımın sessiz yargısıyla yüzleşmek zorunda kalıyorum.

On yedi yaşındaki birinin benim tamamen yasal olan kötü kararlarımı değerlendirmesi için çok genç olduğumu fark ettim. (Teşekkürler, 2000'lerin Kansas cinsel eğitimi.)

"Saat kaç?" diye soruyorum.

Fern, annesinin koyu renkli gözleriyle bana bakıyor. Yüzündeki ifade değişmiyor, ama babasının giyinik halde yerde uyuduğu konusunda bir şeyler düşündüğü çok açık. "Sabah dokuz. İkizler *saatlerdir* uyanık."

"Sen de saatlerdir uyanık mısın?" diye soruyorum, Eski ders kitapları ve yıpranmış sözlükler, masaların üzerine çarşafları tutturuyor — bu çarşafların kesinlikle yukarıdaki yataklarda olması gerekiyor — ve ezilmiş meyve suyu kutuları, tezgahların ve sandalyelerin üzerine dağılmış durumda. YouTuber'ın video oyunu yorumlarının tiz sesleri, gizemli ve terk edilmiş bir yerden geliyor ve evcil kurbağanın yaşadığı antika akvaryuma baktığımda, cam kapağın menteşeli olduğunu görüyorum. İçinde kurbağa yok.

"Şey, ben yeni kalktım," diye itiraf ediyor Fern. "Ama *beni* uyandırdılar *seni* uyandırmak için uyandırdılar, sana krep istediklerini söylemek için."

Salonun hemen ötesinde, merdivenlerin olduğu yerde bir hareket görüyorum. İki koyu renkli kıvrıcık saçlı kafa, casusluk ya da askıya alınmış bir toplantı için birbirine eğilmiş durumda.

"Bu doğru mu?" diye ikizlere soruyorum. "İkiniz de krep mi istiyorsunuz?"

İkizler gölgelerin içinden çıkarlar. Sara'nın annesinin Noel için onlara aldığı makyaj malzemelerini süper kahraman kostümleriyle birlikte giymişlerdir ve Fern'in odasından çaldıkları yüksek topuklu ayakkabılarla bana doğru gürültüyle yürürler. İkizlerin sözcüsü Letty boğazını temizlerken, utangaç olan Berry kucağıma tırmanır. Elma suyu ve güneş gibi kokuyor.

Ben onun yumuşak, parlak saçlarını öperken, Letty öncelik sırasına göre istedikleri malzemeleri sayıyor, krem şantiden başlayıp dilimlenmiş muza kadar.

BİR SAAT SONRA, Advil aldım, duş aldım ve ikizler okulun olmadığı son güneşli günün tadını çıkarmak için arka bahçeye koşarken mutfak adasından şuruplu tabakları topluyorum. Tabakları bulaşık makinesine koyuyorum, Sara ve benim icra yoluyla satın aldığımız eski evin zemin katına bakınıyorum ve kendime yorgun bir iç çekiş izni veriyorum. Queen Anne'i seçtik çünkü 1) paramız yoktu ve ucuzdu ve 2) bir iki dağınıklığı affedebilecek türden bir ev gibi görünüyordu. Sara ve ben her zaman steril minimalizmden ziyade ev gibi dağınıklığı tercih eden insanlardık ve Queen Anne, titiz şömineleri, vitray pencereleri ve süslü metal kapı kollarıyla pratikte önceden dağınık bir evdi.

Ama bu eski ev için bile çok dağınık ve öğleden sonrasını temizlik yaparak geçirmeyi kabulleniyorum (ve ikizleri nazikçe benimle birlikte temizlik yapmaya ikna ediyorum). Kalenin bir kısmını salonda bırakabiliriz belki, çünkü onların hayal gücünü ve yapısal mühendislik sorunlarını çözme becerilerini teşvik etmeyi seviyorum

yapısal mühendislik ikilemlerini, ama *tüm* zemin çarşaflar ve kanepelerle kaplıysa kurbağayı asla bulamayız ve Hester Prynne'i veterinerden almadan önce kurbağayı bulmamız gerekiyor...

"BABA!" Fern mutfığa koşar. Bronz yanakları panik ve Ağustos güneşiyle kızarmıştır. "Arabam çalışmıyor!"

"Tamam," diyorum, bulaşık makinesini ayarlayıp kapıyı kapatarak. "Gelip bir bakayım."

"Sophia ile kütüphanede buluşup okula dönüş posterleri yapmamız gerekiyor," diye ekler Fern. "Bu çok önemli, çünkü Olivia çoktan vazgeçti ve Emily de lakros oynarken küçük parmağını kırdığı için yardım edemiyor."

"Peki, Sophia ile ne zaman buluşacaksın? İkizleri toplayıp seni bırakabilirim..."

"On beş dakika önce buluşmam gerekiyordu," diyor Fern, arka kapıya doğru yürürken. "Yürüyerek giderim."

"Fern," diye sakın bir sesle sesleniyorum, "seni götürmem benim için sorun değil."

Sadece ikizleri toplayayım..." "Vakit yok!"

"Seni seviyorum!" diye bağırırken arka kapı çarparak kapanır. Elbette, "*ben de seni seviyorum*" ya da "*hoşça kal*" gibi bir cevap gelmez. Gençler işte.

Fern'in çıkmasının ardından gelen sessizlikte, zihnimde günün görevlerini yeniden sıralıyorum. Temizlik yapmam, kurbağayı bulmam, Fern'in eski Honda'sına bakmam... Hester Prynne'i almam... ve teklifimi bitirmem gerekiyor.

Ama önce, çamaşır makinesini çalıştırmak için yukarı çıkıyorum, dün gece giydiğim düğmeli gömleğimi bulup soğuk yıkama yığınının ayırmaya hazırlanıyorum. Yakasında pembe ruj lekesi var.

O veledin ağzı boğazımda, kulak mememi ısırtıyor.

Çenesi elimde, yeşil gözleri benimkilere bakıyordu. Ağzı ıslaktı ve açıldı, barın üstündeki boş dairenin gölgesinde parlıyordu.

"Biri sana biraz terbiye vermeli." Kendi sesimi zar zor tanıdım. Düşük, ağır ve sert.

Titredi ve titredi, kendi yarattığı kar fırtınasında bir velet gibi. "Sen öyle diyorsan," diye fısıldadı ve sonra ağzını açarak parmaklarımı içine almak istemiş gibi yaptı.

Sinirlenerek avucumun içini fermuarımın arkasında şişen yeni sertleşmiş penise bastırdım. Otuz beş yaşındayım, uygunsuz ereksiyonlar geçmişte kalmış olmalı! Özellikle de tek ebeveyn olarak birkaç dakika yalnız kalabilmek için deniz gelgitlerini ve ay döngülerini haritalandırmam gerektiği için.

Ama tanrım, o. Onun çok dolgun dudakları, çok büyük gözleri. Sonunda içine girdiğimde sıvı ipek gibi olan amı; o kadar sıcaktı ki, bacaklarının arasında hareket ederken cildim yanacak sandım.

Cebimdeki telefonum çalışıyor ve onu çıkarmak için cebimi karıştırırken, kumaşın, benim sergilediğim ham ama sevimli bir şekilde umut verici ereksiyona sürtünmesinden dolayı yüzümü buruşturuyorum.

"Loe," diye cevap veriyorum, beynimin yüzde 90'ı hala The Dry Bean'in üstündeki park yeri hırsızını sikiyor olsa da, olabildiğince hoş bir şekilde.

"Bram, ben Ali," diyor bölüm başkanım Dr. Ali Darwish ve yanıt beklemeden devam ediyor: "Oregon'daki kelebek sapıkları, polenleyici seminer serisi için gönderdiğin web sitesi metnini hala almadıklarını söylüyorlar. Ben de onlara, bana da kopya gönderdiğin için metni aldığını bildiğimi söyledim, ama muhtemelen mikro bira içmekle meşgul oldukları için spam kutularını kontrol etmiyorlar. Bu yüzden, tekrar gönderir misin? Çünkü web sitesine koymadan önce tüm metni Track Changes ile kontrol etmek isteyeceklerini biliyorsun ve ben de gelecek hafta dekanla görüşmeden önce yayına girmek istiyorum."

Geç kalmış bir nefes alıp, Oregon'dan gelen misafir öğretim görevlileriyle ilgilenmeyi de dahil etmek için bugünkü yapılacaklar listesini zihnimde gözden geçiriyorum.

"Tabii ki," diyorum. "Hiç sorun değil."

"Harika! O zaman bu e-postayı arşivleyeceğim ve varlığını unutacağım. Bu arada, Sara'nın bursunu tebrik ederim, bu harika bir şey."

Aynı akademisyenle evli olmak ve on yıldan fazla bir süredir aynı kurumda çalışmanın bir yan etkisi, beş yıldır boşanmış olmamıza ve Sara'nın iki yıldır başka biriyle nişanlı olmasına rağmen, insanların bizi hala bir bütün olarak görmesidir. Başarılarımız hala *Sara ve Bram'ın* ortak başarıları olarak görülüyor ve genellikle bu durum beni rahatsız etmiyor, ancak insanlar haklı olarak ona ait olan övgüyü bana yönelttiğinde rahatsız oluyorum.

"Ali, benim bununla hiçbir ilgim yok, hepsi onun eseri. Ama nazik sözlerini ona ileteceğim."

"Her büyük buzul bilimcisinin arkasında, hava fritözü ve kırıntılarla kaplı çocuk koltukları olan bir eski koca vardır," diyor Ali dalgın bir şekilde. "Tamam, gelen kutumdaki diğer mesajlar bekliyor. Sonra konuşuruz, Bram."

Telefonu kapatıyorum, ama telefonu cebime koymadan önce Sara'dan bir mesaj görüyorum.

Fairbanks'a sağ salım vardım! Sence daha sonra çocuklarla FaceTime yapabilir miyim?

Uygun olduğunu düşündüğüm bir zaman belirliyorum — Sara'nın araştırmaları onu Mount Astra'dan uzaklaştırırsa da, en azından iki günde bir çocuklarla iletişim kurmasını öncelikli hale getirmeye çalışıyoruz — ve sonra telefonumu bir kenara koyup derin bir nefes alıyorum.

İyi tarafı, ereksiyonumun geçmesi.

Çamaşır makinesine bir yük koyuyorum, Fern'in arabasının kaputunun altına girmek için yıpranmış Astra Üniversitesi Copperheads tişörtünü giyiyorum ve sonra sevgiyle restore edilmiş merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum.

Temizlik, kurbağa, araba, köpek, Oregon, telefon görüşmesi. Evlilik teklifi.

Hepsini yapabilirim, değil mi? Ve ikizlerin ve Fern'in gerçek yemeğe benzeyen bir şeyler yediklerini kontrol edebilirim? Ve dün gece bir barda bir yabancıyla seviştiğimi ve bunu tekrar yapmak istediğimi düşünmemem gerekir, değil mi?

Temiz, *kurbağa*, araba, *köpek*, Oregon, *telefon görüşmesi*—Kapı zili çalıyor.

Merdivenlerin başında dururum, benimle kapı arasındaki karton ve kumaş yığını düşünürüm ve yenilgiyi kabul ederim

yenilgiyi kabul ediyorum. Dört ayak üstüne çöküp karton tünelden sürünerek geçiyorum, omuzlarım her şeye çarpıyor. Kapıya ulaşım açtığımda kapı zili tekrar çalıyor.

Ve sonra sanki ateşe verilmiş gibi hissediyorum.

Dün geceden kalma velet, çiçekli bir sundress ve inci takılarla, sanki Kongre Country Kulübü'ndeki pazar brunch'ından yeni gelmiş gibi, günahkar ağzı utangaç bir pembe tonuyla boyanmış halde ön verandamda duruyor.

"Ben Madelyn Kowalczyk," diyor. "Ajans, sizin bir..."

Sonunda kiminle konuştuğunu fark eder ve durur.

Birbirimize bakıyoruz.

Tam o anda kayıp kurbağa kaleden çıkmaya karar verir. Kurbağa ikimize de selam niteliğinde *bir "ribbit"* sesiyle selam verir ve ardından ön kapıdan dışarı fırlayarak yola doğru koşar.

"Siktir," diyor velet.

İkinci Bölüm

Maddie

Şimdi, geçen yıl Gentry'nin büyükannesinin doğum günü partisinde gururla giydiğim, ikinci el aldığım deve rengi Coach loafer'larımın parmaklarında kurbağa pisliği gibi bir şey var (en azından annesi Burberry taklidim için bana iltifat edene kadar gururluydum). Bu, beni buraya, yani benim yeni patronum olan, isimsiz, seksi sevgilimin kapısına getiren birçok önseziden sadece biriydi. Harika.

"Tamam." Dün geceki anıları zihnimin en derin köşelerine itebilecekmişim gibi yumruklarımı gözlerime bastırıyorum. Ama... hayır. Hala hepsi orada. Taze bir papatya gibi. Devasa, iri yarı, otoriter baba, üç prezervatiften ilkinin doldururken at kuyruğunu çekip duruyor. Arkamdan beni yalıyor — benim için korkutucu ama heyecan verici bir ilk. O kadar şiddetli boşaldım ki, çılgılığım aşağıdaki barın gürültüsüne rakip olacak kadar yüksek çıkmış olabilir.

gürültüsüyle rekabet edecek kadar yüksek olabilirdi. Arabama geri yürürken, ağırlı ve kesinlikle mutluydum. (Şu ana kadar mutluydum.)

"Tamam," diyorum tekrar, yumruklarımı indirirken görüşüm yavaşça bulanıklaşıp tekrar netleşiyor. "Bu olamaz..."

"Kirpi!" diye bağırır, asi koyu kahverengi bukleleri olan, büyük boy topuklu ayakkabılar ve süper kahraman pelerini giyen küçük bir kız. Sessiz ama aynı derecede sevimli ve neredeyse aynı görünen bir kız, onun peşinden verandanın merdivenlerinden aşağı iner.

"Sokağa çıkma!" Bossy Daddy, beni geçip onların peşinden sokağa doğru koşarken bağırır.

Dönüp bakınca, kurbağanın kaldırıma geri sıçradığını ve Mountain Dew Baja Blast içen, yağlı bir genç çocuğun scooterının tam önüne düştüğünü görüyorum.

"Lanet kurbağa," diye mırıldanıyorum ve merdivenlerden kaldırıma koşuyorum, çocuğun önüne atlayarak, onu, başıboş amfibi ezmeden hemen önce çimlere uçuruyorum.

"Hey!" diye bana bağırır.

"Bir dahaki sefere nereye gittiğine dikkat etsen iyi olur," derim, kurbağayı (*iğrenç*) alıp, çeşitli moot court ve sahte duruşmalarda karşı tarafın avukatına attığım aynı sert bakışı ona atarım. Çocuk, scooter'ını sessizce alıp yanımdan geçmeden önce, neredeyse çimlere eriyip gider. Keşke lise yıllarında bu bakışı öğrenmiş olsaydım, diye düşünüyorum, ve bu ilk kez olmuyor.

"Kirpi!" diye şarkı söylerler kızlar, beni idolü olarak seçmiş küçük bir tarikatın üyeleri gibi dizlerimin etrafında toplanırken.

Çiçekli elbisenin önünü silmeden önce kurbağayı seve seve onlardan birine veriyorum. Sonra da şu anki durumumda, çoğunluğu ve yanlış bir şekilde sadece kuru temizleme ile yıkanabilen bir gardırobu nasıl idare edeceğimi düşünüyorum.

"Baba! O, Porcupine'i kurtardı," diyor sokağa koşan ilk kız. Bana bakıyor. "Sen bizim kahramanın. Teşekkürler!"

"Ve çok güzelsin," diyor diğer kız yumuşak bir sesle, Porcupine adını verdiği kurbağayı eline alırken.

Bossy Daddy başını sallarken yutkunur ve adem elmasının sallanışı, dün gece boynuna dilimi değdirdiğim anı hatırlatır bana.

Kızlara bakıyorum. "Rica ederim ve teşekkür ederim." Tarzım eskisine göre daha sıradan ama küçük kızları etkilemek için yaşamadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Babalarına bakıyorum (zihnimde ona "otoriter baba" demeyi bırakmam gerek, yoksa ağzımdan kaçırarak). "Bu işe yaramayacak."

Hâlâ ıslak olan saçlarını parmaklarıyla karıştırdıktan sonra kızlarına gülümsedi. "Letty, Berry, içeri girip Porcupine'i akvaryumuna geri koyabilir misiniz?"

İkisi ön kapıya doğru zıplayarak giderler ve bizi yalnız bırakırlar. Sadece ikimiz ve cinsel gerilimin duvarı.

Bir adım geri çekiliyorum. Gün ışığında, onun ön bahçesinde üzerine atlayacak değilim. Hayatım zaten yeterince karmaşık, buna bir de bu karmaşıklık eklenmesin. "Evet," diyorum ona. "Çocukların çok tatlı görünüyor, ama bu olamaz. İyi şanslar."

Caddenin karşısına park ettiğim arabama dönmek için arkamı dönüyorum. Bu işe ihtiyacım var, ama azgın, kalbi kırık ben, doğum günümde kendimi kötü hissettiğim için her şeyi mahvetmek zorunda kaldım. Şimdi, zararsız ve gerçekten unutulmaz bir ilişki gibi görünen şey, beni daha da geriye götürüyor. Dün gece dışarı çıkıp, shotlar, peynirli patates kızartması ve shotlar ile peynirli patates kızartması arasında o yemek kamyonundan aldığım cupcake gibi gereksiz şeylere para harcadığım için hemen pişman oldum. Bu, tek başıma geçirdiğim ilk doğum günümdü ve bunun önemli bir şey olmadığına ve pek de önemi olmadığına ikna olmuşum... ta ki cupcake'imi paylaşacak kimsem kalmayana ve birdenbire bunun çok önemli olduğunu hissedene kadar.

"Bekle," diye seslendi ve aynı emir veren ses tonu,

sözcük ağzından çıkar çıkmaz durup geri dönmekten nefret ediyorum.

"Ben ajansı ararken bir dakika içeri girer misin? Belki bu sorunu çözebiliriz." Yüzünde dün gece kesinlikle olmayan bir çaresizlik ifadesi var.

"Tamam," diyorum. Belki bir müşteri araması, ajansı tamamen kendi başıma aramaktan ve yeniden atanmayı beklemekten daha hızlı olur.

Kenara çekilip, benim önünden merdivenleri çıkmamı bekliyor. "Bir karışıklık olmalı. Ajans, gönderecekleri çocuk bakıcısının Astra'da öğretim görevlisi olduğunu söylemişti."

Arkamı dönüyorum. "Akademik birine benzemiyor muyum?"

Tek kaşı ciddi bir şekilde yukarı kalkar. "Ben öyle demedim." Bakışlarını arabamın Kaliforniya plakasına çevirir. "Onların buraya yerleşmiş olduklarını yanlış bir şekilde varsaymıştım."

Ugh, peki.

"Bu arada, benim adım Maddie," diyorum. "İkimiz de birbirimizin adını sormayı düşünmedik galiba."

"Şey," der ve sonra... kızarır. Böylesine iri bir adamda bu çok sevimli durur. "Seninkini doğum gününden önce açıklamışlardı... ama sanırım sana benimkini vermekten başka şeyler düşünüyordum. Ben Bram Loe. Üniversitede ekoloji profesörüyüm."

"Siyaset bilimi bölümünde yardımcı öğretim görevlisiyim. Sanırım iş arkadaşımınla yatmak patronumla yatmaktan daha iyidir."

Şimdi kulaklarının kenarları da parlıyor, ama bunun dışında hiç sarsılmamış görünüyor, bu da açıkçası bir meydan okuma gibi geliyor. Hayatımın son üç yılı, olabildiğince hoşgörülü olmaya adanmıştı. Ama Bram'da bir şey, onu kızdırmak istememe neden oluyor.

Bram'ın evi yaşanmış bir ev. Biriktirici bir şekilde değil, omuzlarımdaki gerginliği gevşeten bir şekilde. Gentry

Cooper Wade III ve ben, o evi satın almadan önce gezdiğimiz model evden daha düzenli bir şehir evinde yaşıyorduk. İlk Noel'imizde çekilmiş zevkli portremiz dışında, orada yaşamın izi yoktu. Diş fırçalarımız her sabah ve akşam yerlerine konurdu. Etrafta su bardağı kalmazdı ve o, sabah duşunu aldıktan sonra her gün duş kapısını silerdi. (Seks, akşam saat dokuz buçuk ile on buçuk arasında yapılmak zorundaydı. Sabah seks, konsantrasyona yardımcı olmuyordu.)

Bram telefonunu kulağına götürmeden önce ekranını kaydırırken, dün gece giydiği düğmeli gömleğin yerine, yıpranmış bir Astra Üniversitesi tişörtü giydiğini fark ettim. Telefonun diğer ucundan cevap beklerken, ön kolundan dirseğine kadar uzanan damar tişörtünün koluna kayboluyordu. Ve tek düşünebildiğim, beni sırtım göğsüne yaslanacak şekilde kendine çektiğinde, arkamdan uzanıp eteğimi kaldırdığında ve elini nabız atan merkezime yerleştirdiğinde aynı damarın seğirdiği şekli. Ona külotumu kenara çekip ıslak kıvrımlarımın arasına parmağını sokması için yalvardığımda.

Woo. Tamam, biraz hava almam lazım. Ve belki yüzüme biraz soğuk su serpilmeli. Bram artık resmi olarak patronum olmasa bile, onunla tekrar birlikte olmak kötü bir fikir olur. Bu işe ihtiyacım var ve üniversitenin romantik ilişki yaşayan öğretim üyelerinin uyması gereken çok özel insan kaynakları kuralları olduğundan eminim, bu da ilişkiyi kabul edilebilir ve açık hale getirir, ama tek gecelik ilişki - üç kez yaptıysa hala tek gecelik ilişki mi sayılır? - her neyse, kampüsteki itibarımı başlatmak için gerçekten istediğim şey, azgın bir ilişki değildi.

Bram mutfakta volta atarken, parmakları arasında bir kalemi çevirerek, personel ajansına durumu genel hatlarıyla açıklıyor.

Bir an durup gözlerini üzerimde gezdiriyor, sonra kendi kendine başını sallıyor. "Evet, bir... çıkar çatışması olduğunu fark ettik."

"Aferin," diye fısıldıyorum.

Aldığım tek tepki, çok sinirli bir şekilde kaldırılmış kaşlar.

"Tamam," diyor. "Sanırım bu iş için iyi bir şey." Bir süre duruyor. "Şey... hayır. Önce tartışacağız ve gerekirse tekrar ararım." Arayı kapatırken başını sallıyor ve gözleri benimkilere takılıyor. "Evet, teşekkürler. Sen de."

Mutfak tezgahına eğilip ellerimi dudaklarımın üzerine koyuyorum. "Kulağa pek umut verici gelmedi."

Yavaşça başını sallıyor. "Üç yıl önce doğu Kansas'ta tüp bebek patlaması yaşandı ve şimdi ovalar ikizlerle dolup taşıyor. Ajans, en erken bir ay içinde yeni birini atayabileceklerini söylüyor, ama bu benim için bir fayda sağlamıyor, çünkü anneleri *artık* yok ve sadece ben varım."

"Evet." Ayağa kalkıp eteğimi düzeltiyorum. "Bu kötü bir haber... senin için."

Şimdi mutfak tezgahına yaslanıp yüzünü elleriyle ovuşturuyor. Birkaç derin nefes aldıktan sonra dik duruyor ve yüzünde sakinlik hakim. "Sana yüzde yirmi zam yapacağım."

"Pazarlık yaptığımızın farkında değildim." Sesim daha çok mırıldanma gibi çıkıyor. Şu anda cinsel olarak tahrik mi oldum?

"Pazarlık yapmıyoruz," diyor düz bir sesle.

Alt dudağım dışarı çıkıp çenem düşerek suratım asılır. Önce, o ve onun büyük penisi, daha başlamadan işimi kaybetmeme neden oluyor, şimdi de pazarlık yapmama izin vermeyerek eğlencemi mahvediyor. Onun teklifini kabul ettiğimden değil, çünkü kardeşim Nolan'dan öğrendiğim bir şey varsa, o da işte sevişmemek gerektiğidir. (İş arkadaşıyla evlendiği gerçeği konuyla alakasız; Nolan'ın cinsel açıdan her şeyi kabul eden tavrı, onun bir şekilde birlikte çalışmadığı biriyle evlenme ihtimalinin en iyi ihtimalle düşük olduğu anlamına geliyordu. Yani hala aynı fikirdeyim.)

Bram'ın ifadesi yumuşar ve bu beni durdurur.

"Çaresiz durumdayım," diyor. "Burayı, isteyebileceğin en güvenli ve en ideal çalışma ortamı haline getireceğime söz veriyorum. Ayrıca, işinin tek amacı, ben yokken burada olman. Biz gece gemileri gibi olacağız, Maddie. Hepsi bu. Başka seçeneğim kalmasaydı sana bunu sormazdım."

Çocuklarla ilgili bilgileri aktarmak dışında birbirimizi muhtemelen hiç görmeyeceğimiz konusunda haklı. Berry ve Letty çok sevimli. Ajans, üçüncü çocuğun araba kullanabilen on yedi yaşında bir kız olduğunu söylemişti. Tanrım, onun bir genç kızı olacak kadar yaşlı mı?

Bunu yapmamalıyım. Aslında, yapıp yapmayacağıma bile karar vermemiştim, ama onu biraz daha zorlayabilir miyim diye merak etmeden edemedim. Teklifinin pazarlık edilemez olduğunu söylemiş olabilir, ama denemeden ayrılırsam bütün gün kendime kızarım. Tabii ki, sadece eğlence için.

Burnumdan nefes alıp çantamın askısını omzuma geçirdim.

Vücut dilimi açık ve net bir şekilde okudu. "Yüzde yirmi beş," dedi. "Yüzde yirmi beş."

Bir an için topuklarımın üzerinde geriye doğru eğilip itmeye hazırlanırım, ama o yirmi beşte durur. O başını salladığında adrenalin dalgası omurgamdan yukarı doğru koşar. Pazarlık yaparken benimle aynı hızda gidebilen biri nadirdir ve onun bunu ne kadar sessiz ve nazik bir şekilde yapabildiği oldukça seksi.

Ama henüz işim bitmedi. "Kurallarım var," diyorum. Bu noktada ağzım otomatik pilotta çalışıyor. Sanki, devirdiğim anda su dolu bardağın gerçekten döküleceğini ve parçalanacağını bilmek zorunda olan bir kedi gibiyim.

"Ne istersen," diyor, adanın etrafında dolaşarak aramızdaki mesafeyi biraz kapatıyor.

Şimdi sıra benim kaşlarımı

kaldırmamda. "Mantıklı sınırlar içinde,"

diye açıklıyor.

"Artık seks yok."

Çenesi sıkışır. "Tabii ki."

"Hiçbir koşulda bu evde baş başa kalmayacağız."

"Bu sorun değil."

"İş tanımında haftada beş gün yemek pişireceğim yazıyor. Haftada üç gece ev yapımı yemek, diğer iki gece ise dışarıdan yemek sipariş etmeyi öneriyorum."

"Yerel menülerle dolu bir klasörüm var."

O çok fazla uyumlu. Onu bu kadar zorladım ama o hiç tereddüt etmedi. Şimdi evet demek zorunda kaldım. Neden öylece çekip gitmedim ki?

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup onu son bir kez daha zorlamaya çalışıyorum. "Çalışırken ortaya çıkabilecek tüm masraflar ve benzin için kendi adıma bir kredi kartı istiyorum."

Bir an düşünceli bir şekilde bana bakar. "Acil olarak bir tane gönderteceğim. Yarın başlayabilirsin."

Ağzım açık kalır, ama tam bir aptal gibi görünmeden kendimi durdururum.

Bazen pazarlıkta sorun, en beklemediğiniz anda kazanmaktır.

Beni kapıya kadar geçirir ve sanki bana rehberlik ediyormuş gibi elini belimin üstüne koyduğunu hissederim. Beni koruyor.

Mahvoldum.

Alabama biniyorum ve onun ön kapısını kapatmasını bekliyorum, sonra arkamı dönüp alabama her döndüğümde yaptığım hızlı envanter kontrolünü yapıyorum. Yastıklarım orada. Battaniyelerim. Uyku paletim — ikiz yatak şiltesi. Hepsi yolcu koltuğunun altında sakladığım tuvalet malzemelerinin yanında duruyor.

Yarın iki küçük kızı gezdireceğim, bu da bagajı yeniden düzenlemem gerektiği anlamına geliyor, çünkü eşyalarımın çoğunu, gardırobum da dahil, orada saklıyorum. Kızların görebileceği bir yerde kişisel eşyalarımın açıkta durmasını istemiyorum.

Letty ve Berry ile geçirdiğim ilk günün ardından, babaları Bram eve geldiğinde, yeni dadılarının bir nevi —tamam, kesinlikle—arabasında yaşadığını öğrenmesini istemem.

Üçüncü Bölüm

Bram

Ertesi gün öğleden sonra ofisime girdiğimde, Leo Saint James'i koltuğumda, ayaklarını kitap yığınınına dayamış, havaya bir elma atıp bileğini çevik bir hareketle yakalarken buldum.

Leo'nun uzun bacaklarının etrafından dolaşarak masama ulaştım. "Saint James*ofisinde yoğun bir gün müydü?" diye sordum nazikçe, deri çantamı yere bırakıp eşyalarımı çıkarmaya başladım.

"Benim için meşgul olmaları için insanlara para ödüyorum," diyor Leo, uzun bacaklı kambur duruşundan kalkmaya zahmet etmeden. uzun bacaklı kambur duruşundan doğrulmaya tenezzül etmeden.

Oturup dizüstü bilgisayarımı açtım. "Kendi şehrinde meşgul olmak istemedin mi?"

"Mount Astra fabrikasını ziyaret etmem gerekiyordu ve geri dönmek çok yorucu geliyordu. Buraya gelip

dinlenmek zorundaydım."

"Ofisine geri dönmek yarım saat sürer," diye cevap veriyorum. "Muhtemelen park edip buraya yürümek bile yirmi dakikanı almıştır."

Leo başını koltuğun kenarına yaslayıp gözlerini kapatır. Elindeki elma sallanır. "Aynen öyle. Şimdi iki kat daha yorgunum. Dr. Loe bugün nasıl?"

"İyi. Bu yılın ilk Bio 1 dersini verdim." Bio 1 çok kalabalık bir ders; üç bölüme ayrılmış olsa da, her bölümde dört yüzden fazla öğrenci var. Dört yüz öğrenci, yeni sırt çantalarıyla ve yanlıs binadan koşarak geldikleri için kızarmış yanaklarıyla. Yarısı gereksiz ayrıntılı notlar alırken, diğer yarısı kampüste ucuz bira kaynağı bulmuş gibi görünüyordu. Hepsi bana, yüzüstü süt kabına düşmek üzere olan dengesiz yavru kedileri hatırlattı.

"Ah. Bilim bebekleri," diyor Leo. "Ne zaman büyük çocuklara ders vereceksin?"

"Bu öğleden sonra."

Adaletli olmak adına, bölümümüz 100 ve 200 seviyeli dersleri öğretmenler arasında eşit olarak paylaşıyor ve bazı profesörlerin daha küçük, üst düzey dersleri tercih ettiğini bilsem de, ben ilk seviye dersleri öğretmeyi hiç sorun etmiyorum. Çoğunlukla birinci sınıf öğrencileri ve evet, yorucu olsalar da bir o kadar da sevimliler. Bir öğrencinin bilimi *sevdiğini*, bu konuda *başarılı* olabileceğini, bunun sadece başlangıç olduğunu ve istedikleri kadar bilim öğrenebileceklerini keşfetmesini izlemekten daha güzel bir şey olamaz.

"Bu arada," diyor Leo, gerçekten spontane olamayacak kadar rahat bir sesle, "senin o sevimli küçük flörtün, ben içeri girerken Salih'e koşuyordu."

Salih Hall, psikoloji ve cinsiyet çalışmaları bölümlerini barındırıyor... ve siyaset bilimi bölümünü.

Maddie'nin burada ders verdiğini biliyordum, benim yanımdaki binada olacağını *biliyordum*, ama yine de...

Sanırım bunun beni etkilemeyeceğini düşünmüştüm. Cumartesi gecesini, onu bir barın üstündeki terk edilmiş bir dairede mutfak masasına eğdirirken, onun yumuşak kıvrımlı kalçalarını hemen hatırlamayacağımı düşünmüştüm.

Onun vücudundan her çıktığımda sikimin ne kadar ıslak olduğunu.

Leo'ya baktım ve onun beni keskin gümüş rengi bakışlarıyla izlediğini gördüm. Kapalı gözleri ve sıkılmış ifadesi, melek gibi yüz hatları ve kıskanılacak saçlarıyla büyülenen zavallı ruhları kandırabilir, ama beni kandıramaz. Leo ve benim yeterince geçmişimiz var, ilgisinin meraktan öteye geçtiğini anlayabiliyorum.

"Evet," diyorum sonunda, *tarafsız bir* ses tonu bulmuşum. "Burada yardımcı öğretim görevlisi."

"Mm." Leo elmasını tembelce bir kez daha salladı. Sonra bir kez daha. "Ve bu bilgiyi, sen yukarıda ona yerel park kurallarını açıklarken mi verdi sana?"

Kulaklarımın uçları yanıyor — utangaç çocukluğumdan otuzlu yaşlarıma kadar beni takip eden birkaç şeyden biri — ve dizüstü bilgisayarına bakıyorum. "Aslında ikizlere yardım edecek."

Elma durur.

"İkizler," diyor.

"Ve Fern. Bazen. Belki." "Bram, *dadıyla yattın mı?*"

"O bir çocuk bakıcısı," diyorum, biraz sertçe. "Ve bu olduğunda aramızda bir işçi-işveren ilişkisi yoktu."

"Tabii, tabii," diye Leo'yu yatıştırırım. "Yani, bu, sen ve Sara yirmili yaşlarınızda inşaat ekipmanlarında *FernGully*'yi oynadığınızdan beri yaptığın en ilginç şey olurdu, ama biliyorum ki asi Bram'ımız artık olgun ve uslu."

Şu anda pek dinlemiyorum. Dizüstü bilgisayarımın dönem ders listesini açtım ve Maddie'nin bugün ders verdiği sınıfı buldum.

Maddie'nin bugün ders verdiği sınıfı buldum. Şimdi gidersem, onu yakalayabilirim.

Kendimi vazgeçirmeden önce ayağa kalkıyorum ve Leo bana göz kırıyor. Sonra sırtıyor. "Onu *bulmaya* mı gidiyorsun? Çocuk bakıcını mı?"

"Öğleden sonra ihtiyacı olan her şeyin hazır olduğundan emin olmalıyım

"Bu öğleden sonra, çünkü çocuklarla ilk kez yalnız kalacak," diyorum. Bence bu makul bir neden. O kadar makul ki, ben bile inanıyorum.

Sadece bunun tüm gerçek olup olmadığını bilmiyorum.

Leo koltuktan fırlar. "Harika, ben de seninle geliyorum."

"*Kesinlikle* olmaz..."

Ama o çoktan ayağa kalkmış ve kapıya doğru yürüyor, pahalı ayakkabıları elindeki elma ile birlikte parılıyor. Onu yakalamak için sadece birkaç adım atmam yeterli oluyor — lisenin ilk yıllarında ondan çok daha kısa olmama rağmen, şimdi onunla aynı boydayım — ve sonra Gerhart'tan (moleküler biyobilimler, ekoloji ve lisans biyolojisi) çıkıp Ağustos sonunun güneşine doğru ilerliyoruz.

Leo yürürken elmasını atıyor, bileğinde gümüş saati parılıyor, İtalyan pamuklu gömleğinin çizgileri omuzlarını ve kollarını çekiyor. Pantolonu, ofisimin her yerine yayılmış olmasına rağmen bir şekilde mükemmel kıvrımlarını korumuş ve güneş, çenesinin ve elmacık kemiklerinin keskin mükemmelliğini yakalıyor. Her cinsiyetten lisans öğrencileri, biz geçerken ağzı açık bir şekilde ona bakıyor, ikimiz de bunu görmezden geliyoruz. Leo Saint James söz konusu olduğunda, hayranlık beklenen bir şeydir. Özellikle de hayranları, Leo'nun keyfi yerindeyken ne kadar keskin, kurnaz ve acımasız olabileceğini bilmediklerinde.

Salih'in cam kapılarına çıkan merdivenlere varmadan hemen önce Leo aniden durur. "Bram," diye fısıldayarak kolumu çeker. "O şey de ne lan?"

Gözlerini takip ederek merdivenlerin yanındaki bankın üzerine bakıyorum. Orada gri ve kahverengi bir canavar bizi etkilenmemiş altın rengi gözleriyle izliyor.

Kulakları tüylerinden zar zor görünüyor, yüzü sarkık bıyıklar ve sakal gibi görünen bir şeyle çevrili ve o kadar yuvarlak ki kaldırırma düşen gölgesi mükemmel bir daire oluşturuyor. Uyarı amaçlı düşük bir hırıltı çıkarır.

"Oh. O Dr. Monty Python." "Dr. Monty Python mu?"

"Beşeri bilimler bölümü geçen yıl ona *edebiyat* alanında fahri doktora unvanı verdi," diye açıklıyorum.

"Ben... Bu hiç mantıklı değil."

Aman Tanrım, sonunda! Ruh ikizim! "Ben de bunu söylemeye çalışıyordum! Maskotumuz bir tür engerek yılanı olan bakır başlı yılan iken, Astra Üniversitesi kampüs kedisine *piton* ismi vermek mantıklı değil! Pitonlar engerek yılanlarına hiç benzemiyor! Pitonlar avlarını boğazlar! Engerek yılanları ise saldırır! Engerek yılanları zehirlidir! Bu aptal ismi kimin bulduğunu bile bilmiyorum

adı buldu, muhtemelen Güzel Sanatlar Fakültesi'nden biri..." *

"Hayır," diye Leo sözünü kesti. "Hayır, bu yaratık mantıklı değil. O bir kedi değil."

"Kesinlikle bir kedi," diyorum. Sonra ekliyorum, "Yani, yüzde yetmiş otuz ihtimalle bir kedisi. Aslında, oSTEM kulübü ona kedi DNA testi yapmakiçin iç hibe*almaya çalışıyor."

"Bunu yapmalısınız," diyor Leo, her hecede korku ve tiksinti duyuluyor. "Çünkü o şeyin cehennemden geldiğinden eminim. Stull'a çok yakınız, biliyorsunuz." *

Leo beni dikkatlice merdivenlerden yukarı takip ediyor, beni her zaman kendisiyle Dr. Monty arasında tutmaya özen gösterir ve sonra kapılardan geçip ikinci kata çıkan büyük karo merdivenleri buluruz. Bu binaya lisans öğrencisi olduğumdan beri girmedim, bu yüzden Maddie'nin sınıfını bulmam biraz zaman alıyor. Kapı kapalı; hâlâ ders veriyor. Onun çekici alto sesini duyabiliyorum ve kapıya yerleştirilmiş pencereye yaklaştığımda görebiliyorum...

"Oh, o bir siyaset bilimci, tamam," diyor Leo. "Ona bak. Sanki orta büyüklükte bir kasabanın belediye başkanlığına aday olmuş gibi görünüyor

"

Leo haklı. Dün Maddie pazar brunchından yeni gelmiş gibi görünüyorsa, bugün de sabah haberlerini izledikten sonra rahat bir şekilde oturmuş gibi görünüyor. Geniş paça pantolon ve beyaz ipek bluz, her ikisi de abartısız bir şekilde pahalı görünüyor. Boynunun dibine yerleştirilmiş düzgün bir inci kolye takıyor ve uzun sarı saçları omuzlarına gevşek bukleler halinde dökülüyor. Odak grubu çalışması yapılmış gibi görünüyor.

Aynı zamanda çok da güzel görünüyor.

"Bu bölüm ne?" diye soruyor Leo.

"ABD Siyasetine Giriş."

"Yeri yok," diyor Leo, elmasından bir ısırık alırken. Alt dudağında parlayan meyve suyu izini yalıyor ve bize doğru yürüyen bir öğrenci yanlışlıkla bir yığın ders notunu yere düşürüyor.

Leo'nun son dönüştürdüğü kişiden uzaklaşıp, benim veletim hakkında haklı olduğunu görüyorum — ah, çocuk bakıcısı. Maddie'nin odası yok ve onu iyi tanımıyorum ama onun hakkında bildiğim her şeye bakılırsa, bu tamamen karakterine aykırı bir davranış.

O önde, işbirliği yapmayan bir dizüstü bilgisayarla uğraşıyor (hepimizin yaşadığı bir şey ama ilk gün ekstra zor olabilir) ve bulunduğum yerden en az yedi uyuyan öğrenci görebiliyorum. Bir grup futbolcu vücutlu erkekler arkada açıkça konuşuyor ve birkaç öğrenci masalarının altında telefonlarına bakıyor.

Kapıya bu kadar yakinken, Maddie'nin tekrar konuşmaya başladığını net bir şekilde duyabiliyorum. Sözleri melodik ve biraz belirsiz çıkıyor, sanki başka birinin ona doğru cevabı söylemesini bekliyormuş gibi. Dün hiç çekinmeden %25 zam için pazarlık yapan korkusuz veletle hiç alakası yok.

"Yani... bu yargı bölümü olacak. Medya ve siyasetle ilgili son bir bölümümüz daha var ve... sorunuz var mı?"

Sadece esniyor muydun? Pardon. Medya son bölüm olacak, sonra da final sınavı yapacağız. Ve... hepsi bu. Başka sorusu olan var mı?"

Arkada oturan kaslı gençlerden biri elini kaldırır, sırtını geriye yaslayarak tamamen dik oturur, sanki parmak uçlarıyla tavana dokunmaya çalışıyormuş gibi. "Profesör Ko... Kowow... şey, Profesör K, artık gidebilir miyiz?"

"Evet," diye cevaplar Maddie zayıf bir sesle ve öğrenciler küçük kapalı oditoryumun merdivenlerinden aşağı koşarak kapıya doğru hücum ederken sırt çantaları birbirine çarparak itişip kakışırlar. Leo ve ben tam zamanında geri çekiliriz — kapı açılır ve öğrenciler dışarı akın ederler, şimdiden mesajlaşmaya, itişip kakışmaya, kulaklıklarını kulaklarına takmaya başlamışlardır.

Öğrenciler çıktıktan sonra sınıfa giriyoruz ve Maddie hareketle başını çeviriyor, bukleleri sallanıyor. Bana öfkeyle bakıyor.

"Burada ne işin var?" diye tıslar.

Leo, eğlenerek gözlerini parlatarak ikimiz arasında bakışlarını gezdirir. "Harika soru, tatlım," der ve sonra bana döner. "Dr. Loe?"

"İkizleri almaya giderken ihtiyacın olan her şeyin hazır olduğundan emin olmak istedim," diyorum.

"Sen," diye suçlayarak parmağını bana doğrulttu, "kapıdan beni izliyordun."

Gözlerimi parmağından yüzüne doğru yavaşça kaydırıyorum, kan damarlarımdaki kan birdenbire o kadar hızlı akmaya başlıyor ki, neredeyse başım dönüyor. O parmağını elimle kavrayıp onu kendime çekmek ve o küçük gösterisi için başına gelecekleri ona anlatmak istiyorum.

Sonra burnumdan derin ve hızlı bir nefes alıyorum. Ne *halt* ediyorum ben? O benim çalışanım. Benden neredeyse on yaş küçük. Ve flört etmeyi bırakmadan önce bile, ben hala... "*sen kötü bir kızsın*" diyen türden bir adam değildim.

Maddie, laptopunun hala açık olduğu podyuma geri dönüyor, belli ki bir şeye kızgın. Muhtemelen bana. Daha da muhtemelen Astra Üniversitesi'ndeki ilk dersinde olanlara.

Leo'ya bakıyorum. "Gitmelisin."

Leo, sırtarak elmasını ısırır. Sadece Leo Saint James sırtarak elma ısırır.

İç çekiyorum. "Lütfen?"

"Ama nereye gideyim?" diye sorar, yutkunduğunda birden kaybolmuş bir melek gibi görünür, şaşkın ve masum.

"Bilmiyorum, Leo. Evine mi? Ofisine mi? Yerel kütüphaneye mi?"

Adını koyamadığım bir şey gözlerinde parlar. Sonra gülümser, çocukken bana işkenceyi işaret eden o eğlenceli, acımasız gülümsemelerinden biri. Şimdi ise başka birine işkenceyi işaret ediyor olabilir diye düşünüyorum.

"Haklısın," diyor, yarısı yenmiş elmasını elmaya ya da çöp kutusuna bakmadan çöp kutusuna atıyor. Elma, tam ortasına düşüyor. "Kütüphaneye gitmeliyim. Bir kitap almalıyım. Kütüphaneciyle tanışmalıyım. Bana iyi gelir." Ve başka bir şey söylemeden, ellerini pantolonunun ceplerine sokarak uzaklaşıyor.

"Kusura bakma," diyorum Maddie'ye dönerek, ama o çoktan başını sallamış.

"Onun için üzülme, onu tanımıyorum bile! Kendin için üzül, orada gizlenip beni tedirgin ettiğin için!"

Ellerimi kaldırıp avuç içlerimi göstererek masum bir adamın duruşunu takındım. "Seni tedirgin etmek istemedim. İkizleri almaya gitmeden önce seninle konuşmak istedim, hepsi bu."

Focus Group Mauve rujuyla kusursuzca boyanmış ağzı, çekici bir somurtkanlık ile kıvrılıyor. "Bakın, *Dr. Loe*," diyor, siyah kirpikli gözlerini sinirle kısarak, "Sizin evinizde çalışıyor olabilirim, ama *burada* bana performans değerlendirmesi yapamazsınız."

Oh, ona performans değerlendirmesi yapmak istiyorum, tabii ki. Dizimin üstünde. O sivri kedi topuklu ayakkabıları havada.

"Anladım," derim, hissetmediğim bir yumuşaklıkla. "Söz veriyorum, öyle bir şey yapmayacağım. Beş buçuk civarında evde olacağım; bir şeye ihtiyacınız olursa numaram sizde var. Akşam görüşürüz, Bayan Kowalczk."

ÇIĞLIKLAR DUYUYORUM.

Yıpranmış hibrit crossover'ımın yarısından dışarı çıkmış durumdayım, bir elimle kapıyla, diğer elimle yolcu koltuğundan çıkarmaya çalıştığım çantayla boğuşuyorum ve sonunda çantayı ve kapıyı bırakıp arka bahçeye koşuyorum, arabanın kapısını açık bırakarak.

Hayatımda adrenalin dolu kaçışlar yaptığım, acımasız, refleksif hareketlerde ustaydım ve evimin köşesini döndüğümde zihnim olasılıkları sıralamaya başlıyordu: kan, kırık kemikler, Hester Prynne'in kovalamayacak kadar korkak olduğu garip bir köpek... Sonra kendimi durduruyorum, fotoreseptörlerimin ışığı elektriğe dönüştürmesi ile beynimin bu elektriği bilgiye dönüştürmesi arasındaki saniyenin binde biri, yıllara uzanıyor.

Letty ve Berry, fıskiye'nin üzerinden atlayarak soğuk suya çığlık atıyor, suyu ısırmaya çalışan Hester Prynne'e çığlık atıyor ve sonra Maddie onları tekrar fıskiye'nin içinden kovalayana kadar Maddie'ye çığlık atıyor. Fern, verandada saklanmış, telefonuyla bir arkadaşıyla sohbet ederken, devam eden birçok nakış işinden birini yapıyor (nakış işlerini görene kadar sağlıklı bir hobi gibi görünen bir hobi).

Kimse kanamıyor. Kimse yaralanmıyor.

Çığlıklar mutlu çığlıklar.

Arabanın kapısını açtığım'dan beri ilk kez derin bir nefes veriyorum ve Maddie, sanki daha önceki anlaşmazlığımızı yeniden gündeme getirmek istercesine, yüzünde meydan okuyan bir ifadeyle, fıskiye'nin içinden bana doğru yürüyor.

yüzünde meydan okuyan bir ifadeyle, sanki daha önceki anlaşmazlığımızı yeniden gündeme getirmek için hazırmış gibi. O yaklaşırken, göğsümde tuhaf, davetsiz bir memnuniyet hissi uyandı.

Bu meydan okumayı istiyorum. Beni denemesini istiyorum. Bana yaklaşmasını ve kusursuz rujlu dudaklarını ve o şeytani yeşil gözlerini görmemi istiyorum.

Ve sonra bakışlarımı kaçırarak hata yapıyorum.

Tatmin duygusundan çok daha güçlü bir şey içimi parçaladı.

"Kızlarla oynadığın için teşekkürler, sprinkleri çok seviyorlar," diye söylemeyi başarırım, o yeterince yaklaştığında.

Islak saçlarını omzunun üzerinden atıyor ve *aman Tanrım, aman Tanrım*

—sadece bluzu ıslak değil, altındaki ince sütyen de ıslak ve meme uçlarının pembeliğini görebiliyorum. Sert şekillerini görebiliyorum.

Hiçbir şey giymemiş gibi.

"Ben de memnun oldum," diyor hızlıca. "Şimdi, sınıfıma rastgele gelmen konusunda..."

"Bir daha olmayacak. Ve biraz içeride konuşabilir miyiz?" Sesim kaba ve biraz sert çıkıyor, ama sanırım bu, müstehcen ve nefes nefese olmaktan iyidir.

Bana Dr. Monty'yi gururlandıracak kadar kızgın bir şüpheyile bakıyor, sonra çenesini kaldırıp mutfak kapısına doğru yürüyor ve içeri giriyor.

"Fern, küçüklere göz kulak olur musun?" diye en büyük çocuğuma soruyorum. Genç kız başını sallayarak onaylıyor ve ben de Maddie'nin peşinden içeri giriyorum. Bir sonraki cümleyi nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum ama kesinlikle söyleyeceğimi de biliyorum.

Maddie mutfaktan yemek odasına geçmiştir. Evimde yemek odası kitaplıklarla çevrilidir ve Maddie, eski bahçecilik kitaplarının sırtlarını parmağıyla yavaşça okşayarak inceliyor.

"Bayan Kowalczyk," diyorum ve o homurdanıyor. "Bana Maddie diyebilirsin, biliyorsun."

"Bayan Kowalczyk," diye tekrar ediyorum, "giyinmek için kuru bir tişört ister misiniz?"

Maddie bana doğru dönüyor. Batıdan içeri sızan sıcak güneş ışığıyla, ıslak tişörtünün içini dışarıda olduğu kadar net görebiliyorum. Hemen gözlerimi yukarı çeviriyorum, tüm vücudum gergin, nefessiz ve sevişmeye can atıyor, ama o görüyor, tabii ki nereye baktığımı görüyor.

"Kuru bir tişört," diyor. "Hmm. Bir şey mi var, Dr. Loe?"

Ona yaklaşıyorum, o da bana yaklaşır ve yüzünde yine o meydan okuma ifadesini görürüm, sanki bir meydan okuma gibi, belki de bir soru gibi, ve gözlerini, kızarmış yanaklarını, alt dudağına ısırıldığı dişlerini incelerim.

"Sen," diye ona yumuşak bir sesle söylüyorum, "ağzın çok bozuk." "Bunu benim için düzeltecek misin?"

Şu anda birbirimize çok yakınız. O kadar yakın ki, bana bakmak için başını neredeyse tamamen geriye eğmek zorunda kalıyor. Boynu kızarmış. Göz bebekleri kocaman siyah havuzlar gibi.

En sert sesimle, "Bence biri sana nasıl davranman gerektiğini öğretmeli," diyorum.

Nefes alırken dudakları aralanıyor... ve titriyor.

Neredeyse yapıyordum. Neredeyse kurallarımızı çiğneyip ona dokunacaktım. Dizleri titreyene ve onu masaya itene kadar, kıvrılmış pembe tomurcuğu başparmağımla okşayacaktım. Islak ipek kumaşı teninden soyup meme uçlarını yalayacak ve karnını öperek aşağıya doğru inecektim. Pantolonunu kalçalarından aşağı kaydırıp yere atardım, sonra dizlerimin üzerine çöküp, bacakları kulaklarımın yanında titreyerek orgazm olana kadar onu yalardım. Pantolonumun fermuarını açıp içime girerdim. Cumartesi gecesinden beri düşündüğüm her şeyi ona gösterirdim, ahlaksız, titrek, terle kaplı her ayrıntıyı aktarırdım.

Aniden bir adım geri çekilip saçımı elime geçirirdim. Ona bakmadan, "Üşümüş olmalısın. İstersen tişörtlerim ya da düğmeli gömleklerim var" derdim.

Maddie ilk başta cevap vermez, ama cevap verdiğinde sesi neredeyse hiç duygu içermez. "Sorun değil, Dr. Loe. Arabamda yedek kıyafetlerim var."

"Bana Bram diyebilirsin," derim, o n kapıya doğru yürümeye başlarken başımı kaldırıp ona bakarak.

"Sen bana Maddie dediğinde," diye biraz huysuzca karşılık verir ve ben de o arabasına doğru giderken glmsemenden edemem. Bagajı açıp, büyük saklama kutuları gibi görünen plastik kapları karıştırmaya başladığını izlerim. Kaliforniya'dan buraya geldikten sonra arabasından eşyalarını çıkarmamış olmalı.

Bir gömlek çıkarır, bagajı kapatır ve pencereden onu izlediğimi fark edince gözle görülür bir şekilde irkilir.

Küçük gülümsemem, onun n kapıyı geçip kızlarla birlikte arka tarafa gitmesini izlerken kaşlarımı atmaya dönüştü.

Dışarı çıkıp nihayet arabamın kapısını kapatırken yüzümdeki kaş atık hali devam ediyor.

Dördüncü Bölüm

Maddie

Arabada uyumak bir sanattır ve iki hafta önce Mount Astra'ya taşındığımdan beri ilk kez iyi bir gece uykusu çektiğimi gururla söyleyebilirim. Neyse ki, saat beşte işe başlıyorum, bu da 2000 model Volvo S40'ımda endişelenecek bir şeyin azaldığı anlamına geliyor.

İlk birkaç gece, Mount Astra Methodist Medical Center'ın otoparkında kamp kurdum ve arka koltukta uyumanın daha rahat olduğunu keşfettim. * Ama sonra bir adam arabama yumruklarını vurup, ahlaksız kadınların lanetleneceğini haykırınca biraz korktum. O, (neyse ki kilitli olan) kapı kollarımı çekmeden önce zar zor ön koltuğa geçebildim.

kapı kollarımı çekmeye başlamadan önce zar zor ön koltuğa atlayabildim. Ondan sonra, pencere kapaklarını söktüm ve gecenin geri kalanını Waffle House'da kahve içerek geçirdim.*

Ama dün gece, dinlenme tesislerinin güzelliğini keşfettim. On sekiz tekerlekli kamyonlarla çevrili olmak korkutucu olabilir diye düşünebilirsiniz, ama herkesin ortak hedefinin olaylı olmayan bir gece uykusu olduğu konusunda karşılıklı bir anlayış vardı.

Uyandığımda boynum biraz tutulmuştu, ama hastane otoparkındaki olaydan sonra, yatırılabilir sürücü koltuğunda uyumak buna değirdi. Yatağımı neredeyse hiç özlemedim ve kesinlikle onunla paylaştığım adamı da özlemedim. O, ikizlere dokuz aylık hamile birinden daha huysuz bir uyuyan olduğu için aramıza Tempur-Pedic vücut yastığı koyarak uyuyordu.

Son yedi yıldır okulda okuyan biri olarak, arabamda yaşamaktan kaynaklanan eksiklikleri gidermek için ihtiyacım olan her şeyi bulmak çok az zamanımı aldı. Kampüs spor salonu saat altıda açılıyor ve duşlar, sabahın ilk saatlerinde, saçlarla dolmadan önce kullanıldığında oldukça iyi. Ve bir yardımcı öğretim görevlisinin, kütüphaneye koşup, melek gibi bir kütüphanecinin ikram ettiği ücretsiz kahve barından yararlanmadan önce, sabahları hızlı bir egzersiz yapmasında şüpheli bir şey yok.

Bu arada, bugün Junie kollarını aromalı krema dolu kavanozlarla doldurmuş olarak kütüphaneye koşarken kapıyı onun için açık tutuyorum. "Teşekkürler," diyor ve yüzündeki gevşek bir bukleyi üfleyerek uzaklaştırıyor. "Denememiz için yeni bir krema aldım."

Junie, *The Princess Diaries*'deki Mia Thermopolis'in önceki versiyonunun kıvrımlı, yetişkin hali. Kabarık, düzeltilmemiş saçlar. Birkaç santim fazla uzun ekose etekler. Onu yutan kazaklar ve yaşlı alışverişçilerin yazdığı yüzlerce yorumu okuduktan sonra satın aldığı loaferlar. Tek kelimeyle, görünüşü *trajik*.

Onu sevmek istemedim ve inanın bana, sevmemeye çalıştım. Tanıştığımız anda, onun uyum sağlamak için yaşayan bir insan olduğunu anlayabiliyordum. Ama çeşitli kremaları ve içeriden aldığı ipuçlarıyla benim gözüme girmeyi başardı.

Astra Üniversitesi hakkında. (Örnek Bir: Kampüs kitapçısı son kullanma tarihi geçmiş meyve parfelerini satıyor ve kimse mağaza müdürünün diktatörlüğüne karşı çıkıp bu sorunu çözmek istemiyor. Örnek İki: Dustin adında bir Phi Gam üyesi, yerel bir kuru temizlemeci dükkanının arka tarafında gizli bir kolonya çetesi işletiyordu. Ben de kuru temizlemeci çalışırken oraya gidip, kaçak Acqua Di Giò ve Tom Ford parfümleri hakkında ona bilgi verdim. O da bana çok minnettar kaldı ve Dustin'i kovduktan sonra, bir dönem boyunca kuru temizleme hizmetini bana ücretsiz olarak verdi.)

Gerçek şu ki Junie tatlı biridir. Gerçekten tatlıdır. Gizli amaçları ya da pasif saldırganlığı yoktur. Sadece tatlıdır. Belki de onun insanları memnun etme çabasını fark ettim ve bunu sinir bozucu buldum çünkü... falan filan, kendimi sorguluyorum.

Junie'yi kahve barına kadar takip ediyorum ve orada yeni kremaların düzenlenmesine yardım ediyorum.

"Erken olduğunu biliyorum, ama sonbahar kremaları çoktan çıkmıştı, ben de aldım. Mevsimler canı cehenneme."

"Cesursun," diyorum ona şakacı bir şekilde dürterek. Gözlerini deviriyor.

"Üniversitenin ücretsiz kahve sağlaması gerçekten çok hoş."

"Şey..." Boğazını temizler ve kafa bandını düzeltir. "Geleneksel anlamda üniversite tarafından sağlanmıyor. Daha çok, üniversite bana maaş veriyor ve ben de maaşımın bir kısmını kahve barını stoklamak için ayırıyorum."

Taze kahvenin kokusunu içime çekerken duraksıyorum. "Junie, bu serseri çocuklar seni mahvediyor olmalı. Bu sabah en az elli dolarlık krema ile geldin."

Omuz silkiyor. "Burası rahat bir yer olsun istiyorum. Geçen dönem, kütüphane final sınavlarına kadar hayalet kasaba gibiydi. Yeterli ziyaretçi olmazsa, bütçe kesintisi riskiyle karşı karşıya kalırım. O yüzden ücretsiz kahve veriyorum. Ama cuma günleri donut da vermeyi düşünüyorum..."

Düşünceli bir şekilde elini çenesine götürmeden önce elini çırpıyorum. "Hayır," diyorum. "Kötü kütüphaneci."

Sonraki otuz dakika boyunca referans masasında oyalanmama izin verirken, en sevdiğim türden dedikoduları anlatıyor: kendim asla uğraşmak zorunda kalmayacağım ama belli belirsiz farkında olduğum insanlar arasındaki dramalar. En sonuncusu, eski bir lise arkadaşı ve eski zorbasının yakın zamanda yaşadığı bir olayla ilgili. İlk adam bir aptal, ikincisi ise bir pislik gibi görünüyor.

Ayrılmadan önce, kendi parasını boşa harcadığı için onu bir kez daha azarladım ve özellikle kütüphaneye müşteri çekiyorsa, gelecekteki bütçesine kahveyi de dahil etmesi gerektiğini söyledim.

İkimiz de birinci sınıf öğrencisi bir çocuğun iki bardağı sadece mocha kremasıyla doldurup bir avuç tahta karıştırıcıyı cebine attığını izlerken, o uzun bir *"hmmmm"* sesi çıkarır.

"Üniversitede hepimiz bu kadar vahşi miydik?" diye sorar.

Gülüyorum, ama şu anda o çocuk kadar beleşçi olduğumu söylemiyorum.

"Çıkarken kampüs gazetesini almayı unutma," diyor. "Arkasında Cinzetti's'te ücretsiz aperatif için bir kupon var." Göz kırıyor. "Satın alma zorunluluğu yok."

"Hiç kimse sana bu dünya için fazla saf olduğunu söyledi mi?"

"Hayır, ama ilaçlı güneş kremi sürmek zorundayım."

Cildinin neredeyse yarı saydam renginin doğuştan mı geldiğini yoksa bu mağara gibi neo-Gotik kütüphanede geçirdiği her anın sonucu mu olduğunu bilmiyorum, ama her halükarda ona inanıyorum. Vedalaşıp kuponu alıp deri çantama koyuyorum ve günün ilk bölümünü geçireceğim Salih'e doğru yola çıkıyorum.

Astra'ya iş başvurusunda bulunduğumda, Gentry Cooper Wade /// benden ayrıldıktan on sekiz saat sonra Costco otoparkında telefonumla internete bağlanıyordum. Teknik olarak, onun ailesinin uzun süredir siyasi danışmanı olan kişi bu konuşmayı başlattı. Bir buçuk ay önce mezun olmuşum ve Penelope Pike bana takvim daveti gönderdiğinde hala Kaliforniya eyalet baro sınavına çalışıyordum.

bizim evimizde buluşmak istiyordu. Bunun, hepimizin bu yıl için hazırlandığımız Gentry'nin Kaliforniya Eyalet Meclisi'ndeki ilk adaylığı için strateji konuşmakla ilgili olacağını düşündüm.

Ocak ayında, Penelope (benden habersiz) yaptığı bir anketin ardından beni oturup bir eylem planı hakkında konuşmak için çağırmıştı. Görünüşe göre, imajım ve sevimliliğim eksikti. Erkekler benim sağlıklı göründüğümü düşünüyordu, bu da açıkça *şışman* ve *seks yapmaya uygun olmayan* anlamına geliyordu. Hem kadınlar hem de erkekler beni katı, aşırı prova yapmış ve sıcaklık eksikliği olan biri olarak görüyordu. Bu da *cadalo* anlamına geliyordu. Kimse, tam zamanlı hukuk fakültesi ve ara sıra iş-eğitim programları arasında hayır işleri için harcadığım sayısız saatlerden bahsetmedi. Ve kesinlikle, Wade Vakfı'nın aile içi şiddet kolundaki mali karmaşayı nasıl çözdüğümden ve Gentry'nin sefil büyük amcasının vakıf hesaplarından çektiği parayla kokain alemine daldıktan sonra o yıl için planlanan programları nasıl kurtardığımdan bahsetmediler.

mezuniyetinden sonra, benim anket sonuçları düştü hatta daha fazlası. Birçok şey olabilir. Final haftasında Gentry'nin annesiyle birlikte katılmam gereken bir hayır müzayedesi vardı ve orada bir muhabir bana Ulusal Evcil Hayvan Bakıcıları Derneği'nin değerli bir amaç olup olmadığını sordu ve ben de devlet destekli çocuk bakımının önemi hakkında kısa bir cevap verdim. Ya da göl kenarında geçirdiğimiz aile hafta sonu için iki parçalı mayo giyip fotoğrafını internete yüklediğim zaman. Gentry'nin fitness podcast'çısı kuzeni, grup fotoğrafını yeniden paylaştı ve sadık dinleyicileri, yorumlarımı kilomla ilgili endişe dolu trollerle doldurdu ve Gentry'nin benimle sadece ona karşı bir kozum olduğu için çıktığını iddia etti. İnternette kadın olmak çok hoşuma gidiyor. Gerçekten.

Bu yüzden Gentry'nin benden ayrılmasına şaşırmadım, ama Penelope'nin bunu onun için yaptığını öğrenince şaşırdım. Veda hediyesi olarak, lisans eğitimimden sonraki yaz aptalca imzaladığım gizlilik sözleşmesinin tam metnini bile bana verdi.

Ağzım açık kalmış bir şekilde otururken, Penelope konuşmasını bitirdikten sonra Gentry, sanki küçükler ligi maçını kaybetmişim gibi tek koluyla sırtımı okşayarak bana sarıldı. Bir yıl gizlice seviştikten sonra üç yıl boyunca çıktık ve her şey sırtımı okşamakla sona erdi.

Üç yıl boyunca, almak istediğimden bile emin olmadığım hukuk fakültesi derslerine boğulup, kendimden başka biri gibi görünmek için çaba harcadım. Hepsi Gentry ile birlikte dünyayı değiştirebileceğimizi düşündüğüm için. Lise yıllarında politikaya ilgi duymaya başlamıştım ve birkaç zayıf (ve genellikle kadınların liderlik ettiği) kampanyada gönüllü olarak çalıştıktan sonra, Gentry gibi birinin hayatında yolcu koltuğunda oturarak kendi başıma yapabileceğimden daha fazla iyilik yapabileceğimi düşünmeye başladım.

Bu yüzden, son dört yılımı başkasının hırslarına hizmet ederek geçirdikten sonra, yardımcı öğretim görevlisi işi, doğup büyüdüğüm Kansas'a dönmek için çaresiz bir girişimdi. Orası, mikroskop altında yaşıyormuşum gibi hissetmediğim bir yerdi.

Kardeşim ve annem birkaç yıl önce, ben liseden mezun olduktan hemen sonra Los Angeles'a taşınmışlardı, bu yüzden onlarla kalma seçeneği her zaman vardı, ama Gentry ile aynı eyalette olma düşüncesini midem kaldırmıyordu. O, ön seçimleri kazanmış ve adı haberlerde sıkça geçmeye başlamıştı. Elbette, eyalet meclisi kampanyası normalde büyük bir olay değildi, ama

Wade siyasi hanedanının tek varisi sahneye çıktığında durum farklıydı. Ayrıca, destek olmaya çalışsalar da, ailemin Gentry'yi

veya benim dönüştüğüm kişiyi sevmediği acı bir şekilde ortadaydı. Birçok konuda iyiyimdir, ama hatalı olduğumu kabul etmek bunlardan biri değildir. Bu yüzden eyaletten kaçtım ve

bulabildiğim ilk işi kabul ettim...

ve sonra da yetersiz ek gelirim desteklemek için bir çocuk bakım ajansına kaydoldum, çünkü lisedeyken pazar günleri bir kilisenin kreşinde çalışmıştım ve bu işi oldukça sevmiştim.

Yapmadığım şey ise, ilk maaşlarımı almadan önce nerede yaşayacağımı ve nasıl geçineceğimi iyi planlamamış olmamdı, bu yüzden de arabada kamp yapmak zorunda kaldım. Mezuniyetten önce iş-öğrenim programlarından biriktirdiğim tüm paramı buraya gelmek için harcadım.

Sınıfa sadece bir dakika kala giriyorum. Geçen hafta derslerimden birine çok erken gitme hatasını yaptım ve kayıt için çok uzun süre bekledikleri için benim 7:30 dersime giren birinci sınıf öğrencilerinin boş bakışlarıyla karşılaştım. Daha sonra, yaşlı öğrencilerimden biri (Unabomber'a benzeyen ve kurutulmuş et gibi kokan) tarafından köşeye sıkıştırıldım, çünkü pizza dükkanının bodrumunda uzaylıların varlığını kanıtlayan delilleri gizleyen milletvekilleriyle ilgili çılgın bir teori hakkında FOIA talebinde bulunmak için benim fikrimi almak istiyordu.

Kürsüye doğru ilerlerken, "Günaydın, sınıf" diye sesleniyorum.

Sabahları bir koroda "günaydın" sesleri ve inlemelerle karşılanıyorum. Son iki hafta içinde sınıfım gözle görülür şekilde küçüldü. İlk öğrenci bırakma listesini aldıktan sonra, üst kattaki ortak yardımcı ofiste saklandım ve kendimi kaybolmuş hissettim. Bu yüzden kovulabilir miyim? Ya öğrenciler bırakmaya devam ederse ve sonunda sınıf tamamen boşalırsa? Gerçekten o kadar kötü müydüm? Hukuk fakültesinin ikinci yılında hukuk yazımı dersinde asistanlık yapmıştım ve iyi bir iş çıkardığımı düşünüyordum. Ama çok fazla öğrenci vardı ve bu ders, çoğunlukla orada olmak *isteyen* değil, olmak *zorunda olan* insanlarla dolu bir giriş dersiydi.

siyasi bilim bölüm başkanı, Dr. Miranda Salazar, genç öğrencilerle dolu bir sabah dersinde bunun tamamen normal olduğunu açıklarken, beni kağıt torbaya nefes almaktan yaklaşık otuz saniye önce buldu. Onun sesi beni sakinleştiriyordu (eğer *Real Housewives* serisini sakinleştirici bir enerji kaynağı olarak görüyorsanız) ve *My Cousin Vinny* filmindeki Marissa Tomei'ye benziyordu, ama yirmi beş yıl sonra. İnternette, New Jersey eyalet senatörü emekli olup, Kansas'a taşındığını okumuştum.

Kansas'a taşındığını okumuştum.

Ancak, şimdi daha küçük sınıflardan hoşlandığımı fark ettim. Aslında. Daha yönetilebilir geliyor, sanki soğuk bir dalış yapmak yerine, akademinin sıcak havuzuna ayak parmaklarımı daldırıyormuşum gibi. Ancak ikinci bölümüm başka bir hikaye.

"İlk beş sıraya geçelim," diyorum, çok seyrek dolu olan amfide.

Arkadaki öğrenciler homurdanarak eşyalarını topluyorlar ve öne geçiyorlar. Klorla yıkanmış gibi solmuş mavi saçlı bir kız, koridorun sonuna kadar yürümekle uğraşmak istemediği için dört sıra koltuğun üzerinden geçiyor. Winnie the Pooh desenli polar pijamalarının enerjisine gerçekten uyuyor, bunu takdir ediyorum. Başka bir kız, telefonuyla oynarken yerinden kalkmayı reddediyor ve arkasındaki erkek o kadar derin uykuda ki, dün akşam dersinden sonra bütün geceyi okulda geçirdiğini düşünüyorum.

Dizüstü bilgisayarımı ve dongle'ımı takarken (bu ismi hangi Silikon Vadisi sapığı bulmuş acaba?), birkaç hatırlatma yapıyorum. "Unutmayın, gelecek hafta anayasa değişikliği projemiz için konularınızı bana teslim etmeniz gerekiyor. İki veya üç kişilik gruplar halinde ya da tek başınıza çalışabilirsiniz. Gruplarınız aynı şekilde değerlendirileceği için seçimlerinizi dikkatli yapın."

Sınıfa hızlıca bir bakış attığımda, hangi öğrencilerin eşleşmeye istekli olduğunu, hangilerinin ise köşeye sıkışmamak için sessizce koltuklarına gömüldüğünü anlıyorum.

"Profesör," diyor ikinci sıradaki bir öğrenci, "bu gerçekten adil mi? Projeyi tek başına yaparsan, üç kişinin işini yaparsın ve eğer tembel bir gruba denk gelersen, senin sıkı çalışmanın karşılığını diğerleri alır."

Birkaç kişi ona katılır.

"Lisans eğitimim sırasında grup projelerinden nefret ederdim," diyorum ona, kürsünün arkasından çıkıp masanın üzerine atlarken.

Bu hareket, mantıklı 5 cm topuklu ayakkabılarımın yardımıyla, kafamda gerçekte olduğundan daha zarif görünüyordu. "Ama denemeseydim bunu bilemezdim. Sınıf arkadaşlarınızla çalışarak bu işin size uygun olup olmadığını anlamanız gerektiğini söylemiyorum, ama bu dersin yapısını dersin içeriği kadar önemli görmemiz gerektiğini söylüyorum."

Kollarını kavuşturur ve kaşları saç çizgisine kadar yükselir.

"Bunu doğal seleksiyon olarak düşünün."

"Bekle, biz atılıyor muyuz?" diye soran biri var.

Tatlı, tatlı bebekler.

"Hayır, hayır. Kendinizi, tüm özellikleriniz ve tuhaflıklarınızla birlikte bir tencerede karıştırılan bir kişi olarak hayal edin. Tencerede ne kadar uzun süre kalırsanız, malzemelerin ya eriyip yok olacağını ya da yeterince dayanıklıysa kalacağını göreceksiniz, değil mi? Doğduğunuzdan beri bir tencerede kaynıyorsunuz. Üniversite ateşi daha da yükseltiyor. Bu kararı, A) grup projesi insanı mı, B) yalnız kurt mu, yoksa C) bir grup tarafından yaklaşıldığında hayır diyemeyen, omurgasız bir yalnız kurt mu olduğunuzu anlamak için bir fırsat olarak düşünün ve hayır demenin gücünü öğrenin."

Adam içini çekerek bir nefes verir, ama birkaç öğrencinin ilgiyle öne eğildiğini fark ederim.

"Bu sorunuzu yanıtladı mı, Bay "

"Jordan Mallory." Sınıf arkadaşlarına bakarak, "Ve siz pislikler sormadan önce söyleyeyim, ben tek başıma çalışıyorum. Oturup, zaten benim yapmam gereken işi başkalarının yapmasını beklemeye niyetim yok."

Ön sırada oturan bir kız gözlerini devirip arkasını döner. "Merak etmeyin. Hiçbiriniz bir şey kaçırmıyorsunuz. Jordan'ın başkalarının işini bitirmesini beklemediği tek yer sınıf değil."

Salonda düşük bir ooooooh korusu yükselir ve ben hemen çünkü kıyafetlerimle derse geldiğim zamanları özlerim. Gentry'nin

benim için hem şüpheli bir şekilde karizmatik hem de son derece çekici bulduğum sinir bozucu bir üst sınıf öğrencisi olduğu zamanlar.

Federalizm hakkında konuşmaya geçiyoruz ve dersin son on beş dakikasında, toplu uykululuk nihayet geçiyor ve öğrenciler esrarın federal olarak yasallaştırılıp yasallaştırılmaması konusunda hararetli bir tartışma içine giriyorlar.

Sınıf o kadar derslere dalmış ki, dersin üç dakika uzadığı fark edilmiyor bile. Ta ki, tüvit yelekli ve tozlu görünümlü kadife pantolonlu bir adam içeri girip, "Ders bitti. Herkes dışarı" diyene kadar.

Ağzım açık kalıyor, tüylerim diken diken oluyor ve öfkem hızla kızaran yanaklarıma yansıyor. "Affedersiniz" diyorum, ama sınıfım bu sihirli kelimeleri çoktan duymuş ve sanki kıyamet kopmuş gibi ortadan kayboluyorlar.

Winnie the Pooh desenli polar pijamalı kız, benim şimdi Doğu Avrupa siyaseti uzmanı Dr. Wallace olarak tanıdığım adama doğru fırlamadan önce yanıma uğrar.

"Hey," diyor göz teması kurmadan. Derin bir nefes alıp kan basıncımı düşürmeye çalışıyorum. "Bu çok havalıydı. Kardeşim arabasında esrar bulunduğu için eyalet sınırının yanlış tarafında yakalandı. Artık Missouri'de olmadığını fark etmemişti bile. Hız cezası nedeniyle hakkında arama emri vardı, bu yüzden tatil hafta sonu onu tutukladılar ve üç gün boyunca hakimle görüşemedi. Vardiyalarına gelmediği için Tanner's Bar and Grill'deki işini kaybetti. İki çocuğu ve hamile bir eşi var." Kafasını sallar.

Yüzümü buruşturuyorum. "Ah, üzüldüm. Adın Whitley, değil mi?"

O da başını kaldırıp başını sallar, bana neredeyse bir gülümseme ve yarı yürekli bir el sallama ile karşılık verir ve kapıdan çıkar.

Arkamı döndüğümde, Dr. Wallace dizüstü bilgisayarımı kapatmış ve malzemelerimi masanın üzerine gelişigüzel bir şekilde yığılmıştı. Lanet olası pislik. Bu adam, hak iddia etmenin tanımıdır. Onun yüzünden, kadrolu olmanın her zaman iyi bir şey olmadığını düşünüyorum

ve akademiye atılma kararımdan çok şüphe duymamın nedeni.

"Dr. Wallace, dersinizin başlamasına daha dokuz dakika var," diyorum.

Bileğindeki ağır altın saate bakıp burnundan soluyor. "Sizin dersiniz ise altı dakika önce bitti. Sömestrin ilk iki haftası boyunca sabırla bu odanın dışında bekledim, ama artık yeter, Bayan..."

"Profesör Kowalczk," diyorum, kağıtlarımı ve dizüstü bilgisayarımı çantama tıktırırken.

"Meslektaşlarınıza biraz saygı duymayı öğrenmenizde fayda var. Özellikle de dersler arasında tam on beş dakikaya ihtiyaç duyan daha ileri düzey dersler veren bizler için."

"Doğru." Bu pisliklerin numaralarını aldım ve şimdi, yüzümde bir gülümsemeyle, dönem sonuna kadar onu sinirlendirmeyi iple çekiyorum. "Çok özür dilerim, efendim." Sesim tiz ve titriyor. "Bana ayrılan süreyi aşmak ne kadar dikkatsizce. Özellikle de bu kadar karmaşık kavramları içeren bir ders için hazırlık yapmanız gerektiği halde. Eminim dersinizde on dolarlık kelimeleri kullanıyorsunuzdur."

Kaşları çatıldı. "Oldukça geniş bir kelime dağarcığım var."

"İzninizle," diyorum sıcak bir gülümsemeyle. "Bu haftaki çevrimiçi sınavlarımı notlandırmam ve öğrencilerimin isimlerini doğru yazdıklarından emin olmam gerekiyor."

Onu, benden ne düşüneceğini bilemeyen, kafası karışık bir durumda bırakıyorum. Her halükarda, beni kesinlikle hafife alıyor, ki bu durumun en avantajlı pozisyon olduğunu fark ettim.

Koridorda, Dr. Salazar kapının yanında duruyor. "Profesör Kowalczk, tam da görmek istediğim kişi."

"Merhaba, Dr. Salazar..."

"Lütfen bana Miranda deyin," diyor.

"Sadece siz bana Maddie dersiniz."

"Karşılıklı," diyor, kalın siyah kaşlarını kaldırarak. Koyu saçlarındaki beyaz çizgiler kasıtlı gibi görünüyor ve giydiği siyah kalem etek ve kobalt mavisi topuklu ayakkabılar, Mount Astra'nın rahat ve sıcak tonları arasında göze çarpıyor. "Sadece önümüzdeki birkaç hafta içinde bir ara gözlem yapmak için uğrayabileceğimi bilmenizi istedim. Baskı yok. Sadece standart bir uygulama."

"Harika," diyorum ona. "Sürprizleri severim, yani lütfen beni bu meraktan kurtar ve bir an önce derse katılacağını söyle."

Gülüyor ve sesi yüksek ve neredeyse kaba. Hemen onun zihnini okumak ve odak gruplarını nasıl alt ettiğini ve seçildiğini anlamak istiyorum.

"Elimden geleni yapacağım," diye söz veriyor ve koridor sessizleşmeye, sınıf kapıları kapanmaya başlayınca biraz daha yaklaşıyor. "Ve Maddie, o yaşlı adamın seninle öyle konuşmasına izin veremezsin. Özellikle de öğrencilerinin önünde."

Ağzımı açıp kapatıyorum, Dr. Wallace'ın bana zorbalık yapmasına izin vermem için bir bahane ya da neden arıyorum.

"Bu tür şeyleri senin için halledebilirim," diye devam eder Miranda, "ama uzun vadede bunun sana bir faydası olacağını sanmıyorum. Özellikle de bu dönem programın erkeklerin hakimiyetinde olduğunu düşünürsek."

Haklı. Siyaset bilimi bölümü şu anda bakımlı olmayan burun kılları ve buruşuk tüvitlerin denizi gibi. Bu kadar çabuk işe alındım çünkü üç kadın ve cinsiyetsiz profesör özel bir düşünce kuruluşu tarafından kapıldı, diğer iki öğretim üyesi ise bu sonbahar araştırma yoğunluğu yüksek dönemlerini geçiriyor.

"Haklısın," diyorum. "Nasıl halledeceğimi bulacağım."

Omzuma hafifçe vurup hızla yanımdan geçip gider. "Neye ihtiyacın olursa konuşmak için buradayım Maddie. İstedığın zaman ofisime uğra. Sadece erkekler kulübünden kaçmak için olsa bile."

Departmanda çalışması zor biri olarak tanınmak istemiyorum, ama Miranda'nın ne demek istediğini de çok iyi anlıyorum.

tam olarak ne demek istediğini biliyorum. Bu, hakimiyetimi ortaya koymam gereken bir durum, yoksa Penelope Pike ile ilk tanıştığımda olduğu gibi, onu tanıdıktan on beş dakika sonra onun ikna etmesiyle burun halkamı çıkarıp saçlarıma gölge yaptırmış olacağım.

Yukarıdaki ortak yardımcı ofise çıkmadan önce, biraz temiz hava almak ve bu sabah çantama attığım portakalı soymak için dışarı çıkıyorum.

Her dilimi tadını çıkarırken ve ara sıra bileğimden aşağı damlayan suyu terbiyesiz bir hayvan gibi yalarken, kampüs gazetesi *The Astra Star-Herald*'ı açıyorum.

Ön sayfada tamamen futbol ve öğrenci konseyi seçimleri var seçimleriyle ilgili haberlerle dolu — ki bu haberler, ikinci sınıftayken Gentry'nin öğrenci konseyi başkanlığı kampanyasını yönettikten sonra beni gerçekten çok heyecanlandırıyor.

İkinci sayfada, yakında sahnelenecek *Thoroughly Modern Millie* müzikalinden bahsediliyor, ardından Yunan hayatı ve gelecek yaz kampüsün cinsel sağlık kaynak merkezini genişletme girişimi geliyor. Son sayfaya geldiğimde son portakal dilimini ısıyorum. Alt yarısındaki başlıkta *Throwing It Back* yazıyor. Son birkaç yılın ve hatta bu yazın fakülte ve öğrencilerinin fotoğrafları var.

Sağ alt köşede Bram ve heykel gibi bir kadının fotoğrafı var. Fotoğraf biraz grenli olabilir, ama kadının başının üstüne toplanmış uzun siyah bukleleriyle ne kadar çarpıcı olduğu açıkça görülüyor. Bram kolunun altında bir yığın kağıt tutuyor ve sırtında bir sırt çantası var. Kadın yürüyüş şortu giymiş, ince bacakları kaslı ve derin bir bronzlukla parlıyor. Dirseğini Bram'ın omzuna dayamış, çenesini bileğine dayayarak tanıdık bir poz vermiş. Kadına kameraya gülümsüyor ve Bram ona tüm kalbiyle gülümsüyor.

Bram'ın bana hiç gülümsemediğini kayıtlara geçirelim.

Aşağıdaki başlıkta şöyle yazıyor: *Dr. Sara Loe, kar seven yosun kolonisini incelemek için Rocky Dağları'nda yüksek lisans öğrencilerine rehberlik ettikten sonra meslektaşı ve eşi Dr. Bram Loe ile birlikte fotoğrafta görülüyor.*

Oh.

Oh.

İstem dışı olarak elimi yumruk yapınca kağıt buruşuyor.

Bana gülümsemediği gibi, *evli* de. Yasal olarak evli.

Annesi önümüzdeki sekiz hafta boyunca yok. Neden öyle düşündüm ki... Yani, alyans takmıyordu, ama bu hiçbir şey ifade etmez. Kahretsin. Hiç evli bir adamla yatmadım. Bu beni ne yapar? Ve beni onun sadakatsizliğine karıştırmaya ne hakkı vardı? Zavallı kadın muhtemelen izinli ya da, bilmiyorum, hasta bir akrabasına yardım ediyor, kocası ise, lanet olası yeşil dev, sert sesiyle, kıvrılmış gömlek kollarıyla ve iğrenç kurbağasıyla üniversite kasabasında kadınları beceriyor.

İçimdeki her şey şu anda onun binasına dalıp istifa etmek istiyor. Onun aldatıcı kışını ortada bırakmak istiyorum.

Para. Hadi ama Maddie. Paraya ihtiyacın var.

Tamam, ikizler çok sevimli ve komikler, her gün birkaç saatliğine hayatımın darmadağın olduğunu unutturuyorlar. Fern de çok iyi, bana pek konuşmasa da.

Ama başka bir iş bulmam lazım. Sonra arabamdan taşınmam lazım. Ve sonra Bram Loe için çalışmayı bırakabilirim.

Çantamdaki telefonum titriyor, onu çıkarıp Nolan'ın fotoğrafını görüyorum. Benden birkaç yaş büyük olan kardeşim. Çağrıyı reddetmek için ekranı kaydırıyorum. Onunla yakında konuşacağım. Annemle de. Ama önce ayağa kalkmam ve bunu kendi başıma yapmam gerekiyor.

Nolan uzun zaman önce bir erkek grubunda çalışıyordu ve birkaç zorlu yılın ardından (ki bu yıllar benim ergenliğimin büyük bir kısmına denk geliyordu), tekrar kamuoyunun gözü önüne çıktı. * İstersem bana yardım ederdi. Biliyorum. Ama Nolan meşgul ya da yokken faturaları ödeyen, annemin

ilaçlarını, sızan lavaboları ve bozulan arabaları hallediyordu. Bütün bunları yaptıktan sonra, kendi işlerimi kendim halledebileceğimi biliyorum. Ayrıca, ergenlik yıllarım ve Gentry'den ayrılmam bana bir şey öğrettiyse, o da kendinden başka birine güvenmenin hayal kırıklığına giden en hızlı yol olduğudur.

Ve... tamam, *peki*. Nolan'a ani taşınmam ve arabada kalmam hakkındaki gerçeği itiraf etmek, Gentry ve Gentry'nin genel olarak berbat biri olduğu konusunda onun haklı olduğunu ve benim gerçekten de Nolan'ın artık tanımadığı birine dönüştüğümü itiraf etmek anlamına gelirdi. *Benim* bile tanımadığım birine.

Ve bu, en iyisi başımın üzerinde bir çatı varken
. Kendi paramla ödediğim bir çatı altında.

Beşinci Bölüm

Bram

Baba!" diye bağıyor Letty. Saksı tezgahımdan başımı kaldırıp, evi boşandığım yıl inşa ettiğim seraya bağlayan camlı geçidi görüyorum.

(Bazen bir şey doğru seçim olabilir — boşanmak gibi — *ama* bittikten sonra sizi tuhaf ve sıkılmış hissettirebilir. Sera inşa etmek, çevrimiçi randevulaşmak veya *Warhammer* oynamak gibi daha yıkıcı bir hobiden daha iyi bir alternatif gibi görünüyordu.)

"Ne oldu, filizim?"

Letty, elimdeki telefonla rüzgarlı geçidi koşarak geçer. "Berry, anneme Porcupine'in akvaryumuna koyduğumuz yeni şeyleri göstermeye çalışıyordu, ama Porcupine kaçtı ve şimdi Hester Prynne yatağın altından çıkmak istemiyor."

"Bunun için gerçekten üzgünüm, Bram!" Sara'nın sesi telefonundan geliyor. " Alman

oban kpeğimin bir kurbağadan korkacağını hiç beklemiyordum."

Letty telefonu sakı tezgahının üzerine bırakıp, muhtemelen Berry ile köpeğin durumunu kontrol etmek için koşarak uzaklaşır. Eldivenlerimi çıkarır ve telefonu alıp Letty'nin peşinden giderim. "Dürüst olmak gerekirse, ben de bunu beklemiyordum. Merhaba Asher. Nasılsın?"

Sara ve Asher iki yıl önce nişanlandılar ve evre araştırmacısı ve aktivisti ile tanıştığım anda, yıllarca silinmiş cevapların ardından x'i zmek gibi bir şey oldu. Sara ve ben, kızlarımız sayesinde birbirimize bağlıydık, yeterince azgındık, bilime karşı daha da azgındık ve bilim zaten birlikte yaptığımız bir şeydi, bu yüzden evliliğimizi yıllarca srdrebildik. Ama zamanla, bağımız kopmaya başladı, karton yapboz parçaları tekrar tekrar yanlış karton yuvalara zorla sokulmaya çalışılıyordu.

Ve Asher'ın söylediği ilk sözlerden itibaren - keskin zekalı, anlam yüklü - Asher'ın neden onun için doğru yapboz parçası olduğunu ve benim olmadığımı hemen anladım. Asla dövmeli gizem ve karizmanın bir karışımı olamayacağım; podcast'lere veya televizyon programlarına konuk olarak davet edilmiyorum; iklim değişikliği konusunda milletvekilleriyle tartışmaktan zevk almıyorum. İnsanların beni fark etmemesini, beni hafife almasını *seviyorum*. Tartışmamayı, yerinde kalmayı, anonim olmayı *seviyorum*.

Kuralları, nazik rutinleri ve sabahları seramın yumuşak sessizliğini *seviyorum*. Görünür birinin arkasında görünmez kişi olmayı, ona bakmayı, onu desteklemeyi, yeterince yemek yediğinden ve yeterince uyuduğundan emin olmayı *seviyorum*. Sara'nın farklı bir şeye ihtiyaı var. Bir aktivist arkadaş. Bir performans arkadaşi.

"Selam," diyor Asher, bana o gizemli gülümsemesini göstererek. Bu gülümseme, Sara ile yerleşmeden nc 'da çok popüler olduğunu biliyorum. * "Orada yoğun bir pazar günü geçiriyor gibisin."

"Her zamanki kaos kadar," diyorum ve eve girip merdivenlere doğru yöneliyorum. "Bugün Maddie'den gelmesini istedim, böylece kitap üzerinde çalışmak için biraz zamanım olur."

Artık kadrolu olduğum için, bu günlerde yayınlamak ya da yok olmak gibi bir durum söz konusu değil, ancak kitap akademik bir metin değil, genel okuyucu kitlesine yönelik bir proje ve ebeveynlik, öğretim ve akademinin perde arkasındaki müfredat ve komite çalışmaları arasında yazmak için zaman bulmak neredeyse imkansız. Bu yüzden, çaresiz bir anda, son birkaç haftadır Maddie ile uzun süre vakit geçirmekten kaçınmak için elimden geleni yapmış olmama rağmen, normal ücretinin iki katı ücretle hafta sonu vardiyası istedim.

"Biraz ara vermelisin," diyor Sara ciddiyetle. "Joey bir şeyler içmek ister mi diye bir bak. Hayatının en güzel gecesini geçir."

Sadece *içki içme* fikri bile midemi bulandırıyor. "Aslında birkaç hafta önce Sloane'ın boşanmasını kutlamak için epey içtik ve bir süre daha 'Hayatımın En Güzel Gecesi'ni yaşayabileceğimi sanmıyorum."

"Bunu kaçırdığım için çok üzgünüm." Sara iç geçirir. "Sloane o pislikle evlendiği günden beri onun terk etmesini bekliyordum."

Sloane, aramızda Mount Astra'da liseye gitmeyen tek kişi. O, Kansas City'deki prestijli bir gündüz okuluna gitti. Ama o ve Sara, gruptaki tek kadınlar olarak aralarında özel bir bağ var.

"Sen de onun boşanma koçuydun," diyorum. Merdivenlerin tepesine ulaştığımda Hester Prynne'in sızlandığını duyabiliyorum.

"Adil olmak gerekirse, uzmanlığımın sınırlarına çabucak ulaştık. Lucien, ayrılmasını ona olabildiğince zorlaştırdı, oysa Dr. Bram Loe'dan boşanmak daha çok dosyalama son tarihlerini takip etmekle ilgiliydi. Sanırım tek kavga ettiğimiz şey bonsai makasıydı."

"Onlar Sasuk e." Yatak odasının kapısını iterek açtığımda, Porcupine'in Barbie Dreamhouse'un en üst katından odaya baktığını ve Hester Prynne'in ikiz yataklardan birinin altına kısmen sıkışmış, titreyerek durduğunu gördüm.

Porcupine otoriter bir şekilde "*ribbit*" diye ses çıkarır.

"Onlar *benim*," diyor Sara kendini beğenmiş bir şekilde. Sonra daha ciddi bir tonla ekliyor: "Ara vermekle ilgili söylediklerimde ciddiydim, Bram. Hiçbir şeyin seni rahatsız etmediğini biliyorum, ama ara sıra *biraz* rahatsız olup bir gece izin almak normal bir şey."

Gerçekten de pek hiçbir şeyin beni etkilemediğini söyleyebilirim, tek bir çok kıvrımlı, çok enerjik istisna hariç.

İkizler, bir genç, iki hayvan ve atletik irtibat görevlisinin, zaten çok kolay olan laboratuvar derslerimden sporcularını muaf tutmaya çalışan günlük e-postaları beni hiç rahatsız etmezken, Maddie'nin neden çenemi sıkıştırdığını bilmiyorum.

Ruj mu? Zümrüt yeşili gözleri mi? Yaramaz tavırları mı? "Altı hafta sonra Mount Astra'ya geri döneceksin," diyorum Porcupine'i kucağıma alırken. Parlak yeşil boğazı sessiz bir öfkeyle titriyor. "O zaman hayat normale dönecek."

"Evet, ama senin için *normal olan şey*, Bram, yine de biraz eğlence istiyor," diyor Asher, vurgu yapmak için kaşlarını kaldırarak. (Asher, 2000'li yıllarda kaş piercingini koruyan ve ona yakışan birkaç kişiden biri.) "Biliyorsun, Astra'da flört edecek kimse kalmazsa, seni NOAA'daki bazı arkadaşlarımla tanıştırmaktan memnuniyet duyarım. Kansas City'de Mount Astra'dan çok daha fazla balık var. Ve işe gidip gelmek de o kadar kötü değil! Bir sürü podcast dinliyorum."

İkizler, ağaç kurbağası olan Porcupine'i kontrol etmek için etrafıma toplanırlar. Porcupine, şu anda bir ağaç gibi elime tırmanmaya çalışmaktadır.

"Flört havuzunu tüketmedim," diye açıklıyorum. "Sadece... bu konuda iyi değilim."

"Hiç denemedin bile!" diye itiraz ediyor Sara. "Ben boşandıktan sonra yoğun bir seks hayatı yaşadım. Sen ise ikinci aşamaya bile geçemediğin iki randevuya gittin ve vazgeçtin."

"Üç randevu," diye düzeltiyorum, öfke duymadan. Ben de bir "ho" dönemi yaşamak istemiştim; Sara ile çok genç yaşta çıkmaya başladığım için, yeni ortaya çıkan biseksüelliğimi keşfetme fırsatım olmamıştı. Bu yüzden boşandıktan sonra, biseksüel kanatlarımı açıp kayıp zamanı telafi etmeyi planlamıştım. Ama randevulaşmak bana... sanırım, yüzeysel geliyordu. *Ticari* bile, sanki alışveriş yapıyormuşum gibi, randevularım da alışveriş yapıyormuş gibi ve gerçek randevu, raftan bir şey alıp fiyat etiketine bakmak gibi alışverişin sadece bir parçasıydı.

Alışveriş yapmak istemiyordum. Ne istediğimi bilmiyordum, ama bunu biliyordum. Bu yüzden vazgeçtim ve şimdi buradayım, nişanlı bir eski karım ve duşta düşündüğüm bir çocuk bakıcısıyla.

"Tamam, anneye ve Asher'a veda edin," diyorum ikizlere, elimde kıvranan bir kurbağa ile merdivenlere doğru yürümeye başlarken.

"Hoşça kal anne! Hoşça kal Asher!" diye şarkı söyler ikizler ve sonra kendilerini yere atarak Hester Prynne'e kurbağa sonrası terapi yaparlar.

Ön kapının açılma sesini duyuyorum, vücudumun artık pornografik bir şekilde tepki verdiği bir ses.

Maddie geldi.

Altıncı Bölüm

Bram

Hoşça kalın, sizi seviyorum!" Sara, ben merdivenlerden inerken kızlara sesleniyor. Maddie'yi kapının önünde, sarı bir sundress giymiş, Focus Group Pink rujuyla olgun bir şeftali gibi dururken görüyorum.

"Sara, gitmem gerek. Yarın arar mısın?"

"Hayatta kaçırmam," diyor ve telefonu kapatmadan önce bana hızlıca el sallıyor. Merdivenlerden inip Porcupine'i dikkatlice akvaryumuna geri koyuyorum. Yosun kaplı bir kayanın üzerine tırmanıyor ve ben kapağı kapatırken bana kocaman siyah gözlerini kırıyor, sanki amfibi masumiyetini göstermek istercesine.

"Günaydın, Bayan Kowalczyk," diyorum, *kurbağa akvaryumunun başında "burada görececek bir şey yok" der gibi en doğal sesimle.*

Maddie selamımı karşılık vermez, altın sarısı saçlarını omzunun üzerinden sallar ve merdivenlere bakar. "Kızlar odalarında mı?"

"Şimdilik," diyorum, biraz kaşlarımı çatarak. Maddie ve ben şu anda, nazikçe bir ateşkes olarak adlandırılabilir bir durumdayız — kampüste birbirimizden kaçınıyor ve çocuk bakımıyla ilgili iletişimimizi olabildiğince kısa tutuyoruz — ama bana karşı hiç açıkça *kaba* davranmadı. "Benimle gelersen, onları havuza götürürsen diye yüzme malzemelerini nerede sakladığımızı gösteririm. Bu hafta sonu havuzun son açık olduğu hafta sonu, gitmek iyi bir fikir olabilir."

"Peki," diye
burnunu çekiyor.
Tamam o zaman.

Garaja gidiyoruz, orada kızların artık teknik olarak ihtiyaç duymadıkları ama yine de getirmek istedikleri havuz makarnaları, gözlükleri ve şişirilebilir kolluklarla dolu plastik çantayı gösteriyorum. Sonra onu ofisime götürüp crossover'ımın anahtarını veriyorum — bu, onun havuz makarnalarını sedanına sıkıştırmaya çalışmasından daha kolay olur diye düşünüyorum — ve o, benim çözemediğim bir anlam katarak "Telefondaki Sara mıydı?" der demez, anahtarı çantamdan çıkarıyorum.

"Öyleydi." Anahtarı uzattım ve o, sanki benimle bir saniye daha temas kurmaya dayanamıyormuş gibi anahtarı kaptı. Ama odadan kaçmadı. Kaçmadı dönmüyor . . . topuklarını dön ve takip gider davranış o tavır dersi gibi dik sırtla. Bunun yerine çenesini kaldırıp kollarını kavuşturur, yeşil gözleri sabahın geç saatlerindeki güneş ışığında parlar. Bana sanki ona borcum varmış gibi bakı . * Geri adım atarım, böylece yarı oturur, yarı yaslanmış olurum. masamın kenarına ve kollarımı da kavuşturuyorum.

Ofisim zemin katta, evi gördüğüm anda beni etkileyen büyük sekizgen kulede. Restore edilmesi en zor alan burasıydı — bir daha sekizgen bir odada parke döşemeyi sökmek zorunda kalmazsam, mutlu bir adam olarak öleceğim — ama şimdi evin en sevdiğim yeri burası.

Duvarların yarısı gömme kitaplıklarla kaplı, diğer yarısı ise vitraylarla süslenmiş uzun pencerelerden oluşuyor. Doktora derecemi resmi olarak aldığım da Leo ve Sloane'ın bana hediye ettiği masam, bu pencerelere ve dışarıdaki büyük kavak ağacına bakıyor. Ağaç bilimi ile uğraşan arkadaşlarım, bu ağacın evden daha eski olduğunu söylüyorlar.

Bitki desenli baskılar yer olan her yere asılmış, kitaplar ve kağıtlar derin pencere kenarındaki iki koltuğu doldurmuş, diğer pencere kenarındaki koltukta ise Fern'in son örgü projesinin sepeti köşeye sıkışmış durumda. İkizler, ofis dolabının kapısının yanında, kağıt parçaları ve kırık boya kalemleriyle bir felaket bırakmışlar. Orası, kağıt dosyaları ve eski araştırmalarımı sakladığım yer olması gerekirken, uzun zamandır Letty ve Berry'nin "dairesi" haline gelmiş durumda.

Evde hayatımı özetleyen bir oda varsa, o da bu odadır. Ben çalışırken genç kızımın pencerenin kenarında kıvrılıp el işleri yaptığı oda, ikizlerin dizlerinin üzerinde emekleyip kucağıma tırmanarak bana canlı olarak sergiledikleri YouTube "videolarını" izlettikleri oda. Not verdiğim, yazdığım, sessizce bitki ve miselyum çizdiğim, hayatın bazen ne kadar *güzel* olabileceğini, ne kadar güzel yosunlarımız, dalgalanan eğrelti otlarımız ve zeki mantarlarımız olduğunu, çok fazla kitabımız, komik çocuklarımız ve saçma sapan arkadaşlarımız olduğunu düşündüğüm oda.

Ve şimdi, ilk kez, Maddie bu odanın ortasında duruyor.

Odamda, eşyalarım ile çevrili, kitaplarım ve baskılarım ile çerçevelenmiş, yüksek pencerelerden giren güneş ışığıyla aydınlatılmış hali hoşuma gidiyor. Buraya aitmiş gibi görünüyor.

Bu çok tehlikeli bir düşünce. Onu kafamdan uzaklaştırıyorum. "Başka bir şey var mı, Bayan Kowalczyk?"

Dudakları birbirine bastırılır, içe doğru kıvrılır, yumuşak, pembe bir çiçek gibi büzülür. Binlerce kelime düşünülür, neredeyse söylenir, sonra da atılır.

Sabırla beklerim, hala masama yaslanmış, benimle kavga etmek isteyip istemediğine karar vermesini izlerim. Dışarıda, sıcak bir esinti ön bahçeyi siler ve kavak ağacı kuru yaprakların hışırtısı ve gürültüsüyle ona karşılık verir.

"Hayır," der Maddie sonunda ve ofisten çıkmak için döner. Sonra durur ve ekler, "Bak, Sara yokken ne yaptığın beni ilgilendirmez. Ama bununla bir daha ilgilenmek istemiyorum."

"Sara yokken ne yaptığım." Onun sözlerini yavaşça tekrarlıyorum, bir şeyi kaçırdığımdan eminim. Aklım donmuş tavuk nuggetları, ekstra ekran süresi istekleri ve diğer birkaç affedilebilir tek ebeveyn günahının anılarını gözden geçiriyor.

"Aynen öyle," der Maddie, bana dönüp içini dökerek konusuna ısınır. "Biliyorsun, eski sevgilim de bana aynı şeyi yapmıştı ve sadece bir kez olmuştu, ama o tek sefer beni aylarca mahvetmeye yetti. Dürüst olmak gerekirse, bu olay ve bana yaptığı diğer korkunç şeylerin listesi yüzünden hâlâ biraz mahvolmuş durumdayım. Ve bence aldatmak bir korkaklığın işaretidir. Ve bir narsistin. Ve bir... bir pisliğin."

Onun ima ettiği şeyi anlamaya başladığımda vücudum donar. "Yani açıkça söylemek gerekirse, benim bir korkak, narsist ve pislik olduğumu mu söylüyorsun?"

Bana, daha zayıf bir adamın hemen pes edebileceği kadar açık bir küçümsemeyle bakar, ama ben de onun bakışına aynı şekilde karşılık veririm, kaşımı hafifçe kaldırırım.

"Tabii ki öyle diyorum," diye yanıtladı.

"Önce herhangi bir veri toplamadan sonuçlara varıyor gibisin," diyorum ve sonra dikleşiyorum. "Siyaset Bilimi bölümünde *bilim* kısmını öğretmeyi unutuyorlar mı? Yoksa orada her şey samimiyetsiz köşe yazıları mı?"

"Gazetecilikten bahsediyorsun," dedi, ben ona yaklaşırken bana dik dik bakarak.

"Hayır, çünkü gazetecilik öğrencileri konuları hakkında röportaj yapmaya zahmet ederler."

Gölge onun gölgesine değecek kadar yaklaştığımda bir adım geri çekildi, sonra topuğu arkasındaki kitaplığa arpına kadar bir adım daha geri çekildi.

"Kimseyle röportaj yapmama gerek yok." Gözleri saf ejderha ateşı gibi, yeşil ve büyüleyici, öfkeli bir kızarıklık boğazına ve göğsüne yayılıyor ve yanaklarının üst kısmını kızartıyor. "Bu herkesin bildiğı bir şey gibi görünüyor."

"Hmm." Ondan birkaç santim uzaklıkta duruyorum. "*Herkesin bildiğı* bir şey. Bu oldukça iddialı bir söz."

Bana bakarken gözlerini kısıyor. Göğsü inip kalkıyor. "Bu bir iddia değil. Bu bir gerçek."

Ben de şimdi daha hızlı nefes alıyorum. Onun kokusunu alabiliyorum, çiçeksi, narin bir koku... Yasemin, sanırım. Seramda da var. Burnumu boynuna değdirip kulağının arkasına kadar sürmek istiyorum. Yüzümü saçlarına gömmek istiyorum.

Dudaklarım onun yanağına değene kadar öne eğildim ve nefesimi tutarak, "Bir sorunuz varsa, Bayan Kowalczk, sorun," dedim.

O titreyerek nefes alır ve ben de cazibeye kapılıp ön kolumu başının yanındaki rafa dayarım. Vücudumuz artık neredeyse birbirine yapışmış durumdadır, aralarında hiçbir şey yoktur, sadece azot, oksijen ve argon atomları vardır.

"Peki, *Profesör*," diyor ve sanırım bunu keskin bir şekilde söylemek istiyor, ama sesi yumuşak ve parçalanmış çıkıyor, sanki karanlıkta kendine fısıldadığı bir kelime gibi. "Karınızı aldatıyor musunuz?"

"Hayır," diye mırıldanıyorum. Bu açıdan, saçlarının koyu renkli köklerinin uzadığını görebiliyorum, korsesinin altından göğüslerinin arasındaki büyüleyici boşluğu görebiliyorum. Parmak uçlarımı o boşlukta gezdirdiğimi hayal ediyorum. Onu belinden tutup kitaplara doğru çevirdiğimi, ellerini rafın kenarına tuttururken ayaklarını ayırdığımı hayal ediyorum...

Maddie geri çekilip gözlerime bakar. "Değil misin?" diye şüpheyile sorar.

"Benim karım yok. Sara ve ben beş yıl önce boşandık ve o şimdi benden çok daha akıllı biriyle nişanlı. Kimseyle çıkmıyorum, kimseyle ilişkim yok, olabildiğince bekârim. Şimdi, neden küçük bir fırtına bulutu gibi evime girip, seni zina suçuna ortak ettiğime bu kadar emin oldun, sorabilir miyim?"

Ağzı sevimli bir şekilde yana doğru kıvrılıyor — utanmış, savunmacı, somurtkan. "Kampüs gazetesinde seninle Sara'nın bir gezide çekilmiş eski bir fotoğrafı vardı. Sanırım ben... bir iki sonuca varmış olabilirim."

"Eski sevgilin seni aldattıysa, anlıyorum," diyorum. Bu isimsiz eski sevgiliye olan öfkem ayak tabanlarımı ve avuç içlerimi kaşındırıyor, kaşıntılı, huzursuz, ama nefesimi düzenli tutuyorum ve öfkemizi başka bir zamana saklıyorum. Öfke nane bitkisi gibidir, en iyisi kendi saksısında, her şeyden uzak tutmaktır. "Başına gelenler için üzgünüm."

"Teşekkürler," diye fısıldadı Maddie. Gözleri şimdi daha geniş, ağzı daha yumuşak, ama hala hayatı için koşuyormuş gibi nefes alıyor.

"Ben aldatmam. Ve bilmek istersen, boşandığımdan beri ilk kez seninle birlikte oldum."

"Oh," diyor nefes nefese. "Tamam."

"Bunu seviyor musun?" diye fısıldıyorum ve tanrım, ne fısıldıyorum ben? Ne diyorum? *Kurallarımız* var. Ama bilmem gerek. Bilmem gerek. "Hâlâ evli olduğumu sandığında kıskandın mı?"

Göz kapakları şimdi kapanmış, uzun, koyu kirpikleri neredeyse yanaklarına değiyor. "Evet," diye fısıldıyor. "Kıskandım."

"Beni tamamen kendine mi istiyorsun?"

Yutkunur ve gözlerini tamamen kapatır. Başını sallar.

Kesinlikle yapmamam gereken şeyi yapıyorum ve konuşurken dudaklarımı nazikçe kulağının kabuğuna sürtüyorum. "Kıskançlığından korkmuyorum, Madelyn. Saklayacak hiçbir şeyim yok. Ama bana karşı kötü davranışlarını sergilemeye devam edersen,

dikkat çekmek istediğini varsayacağım. Ve bunu sana seve seve vereceğimi bilmelisin."

Neredeyse duyulmayacak kadar hafif bir nefes.

"Hoşuna gitti mi? Senin o küstah tavırlarını düzeltmemi düşünmek seni tahrik ediyor mu?"

Hala birbirimize dokunmuyoruz, sadece dudaklarımın kulağına hafifçe değmesi dışında, ama sözlerim onu titretip duruyor. Elim buluyor ve gözlerini kapalı tutarak onu eteğinin içine itiyor. Parmak uçlarım sıcak, ıslak ipeğe dokunduğunda ikimiz de nefesimizi tutuyoruz.

Sırılsıklam olmuş.

"Madelyn," diyorum, külotunun üst kısmını bulup parmaklarımı aşağı, aşağı, cennete doğru kaydırırken. "Sen çok yaramaz bir kızsın..."

Kırık bir inilti.

"Ama ne düşünüyorum biliyor musun? Bence sen derinlerde, çok derinlerde iyi bir kızsın. Aslında, benim iyi kızım olmak istediğini düşünüyorum." Ne dediğimi bile bilmiyorum... Bu bir sis, bir ateş

—tek olduğum şey onun için duyduğum lanet olası ateş. Kanımda yanıyor. İhtiyacımla sikimi şişiriyor. Açlıkla karnımı boşaltıyor.

Ama önemli değil, çünkü o kelimeleri söylediğim anda - *iyi kız* - Maddie'deki her şey değişiyor gibi. Amcığı daha sıcak, daha ıslak ve daha yumuşak hale gelirken, düşük, sızlanan bir inilti onu titretir. Dudakları açılır, gözleri açılır ve şok olmuş bir ifade takınır, ama *iyi* bir şok, ve sonra hızlıca, çaresizce başını sallar.

"Evet," diyor ve şimdi parmaklarımla sevişmeye çalışıyor, elleri ön kolumu kavrar. "Evet, lütfen. Senin iyi kızın olacağım..."

Ön kapı açılır ve camların tıkırdamasıyla *gürültüyle* kapanır ve genç bir kızın hıçkırıkları zemin katı doldurur.

Maddie ve ben donup kalırız, gözlerimiz karşılaşır, parmaklarım hala o yumuşak sıcaklığın içinde gömülüdür.

Sessizce nefes veriyorum, babacan endişem, hareket etmeme yönündeki bencil dürtümle kısa bir süre çatışıyor. Sonra iyi meleklerim üstün geliyor ve dikkatlice elimi çekip Maddie'nin elbisesini düzeltiyorum, böylece tekrar düzgün duruyor. (Sonra kendimi düzeltiyorum.)

Fern'i bulmak için ofisten çıkmak üzereyken Maddie hızlıca "Bekle" diyor. Bugün ikinci kez elimi tutuyor, ama bu sefer parmaklarımı ağzına götürüyor. Ve onları yalayıp temizliyor.

Siktir.

Dilinin her bir parmak eklemine ve parmak ucunu yaladığını izlerken, "*daha iyi*" diye fısıldadığında neredeyse ölecektim.

"Aferin kızım," diyorum ona ve o lezzetli şokun yine onu sarmasını izlemekten zevk alıyorum. Daha önce hiç "aferin kızım" denilmemiş miydi? Daha önce hiç kimsenin "aferin kızı" *olmamış mıydı*? Ama belki de olmamıştır. Maddie tartışmacı, cesur ve kendinden emin, siyaset bilimine ilgi duyan bir hukuk fakültesi mezunundan beklenecek her şeye sahip, ama dünyanın bir kadından beklediği her şeye sahip değil. Ve belki de bir insan, yanlış türde bir kız olduğu söylenerek ancak bir yere kadar dayanabilir, sonra *da* "Tamam, siktir et, olduğum gibi iyi bir kız olamıyorsam, istediğim gibi kötü bir kız olacağım" der. Milton'ın, övgüden mahrum bırakılmış Şeytan gibi kink.*

Ama benim veletimin gizlice iyi bir kız olmak istemesinin ne anlama geldiğini düşünmeye vaktim yok. İsteksizce ve biraz acı çekerek Maddie'yi ofiste bırakıp yukarı çıkıp Fern'in (kapalı ve kilitli) kapısını çalıyorum.

"Fern, tatlım, her şey yolunda mı?" diye sesleniyorum. "Git buradan!" diye bağırıyor.

"İhtiyacın varsa sana zaman tanıyacağım, ama en azından güvende olup olmadığını söyleyebilir misin?"

Yüksek sesle hıçkırıyor. "Güvendeyim."

"Peki okuldaki diğer çocuklar? Bildiğin kadarıyla herkes güvende mi?"

"Evet. Şimdi git buradan!"

Onu bu şekilde bırakmaktan nefret ediyorum, ama açıkça istemediği halde onu konuşmaya zorlamak beceriksizce ve boşuna geliyor. Hangisi daha kötü bilmiyorum: onu açıkça üzücü bir durumla baş başa bırakmak mı, yoksa kendi başına bir şeyi sindirmesi gerektiğinde ona gereksiz yere baskı yapmak mı?

Gençler desteklendiklerini bilmeliler! Ama aynı zamanda gençler dayanıklılık ve bağımsızlık da öğrenmeliler! Neden bir genci yetiştirmek bu kadar karmaşık ve çelişkili? Bu nasıl doğanın bizim için hazırladığı plan olabilir ki??? Yanlış yaparsanız, her türlü korkunç sonuçla karşılaşabilirsiniz: kendine zarar verme, bağımlılık, girişimcilik kültürü. Doğru yaparsanız, yine de yemek masasında çok yüksek sesle çiğnediğiniz için sizden nefret ederler.

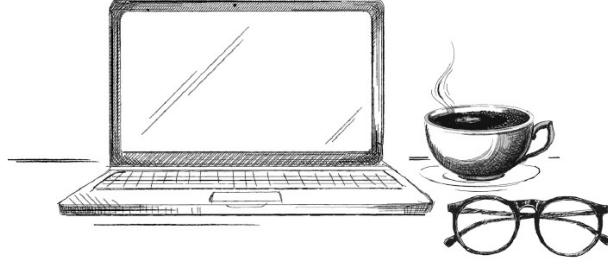
"Konuşmak istersen ofisimdeyim," diyorum. Muhtemelen boşuna. "Ve bu gece, biraz düşündükten sonra da konuşabiliriz. Ya da anneni arayabiliriz. Seni seviyorum."

Cevap yok, sadece daha fazla hıçkırık var.

Bir iç çekerek aşağı kata geri dönüyorum ve ofisimde nefes nefese yardımcılarının olmadığını görüyorum.

Ancak yasemin kokusu gün boyu ortalıkta kalır.

Yedinci Bölüm

Maddie

Camımı indirip kafamı dışarı çıkararak trafiğin neden tıklandığını görmek için **bakıyorum**. Okul beş dakika önce bitmiş ve ikizleri almaya gelen araçlar durmuş durumda.

Ahhh, suçlu gerçekten de penceresine çocuğunun adının yazılı olduğu laminasyonlu kağıdı koymasının gerektiğini fark etmemiş bir baba ve şimdi de arabayı kenara çekip bu işi halletmek zorunda kaldığı için ayaklarını yere vuruyor.

Yanımdaki minibüsteki kadın, bakışlarımı fark etti ve sanki silah arkadaşımı gibi huysuz babaya gözlerini devirdi. Arka koltuğunun sıraları çocuk koltuklarıyla doluydu. "Bu yüzden kocama çocukları almaya izin vermiyorum. Sınıf annesinden ölüm tehditleri alırım."

Çocuklarımı almayacağımı ve Letty ile Berry'nin babasının onların her hareketini ve rutinini ezbere bildiğini söylemekten kendimi alıkoymak zorundayım, ama o

camlarını kapatmış ve sesli kitabının sesini sonuna kadar açmış durumda.

Bram, kızları ilk günlerinde nasıl alacağım konusunda bana çok net talimatlar verdi, aksi takdirde muhtemelen bugün kuyruğu tutan baba kadar aptal görünürdüm.

Bekleyişim devam ederken, zihnim bu sabaha, öğrenci merkezindeki özel duş odalarından birini kapmayı başardığım ana gidiyor. Duştan çıkan buhar havada asılı kalırken, elim bacaklarımın arasına kayıyor ve Bram'ın ofisinde olduğunu düşünerek kendimi zevke kaptırıyorum. Onun okalıptüs ve sedir kokusunun hatırası. Sırtım onun raflarına yaslanmış, sözleri kulağımı gıdıklıyordu. Ancak bu sabah parmaklarım onun parmaklarının yerini tutamadı ve bu beni daha da sinirlendirdi.

Bugün onu tekrar göreceğim miyim, bilmiyorum. Ama görmezsem ne yapacağım, onu da bilmiyorum.

Hat yine dondu ve bu sefer neyin geciktiğini görmek için dönüp baktım. Okuldan çocuk almaya gitmek gibi masum bir şeyin otuz dakikalık bir cehennem azabı haline gelmesi bana çok tuhaf geliyor ve dürüst olmak gerekirse, son iki haftadır bu berbat hattın, verimliliğin ruhuna değil, sadece görünüşüne bağlı kalınarak tasarlandığını düşünüyorum. Keşke onlar sadece...

Dürüst olmak gerekirse, bunun nasıl olduğunu bilmiyorum, çünkü son üç yılımı - Gentry ile birlikte olduğumuz ve onun geri gelmesi için kendimi parçaladığım yılı da sayarsanız dört yılımı - önümde aptalca şeyler olduğunda dilimi kanayana kadar ısırarak geçirdim. (Aptalca şeyler hakkında herhangi bir fikir sahibi olmak politikacı eşinin işi değildir. Bizim aptalca şeylerden habersiz olmamız gerekir.)

Ama artık nişanlı değilim ve dilimi tutmak beni bir dinlenme tesisi otoparkından başka bir yere götürmedi ve ayrıca,
—bu daha iyi olabilir, daha iyi olmaması için hiçbir neden yok!

Ve işte böylece kendimi arabayı kenara çekip park etmiş buluyorum. İşte böylece kendimi araba cehenneminden sorumlu kadına doğru yürürken buluyorum.

"Hey!" diyorum, yüzüm zaten Kansas'ın Olathe kentinde her yıl düzenlenen Sweet Six yarışmasında ikinci olmama neden olan gülümsemeye dönüşmüş, sesim hem "*hey kızım*" hem de biraz komplo kurarcasına. "Aman Tanrım, bu bir *Wicked* boyun askısı mı? *Wicked*'ı seviyorum, aslında *Chewing Gum*'dan beri Jonathan Bailey'i seviyorum, ve hiç trafiği iki şeride ayırmayı düşündünüz mü? Bunun bir faydası olmayacak gibi görünüyor, ama bence orada sadece kapıdaki kişiye numaraları telsizle bildirecek ekstra bir personeliniz olsaydı..."

Güneşin altında on beş dakika boyunca arabaları yönlendirdikten sonra, artık bölünmüş olan sıra, hassas bir saat gibi ilerlemeye başladı. Berry ve Letty arabama doğru koşullar ve ikisi de arka koltuğa oturdular. Sırt çantalarını yere attılar ve emniyet kemerlerini takar takmaz, konuşma fırtınası başladı.

"Silas Reynolds bugün ölü bir solucan yedi," diyor Letty. "Sadece sen ona meydan okuduğun için," diye ekliyor Berry.

Arka aynaya bakıyorum. "Berry, bugün müzik dersi nasıldı? Daha kolay mıydı?"

Bir kez, sonra iki kez başını sallar, çenesi göğsüne doğru eğilir.

"Bayan Barrett, Berry istemiyorsa üçgen çalmaması gerektiğini söyledi," diyor Letty.

"Bana flüt çalmama izin verdi!" diyor Berry.

Berry, üçgen çalmayı sevmiyordu çünkü atandığı grupta, geçen yıl kızlar kendi kaküllerini kestikten sonra onunla dalga geçen bir kız vardı. Ben de bunu Bram'a söyledim ve o da öğretmenle konuştu.

Otoparktan çıkıp okul bölgesine giriyorum. "Camları açalım mı?" diye soruyorum.

"Evet, lütfen!" diye cevap verdiler ikisi de.

Ses seviyesini yükselttim ve eve doğru giderken radyoda yayınlanan Sabrina Carpenter şarkısına eşlik ettik.

evimize doğru ilerlerken.

Mount Astra'daki en sevdiğim yollardan birine saptık, meşe ve ıhlamur yapraklarıyla kaplı, bakımlı Queen Anne ve Tudor tarzı evlerin ve bir iki Craftsman tarzı evin bulunduğu ekstra uzun bahçeleri olan çift şeritli bir cadde.

Berry pencereden dışarıyı işaret ediyor. "Eğretili otu!"

Ve tabii ki, kaldırımda hemen önümüzde, iğnelerle ve kalıcı kalemle çizilmiş karalamalarla dolu, aşırı dolu sırt çantasıyla Fern var.

"Fern!" diye bağılıyor ikizler, ben de onun yanında duruyorum.

Durup dönüyor. Bir anlığına, kaşları çatılmış ve gözleri kısılmış, üzerinde ihtiyatlı bir bulut dolaşıyor, ama sonra bizim olduğumuzu fark edince ifadesi tanıdık bir şeye dönüşüyor. Bram'ın taşıdığı aynı dikkatli tavır Fern'de de çok belirgin.

"Selam Fern," diyorum, en dostane ama en tarafsız sesimle, genç kızı korkutmamak için. * "Araban nerede?"

Gözlerini devirir ve kollarını göğsünde kavuşturur.

benim çok iyi bildiğim bir pozisyonu üstlenerek. "Babam arabam için bir parça bekliyor ve eve yürüyerek gidebileceğimi söyledi. Ama sekiz blok var. Ve sekiz küçük blok değil! Ayrıca, bugün öğrenci konseyi toplantısı vardı ve ben de görmeye gidecektim, bu yüzden babam beni okul alışverişine götürdüğünde aldığım yeni Doc Martens'larımı giydim... Ah, boş ver."

"Olamaz," diyorum dehşetle. "Doc Martens'ı giymeye alışmak yavaş yavaş olan bir süreçtir. *Bir günde sekiz blok yürümekle olacak bir şey değil.*"

Yine gözlerini devirdi. "Bunu babama anlatmaya çalış." Yolcu koltuğuna uzanıp kapıyı açtım.

"Şanslısın. Bin! Ayakların bir gün daha yaşayacak. Ve sana onları giymek için bir püf noktası gösterebilirim, bu da onları dondurucuya koymayı içeriyor."

"Cidden mi?" diye sorar, ön koltuğa oturup emniyet kemerini takarken.

Ben başımı sallarım. "Kardeşimin karısının en iyi arkadaşı — vay canına, bu gereksiz yere karmaşık oldu — bu yöntemi çok beğeniyor."

"Sen babamdan çok daha havalısın," diyor Fern.

"Oh, kesinlikle öyleyim," diyorum ona ve Bram'ın bunu duyabilmesini diliyorum. Bu sözlerim onda nasıl bir tepki yaratır acaba?

(Hayır. Bram'ın çocuklarıyla dolu bir arabada onun süper seksi olduğunu düşünmüyorum.)

Bir an için, yolcu koltuğumda oturan gençlere karşı havalı görünmek için Nolan ve eşi Bee'den bahsetmeyi düşünüyorum. *Kardeşim çok ünlü bir erkek grubunda çalışıyordu ve şimdi Hope Channel'da filmler yapıyor!* Bunda belli bir heyecan var, çünkü uzun zamandır çevremdeki kimse erkek grubu gibi entelektüel olmayan ve kitsch bir şeyi umursamıyordu — Nolan'ın şöhreti aslında bir tür yükümlülük gibiydi ve yengemin seks işçiliği kariyeri de *büyük* bir yükümlülük — bu yüzden yıllardır ünlü kardeş kartını oynamadım.

Öte yandan, eski kalp hırsızısı diş macununu tüpün içine geri koymak mümkün değil, bu yüzden şimdilik bu konuda sessiz kalmak daha iyi olabilir...

Fern bir dizini koltuğa çekip, eve varana kadar öfkeyle mesaj yazmaya başlar. Motoru kapattığım anda, arabadan fırlayıp merdivenleri tırmanır ve kendi anahtarıyla kapıyı açar.

Bu sırada ikizler, sırt çantalarından dökülen eşyaları aramak için yer döşemesinde dolaşıp karıştırıyorlar ve sonra yavaşça içeri giriyorlar. Onlar Porcupine'i kontrol etmek için oturma odasına koşarken, ben de sırt çantalarından klasörlerini çıkarıp Bram için mutfak masasına bırakıyorum. Sonra okul sonrası atıştırmalık zamanı geliyor. Biraz peynir ve kraker hazırlıyorum, ardından annemin çikolata parçacıklı muzlu kek hamurunu hazırlamaya başlıyorum.

Annem kadar pişirme konusunda yetenekli değilim. Ama bizim

Çünkü annem mutfaktaysa, iyi bir gün geçiriyordu.

Çoğu zaman sadece ikimiz vardık, bu da bipolar bozukluğu kötüleştğinde yükün büyük kısmının benim omuzlarıma bindiği anlamına geliyordu. Ama dürüst olmak gerekirse, asıl zorluk ona Medicaid'de yol göstermekte ve yeni bir ilacın karşılanmaması, eski bir ilacın aniden karşılanmaması veya indirim programının sona ermesi ve kimsenin bize haber vermemesi durumunda eczane teknisyeninin kafası karışık bir şekilde kaşlarını çatmasını görmektir.

Kardeşim Nolan elinden geldiğince bize baktı, ama o INK* grubuna katıldığında hayatımız büyük ölçüde değişti. Ve sonra grup dağıldığında yine değişti. Nolan şimdi iyi, hatta harika. Hope Channel için silindir şapka takmadığında, INK'in bir araya geldiği programın yeniden başlatılması olan *Band Camp*'te jüri üyeliği yapıyor.

INK'in bir araya geldiği programın yeniden başlatılması olan Band Camp'te harika bir işi var. Annem

Los Angeles'ta onunla birlikte yaşıyor ve onun için hazırladığı küçük kulübeyi çok seviyor. Sürekli bahçesindeki bitkilerin fotoğraflarını çekip bana gönderiyor. Hatta kuşları tanımlayan kamera bulunan kuş besleme kabından bile var. Mutlu. Her şeyi var. Hiçbir eksiği yok.

Ancak kardeşim gerçekten ayağa kalktığında, ben liseden mezun olmak üzereydim. Onun yeni kazandığı maddi istikrarın sağladığı şemsiyenin altında olduğumu hissetmiyordum. Artık çocuk değildim. Pepperdine'deki bursumun karşılamadığı bazı masrafları karşılamama yardım etti ve bunun için kendimi suçlu hissetmekten asla vazgeçemeyeceğimi düşünüyorum.

Üniversiteden mezun olduğumda ve Gentry'nin ısrarı üzerine LSAT sınavına girdiğimde, başvurduğum tüm hukuk fakültelerine kabul edildim, ancak tek bir burs bile alamadım. Öğrenim ücretleri astronomik düzeydeydi. Bu yüzden kredi çektim, çünkü Gentry, gelecekteki eşinin hukuk doktorası yapması gerektiğini çok net bir şekilde belirtmişti. Bu, siyasi bir güç çifti yaratmanın formülüydü. Bunun sadece Gentry için olmadığını kendime söyledim. Hukuk fakültesine gitmekle gerçekten ilgileniyordum

ama kendi başıma karar versem, muhtemelen USC'den daha ucuz bir fakülte seçerdim.

Sonra Gentry, evlendikten sonra ailesi benim hukuk fakültesi masraflarımı karşılayacağından emin olduğunu söyledi. Her şey beş yıllık planın bir parçasıydı. Gentry ilk ön seçimini kazandığı ay hukuk fakültesinden mezun olacaktım. Kasım ayında rakibini yendi. Zafer partisinde evlenme teklif etti ve biz de yeni evli çift olarak eyalet meclisine gittik. Hoşça kal krediler. Merhaba mükemmel hayat.

Ve sonra ikinci yılının ilk gününden üç gün önce, annemle kaldığım yerden erken eve döndüm. Gentry çoktan işe gitmişti, ama banyonun zemininde bir sütyen vardı. Bana hiç uymayacak kadar küçük bir bant ve çok büyük kupaları olan bir sütyen.

Sadece bir kerelik olduğunu, sarhoş olduğunu, beni özlediği için yaptığını söyledi. Bir daha asla olmayacağına söz verdi ve ben de ona inandım. Hukuk fakültesinin geri kalanında. Penelope Pike onun adına benden ayrılana kadar.

Elbette, sadece bir kez olduğunu söylerken doğruyu söylüyor olabilir, ama sonuçta bunun ne önemi vardı ki? Bu yüzden dün buraya Dokuzuncu Temyiz Mahkemesi kadar büyük bir tavırla geldim.

Muffinler fırında pişerken, Letty ve Berry ile kelimeleri gözden geçiriyorum ve Berry'nin beklenmedik bir şekilde rekabetçi olduğunu hemen fark ediyorum. (Sessiz olanlar her zaman sizi şaşırtır.)

Aslında, tatlı kütüphaneci arkadaşım Junie'nin de birkaç içki içerse kendi sırları olduğunu eminim. Ne yazık ki, buraya geldiğim ilk gece barda Bram yerine *onunla* tanışmamıştım. Sadece bir kadınla birlikte oldum, ama sessiz ve utangaç kadınları seviyorum. Yani, o benim arkadaşım olmasaydı, tam benim tipim olurdu. Ve bu, Bram'la aramda olan her ne haltsa, ondan çok daha az karmaşık olurdu.

Hayır, hiçbir şey olmuyor. Çünkü dün tek seferlik bir hata oldu. Aslında, sadece yarı bir hataydı. İkimiz de boşalmadık. En azından o anda.

Taze pişmiş keklerin kokusu Fern'i odasından dışarı çıkarır ve onu kaldırımda bulduğumda üzerinde asılı duran fırtına bulutu geri döner.

Küçükler atıştırmalık tabaklarını alıp akşam yemeği öncesi ekran başında vakit geçirmeye hazırlanırken, ben ada mutfaktaki bar taburesine oturup muffin tabakasını çekiyorum.

Fern, gerçekten etkileyici bir iç çekişle bana katılır. Bir genç kızın derin iç çekişinden daha rahatlatıcı bir şey yoktur.

"Tamam," diyorum ona. "İşte şöyle yapacağız. Ben sana muffin vereceğim. Sen bana dedikoduları anlatacaksın. Çok açım."

Ellerini gözlerine sürerek acı dolu bir ifade ortaya çıkarır.

Ve sonra fark ediyorum ki — oh lanet olsun — burada yetişkin olan benim, bu yüzden sorumlu bir yetişkin olarak sorgulamaya başlıyorum. "Tamam, bekle. Tehlikede misin?"

Kafasını sallar.

"Bu, yasadışı bir şeyle ilgili mi?"

Kız sırtıyor. "Ne kadar sıkıcı biri olduğumu bilemezsin."

"Sıkıcı olmak iyi bir şey olabilir," diyorum ona. "Ve seni babana ispiyonlamamı gerektirecek bir durumda olmadığın için, bu konuşmayı avukat-müvekkil gizliliği kapsamında değerlendir."

"Eski sevgilim," diye patlar.

"Bu üç kelime beni gerçekten çok etkiledi, ama lütfen devam et."

Dudaklarında bir gülümseme belirir, sonra muffin'den büyük bir ısırık alır ve ağzı dolu halde konuşmaya devam eder, ki bu eski sevgiliden kurtulmanın en seçkin yoludur.

"Sekizinci, dokuzuncu ve onuncu sınıflarda çıktık," diyor.

"Vay canına, bu sanki..."

"Uzun zaman oldu, biliyorum. Geçen yıl, ailemin doğum günü yemeğinde, babamın arkadaşı Sloane, ki o benim teyzem sayılır, eski sevgilime yüzüne karşı, benim gençliğimi çaldığını söyledi."

"Patronluk taslayan bir hareket," diyorum ona. "Ben de Sloane Teyze gibi bir teyze istiyorum. Peki, bu küçük pisliliğin adı ne?"

"Simon. Yedinci sınıftan beri her yıl sınıf başkanı olmuş. Ben de hep sekreter adayı olmuşum... ki bu

—

"Sıkıcı bir iş."

"Aynen yle. Ama ben seviyorum. Tutanakları tutmayı ve görevlerimizi yerine getirdiğimizden emin olmayı seviyorum. Detaylara biraz takıntılıyım, bu yüzden bu iş bana uygun. Özellikle de Simon daha çok... kişilikli biriydi, anlarsın ya?"

Yavaşça başımı sallıyorum. "Karizmatik biriydi, bu yüzden sürekli onun pisliliğini temizliyordun herhalde."

"Evet! Ve onun verdiği imkansız sözleri nasıl yerine getireceğimi bulmaya çalışıyordum."

"Bugün ğrenci konseyi toplantısında onu gördün mü?"

"Gördüm. Geçen Mayıs ayında bu yılın ğrenci konseyi başkanı seçilen Samira, beklenmedik bir şekilde New York'un kuzeyindeki bir yatılı okula transfer oldu. şimdi onun yerini doldurmak için özel bir seçim yapılacak ve Simon, ğrenci konseyi başkanlığına aday olmak için 11. sınıf başkanlığından istifa etmeye karar verdi. Kesinlikle kazanacak ve bu da gözlerimi kafatasımdan çıkarmak istememe neden oluyor."

Bir muffin'i ikiye bölüp küçük bir parça yiyorum, geçen yaz aldığım görgü kuralları dersinde öğrendiğim gibi. (Gentry'nin annesinin önerisiyle.) "Gz küresini oyma gibi bir şey yapamayız."

"O, kampanyasını şimdiden başlatmış durumda ve son iki yılda benim yaptığım her şeyi kendine mal ediyor. Sekizinci sınıfta cinsiyet ayrımı gözetmeyen tuvalet girişimi mi? O benim fikrimdi. Diğer ğrencileri organize edip okul

yemek borcu hakkında konuşmaya gitmeleri için diğer öğrencileri organize etmek? Kitap yasaklarına karşı mücadele etmek? Hepsi benim! O bunların yarısını bile umursamıyor!" Gözleri bana kaydı. "Üzgünüm."

Omzumun üzerinden başparmağımı kaldırdım. "İkizler etrafta koşuşturup durmadan *bağırmadıkları* sürece umurumda değil."

O güldü. "İnan bana, amcam L eo* ve amcam Joey'den bol bol küfür duyuyorlar. "-

"Leo ile tanıştım," diyorum ona, gereksiz yere hatırlayarak. Bram'ı takip ederek sınıfıma giren yakışıklı ve kendini beğenmiş adam. Amcası Leo'nun bana bir pislik gibi geldiğini söyleme isteğine direniyorum. Pislik mi? Neyse. "Simon'a geri dönelim. Ona karşı aday olmalısın. Ancak böyle dersini alır."

Çenesi düşüyor ve bir anlık şokun ardından başını sallıyor. "Hayır. Olmaz. Maddie, beni sadece birkaç haftadır tanıdığını biliyorum, ama bu gerçekten yapacağım son şey. Ya da yapmak *isteyeceğim* son şey!"

"Ama anlamıyor musun Fern? İşte bu *yüzden* Aday olmalısın. Kimse bunu beklemeyecek."

"Peki ya gerçekten kazanırsam ne olacak? Olası değil, biliyorum, ama o zaman istemediğim bir işte sıkışıp kalırım."

"Bu senin istediğin iş olmayabilir, ama anladığım kadarıyla zaten yaptığın bir iş, o halde neden en azından resmi olarak kredisini alıp üniversite başvurularına eklemiyorsun? Ve biliyor musun Fern? Simon bir politikacı gibi konuşuyor, ama iyi bir politikacı olman liderlik için uygun olduğun anlamına gelmez. Bazen liderlikle en az ilgilenen insanlar en iyi liderler olurlar."

Bir dakika düşünür ve alt dudağını ısırır. "Bu onu gerçekten çok kızdırır."

"Bu çok kişisel bir konuysa beni dinleme, ama neden ayrıldınız?"

Fern'in omuzları çöküyor. "Geçen yıl bahar tatilinden hemen sonra beni terk etti. Buna ara vermek dedi ve kendine odaklanması gerektiğini söyledi."

"İnsanların bu tür kısa ve özlü bahaneler uydurmasından nefret ediyorum. Bu ne anlama geliyor ki?" Fern'e travmatik bir şekilde boşalmanın akıllıca olup olmadığını bilmiyorum, ama ona yaşadıklarını ne kadar iyi anladığımı açıklayabilmeyi dilerdim. Ayrıca, Gentry'ye karşı kendim yapabilecek kadar akıllı olmayı dilediğim türden bir intikamı Simon'dan almasını istediğim de muhtemelen doğru.

"Değil mi? Görünüşe göre, kendine odaklanmak, sınıf başkan yardımcısıyla takılmak ve ardından Temmuz ayında eyalet çapındaki öğrenci hükümeti zirvesinde yatağa atmak anlamına geliyordu."

"Ne pislik herif," diye fısıldıyorum, ikizler duymasın diye.

Fern eğilir ve dedikodu endorfinlerinin vücuduna yayıldığını neredeyse görebiliyorum. "İlişkimizin başından beri her şey onunla ilgiliydi. Zaten tamamen kendine odaklanmıştı, çünkü sana şunu söyleyebilirim ki kesinlikle bana odaklanmıyordu."

"Tamam, dinle. Başka bir insan olsaydım, sana başını eğip sana mutluluk verecek şeylere odaklanmanı söyledim. Onlar alçalırsa, biz yükseliriz, vesaire, vesaire. Ama bazen insanlar sıçan gibi davranırsa, sen de kirli oynamak zorundasın ve bu ahmağın en çok istediği şeyi elinden almak kadar iyi bir intikam olabilir mi?" Bu, Gentry'den önce yapacağım şeydi ve içimden bir parça, bunu onun için olduğu kadar kendim için de istiyor. Belki de bu pislik herif üzerindeki zaferi, boşa harcadığım son dört yılımı telafi eder.

Başparmağının etrafındaki deriyi sinirli bir şekilde çiğniyor. Elini ağzından çekme isteğine direniyorum, çünkü Penelope tam da bunu yapardı. Aslında, sanki kötü bir köpekmişim gibi elimi itip uzaklaştırırdı, ama yine de.

Fern başını sallar ve onu kaybettiğimi düşünürüm, ama sonra gözlerini kapatır ve derin bir nefes alır. "Tamam. Tamam, yapacağım."

İki elini de sıkıca tutuyorum ve heyecanla çığlık atıyorum. "Bu kampanyayı seninle birlikte planlayacağım," diye söz veriyorum ona. "Simon seni bıraktığına pişman olacak, ama aynı zamanda Fern Loe'yu son kez kızdırdığı günü asla unutmayacak."

O titrer. "Vay canına. Beni olduğumdan çok daha seksi gösteriyorsun."

Biraz utanırım. "Seksi olmaktansa sert olalım."

"İkisi de hiç olmadığım şeyler," diye onaylar.

Bram içeri girerken mutfağın yanındaki küçük çamur odasının kapısı gıcırıyor. Girdiği her kapıyı köpek kapısı kadar küçük gösteriyor.

Dünden beri ilk kez görüşüyoruz ve bir an için burun delikleri genişliyor, bakışları boynumdan bluzumun V yakasına doğru kayıyor.

"Baba!" diye bağılıyor Letty, bacaklarına atlayarak ve Berry de hemen arkasından geliyor.

"Hey, bugün biraz erken çıktım," diyor, tanıdığım sevgi dolu babaya dönüşüyor.

Fern taburesinden kalkar ve kararlı bir ifadeyle "El sanatları mağazasına gitmem lazım," der. "Kampanyam için posterlere ihtiyacım var. Öğrenci konseyi başkanlığına adayım."

"Tamam," der Bram ve ikizlere bakar. "Tüm zanaatkarlar iş başına. Kazanmamız gereken bir kampanya var. Ama parlak pulları etrafa saçmayın, tamam mı?"

"Tabii! Neyse ne." Fern, ihtiyacı olan her şeyi sayarak merdivenleri koşarak çıkmaya başlamıştır bile.

Bram bana bakıyor, dudaklarında memnuniyet ve merakla dans eden bir ifade var. "Senin bununla bir ilgin var mı?"

Kaşlarımı kaldırıp mutfak adasına yaslanıyorum. "Politik bir vizyoner olduğumu söyleyebilirsin. Ve onun eski erkek arkadaşı tam bir pislik gibi görünüyör..."

İkizler önceden beni kıkırdayarak karşılıyorlar.

"Bir shih tzu," diye bitiriyorum. "Bakımı çok zor bir köpek."

"Gerçek bir köpek," diye onaylar Bram. *Teşekkür ederim*, diye dudaklarını oynatır ve sonra, *"Aferin kızım,"* der.

Yanaklarım anında ısınır ve ona kısa bir baş sallarım. Onun iyi kızı olmayı seviyorum. Çok fazla seviyorum.

Sekizinci Bölüm

Bram

Fern öğrenci konseyi başkanlığına aday olmaya karar verdikten sonraki gün, Leo Saint James'i *yine* ofisimde buluyorum. Dün gece Maddie, Fern'in seçim kampanyası için bir eylem planı hazırlamasına yardım etmek için normal çalışma saatlerinden çok daha uzun süre kaldı. Onları kontrol ettiğimde Fern beni eliyle uzaklaştırdı ve her şeyin *yolunda* olduğunu söyledi.

Bugün Leo benim koltuğumda oturuyor, pahalı ayakkabılarını masamın üzerine koymuş ve bir elinde kehribar rengi bir içki bardağı tutuyor. Gözleri yarı kapalı, yırtıcı bir bakışla, başka bir profesörün 600 seviyeli bitki ekolojisi dersim için bana ödünç verdiği toprak monolitlerinden daha ilginç bir şeye bakmıyor. Huysuzca viskisini yudumlamaktan başka, içeri girdiğimi fark etmiyor bile.

"Bunu nereden buldun?" diye soruyorum. Burada hiç içki bulundurmuyorum ve en yakın bar kampüsün kenarındaki Astra Otel'in içinde. Leo'nun sadece benim ofisimde içmek için tepeye kadar tek malt viski getirmediğini de biliyorum.

"Bir beyefendi asla sırlarını açıklamaz," diyor Leo. Koltuğumdan kalkmıyor ve toprak monolitlerine bakmaya devam ediyor. "Ve bunun ne önemi var ki? Dünya hırsızlarla dolu ve sahip olmaya değer her şey hırsızlardan çalınmalıdır."

"Sana da mutlu Salılar," diye cevap veriyorum ve çantamı koltuğa koyuyorum. Sonra durup Leo'nun İtalyan ayakkabılarına ve karanlık ifadesine bakıyorum. Şu anda, ilkesiz zenginliğin yapay zeka tarafından üretilmiş bir görüntüsü gibi görünüyor.

Aklıma bir fikir gelir.

"Leo," diyorum dikkatlice. "Bir şeyleri... bulabilen... birini tanıyor musun?"

Leo'nun gözleri bana doğru döner. Yüzünde ilgi belirir, onu rahatsız eden kötü ruh hali kaybolur ve bardağını masanın üzerine koyar. "Ahem. Bay *FernGully*. Siz bir şeyleri bulabilen biri değil misiniz?"

"Eskiden öyleydim." Kanepenin koluna oturup ona sabit bir bakışla bakıyorum.

Benim daha fazla bir şey itiraf etmeyeceğimi anlayınca kısa ve eğlenceli bir nefes verdi. Zaten itiraf etmem gerekmiyordu, Leo tüm günahlarımı zaten biliyordu. "Zaman aşımı yasasının kullandığın fiil zamanına çok önem verdiğini sanmıyorum Bram, ama peki. Evet, bir şeyler bulabilecek birini tanıyorum. Neyi veya *kimi* bulacağız?"

, , , , , , Leo , , fark eder
çünkü elbette fark eder. Ben bunu itiraf ettiğimde o çoktan gülümsemeye başlamıştır.

"Madelyn Kowalczyk'ın eski erkek arkadaşı."

Pin-up kızı gibi ayaklarını havaya kaldırıp yere indiriyor ve sandalyemi bana dönük hale getiriyor, gümüş rengi gözleri Noel ağacındaki süsler gibi parıltıyor

"Biliyordum dostum, *biliyordum!* Bunun dadıyla bir ilgisi olduğunu biliyordum!"

"Çocuk bakıcısı" diye düzeltiyorum.

"Daha fazla bir şey söyleme, her şeyi ben hallederim," diyor Leo neşeyle elini sallayarak. "Arkadaşım işini bitirdiğinde, bu aşağılık solucanın bizden saklayacağı hiçbir sır kalmayacak."

"Arkadaşın mı var?" diye bir ses ofisimin kapısından geliyor. Sloane Saint James, geniş paça pantolon ve altında gömlek olmayan gri bir yelek giymiş, omuz vatkası çok kullanan birine aitmiş gibi görünen eski bir deri çanta taşıyor. Muhteşem görünüyor, ama zaten Sloane her zaman muhteşem görünür. (Dağınık saçları ve yırtık Copperhead sweatshirt'leriyle bile, hatta Sara ve ben bulabildiğimiz her türlü ücretsiz bebek bakıcılığını yalvararak, ödünç alarak ve çalarak elde ettiğimiz günlerde minik Fern'i kovalarken bile, Sloane her zaman sadece dergilerde mümkün olduğunu düşündüğünüz türden bir cazibe yayıyordu.)

"Siktir git, Sloane," diye cevaplar Leo sevgiyle. "Benim bir sürü arkadaşım var."

"Maaş ödemediğin arkadaşlar mı? Ya da seks yapmadığın arkadaşlar mı?" diye sorar Sloane şüpheyle.

"Sevgili kuzenim Bram burada ve bizim maaşlı seksimiz konusunda çok utangaç. Bu arada, bu öğleden sonra çok zevkli bir şekilde boşanmış görünüyorsun, izin verersen bir şey söylemek istiyorum."

Sloane aşk koltuğunun etrafından dolaşıp diğer koluna oturur, çantasını yere koyar ve Leo'nun viskisine gizlemeye çalışmadan imrenerek bakar. "Kampüs dışında bir toplantım vardı. Belirli bir imaj vermek istedim."

"Eminim öğrenciler günün sonunda en azından birkaç şey yansıtmışlardır," diyor Leo, ama Sloane'e acıyarak kalkıp ona viskiyi uzatıyor ve Sloane minnetle alıyor.

"Toplantın nasıl geçti?" diye soruyorum, o da bardağı indirip ağzını silerken.

"Korkunçtu," diye cevapladı ve bir yudum daha aldı.

"Toplantı The Dry Bean'de miydi?" diye sorar Leo. "Beni de çağırmalıydın. Fırsat verildiğinde yeterince korkutucu olabilirim."

Kuru Fasulye mi? Sloane, Astra Üniversitesi'nde cinsel sağlık eğitmeni ve Astra Dağı çevresinde atölye çalışmaları veya girişimler düzenlemesi alışılmadık bir şey olmasa da, bu genellikle Pride sırasında bir çadırdaki görev almak veya bir marketin otoparkında kadın sağlığı minibüsüne yardım etmek anlamına gelir. Sağlık kurallarına uyum konusunda yaratıcı bir yaklaşıma sahip, harap bir barda yapılan bir toplantı değil. Sloane'a bakabilmek için yerimi değiştiriyorum. "Barımızda bir toplantı mı yaptınız? *Neden?*"

Garip bir şey olur. Sloane benim gayet normal soruma cevap vermek yerine, Leo ile birbirlerine bakıp sonra başka yere bakarlar .- O öksürür. Leo ayağa kalkar.

"Endişelenme," diyor.

"Bekle, yani bu toplantının ne olduğunu biliyor musun?"

"Bazı şeyler duymuş olabilirim," diye Leo kaçamak bir cevap verir. "Ama konudan sapıyoruz. Asıl konu sen ve dadı."

"Çocuk bakıcısı."

"Siyaset bilimi anlamında değil, cinsel ilişkiye giriyorlar," diye devam eder Leo.

"*Leo.*"

"Dadıyla cinsel ilişkiye girmek mi?" Sloane geniş gümüş rengi gözleriyle bana döner. "Bram!"

"Hayır, o..." Nefesimi verip ellerimi yüzüme götürdüm. "Bak, ilişki çocuk bakımından önceydi, tamam mı? Şu anda hiçbir ilişki yok." Pazar günü hariç, onu kitap rafıma sıkıştırıp elbisesinin altındaki yumuşak, ıslak amını okşadığım gün hariç.

Ama bu sayılmaz, değil mi? O bir... bir hata idi. Onun kötü tavırları, saçma suçlamaları ve kıskandığını itiraf ederken sevimli bir şekilde çıkardığı çenesi yüzünden bir anlık kontrol kaybıydı.

Ben ona ait olmasam bile, beni tamamen kendine ait etmek istediğini itiraf ettiği an.

Ve Tanrım, o duyguyu çok iyi biliyordum.

Leo ve Sloane'ın benim romantik geçmişim hakkında tartışıklarını fark etmek için o ana geri dönüyorum.

"Sadece şunu söylüyorum, Bram, sana saygımla, Fern'in doğumu, büyükannen ve büyükbabanın seni reddetmesi ve o ilk yılların ne kadar travmatik geçtiği gibi duygusal sorunlarla hiç başa çıkamadığını düşünüyorum," diyor Sloane. "Aynı anda hem yetişkin, hem koca, hem de baba olmayı öğreniyordun, sonra para ve kariyerinle ilgili sorunlar nihayet çözüldüğünde, sürpriz bir ikizlerin oldu. Kızlar için mümkün olan en iyi hayatı kurmak dışında, ne istediğini öğrenme şansın hiç olmadı bence."

"Büyükanнем ve büyükbabam beni reddetmediler," diye sabırla açıklıyor . * "Sadece, bir çocuk sahibi olacak kadar erkeksen, onun masraflarını karşılayacak kadar da erkek olmalısın dediler. Ben de masraflarını karşıladım." Berbat bir daire, araba koltuğu, Pack 'n Play, bez bebek bezi, anne sütü torbaları, tulumlar ve ninni ve okyanus sesleri çalan küçük, ışıklı bir denizati. Sara, okula birlikte gittiğimiz arkadaşlarımıza, bizim yaşımızdaki ve hiçbir sorumluluğu olmayan öğrencilere, bizim gibi yakında sahip olacağımız küçük çocuklara dondurma satıyordu. Ben ise Astra'da ilk dönemimiz başlayana kadar yaz boyunca otoyol inşaatında çalıştım, sonra özel ders vermeye ve öğrenci kitapçısında mesai sonrası temizlik işine geçtim. Sonunda evli öğrenciler için ayrılmış bir konuta yerleştik, kampüsün sübvansе ettiği çocuk bakım hizmetini ve arkadaşlarımızın iyi niyetini kullanarak eğitimimizi tamamladık ve bir şekilde, sonunda, terk edilmiş bir evin peşinatını ödeyebilecek kadar para biriktirdik.

"Ve hepimiz iyiydik," diye ekliyorum. "Başardık."

Leo burun kıvrır. "Evet, büyükbaban öldükten ve büyükanнем sana

tonlarca pişmanlık parası vermeye karar verdiğinde iyiydin."

"İnsanlar değişir," diyorum sakın bir sesle.

Ben bebekken annemle babam bir trafik kazasında öldü, bu yüzden büyürken tek sahip olduğum şey büyükannemle büyükbabamdı. Hiç söylemediler ama küçük bitki fidanlıklarını çok karlı, birçok eyalette faaliyet gösteren bir işletmeye dönüştürmekten son derece memnun olduklarını biliyordum ve hayatlarına beklenmedik bir bebek girmiş olması, kızlarını kaybetmek kadar onları üzmüş gibiydi. Beni sevdiklerinden hiç şüphe etmedim ama sevgileri her zaman ölçülüydü. Koşulluydu. Karanlıktan korkan ve okulda zorbalığa uğrayan bir çocuğun ihtiyaçlarına ilgi duymuyorlardı. Sanırım benim çabalarına değmemi istiyorlardı ve lise son sınıfta Sara'nın hamileliğini onlara itiraf etmek zorunda kaldığımda, benim kötü bir yatırım olduğumu anladılar. Sonuçta, boşa giden paranın peşinden gitmenin bir anlamı yoktu.

Ama dedem öldükten sonra, büyükannem değişmişti. Yaşlanmıştı ve daha yalnızdı ve Fern gibi bir çocuğu kim tanımak istemezdi ki? Fern, en tatlı bebektir, kütüphane masalarının altında büyümüş, ayaklarımızın dibinde laboratuvar gözlükleriyle oynamış, ben örnek toplarken tarlalarda kelebekleri kovalamış, ben süpürge yaparken öğrenci kitapçısının zemininde resim yapmıştı. Fern, bisiklet sürmeyi öğrenmeden önce tığ işi örmeyi öğrenmişti, en değerli eşyası, bir ikinci el dükkanında eski bir mikrodalganın arkasında bulduğumuz eski bir Brother dikiş makinesiydi.

Hayatının son birkaç yılında, büyükannem Fern'i tanımıştı. Sonunda Sara'ya nazik davranmaya başlamıştı. İkizler henüz minicik burritolar gibi kırmızı yüzlü ve narin omuzlarında lanugo tüyleri varken onları kucağına almıştı. Para ile özür dilemeye çalışmıştı, sonra yine para ile, ve ben bunun gerekli olmadığını, her şeyin affedildiğini açıkladığımda, gömleğim sıırılsıklam olana kadar omzuma yaslanıp ağlamıştı.

Büyükannem değişmişti, telafi etmeye ve bundan sonra daha iyi olmaya çalışmıştı. Ben daha küçükken de elinden geleni yaptığını bile inanabilirim. Hâlâ elinden geleni yapıyor.

yeterince iyi olmamıştı, ama sorun değil. Bu tür bir kin taşımak istemiyorum — sadece çocuklarımın, benim sevgimin sadece benim görebildiğim görünmez bir kâr-zarar tablosuna bağlı olduğunu asla hissetmemelerini sağlamak istiyorum.

Her neyse, büyükannem öldükten sonra, aile fidanlığını uzun süredir yöneticiliğini yapan kişiye sattım, önemli miktardaki mirası kızlar için bir tröste yatırdım ve geçmişini geride bıraktım. Bitti. Hepimiz iyiyiz. Hepimiz, bozuk paralar ve terle satın aldığımız, gıcırdayan, dağınık evde birbirimize iyi davranmak için çalışıyoruz.

"Sadece sevgiyi yoksunlukla ilişkilendirmiş olabileceğini düşünüyorum, hepsi bu," diye bitiriyor Sloane.

Leo eliyle onu susturur. "Bram'ın sorunu bu değil. Sorun, *onun fazla iyi olması*. Kimse ona bencil olmayı öğretmemiş."

"Ya da," diyorum, "burada uzman olan ben olduğum için, belki de *ikiniz de yanılıyorsunuz* ve ben sadece çocuklarıma ve kariyerime odaklanıyorum. Başka bir şey için ne zamanım ne de enerjim var."

İkisi de bana aynı şüphe dolu gümüş gözlerle bakıyor.

"Gerçekten," diye itiraz ediyorum. "Benim ilgilendiğim şey" — Leo'ya doğru başımı sallıyorum—"senin aşk hayatında ne yaparsan yap."

"Aşk hayatı mı?" Leo kırılmış gibi görünüyor.

"Ben durumdan gayet memnunum," diye ısrar ediyorum. "Ve eğer eksik bir şey varsa, onu kolayca elde edilebilen, geçici bir yakınlıkta bulamam."

"Haklısın," diyor Leo, ciddiyetle. "Bence bunu sadece araba sürerken bulabilirsin. Ya da park ederken. Ya da belki de park yerin çalınırken?"

"Hmm. Neden başka hiç kimse değil de o senin ilgini çekti sence?" Bu Sokratesvari düşünce Sloane'dan geliyor.

"Birkaç fikrim var," diyor Leo ve parmaklarını saymaya başlıyor. "Şaplaklar. Kazak takımları. Park etme intikamı. Şaplak atarken çıkan sesler..."

"İğrenç," diyor Fern kapıdan. "Bilmek istiyor muyum?"

Hepimiz, yetişkinler olarak, birdenbire genç kıza dönerek, yüzlerimizde dehşetle bakıyoruz.

"Bunların ne kadarını duydun, tatlım?" diye sorar Sloane, Leo ise "Ayakkabıda yaşayan yaşlı bir kadından bahsediyordum!" diye kekeler.

Kanepeden kalkıp kapıya doğru yürüdüm. Dışarı s sıcaktı, Eylül ayı sonbaharı düşünmeye başladığı için gerçekten sıcak geçen son günlerdi ve Fern'in yanakları kıpkırmızıydı. Yüzünü çevreleyen ince siyah saçları nemliydi ve şakaklarına yapışmıştı. "Okuldan buraya kadar yürüdün mü?" Tepeyi tırmanmak, fakülte otoparkından bile olsa hiç de kolay bir iş değildi.

"Maddie, küçükleri parka götürmeden önce beni öğrenci birliğinin yakınına bıraktı," diyor Fern. "Eğer kartlarımı doğru oynarsam, sana küçük broşürlerim için laminatörü kullanmama izin vermeni sağlayabileceğimi söyledi."

Fern'e gülümsüyorum. "Maddie haklıymış. Broşürlerini laminatlayacağız."

"Ne için el ilanları?" diye soruyor Sloane.

"Öğrenci konseyi başkanlığına adayım." Fern hem korkmuş hem de gururlu görünüyor... Onu ilk kez kucağıma aldığımda *benim* de yüzümdeki ifade buydu.

"Bebeğin ilk kampanyası!" Leo sevinçle diyor. "Rakibinin cebi ne kadar derin, Fern? Aslında, cevap verme, önemi yok, amcan Leo'nun cebi daha derin. Reklam panosu ister misin? Sana bir reklam panosu alalım."

Fern dehşete kapılmış görünüyor. "Leo amca! Kampanyamız için elli dolardan fazla harcayamayız!"

"Ee?" diye soruyor Leo.

"Yani, insanlar benim yüzümün olduğu bir reklam panosu varsa, benim bundan daha fazla para harcadığımı tahmin edebilirler."

Leo bunu bunu "Ve eğer ben satın reklam reklam panosu şirketini satın alsaydım?"

"Teknik olarak ücretsiz olsa bile, reklamın değerini yine de ölçerler diye düşünüyorum."

"Peki, denetim komitesi var mı? Bir tür ihbar hattı? Neyle karşı karşıya olduğumu söyle, ben de nasıl aşabileceğimizi söyleyeyim."

Fern benden yardım ister gibi bakar, ben de omuz silkerim. "Kurallara uymalıyız tatlım, ama yalan söyleyemem, Simon'ı yenmeni izlemek isterim."

Simon'ın adı geçince omuzları çöküyor, ama Saint James kuzenleri üzerinde tam tersi bir etki yaratıyor. Gürültü ve jestlerle patlıyorlar - ikisi de o çocuğu nefret ediyordu - ve Leo, Simon'ın hayatını mahvetmek için Midwest'teki genç influencer'ları satın almaya söz verirken, Sloane Fern'e mükemmel bir silah olarak kullanabileceği kampanya gardırobunu sağlamak için bir dizi ayrıntılı alışveriş gezisi planlıyor.

Bu durum, laminasyon makinesinin bulunduğu üst kata kadar devam eder ve eve dönerken Fern, kuzenlerin bıraktığı yerden sohbe devam eder, tartışma hazırlıkları, ne giymesi gerektiği ve Simon'ı çaldığı politika konularını tartışmaya zorlaması mı yoksa kendi başına daha iyi konular bulması mı gerektiği hakkında konuşur.

Eve vardığımızda, Maddie ikizlere akşam yemeği olarak domates çorbası ve kızarmış peynir servisi yapmış ve onlara Curious George kitabını okuyordu. Fern kendi kızarmış peynirini hızla yiyip, borçsuz bir yemekhane planları üzerinde çalışmak için merdivenleri tırmanıp çıkınca, ben mutfaktan oturma odasına açılan kapıya yaslanıp Maddie'nin, Sarı Şapkalı Adam'ın Curious George'a neden daha iyi bakmadığını soran Letty'nin şüpheli sorularını ciddiyle dinlemesini ve sonra da aynı ciddiyetle cevap vermesini izliyorum. Berry, Maddie'nin kolunun altına, sonra uyluğuna, sonra da arkasına, Maddie'nin sırtı ile kanepeler arasına girmeye çalışıyor ve Maddie bunu doğal bir sevgiyle karşılıyor.

Ben... bunun bana nasıl hissettirdiğini bilmiyorum. Ya da daha doğrusu, onu izlerken nasıl hissettiğimi biliyorum, ama bu his hakkında ne hissettiğimi bilmiyorum. Göğsümdeki sıkı, sahiplenici sıcaklık hakkında, ikizlerle birlikte onu izlemek istemem hakkında

, onun benim evimde ne kadar güzel görüldüğü hakkında ne hissettiğimi bilmiyorum.

Hislerim ilkel. Ben ilkel bir insan değilim.

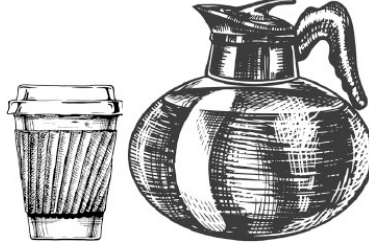
Ama o gece geç saatlerde, dirseğimle duş duvarına yaslanıp, boş elimle göbek deliğimin altında ritmik hareketler yaparken, ilkel olmaktan da öte, *onursuz* birine dönüşmüşüm. O beni pis birine dönüştürüyor, tanıyamadığım bir adama, yeşil gözlerine, yumuşak dudaklarına ve dar amına o kadar takıntılı birine ki, daha sonra uyuyabilmek için duşta mastürbasyon yapmak zorunda kalıyor.

Neden başka hiç kimse değil de o senin ilgini çekti sence? diye sordu Sloane bugün, ve ben bilmiyorum, hala bir cevabım yok, ve duvara yoğun bir şekilde boşalırken bile, ne yapacağımı bilemiyorum.

Alnımı fayansa dayadım, yukarıdan akan su burnumdan ve dudaklarımdan damlıyordu ve kendime durmam gerektiğini söyledim. Sadece dur. O çok genç. Benim maaşlı çalışanım. Düşünmem ve hissetmem gerekmeyen şeyleri düşünmemi ve hissetmemi sağlamakta çok başarılı.

Ve en önemlisi, o Mount Astra'da yeni başlıyor. Önünde parlak bir kariyer var ve şu anda ihtiyacı olan son şey, süveter yelek giyen bir profesörün araya girip kendini onun otoriter, açgözlü, şaplak meraklısı babası ilan etmesidir.

Dokuzuncu Bölüm

Maddie

O gece Walmart otoparkındaydım, yani uyandığımda kendimi berbat hissediyordum. Görünüşüm de öyle idi. Son birkaç haftadır evim olarak kullandığım dinlenme tesisine vardığımda, çıkış kapalıydı ve otoparkı yeniden çizgiyle işaretleyen işçilerle doluydu, bu yüzden eski Walmart otoparkına geri dönmek zorunda kaldım.

Bu, ilk gerçek soğuk sonbahar gecesi idi ve donarak uyandım, dün gece Fern'in münazarasına hazırlanmasına yardım ederken Bram'ın evinin ne kadar rahat ve sıcak olduğunu, şöminede ateş yanarken Fern ve ben indeks kartlarına notlar alırken onun kanepesinin ne kadar rahat olduğunu özlemle düşündüm.

Şimdi ise kaskatı kesilmiş, ağrılar içinde ve o kadar titriyorum ki çenem kilitlenmiş durumda. Sanırım yedi yıl Güney Kaliforniya'da yaşadıkten sonra kışlık kürkümü kaybetmişim. Ancak zor bir gece, zor bir gün anlamına gelmez.

Ta ki kesinlikle öyle olana kadar.

Öğrenci sağlık merkezindeki tabelanın önünde şaşkın bir şekilde duruyorum. Tabelada, tesisat sorunu giderilene kadar soyunma odalarının kapalı olduğu yazıyor. Resepsiyonda çalışan öğrenci, bunun on yıllardır tuvalete atılan tamponlardan kaynaklandığını duyduğunu söylüyor.

"Kurbanı suçlamanın iyi bir yolu," diyorum ona ve öğrenci birliğine doğru yürüyerek gidiyorum. Orada tuvaleti kullanarak elimden geldiğince temizlenip giyiniyorum.

Her zaman böyle olmayacak, diyorum kendime. *Her zaman böyle olmayacak.*

Aslında, her zaman böyle olmayacak, ama son birkaç hafta, birçok insanın her gün yaşadığı gerçekliğe kıyasla sadece küçük bir zorluk. Bunu biliyorum. Gerçekten biliyorum. Gentry'nin hayırseverlik kolu olmanın faydalarından biri, seçmenlerimizin neyle karşı karşıya olduğunu anlamaktı. Bu, Gentry'nin onlara doğru davranmasını istememe neden oldu ve hatta onları temsil eden kişi olmayı biraz da olsa dilememe neden oldu, çünkü o zaman bile, insanların gerçekten ihtiyaç duyduğu işi yapacağına güvenebileceğimi bilmiyordum.

Yine de ben çok zayıf bir kadıyım ve şu anda beni düzeltebilecek tek şey yastık şilteli bir yatak ve sıcak bir duş. Ve kahve.

Kahve alabilirim! Kahve, yapabileceğim tamamen mümkün bir şey. Kütüphaneye gidelim!

Kampüste yürürken, normalde bu havayı çok sevdiğimi ve şu anda arabamda kamp yapmasaydım, yıllardır ilk kez Eylül sonlarında mevsimine uygun bir hava yaşadığım için çok heyecanlanacağımı kendime hatırlatmaya çalışıyorum. Kazaklar! Kazakları çok seviyorum! Ve Cadılar Bayramı'nı. Ve balkabaklarını. Ve yaprakları. Yaprakları nasıl unutabilirim?

Tamamen yeni olmayabilirim, ama en sevdiğim fildişi renkli geniş paça pantolonumu ve siyah-fildişi çizgili süveterimi, kardeşim 'da bana aldığı deve rengi paltoyla giyiyorum. dört yıl önce duyurduğumda

hareket ettiğimde her seferinde hışırtı sesi çıkarmayan bir yetişkin paltosuna ihtiyacım vardı.

Kütüphanenin içinde Junie, bir öğrenciye yardım ederek kendini bulmuş durumda. Her cümlede sesini yükseltip, el kol hareketleriyle konuşuyor. Copperheads Voleybol tişörtü giyen genç kız, Junie'den istediğinden çok daha fazlasını alıyor gibi görünüyor.

Yeniden kullanılabilir kahve fincanımı doldurduktan sonra, mevsimine uygun krema ekliyorum ve kabak peynirli kek kokusu yorgun ruhuma merhem gibi geliyor.

Gün şimdiden daha iyiye gidiyor. Fazla mı iyimserim? Bu kişisel gelişim mi?

Junie bana el sallıyor ve ben de masasına doğru ilerliyorum. O işini bitirene kadar kahvemi yudumlayıp sabah sohbetini dinlemeyi planlıyorum. Garip bir şekilde sakinleştirici bir etki yaratıyor.

Kahvenin kapağını sıkarken, kırmızı sivri burunlu düz ayakkabım, kimse kütüphaneleri umursamadığı için hiç kimse tarafından değiştirilmemiş eski halının dalgalı kısmına takılıyor. Ya da en sevdiğim geniş paça fildişi pantolonum.

Kendi ayağıma takılıp düşüyorum, kahveyi elimden kaçırıyorum ve yüzüstü küflü halıya düşmekten kıl payı kurtuluyorum, ama pantolonum ve süveterim o kadar şanslı değil ve Jackson Pollock'tan esinlenmiş bir başarısızlık gibi görünüyorlar.

"Siktir," diye sessizce homurdanırım ve kütüphanedeki herkes başını çevirip benim utanç verici halimi izler.

Birdenbire, 184 öğrencimi geçip geçmeyeceğine karar verme gücüne sahip bir yardımcı öğretim görevlisi değilim artık. Kahve lekeli kıyafetlerle bütün gün dolaşmak zorunda kalan sakar bir kızım, çünkü arabama geri dönüp sabah dersime yetişmek için Salih Hall'a gitmem imkansız.

Junie'yi seviyorum, gerçekten seviyorum, ama o hemen yanıma koşup peçete ve kağıt havlularla beni silmeye başlıyor, ortalığı velveleye veriyor ve sadece daha fazla dikkat çekmeme neden oluyor, tıpkı gençken annenizin size yardım ettiğini düşündüğü zamanki gibi ama o sadece derinleştiriyor utanç verici

ne olduysa. Utançtan yanaklarım kızarıyor ve hemen savunmaya geçiyorum.

Fazla düşünmeden, Junie'nin ellerini itip, dişlerimi sıkarak "İyiym" diyorum.

"Üzgünüm, üzgünüm, üzgünüm," diyor, tekrar tekrar özür diliyor, bu da beni daha da sinirlendiriyor. "İyi misin? Kendini yakmadın, değil mi?"

Sadece yardım etmeye çalışan bu mükemmel kütüphaneciye (ve bu kasabada tek arkadaşıma) sinirlenmeden önce dışarı çıkmam gerekiyor. "İyiym," diyorum ona. "İyiym, ama ofisime erken gitmem gerekiyor."

Geri çekiliyor, buruşuk peçeteleri göğsüne sıkıca bastırıyor. "Oh. Tamam."

Ona umarım güven verici bir gülümseme atıyorum. Başka bir şey söylemeye cesaret edemiyorum. Zaten dünyanın en büyük pisliği gibi davrandım. Ve bunu kesinlikle düzeltmem gerekse de, şimdi bunun zamanı değil.

BUGÜNÜN DERSİM sabahın ilerleyen saatlerinde ve haftada sadece iki kez yapılıyor, bu yüzden sınıf daha kalabalık ve gürültülü olmakla kalmıyor, aynı zamanda haftada üç gün sabah erken saatlerde yaptığım dersim gibi kırk beş dakika değil, bir buçuk saat sürüyor.

Yardımcı ofiste posta kutumu kontrol etmek için durduğumda, kapının kapalı olduğunu görüyorum. Ortak bir ofis olduğu için kapıyı çalmak bile aklıma gelmiyor. Ama açıkçası çalmalıydım, çünkü masamda, yani ortak masada, sadece geçerken gördüğüm iki yardımcı, birbirlerinin boğazına dilini sokmuş halde oturuyorlar.

"Ne oluyor lan?" diye bağılıyor kalın kırmızı sakallı adam, çok bariz nedenlerden dolayı ellerini kasıklarına koyarak geriye doğru sendeleyerek. "Kapıyı çalmak diye bir şey duydun mu hiç?"

"Sakin ol, Martin," saçları kısa bukleler halinde olan diğer adam omzunun üzerinden bakarak diyor. "Sen yeni yardımcı öğretim görevlisi olmalısın! Ben Anton. Bu da Martin. Kusura bakma." Ofisten çaldıkları kağıt yığınına işaret ediyor.

"Bölümdeki diğer yardımcı öğretim üyesi daha önce bu ofisi hiç kullanmadı."

"Onun varlığından bile emin değiliz," diyor Martin, benim onun ereksiyonunu mahvetmiş olsam da düşman olmadığımı anlayınca daha yumuşak bir ses tonuyla.

"Ben Maddie," diyorum onlara. "Sadece posta kutumu kontrol etmeye gelmiştim, ama bunu sonra da yapabilirim. İyi bir şeyi mahvetmek istemem."

Anton gülüyor ve çenesiyle kıyafetime işaret ediyor. "Zor bir sabah mı geçirdin?"

Aşağıya bakıyorum ve lekelerin kuruduğunu görüyorum, bu da onları daha da kötüleştiriyor olabilir. "Hayal bile edemezsin."

"Dersi iptal edebilirsin," diyor Martin. "Her dönem en az bir kez kötü hisler yaratmayan bir pass* hakkın var. Alınma ama şu anda gerçekten kötü hisler yaratıyorsun."

"Önemli değil." Masayı geçip posta kutuma doğru ilerliyorum. "Ve dönem başında ücretsiz hakkımı kullanmak istemiyorum, o yüzden zorlayarak devam edeceğim."

"Sonunda tanıştığımıza sevindim," diyor Anton. "Ve, şey, gördüğün için üzgünüm..."

Elimi kaldırıyorum. "Önemli değil. İkinizi işinize bırakayım, ama bir dahaki sefere kapı koluna bir çorap asın."

Kapıyı kapatırken Martin burnunu çeker.

"Komik bir kız," der Anton.

Bu bir başa çıkma mekanizması, diye neredeyse ona cevap veriyorum.

Kapıdan uzaklaşırken, Dr. Salaza'ya
—yani Miranda'ya.

"Maddie!" diyor. "İyi misin?"

Yırtık pırtık kıyafetime işaret ediyorum. "Kuru temizlemeye götürsem hallolur." Tanrıya şükür ki ücretsiz.

Gülümsemesi hafif bir acıma ile karışık. "Sadece geçen gün katıldığım dersinden çok keyif aldığımı söylemek istedim."

Kendimi dik durmaya zorluyorum, çünkü tek istediğim bu sözü duyduğumda geri çekilmek. Ders iyi geçti.

sınıftaki teknik ekipman çalışmıyordu ve slaytlarımın yardımı olmadan ders vermek zorunda kaldım. Slaytlarım gerçekten çok güzel ve biraz da komikti. Kendime güvenim azaldığında ya da yaşları bana yakın olan bir sınıfta otorite figürü gibi davranmamın uygun olmadığını düşündüğümde, slaytlar arkasına saklanmamı sağlıyordu.

"Ders salonu için o IT talebini gönderme fırsatın oldu mu?"

"Evet," diyorum ona. "Artık her şeyin hazır olduğunu söylüyorlar."

Kendi kendine başını sallar. "Güzel, güzel. Maddie, bu beni hiç ilgilendirmez, ama sadece nasıl olduğunu görmek istedim. Astra'dan önceki kişisel hayatın hakkında pek konuşmadık, ama... Kaliforniya'da geride bıraktığın şeyi, daha doğrusu kişiyi biliyorum."

"Ah, anlıyorum."

"Geçmişini kurcalamak gibi bir niyetim yoktu, ama mülakatta kampanyalarda çalıştığını ve bazı hayır işleri yaptığını söylediğini hatırlıyorum, bu yüzden merak ettim ve... şey."

Başımı sallıyorum, iç çekişimin etkisiyle saçlarım yüzümden geriye doğru savruluyor. "Wade ailesinin aradığı tipte bir kız değildim."

Gözlerini devirir. "Gentry'nin babasının bir yıl önce Washington'daki bir akşam yemeğinde o kadar sarhoş olduğunu, pantolonuna işediğini ve sonra bunu garsona yükleyerek, kasıklarına bir bardak su döküldüğünü söylediğini söylersem, kendini daha iyi hisseder misin?"

Dudaklarımdan sessiz bir kahkaha kaçıyor. "Aslında bu biraz yardımcı oluyor. Zavallı garson."

"Evet, Wade'ler gibi insanlar her zaman bir günah keçisi ararlar... ya da günah keçisi kız. Her neyse, olanlar için üzgünüm, ama ne olursa olsun, bana politikacıların kol süsü olacak tipte biri gibi gelmiyorsun."

Ona yorgun bir gülümseme atıyorum. "Evet, genel kanı, benim kimsenin koluna takılacak kadar güzel olmadığım yönündeydi."

Gözlerini devirip fısıldayarak bir şeyler mırıldanır. "Beni dinlemiyorsun Maddie. Biliyorsun, zimmete para geçirme skandalından sonra Wade Vakfı'nın bir kısmını nasıl tamamen kurtardığını ve ailenin itibarını nasıl koruduğunu okudum. Senin bir politikacının eşi olmaktan çok, bir politikacı olmaya daha uygun olduğunu düşünmeden edemiyorum."

Ne diyeceğimi gerçekten bilmiyorum. Teşekkür etmek mi?

Bu fikri hiç düşünmemişim gibi davranmak mı? Çünkü düşündüm. Hem de çok. Ama Gentry'nin sahip olduğu paraya ve bağlantılara hiç sahip olmadım.

Ve eğer insanlar bir eyalet meclis üyesinin şişman bir kadının yanında durmasına itiraz ediyorsa, böyle birine oy vermekten pek de hoşnut olacaklarını sanmıyorum.

Yine de Miranda'nın böyle bir şey düşünmesi beni onurlandırdı. Bu işi yapamayacağımı düşündüğümünden değil, başka biri de bunu gördüğü için. Bu hoş. Onaylayıcı. Asla gerçekleşmeyecek olsa bile.

Hükümete Giriş dersinin bu bölümü, Yunan hayatı yaşayan öğrenciler ve sporcularla doludur. Öğrencilerimi yargılamak muhtemelen adil olmasa da, bu demografik gruba doğal olarak karşı olduğum için, eski şişman çocuk travmasına kapılmamak çok zor.

Duş almamış ve kahve lekeleriyle kaplı olmak da durumu pek kolaylaştırmıyor.

Sınıf zaten dolu, bu da podyuma doğru yürürken bir seyirci kitlesi olduğu anlamına geliyor. Çok şık spor kıyafetleri giymiş, özenle makyajsız bir grup kız, fısıldaşarak her adımımı izliyor.

Gentry ile olan ilişkim ve yaptığımız tüm medya eğitimi hakkında söyleyebileceğim bir şey, en azından kendime güvenmediğimde nasıl kendinden emin davranacağımı bildiğimdir. Bu yüzden, kahve lekeleri son moda ve ben de trendin öncüsüyümüşüm gibi başımı dik tutuyorum.

"Pekala, sınıf," diyorum, ama sesim kurbağa gibi çıkıyor. Boğazımı tekrar temizliyorum, ama sonunda sakinleşmek için üç deneme gerekiyor

"Bok içindeki domuz," diyor bir pislik iki öksürükle.

Bir kaşımı sertçe kaldırarak yukarı bakıyorum ve bu, sınıfı tamamen susturmak için yeterli oluyor.

"Tamam, bugün bir sınavla başlıyoruz," diyorum ve ön sıradan iki öğrenci seçip, tüm Devlet Yönetimi Giriş derslerinde zorunlu olan, bölümün belirlediği sınavı dağıtmaları için yardımlarını istiyorum.

"Profesör," sınıfın arkasından bir öğrenci seslenir, "bize hatırlatmadınız bile."

"Bu sınav ilk günden beri ders programında var ve zorunlu notlarınızın bir parçası. Doksan altının altında not alırsanız, yarım kredi için düzeltme yapabilirsiniz."

Birkaç kişi homurdanıyor, ancak sınıf, video oynatan tek bir telefon dışında hızla sessizleşiyor.

Suçluları bulmam bir dakika sürer. Salonun arka ortasında oturan bir kız ve bir erkek, erkeğin ekranında bir şey izlerken kıkırdamalarını saklamakta başarısız oluyorlar.

"Lütfen sınıf arkadaşlarınıza saygı gösterin," diyorum tüm sınıfa. "Sınava girmeye karar vermeseniz bile, cep telefonlarınızı sessize alın ve sessizce oturun."

Kız, sınav kağıdına eğilirken erkeğin telefonunu itti.

Tek istediğim, kimsenin benim ne kadar dağınık olduğuma odaklanmaması için kürsünün arkasına saklanmak olsa da, sorumlu davranmak için sınıfta dolaşmaya başlıyorum.

Sesler tekrar başlar ve ilk seferkinden daha da yüksek çıkar.

"Cidden mi?" diye soruyorum ve ekran zamanına ihtiyaç duyan bu çocuk ruhlu adama doğru merdivenlerden geri dönüyorum.

Kendimi ve tüm sıradakileri şaşırtarak, hala telefonunu kapatmayı reddeden çocuğun oturduğu yere doğru koridorda ilerlerim. Yanındaki kız kasıtlı olarak sırtını ona çevirir ve ben "*Akıllı kız*" dememek için tüm gücümü kullanırım.

Eşofman altı ve üzerinde MY GRANDDAUGHTER IS A PROUD ASTRA COPPERHEAD^{*}yazan eski bir tişört giyiyor. Gömleğinin ironisine gülümsemeyi reddediyorum. gülümsemeyi reddediyorum.

Öğrenciler bacaklarını kıştırıp çantalarını tekmeliyorlar, çantalarının ezilmemesi için. Şu anda Fern'in Doc Martens'ları gerçekten işime yarardı. Ve birdenbire, sağlam savaş botları ve yırtık taytlar giyip kısa etekler giydiğim, barlarda bana ve arkadaşlarıma yaklaşan erkeklere, açıkça ilgisiz olduğumuzu belli ettiğimiz halde bağırduğım zamanları özlüyorum. Gentry'nin, sistemde değişiklik yapmak için sistemin bir parçası olmak gerektiğine beni ikna etmeden önceki zamanları.

Grandma Boy'un ne demek istediğimi anlaması için kapıyı işaret ediyorum ve "Odayı terk etmen isteniyor. Sınavı daha sonra yapabilirsin" diyorum.

"Dalga mı geçiyorsun?" diyor. "Burası lise değil, seni psikopat. Buraya para veriyorum."

Üzerinde sadece adı ve gülen yüz gibi görünen bir penis ve testislerin çizili olduğu kağıdı alıyorum. Kağıdı ikiye katlayıp, "O zaman sınavı daha sonra telafi etmek zorunda değilsin. Sana yazdıklarına göre not vereceğim" dediğimde, içim çok rahatlıyor.

Ancak o zaman onun beni çektiğini fark ettim.

"Canlı yayındasın," diyor sırtarak. "Herkes, sanki burası özgür bir ülke değilmiş gibi beni dersten kovabileceğini sanan profesörümün selamını versin. Toplanma özgürlüğü!"

"Toplanma özgürlüğü böyle işlemez, bayat donut. Beynin trend olan sesler ve memlerden oluşmasaydı bunu bilebilirdin belki."

Yanındaki kız telefonu elinden alır ve gözlerini devirir. "Sadece pisliklik yapıyor, Profesör Kowalczyk."

Telefonunu ondan geri kapar ve sınıfı çıkarken beni iterek geçer.

Siktir. Beni kızdırmasına sinir oldum.

Herkes başını kaldırmış, sınavlarına bakmıyor.

"On dakika daha var," diyorum sınıfa, kürsüye geri dönerken.

"Sonra derse geçeceğiz."

Eve gitmek istiyorum. Eve gitmek istiyorum. Eve gitmek istiyorum.

Ama evim nerede lan?

Onuncu Bölüm

Maddie

Bugün cehennem gibi bir gün.

Tabii ki Dr. Wallace, ben dersimi bitirirken sınıfıma daldı. Bana bir bakış attı ve leke çıkarıcı çubuğunu ödünç almak isteyip istemediğimi sordu, çünkü belli ki ona göre benim ona daha çok ihtiyacım vardı. Sınıfı dağıtmaya bile zahmet etmedim. Bunun yerine, dizüstü bilgisayarımı kapattım, ışıkları açtım ve sonra öfkeyle dışarı çıktım. Ve tabii ki, Miranda koridorda başka bir profesörle konuşuyordu ve Dr. Wallace'ın beni ezmesine izin vermemeyi konuştuğumuz konuşma kulaklarımda çınlarken, onun beni izlediğini hissedebiliyordum.

Tanrım, ya Grandma Boy benim onun sınavına girip ona bayat donut dediğim için şikayet ederse? Ondan odadan çıkmasını istemek benim hakkımdı, ama *bayat donut* kesinlikle sınıf kontrol araçları arasında yer almıyor ve bu işi kaybedersem...

Hayır, şu anda bunu düşünemem. Yorgun ve kahve lekeleriyle kaplı olmadığım zaman, daha sonra düşünürüm. Ama şu anda, sokak park yerimin önünde duruyorum ve beklenmedik bir şekilde boş olduğunu görüyorum. Araba yok.

Çalındı mı? Neden biri benim eski Volvo'mu çalmak istesin ki? Çocukken Nolan'ın mağaza markası SunnyD'yi içtiği gibi benzin yiyor.

Ama, kahretsin, eğer çalındıysa, o zaman... o arabada sahip olduğum her şey var.

"Yeşil Volvo mu?"

Dönüp baktığımda, park metre memuru benimle konuşuyor. Hava bulutlu olmasına rağmen güneş gözlüğü takmış ve düşük at kuyruğu saçları işine odaklandığını gösteriyor. Bu kadın hayatında hiç bir kuralı çiğnememiş ve kendi huzurunda bir kuralın çiğnenmesine izin vermemiştir. Bu durumdan kurtulmak için konuşmanın bir yararı yok.

Bana "*Çekilen Aracı Geri Alma*" başlıklı bir kağıt parçası uzattı.

"Çekildi mi? Ciddi misiniz? Burası açık sokak park yeri. Burada öyle yazıyor. Her gün sabah 6'dan akşam 6'ya kadar ve hafta sonları tüm gün."

Beni tabelaya yaklaştırıyor ve altındaki çok daha küçük bir maddeyi gösteriyor. AYIN İLK VE ÜÇÜNCÜ PERŞEMBEŞİ SOKAK TEMİZLİĞİ YAPILIR. ÇEKME KURALLARI SIKICA UYGULANIR.

"Ama... ama..." Haksız değil. İşaretin üzerinde açıkça yazıyor. Kurucu Baba'nın at kuyruğuna sahip bu kadın kesinlikle haklı.

Gözlerimin arkasında bir dolgunluk hissediyorum ve gözyaşlarım yanmaya başlıyor.

Hayır. Bugün ağlamayacağım. Arabamı geri almak için küçük bir servet ödeyeceğimi düşünmeyeceğim. Ağlamayacağım.

"Otobüs blokun sonunda duruyor," diyor bana. "Şehrin her yerine gidiyor. Öğrenciler ve öğretim görevlileri için ücretsiz."

"Harika," diyorum ona, sakinliğimi geri kazanmak için elimden geleni yapıyorum. "Teşekkür ederim."

Ağlamayacağım.

Letty ve Berry'nin okuluna en yakın durağı bulmak için bir buçuk tur oturup telefonumda güzergâhları incelemem gerekti, ama neyse ki geç kalmadım.

Kızlar araba alma şeridinin yanında beklerken, Berry yürüyen ebeveynlerin beklediği çimlik alanda bana el salladığını görür.

Trafik polisi arabaların önünden geçmeme izin verene kadar bekledim ve ikisini de aldım, heyecanla ellerimi tuttular.

Letty, rutinindeki değişiklikten dolayı enerji dolu ve Berry, geçtiğimiz her çiçek kılığına girmiş otlara dikkatini dağıtır.

"Bugün yürüyüş yapabiliriz diye düşündüm," diyorum onlara. "Yapraklar renk değiştirmeye başladı, belki Anı ile oyun randevunuzdan sonra özel bir el işi için en sevdiğimiz yaprakları toplayabiliriz."

Caddeyi geçip mahalleye girdiğimizde, Berry önde zıplarken Letty durup birkaç karahindiba topluyor.

"Berry erkek arkadaşı için çiçek topluyor," diye şarkı söyler Letty.

Berry, Letty'nin yanına gider ve karahindibaları yüzüne fırlatır.

"Letty," diye uyarıyorum. "Alay etme. Berry, fırlatma."

Letty kaşlarını çatıyor ve bir dakika düşünüyor, sonra isteksizce özür diliyor. Berry karşılık olarak bir şeyler mırıldanıyor.

Kızların en iyi arkadaşı Anı sadece iki blok ötede yaşıyor ve bu oyun buluşmaları oldukça sık oluyor, ancak kızlar arkadaşlarını paylaşma konusunda birbirlerine karşı biraz huysuzlanabiliyorlar. İkimiz de yolumuza devam ederken kızlar biraz sinirleniyorlar, ancak birkaç dakika sonra tekrar ellerimi tutuyorlar.

Onları suçlayamam. Bugün iyi bir gün değil.

"Öğle yemeğini mi döktün?" diye soruyor Berry sessizce.

"Hayır," diyorum. Ama belki de o felaket dersinden önce midemde bir şeyler olsaydı, sinirlenmemem için yardımcı olurdu. "Çok lezzetli bir içeceği üstüme döktüm."

Letty bana bakar, küçük eli benim elimde terlemiştir. "Hiçbir şey kalmadı mı?"

Kafamı sallıyorum. "Hayır. Hepsi kıyafetlerimin üzerine döküldü." "Ben olsam ağlardım," diyor Berry.

"Ağlardı," diye onaylar Letty. "Bir keresinde yere bir köfte düşürdü ve babam onu almadan önce Hester Prynne yedi ve Berry ağladı."

"Son köfteydi," diye açıklıyor Berry.

"Çok anlaşılır," diyorum onlara, Aniq'in evinin önünde dururken.

Hemen Aniq'in annesinin yanından geçip içeri koşarlar ve ben ona herhangi bir sorun olursa beni aramasını söylerim.

Arayacağına söz verir ve kapıyı kapatır, ben de yalnız kalırım.

Arabam olmadığı için, kızlar işlerini bitirene kadar Bram'ın evine gitmekten başka seçeneğim yok.

BRAM'IN EVİNE GERİ DÖNDÜĞÜMDE, iki bardak buzlu suyu bir dikişte içip üç adet Oreo ve bir avuç mini havuç yedim. Bazen bir kızın sadece su içip atıştırmalık bir şeyler yemesi gerekir.

Mikrodalgadaki saat üç çeyrek gösteriyor, yani kızları almam için neredeyse iki buçuk saatim var. Bram genellikle beş buçuk ya da altı gibi eve gelir ve Fern'in bu akşam yediye kadar okul gazetesi işi var.

Uslu bir kız olup evi toplayıp akşam yemeğini hazırlamaya başlayabilirim.

Ya da kahveyle ıslanmış bu kıyafetleri çıkarıp yıkayabilir ve kendime sıcak bir duş alabilirim.

Bu gece arabamı geri alma şansım olmadığı ve işten çıktıktan sonra ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim olmadığı için, temiz giysiler ve duşun öncelikli olduğuna karar veriyorum, özellikle de bu gece kalabileceğim boktan oteli düşündüğümde. Diyelim ki, duş perdesi küf ve bakteriler için Uber'in alım noktası gibi bir yer olacak.

Bram'ın odası çamaşır odasının karşısındaki st katta, bu yüzden hızla kıyafetlerimi çıkarıp makineyi çalıştırıyorum.

Neden Bram'ın odasının kitaplar ve bitkilerle dolu olacağını düşündüm bilmiyorum, ama odası minimalist ve sakin. Koyu yeşil duvarlar boş ve tek mobilya şöminenin yanındaki kanatlı koltuk ve kabarık beyaz kuş tüyü yorganlı kral boy yatak. Komodinin üzerinde, çok daha genç olan Fern'in yeni doğmuş ikizleri kucağında tuttuğu çerçeveli bir fotoğrafın yanında birkaç kitap duruyor. İvizlerin tatlı yüzleri kırmızı ve buruşuk, sanki fotoğraf çekildikten hemen sonra ağlamaya başlayacaklarmış gibi.

Çamaşır dolabında, yığınlar halinde temiz havlular buluyorum. Temiz havluları olduğu için bu adamı kutsuyorum. Gentry-temizlik hizmeti sayesinde her zaman temiz havlularına sahipti, ama ondan önceki tüm niversite ilişkilerim son derece hijyenik değildi. Tetanoz veya impetigo kapmamış olmam bir mucize. Ya da stafilokok.

Onun duşu yetişkin bir erkeğin duşu ve ben Soyunma odasında olmayan, duş terliği ve seyahat tuvalet çantası gerektirmeyen bir duşa ne kadar ihtiyacım olduğunu fark ettim.

Oda buharla dolarken, onun vücut şampuanını, şampuanını ve sa kremi ni açtım! Bram şampuan ve sa kremi kullanan bir adam. Profesör Baba için hepsi bir arada ürünler yok. Bunların onun sedir ve okalıptüs kokusunun kaynağı olduğu hemen anlaşılıyor.

Sedir vücut şampuanı gğslerimin arasında kprrken meme uçlarım hemen sertleşir. Yorgun olmasaydım ve patronumun duşunda olmasaydım, bu anı daha iyi değerlendirebilirdim, ama kaynar sıcak su o kadar iyi geliyor ki, yağmur duşunun altında durmaktan başka bir şey yapamıyorum.

Saçımı şampuanlayıp sa kremi sürerken acele etmiyorum ve duşta o kadar uzun süre kaldım ki, muhtemelen

sonunda suyu kapatıp havluya uzanıyorum.

Havlu lüks ve büyük boy. Saçımdaki suyu sıktıktan sonra, havluyu göğsüme sarıyorum. Banyodan çıktığım anda, tüylerim diken diken oluyor ve kıyafetlerimin kurummasını beklemek hiç de hoşuma gitmiyor.

Banyo kapısını açmak üzereyken, kapı açılır ve Bram'ın gözleri iri ve çılgınca bakıyor. Sesi kesik kesik, "İkizler nerede?" diye soruyor.

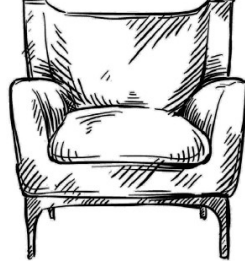
Benim burada durduğumu, omuzlarımdan su damladığını ve aramızda sadece bir havlu olduğunu fark ettiği anda göz bebekleri büyüdü. Ama sonra bu ifade kayboldu ve o yine üç çocuklu bir ebeveyn oldu.

"Az önce benim duşumda mıydın?" diye soruyor, sanki lanet olası bir doktora derecesi yokmuş gibi. "İkizler iyi mi? Neredeler?"

Ses tonunda bir şey var. Derin, sert ve ürkütücü. Ve hemen başımın belada olduğunu hissediyorum. Sanki çocuklara karşı sorumsuz davranmışım gibi. Sanki berbat bir dadı, berbat bir yardımcı profesör ve berbat bir yetişkinmişim gibi. Çünkü hepsi doğru. Bütün bunlar doğru, özellikle bugün.

Bu yüzden ağlıyorum. Sonunda ağlıyorum.

On Birinci Bölüm

Bram

Maddie'nin yüzü o kadar hızlı buruşuyor ki, olanları zar zor takip edebiliyorum — çenesinde bir gamze, dudağında bir titreme ve sonra *gözyaşları*, yanaklarından akıp boynuna doğru koşarak, havlunun üstünde göğsünde hala çil gibi duran duştan sonra kalan damlaların yanına katılıyor.

"Madelyn, ikizler iyi mi?" diye umutsuzca soruyorum ve o başını salladığında panik dalgası geri çekiliyor.

"Oyun randevusu," diye boğuk bir sesle söyler.

Kahretsin. *Doğru*. Maddie'nin son bir aydır burada olması, artık oyun buluşmalarını yönetme görevim olmadığı anlamına geliyordu ve ben bunu unutmuştum.

Maddie fark etmesin diye yavaşça nefesimi bıraktım. Aslında ikizlerin tehlikede olduğunu düşünmüyordum, ama beynimin memeli ebeveyn kısmı onların nerede olduğunu öğrenince hemen rahatladı.

Ve sonra daha da şiddetli bir şekilde ağlamaya başladı.

Gözyaşları beni nadiren üzen nadir bir insan olabilirim. Ağlamak bizim için iyidir, en azından bazen: parasempatik sinir sistemini harekete geçirir, endorfin ve oksitosin salgılanmasını sağlar, bağlanma ve bireyler arası tepki ihtiyacını işaret eder ve genellikle sosyal bağları güçlendirmede başarılı olabilir. Bu nedenle, çocuklarımla ağlamasını hiç durdurmaya çalışmadım. Bezini değiştirdikten, sıyrık dizini sardıktan veya ekran zamanını elinden aldıktan sonra, gözyaşları hıçkırıklara, sonra da iç çekmelere dönüşene kadar ağlayan çocuğu her zaman kucağıma alıp kucakladım ve onlara ağlamamalarını veya unutmalarını söylemedim. Bunun ne anlamı olur ki? Birine ağlamayı kesmesini söylemek, esasen ona hissettiklerini hissetmemesini söylemek demektir ve bu, aya azalmasını emretmek ya da çayırdaki fırtınaya sakinleşmesini söylemekle aynı şeydir. Duygular hava durumudur ve hava durumu... kendisidir. Yapabileceğiniz en iyi şey, birlikte sığınmaktır.

Ancak—

Şu anda, ben *üzgün değilim*. Duygusal fırtınanın karşısında sakin ve soğukkanlı değilim. Maddie'nin şokunun utanç, acı ve umutsuzluğa dönüştüğünü görüyorum.

Ve bir şekilde odanın diğer ucundayım; bir şekilde kollarımdaydı. Onu göğsüme sıkıca sarıldım, başı çenemin altına iyice yerleşmişti, ıslak göğsü, kolları ve saçları her şeyi nemlendiriyordu ve bunu düzeltmek istiyorum, her neyse onu düzeltmek istiyorum, ona her şeyi daha iyi hale getireceğimi söylemek istiyorum ve sonra gidip daha iyi hale getirmek istiyorum.

Benim yüzümden ağlıyor olsa bile. Çünkü duşta çok sert ya da cimri davrandım ya da içeri girerek onu korkuttum.

Bu son olasılık aklıma geldiğinde, onu bırakıp geri çekilmeye çalışıyorum. Duşumu kullanması bir yana — ki bu objektif olarak biraz garip — yine de mahremiyet hakkı var ve ben onu hala ıslak ve neredeyse çıplak halde göğsüme sıkıştırmış durumdayım. Ama çekilmeye çalıştığımda, kollarını belime daha sıkı sarıyor ve yüzünü göğsüme gömerek daha da şiddetli ağlamaya başlıyor. Tam anlamıyla hıçkırıklar.

keskin, mükemmel makyajlı bir hukuk fakültesi mezununun yapabileceğini asla düşünemeyeceğim türden.

Ve ben... şu anki bu anı nefret etmiyorum.

Onun üzgün olmasına tabii ki üzülüyorum, ne olduğunu bilmediğim ve bu yüzden yardım edemediğim için üzülüyorum. Ama yüzünü göğsüme dayaması, sanki onu ayakta tutan tek şey benmişim gibi gömleğimi sıkıca kavraması hissini sevmiyorum. Yasemin kokusu, vücut şampuanımın ve şampuanımın kokusuyla karışıyor. Aslında, onun üzerinde *benim kokumu* almak, zevkten kükremek istememe neden oluyor. Onu okşamak, şımartmak istememe neden oluyor.

"Tamam," diye mırıldanıyorum. "Tamam. Buraya gel, evet, aynen öyle.

Aferin kızım."

Şöminenin önündeki büyük koltuğa doğru yürüdüm ve oturdum, onu kucağıma çektim. O da isteyerek, uysalca, yine göğsüme yaslanarak ağlamaya devam etti. Lise yıllarında boyumun uzamasından, kapılardan eğilerek geçmek zorunda kalmaktan, omuzlarıma göre özel dikilmiş blazer ve ceketler giymek zorunda kalmaktan hiç hoşlanmamıştım, ama o zamanlar aptalmışım, çünkü şu anda Maddie'yi kucağıma alabilmek - bu ne olursa olsun - her şeye değer. Bu, benim için her şeyden önemli.

Islak saçlarını okşuyorum. Parmaklarını gömleğime geçirmiş, dizlerini olabildiğince yukarı çekmiş ve onu örtmek için havluyu düzeltince, sanki göğüs kafesimin içine girip orada saklanmak istermiş gibi daha da sıkı sarılır.

"Sorun yok," diye alçak sesle onu sakinleştiriyorum. "Ben buradayım. Seni bırakmayacağım."

Hava değişken—geceleri serin, gündüzleri biraz fazla sıcak—bu yüzden sıcaktan korunmak için klimayı çalıştırmaya devam ediyorum. Bu da Maddie'nin ıslak ve nemli havluyla üşüyerek ağlamaya başlayacağı anlamına geliyor. Sandalyenin yanında düzgünce katlanmış bir battaniyeye uzanıyorum

ve havluyla birlikte üzerine örtüyorum, sırtını düzeltiyor ve uyluklarının etrafına sarıyorum.

Ve yavaş yavaş, ısınırken, onu kendime sıkıca sarıp battaniyenin üzerinde sırtını ovarken, düzensiz nefes alışı düzelmeye başlıyor. Gözyaşları yavaşlıyor. Ancak gömleğimi tutmayı bırakmıyor. Yüzünü battaniyeden çıkarmıyor.

Bu iyi bir şey değil, hiç de doğru bir şey değil, ama avuçlarımın altında onun tenini hissetme isteği çok güçlü, bu istek, farkına vardığım anda neredeyse açlık hissi gibi kükreyen bir arzu: Elimi battaniyenin altına sokup çıplak uyluğunu okşuyorum.

Dizinden, havlunun bittiği yerden, kalçasının kıvrımına kadar, sonra tekrar aşağıya doğru.

Onları göremiyorum, ama parmak uçlarımdan yayılan tüylerim diken diken oluyor, dokunduğum her yerde bolca. Ve o yine titriyor, ama üşüdüğü için değil.

Parmak uçlarıım daha yukarı, kalçasına doğru ilerlerken nefesini içeri çekiyor ve sonra hiçbir şey olmamış gibi, sanki hala resmi çocuk bakıcısı olarak onu rahatlatma görevimi yerine getiriyormuşum gibi, ellerimi çekiyorum. Ama sonra tekrar kalçasına doğru okşuyorum, kendime bir saniyelik bir duraklama izni veriyorum, ellerim ve bu aynı kalçalarla ilgili bir anı aniden aklıma geliyor ve o titreyerek nefesini veriyor.

Ve sonra... değişir.

Şimdi göğsüme sokulmak yerine, kucağıma dik bir şekilde oturuyor, başını omzuma yaslamış ve bacakları koltuğun koluna sarkmış durumda. Farkında olmadığım sertleşmiş penisim şimdi onun sıcak, yumuşak kalçasının hemen altında, aramızda sıkışmış durumda ve baskı... neredeyse yeterli, sanırım. O üzerimde otururken, başka hiçbir şey olmadan bu şekilde boşalabilirim.

Konuşmuyor, başını geriye eğip bakışlarımı aramıyor. Ama dizleri açılıyor. Biraz, sonra bir elin uyluklarının arasındaki sıcaklığa ulaşabileceği kadar.

"Madelyn," diyorum, sesim alçak ve kararlı. "Bacaklarını mı açıyorsun?"

Kısa bir nefes. Sonra hızlıca başını sallıyor, hala ıslak saçları çeneme değiyor.

"Benim için bacaklarını mı açıyorsun?"

Bir başka hızlı, acil baş sallama.

"Amin mı? İhtiyacı mı var? Onu ihmal mi ediyorsun?"

Başı biraz geriye düşer ve "*Evet, Bram*" diye inler.

"Sen çok yaramaz bir kızsın," diye fısıldıyorum, elim bacaklarının arasında dolaşırken. "Eğer sana güvenip bu işi sana bırakamazsam" — parmaklarım ipeksi buklelere ulaşıyor — "o zaman kendim yapmak zorunda kalacağım."

Aminı ayırdığım anda, olgun bir meyve gibi kaygan ve sulu olduğunu hissediyorum. Kaygan uyarılma karşısında inliyorum, parmağımla içine girip ne kadar sıcak olduğunu hissettiğimde tekrar inliyorum. Yanıcı, sıkı ve *sikilesi*, çok mükemmel, sikilesi, sikilesi...

Şimdi kıvranıyor, bacaklarını olabildiğince açıyor ve hem battaniye hem de havlu aşağı kaymış, bana göğüslerini, sertleşmiş meme uçlarını, göğsüne yayılan kızarıklığı gösteriyor.

"Maddie," diyorum, "Şimdi sana orgazm yaşatacağım. İster misin?"

"Evet, Bram" diye inleyerek cevap veriyor ve kucağımda o kadar çok kıvranıyor ki amına hafif bir tokat atıyorum. Yine inliyor, başı geriye düşüyor, boğazı çalışıyor.

"Kıpırdama." Bu yarı talimat, yarı tehdit, ve ancak o çılgın bir baş sallamayla söz verdiğinde klitorisini bulup işe başlıyorum.

Küçük tomurcuğu tüm dikkatimle dikkatlice işliyorum. Bir doktorun hastasını tedavi etmesi gibi, bir bahçıvanın nadir bir bitkiye bakması gibi. O gece The Dry Bean'in üstünde çılgınca, nefes nefese ve öfkeli, çoğunlukla karanlık ve çoğunlukla giyinikti. Ama şimdi, acele etmiyorum. Dikkatimi veriyorum.

Bakıyorum — güneşten bronzlaşmış elim, yumuşak, soluk uylukların arasına sıkışmış, parlak pembe Maddie'yi gördüğüm her anı hafızama kaydediyorum.

, sıkı deliğini, her titrek nefeste göğüslerinin hareketini hafızama kazıyorum.

Onun nasıl kıvrıldığını ve nefesini keserek inlediğini inceliyorum. Klitorisinden biraz uzaklaşmayı sevdiğini öğreniyorum — vücuduna kısa sapmalar, meme uçlarına kadar ve amının altındaki pembe deliğe kadar keşifler — ve sınırdan kalmaktan nefret ediyor, sevgiyle nefret ediyor, onu sallantıda bıraktığımda ön koluma boşuna dokunuyor, gözleri bana dik dik bakmak için açılıyor.

"Dikkatli olun Bayan Kowalczyk," diye uyarıyorum, göğsüm derin bir nefesle inip kalkıyor. "Böyle bakarsanız bir şaplak daha yersiniz ve o amcığın ne kadar ıslak olduğu umurumda değil, ben öyle diyorsam şaplak yemek için fazla ıslak değildir."

Maddie'nin geniş, somurtkan ağzı açılır. "Aman Tanrım," diye fısıldar. "Aman Tanrım." Bacaklarını daha da açmaya, daha da fazla kıvrılmaya çalışıyor ve ben nefes alamıyorum, buna, Maddie'ye, *benim iyi kızıma*, bacaklarını açıp elimi sikmeye çalışan, yaramazlık ve yalvarış arasında gidip gelen Maddie'ye o kadar açım ki.

"Lütfen, Bram," diye inliyor ve ben sert, ağır nefes alıyorum, sikim onun kıvranan vücudunun altında arzuyla zonkluyor ve ikimizin de bir sonraki isteğini reddedemem. Bu amcık, ıslak ve sıkı; dudaklarında benim adım; yeşil, cam gibi gözleri benimkilere kilitlenmiş.

Klitorisine geri dönüp, onun en çok sevdiğini bildiğim şekilde, sıkı ve sert bir şekilde okşuyorum ve bu hiç zaman almıyor, sadece birkaç saniye sürüyor. Nefesini çekiyor, yüzümü buluyor, yüzünde panik gibi bir ifade var ve sonra bir çığlık atarak orgazm oluyor, karnı ve uylukları titriyor, dizleri kapanıyor ve elimi sıkıştırıyor.

Ama ben durmam, hala *ovuşturmaya devam ederim* ve onu, "Memnun Maddie" üzerine bir tez yazacakmışım gibi izlerim ve ancak sonsuzluk kadar uzun bir süre sonra, vücudu sonunda hareketsizleşip gevşediğinde dururum. Yine de elimi hemen çekmiyorum; yumuşak, ıslak sıcaklığın tadını çıkarıyorum. Hepimizin görüntüsünün tadını çıkarıyorum, her ne kadar bu o kadar ahlaksız bir şey olsa da, kendimi çok kötü bir adam gibi hissetsem de,

Yorganın yarısı yere düşmüş, onun gözyaşlarıyla ıslanmış yüzü, benim kaygan parmaklarım.

Gömleğim hala düğmeli. Ayakkabılarım hala ayağımda.

"Bram," diye fısıldıyor ve sonra dönüp, yeniden düzenleyip, sandalyede bana bacaklarını açıyor. Battaniye ve havlu şimdi tamamen düşüyor; saçları, göğüslerine kadar uzanan ve meme uçlarını okşayan nemli dalgalar oluşturacak kadar kurumuş. Kemerimi, fermuarımı buluyor ve ben ona yardım etmiyorum; sessizce, pantolonumun önünü açıp beni dışarı çıkarmasını izliyorum.

"Ee?" diye soruyorum, o benim aletimi odanın serin havasına çıkardığında. Organımın derisi o kadar gergin ki neredeyse parlıyor. "Onunla ne yapacaksınız, Bayan Kowalczyk?"

Güzel dudaklarında bir kıvrım belirir ve kalbim göğsümde takılır. Neredeyse gülümsüyor ve onun o kadar çok ağladığını gördükten sonra, neredeyse gülümseme bile bir mucize gibidir.

"Profesör Loe, ihtiyaçlarınızı ihmal etmediğinizden emin olmam gerektiğini düşünüyorum," diye mırıldanır ve ıslak çekirdeği benim ereksiyonumun üzerine gelecek şekilde hareket eder.

Ve üzerine oturur.

O bana karşı sallanmaya başladığında başımı sandalyeye yasladım, penisim karnım ve onun arasında sıkışmış, kaygan, yumuşak bir baskı hissettim, sanki onun içindeymişim gibi, neredeyse, *neredeyse*.

O da aynı şeyi düşünüyor gibi aynı şeyi düşünüyor gibi, ve ben onun bileğini yakaladım.

"Yıllardır kimseye içimi açmadım," diyorum. "Kendimi durduramayacağım."

"Ya ben istemiyorsam?"

"O zaman çok kötü bir kızsın. Benim için iyi olmak istediğini sanıyordum?"

"Öyle," diye nefes nefese, gözleri geniş, yeşil ve öğleden sonra güneş ışığında çok güzel. "Her şeyden çok, ama senin sikini de içimde istiyorum..."

Bu çok fazla. Nefes nefese itirafı, güzel gözleri, güzel yüzü ve güzel göğüsleri. Amcığı bana sürtünüyor.

Kesik kesik, öfkeli bir mutluluk midemi parçalayıp sikimi yırtarken, sert bir sarsıntı ve ardından dolu, kalın fışkırmalarla onu bacaklarının arasında kaplayıp gömleğimi lekelerken homurdanıyorum.

"Siktir," diye nefes alır, gözleri aramızda, ereksiyonumun şişip boşalmasını, şişip boşalmasını izler. "Bu... Siktir, Bram. Bu çok seksi."

Bileğini benim tutuşumdan kurtarır ve parmak uçlarıyla benim boşalmamın bir kısmını yakalar. Onu yalar ve midem tekrar kasılır, sanki vücudum onun etrafındaki her damlayı boşaltmak zorundaymış gibi.

Orgazm beni rahat bıraktığı anda, sandalyeye geri düşüyorum. Maddie ve ben dağınık ve yapış yapışız, kalbimin atışını ayak parmaklarımda, gözlerimin arkasında hissedebiliyorum ve hiç hareket etmek istemiyorum ama aynı zamanda, nasıl oldu da sikim dışarıda ve çıplak bir yardımcı kucağımda oturdu?

Maddie'nin dişlerinin alt dudağına batışına bakılırsa, sanırım o da aynı soruyu soruyor.

Bir karar veriyorum.

"İkimiz de duş alacağız," diyorum. "Yani, sen bir kez daha. Sonra sana kahve yapacağım ve sen de kucağımda otururken onu içeceksin. Tamam mı?"

Gözlerini kırıştırıyor ve gözlerinde yine utanç ve umutsuzluk görüyorum, ama ağzının şekli hafif bir rahatlama ifade ediyor. "Evet, efendim," diyor ve bence "*efendim*" demek beni kızdırmak, ortama biraz neşe katmak için yaptığı bir oyun, ama bunun tek etkisi, bizi sandalyeden kaldırıp birlikte duşa girmem, orada dizlerimin üzerine çöküp, yüzümden ve sikimden su akarken klitorisini yalamam.

Birlikte boşalabilmemiz için kendimi mastürbasyon yapıyorum, böylece en azından bir kez, dilimde Maddie'nin tadı varken orgazm olmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenebileceğim.

Onikinci Bölüm

Bram

Eğer kıvrımlı vücutlu veledimi uysallaştırmak için ne yapmam gerektiğini hiç merak ettiysem, arka arkaya iki orgazm bu işi hallediyor gibi görünüyor. Çünkü on beş dakika sonra, ikimiz de eski Astra Üniversitesi tişörtleri ve rahat eşofman altları giymiş olarak sandalyeye geri dönüyoruz. Maddie, göğsüme tatlı bir şekilde sokulmuşken iki eliyle bir fincan kahve tutuyor. Hâlâ biraz üzgün olduğunu görebiliyorum, ama konuşmak üzere olduğumu belirtmek için nazikçe boğazımı temizlediğimde kaçmıyor, bu da iyiye işaret gibi görünüyor.

"Duşumu kullandığın için üzgün değilim," diyorum, "ve ben Daha önce bu kadar kaba davrandığım için özür dilerim. Oyun randevusunu hatırlamalıydım ve daha da önemlisi, her şeyi kontrol altında tuttuğuna güvenmeliydim."

Şaşırmış görünüyor — bir dakika kahvesini yudumladıktan sonra ellerine bakarak kaşlarını çattı. "Teşekkür ederim," dedi yavaşça. "Beklemiyordum — Özür dilemene gerek yok. Çocukların için endişeleniyordun ve ben de biraz —" Bu açıdan bile onun yüzünü buruşturduğunu görebiliyorum. "Müdahaleci" bir şey yapıyordum.

"Evdeki her şeyi kullanabilirsin," diye onu rahatlatıyorum. "Gerçi seni sadece havluyla bulmayı beklemiyordum." Kulaklarımın uçları biraz yanıyor ve şu anda hala kahvesine bakıyor olmasına seviniyorum. "Ama bu... hoş olmayan bir şey değildi."

Yorgun bir şekilde küçük bir kahkaha attı. "Günün tek hoş kısmıydı."

Yüzünün buruşması, gözyaşları ve gözyaşlarının göğsüne dökülüşü aklıma geliyor. Kollarımda ağlarken vücudunu sarsan hıçkırıkları.

"Bana gününden bahset, Maddie."

Tereddüt ediyor. "Biraz kaotikti," diye cevaplıyor. "Hepsi bu."

Onun zırhına uzandığını, tüm yumuşak ve savunmasız kısımlarını örtmeye çalıştığını neredeyse hissedebiliyorum — ve *hayır*, bunu yapmasına izin veremem, bugün buna izin vermeyeceğim. Şu anda, benim kucağımda, ona verdiğim zevkten gevşemiş bedeniyle, saçları benim şampuanımın kokusuyla ve elleri kahve fincanımı kavrayarak, ona bakmak benim görevim. Sadece önümüzdeki on beş dakika için olsa bile.

Benim olanın bakımını yaparım.

"Maddie." Sesim kararlı. "Duşla başla ve geriye doğru ilerle."

Derin bir nefes alır. Nefesini verir. Ve sonra bana gününü anlatır.

Arabasının çekildiğini duyduğumda onun adına üzüldüm; sınıfındaki berbat öğrencilerden bahsettiğinde onun adına sinirlendim. Ama hakkında öğrenci sağlık merkez kapalı olduğundan

gerçekten kafam karışık. "Neden neden kapatılıyor kapatma duymak bu sabah duş alamadın?"

Başparmağı kahve fincanının üzerinde sinirli bir şekilde hareket ediyor. "Yaşadığım yerde duş yok."

Ne?

"Nerede yaşıyorsun?"

Başını biraz eğiyor, böylece yüzünü göremiyorum. "Arabamda," diyor çok küçük bir sesle.

Kaburgalarım ağrıyacak kadar keskin bir nefes alıyorum; öfke, korku ve... büyük bir koruma duygusu beni dolduruyor, şişiriyor, düzgünce bağlanmış kenarlarımın çözülmesine neden oluyor.

"Arabanda mı uyuyorsun?" diye soruyorum ve sesimin ne kadar sert, ne kadar tehlikeli olduğunu ben bile duyabiliyorum.

Maddie, kucağımdan kaymaya çalışır gibi hareket etti, ben de onu yakalayıp geri çektim. Hiçbir yere gitmeyecekti.

"Geceleri nereye park ediyordun?" diye soruyorum. Şimdi titriyorum, ellerim, uyluklarım. Göğsüm. Sanki bir deprem yaşıyorum. "Karanlıkta, bilinçsiz ve tamamen savunmasız bir şekilde yalnızken mi?"

"Kapıları kilitlemiştim," diye itiraz ediyor Maddie, ama itirazı zayıf, zayıf, sanki bunun yeterli olmadığını biliyor gibi. *Ki yeterli değil.*

"Nerede, Maddie?" diye soruyorum.

"Walmart otoparkında," diye itiraf ediyor. "Ve, şey, bu dinlenme tesisinde..."

Hayvan gibi öfkeyle kükremek istiyorum. Hemen dinlenme tesisine gidip onu çıplak ellerimle yıkmak istiyorum. Bir bekçi köpeği gibi etrafında dolaşmaya başlamak, yaklaşmaya cesaret eden herkese uyarılar yağdırmak istiyorum.

O da bunu hissediyor gibi, çünkü kucağımda çok hareketsiz duruyor.

"Peki neden *dinlenme tesisinde* arabanda uyuyorsun? İki işin varken neden kalacak bir yerin yok?"

"İki *boktan* iş," diye düzeltir, sözleri ne kadar doğru olduğu için daha da yıpratıcıdır. "Bir dönem öğretimden 9500 dolar kazanıyorum, vergiler düşmeden 10.000 doların altında, ve sana ödediğin maaştan şikayetçi değilim, ama senin için günde sadece üç saat çalışıyorum ve ajans da bundan payını alıyor. Buraya gelmeden önce, son *üç yıldır* tam zamanlı öğrenciydim, çünkü Gentry ile tanıştıktan sonra tüm varlık nedenim mükemmel bir politikacının eşi olmaktı, bu yüzden o yılları Wade Vakfı'nda gönüllü olarak çalışarak, aptal öğrenci kurullarında görev yaparak ve her boş saniyemi onunla korkunç, şımarık etkinliklerde sohbet ederek geçirdim, para kazanmak için katiplik ya da avukat yardımcılığı yapmadım. Gentry ile birlikte yaşıyordum, öğrenim ücretimi, kıyafetlerimi ve cep telefonu faturamı öğrenci kredisiyle ödüyordum çünkü bana ailesinin bunları benim için ödeyeceğini söylemişti. Bu yüzden, kampanya danışmanı beni hiçbir uyarı yapmadan terk ettiğinde, sahip olduğum tek şey diplomam ve arabamdı. Çalışma-öğrenim programlarından biriktirdiğim az miktarda param vardı ve bu, buraya gelmeme ve ilk maaşımı alana kadar geçinmeme yetecek kadardı. Kardeşimin yardımını istemeden Kaliforniya'da kalmaya gücüm yetmiyordu ve şimdi Kansas'ta da kalmaya gücüm yetmiyor. En azından gelecek aya kadar, sonunda depozito için yeterli param olacak, ama o zaman bile, Aralık ayında ilk öğrenci kredisi faturası geldiğinde ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok.

Şu anda hızlı ve zor nefes alıyor, kahve fincanının kenarlarından dökülmek üzereyken, duygularıyla titriyor.

"Ama ben *iyiyim*. Kimsenin yardımına ihtiyacım yok, hiçbir şeyin değişmesine ihtiyacım yok ve o aldatan pislik, benden zaten çok şey aldıktan sonra beni bir hayırseverlik vakasına dönüştürmesine izin vermeyeceğim. Hedeflerimi, gururumu, en sevdiğim ruj rengimi ve hatta aptal saçlarımı bile aldı saçımı bile aldı, çünkü benim rolümü oynamam gerekiyordu ve bu da kendim gibi görünmemem anlamına geliyordu."

Yine ağlıyor. Kahve fincanını dikkatlice elinden alıp yere koyuyorum.

"Kolların çok uzun," diye ağlayarak şikayet ediyor. "Sen çok büyüksün."

"Leo da öyle diyor. Artık bana zorbalık yapamadığı için sinirli." Daha fazla hıçkırık. "Sana zorbalık mı yapıyordun?"

"Acımasızca. Sonra 11. sınıfta boyum uzadı ve ona mor bir göz yaptım, ama o bunu nedense bir dostluk teklifin olarak yorumladı. * Şimdi ondan kurtulamıyorum."

Hâlâ ağlıyor ama hıçkırıklarının arasında yarı gülüşler var.

Çenesini bulup yüzünü bana bakması için eğiyorum. "Bundan sonra burada yaşayacaksın. Bugünden itibaren."

"Ne? Hayır!"

"Yatılı bir çocuk bakıcısı daha kolay olur zaten." "Bram, hayır. Yardım istemediğimi yardım istemediğimi duymadın mı? *İyi* olduğumu duymadın mı?"

İsrar ediyorum. "Bu, programlarımızı daha uygun hale getirecek ve fazladan bir odam var, aslında iki odam var, tavan arasının bitmiş kısmını da sayarsan."

"*Bram*. Seninle yaşayamam." Onun içinde savunmacı bir gurur dalgası hissediyorum; artık bana bakmak zorunda kalmamak için başını çevirmeye çalışıyor. Buna izin vermiyorum.

"Neden?" diye soruyorum, yüzünü inceleyerek. "Yeterli alanım var ve çocuklara yardım etmek için ayırdığın zamanla ilgili sınırlar koyacağız. Ve bu sonsuza kadar sürmeyecek, sadece bir daireye taşınmak için ihtiyacın olan şeyleri alana kadar."

"Sadece... hayır." Dolgun dudakları inatçı bir somurtkanlıkta. "Yardıma ihtiyacım yok."

"Otoparklarda ve dinlenme tesislerinde yatıyorsun. Geceleri hava soğuyor ve bugün, otelde kalmak için paran olmadığı halde, otelde kalmak için para harcamak zorunda kalabileceğini kanıtladı."

kesinlikle tahtakurusu olan bir otelde harcayacağın paradan mahrum kalacağın ortaya çıktı. Bu gece için planın neydi? Otel parası yetmezse ne yapacaktın?"

Gözleri aşağıya düşer. Uzun kirpiklerinde gözyaşları birikir — koyu renkli kirpikler, neredeyse siyah olan saç kökleriyle uyumludur. "Yardımcı ofiste uyumaya çalışacaktım," diye mırıldanır. "Ya da kütüphanede saklanacaktım."

"*Kesinlikle hayır.*"

"En azından orada kimse bana acıma duygusunu zorla dayatmıyor," diyor, bana bakarken gözlerinde sert bir bakış var ve ben bunun ne olduğunu anlıyorum. Bir savunma mekanizması, bir tür refleks olarak onurunu korumaya çalışıyor.

Bir damla daha gözyaşı parmaklarımin ucuna kayıyor ve birini öldürmek istiyorum. (Gentry adında birini.)

Ayrıca, Maddie'ye sert bir şekilde konuşmak istiyorum. Tercihen, eteği kalçalarının üstünde, masaya eğilmişken. Kendini tehlikeye atmasına kesinlikle izin verilmez ve arabada yaşarken her şey yolundaymış gibi davranmasına izin verilmez. Hayatı pamuk ipliğine bağlıyken, etrafındaki herkesi rahat ettirmesine izin verilmez.

O bundan daha değerli. Bundan daha fazlasını hak ediyor.

Ama ona bakıyorum, tüm o karışık isyan, kırılğanlık ve huzursuzlukla, ve *açıkça* soruyorum, "Gentry'nin sana acımmasını mı istiyorsun?"

Şok, yüzündeki ifadeyi soluklaştırır. "Tabii ki hayır! Ne diyorsun sen, Bram."

Çenesini bırakıp yüzünü ellerimle kavradım. "O zaman neden onun hayatın üzerinde bu kadar güç sahibi olmasına izin veriyorsun? Geleceğin üzerinde? Onun seni bir hayırseverlik vakasına dönüştürmesine izin vermiyorsun, ama onun seni evsiz, çaresiz ve işini yapmakta zorlanacak bir durumda bırakmasını mı tercih ediyorsun?"

Yanakları kızarır ve gözleri öfkeli bir öfkeyle parlar.

Güzel. *Güzel.*

"Bu dönem sonunda kendini nerede görüyorsun? Gelecek dönem sonunda? Ayaklarını yere basmak için bir yıl, iki yıl ya da üç yıl sürerse, beş yıl sonra nerede olacaksın? Ya *şu anda* hayatının geri kalanına başlayabilir, geleceğini tam olarak istediğin gibi inşa edebilir ve dünyaya tam olarak ne kadar yetenekli olduğunu gösterebilseydin? Bütün bunlar, sıcak, güvenli ve alışveriş arabalarının olmadığı, kullanılmayan bir odada uyumak gibi cüzi bir bedel karşılığında mümkün olsaydı? Maddie, benim yardımımı kabul ettiğin için burada yaşamayın. Gentry'ye, kampanya danışmanına ve zamanının ona ait olduğunu hissettiren herkese kocaman bir "*siktir git*" demek için burada yaşayın. Maddie Kowalczyk'ı küçük ve yalnız hissettirdikleri gün için herkesin pişman olmasını sağlamak için burada yaşayın."

Gözleri benimkilere bakıyor, parlak yeşil, canlı, sıcak bir yaz gününde seramın içi gibi aynı renkte, dudakları aralık. Hızlı nefes alıyor ve zorlukla yutkunuyor, meme uçları ödünç aldığı tişörtün üzerinden o kadar belirgin bir şekilde çıkıntı yapıyor ki, yan gözümle bile görebiliyorum.

Demek benim veletim kindarlık ve intikamdan zevk alıyor.

Bilmek iyi oldu. "Tamam," diye fısıldıyor, ellerime başını sallayarak. "Tamam." "Burada mı yaşayacaksın?"

"Evet."

"Soğuk otoparklarda uyumayı bırakacak mısın?" Başını salladı. "Evet."

"İhtiyacın olduğunda sana yardım etmeme izin verecek misin, böylece o pisliğin hayatını kontrol etmesine izin vermeyi bırakabilirsin?"

"Evet, Bram." Ve sonra, "Şu anda çok küfür ediyorsun. Çok seksi."

Ona *ciddi ol*, Bayan Kowalczyk bakışı atıyorum.

Dudaklarını büzüyor.

"Ama bence," diyorum, ve bu kısmı biraz isteksizce söylüyorum, "bu, bizim... birlikte olmamamız gerektiği anlamına geliyor. Tekrar."

"Neden? Üniversite politikasına aykırı değil ve ajansın politikasına sadece

biraz ajansın politikasına aykırı."

Ellerimi yüzünden çekip, nazikçe kollarını okşuyorum. Yumuşak ve sıcak, yıldızlar çıkıncaya kadar onu kucaklamak istiyorum. Onu yatağıma çekip, yatağa bağlamak ve ağlayarak bana iyi davranacağına dair sözler koparmak istiyorum, benim iyi kızım, bu kadar kirli ve kötü davranışlarından sonra.

Ama bu daha önemli.

"Bu, ajansın politikasına biraz aykırı ve ayrıca, burada kendini güvende hissetmeni istiyorum. Burada yaşamamanın sekse bağlı olduğunu düşünmeni istemiyorum. Karşılığında bir şey beklediğimi düşünmeni istemiyorum."

Dudakları inatçı bir şekilde birleşti. "Öyle düşünmem."

"Yine de."

"Neden bana yardım ediyorsun?" diye sordu. "Bunu yapmak için hiçbir nedenin yok."

"Bunu bir meslektaşına destek olmak olarak düşünebilirsin. Ya da belki çocuk bakım seçeneklerimi güvence altına almak olarak."

Gözleri yüzümde dolaşır. "Ama öyle değil, değil mi?"

Tabii ki öyle değil.

Ama tam olarak ne olduğunu söyleyemem, çünkü bu onu ve belki beni de korkutur. Maddie'ye karşı hissettiklerim —koruyucu, şefkatli, açgözlü ve sert—ikimizin de itiraf etmesinin yararı olmayacak türden bir şey. Onun için yararı olmayacak çünkü korkunç bir ayrılık yaşadı, *benim için çalışıyor* ve yeni bir başlangıç yaparken otuzlu yaşlarında bekar bir babanın yükünü üstlenmeye ihtiyacı yok.

Ve bana da yardımcı olmazdı çünkü... çünkü en son ne zaman böyle hissettiğimi bilmiyorum.

Hiç böyle hissettiğimi bilmiyorum.

Maddie göğsüme yaslanır ve ben, onu kollarımda tuttuğum son an olacağını düşündüğüm bu anı bir an için hazine gibi saklarım.

"Bana cevap vermeyeceksin, değil mi?" diye mırıldanır, ama benim suskunluğuma razı olmuş gibidir.

"Yardım ediyorum çünkü istiyorum, Maddie. Bu yeterli olmalı." *Çünkü sana gerçeği söylersem kaçarsın ve ben senin burada, sıcak ve güvende olmana ihtiyacım var.*

"Keşke o pislik öğrencilere karşı bana yardım edebilseydin," diye mırıldanıyor. "Şu anda en önemli şey olmadığını biliyorum, ama oraya geri dönüp onlarla yüzleşmekten çok korkuyorum."

"Aslında," diyorum, biraz doğruluyorum. "Sanırım bu konuda yardımcı olabilirim."

On Üçüncü Bölüm

Maddie

Dün gece Bram ve ben ikizleri aldıktan sonra, akşam yemeği için Tayland yemeği sipariş ettik ve üç kıza da, evde kalmanın daha kolay olacağı bahanesiyle burada kalacağımı söyledik — ya da Bram'ın tercih ettiği tabirle: *çocuk bakıcısı*. Özellikle Fern'den birçok soru bekliyordum, ama ikizler çığlık atarak bana atladılar, Fern ise kayıtsız *bir tavırla* son spring roll'u çalmayı başardı.

Kansas'a döndüğümden beri ilk kez bu sabah banyoyu kimseyi beklemeden tek başıma kullanabildim. Bu lüksün doruk noktası. Fern ve ikizler, merdivenlerin üstünde, odalarına bağlanan diğer banyoyu paylaşıyorlar, ben ise koridorun sonunda, misafir odasıyayım.

Çocuklar yatmaya gittikten sonra, cesur bir tost makinesi gibi davranmaya çalışarak Bram'ın yanında kanepede oturup, onun ulusal parkların tarihi hakkında bir belgesel izlemesini dinledim. Ama açılış jeneriği bitmeden uykuya daldım. Bram beni uyandırdı ve beni neredeyse zorla misafir odasına çıkardı. Parmaklarımı kolunda gezdirerek, onu kendi kurallarını çiğnemesi için ikna edebileceğimi umdum, ama ya o bir beyefendiydi ya da ben onu ikna edemeyecek kadar yorgundum.

Onun tişörtünü giyip, onun çatısı altında uykuya daldım ve çok uzun zamandır ilk kez kendimi güvende ve bakılmış hissettim.

Bugün, yıkanmış fildişi pantolonum ve çizgili süveterimle geri döndüm ve Bram'ın vücut şampuanından çamaşır deterjanına kadar her şeyinin kokusunu alıyorum ve yüzümü kendi gömleğime gömüp derin nefes almamak çok zor.

Evet, dinlendim, ama aynanın karşısında dururken, görünüşümün bakımının ne kadar ihmal edildiğini fark etmeden duramıyorum.

Gentry ile ilişkimiz ciddileştiğinde, annesi büyük bir aile düğünü öncesinde beni salonuna davet etti. Bunun beni makyajla tuzağa düşürmek için bir hile olduğunu fark etmemiştim. Ama o zamanlar kendimi şımartılmış ve şımartılmış hissettim. Koyu kahverengi, neredeyse siyah saçlarımla salona girdim ve Penelope Pike'ın daha sonra "*hedefleyici ama samimi*" olarak tanımladığı, yüzümü çerçeveleyen zevkli bal sarısı katmanlarla çıktım. Sonra kaş aldırma, parlak sprey bronzlaşma, iki haftada bir manikür randevuları, yüz bakımı ve tabii ki kişisel antrenörüm vardı. Kişisel antrenörüm, "fitness hedeflerime" ulaşmam için işe alınmış olmasına rağmen, aslında harikaydı.

Şimdi, koyu renk saç köklerim çıkmaya başladı, kaşlarım düzensizce alınmış, cildim solgun ve tırnaklarım çıplak. Bram'ın beni kesinlikle en iyi halimde görmediğini fark ettim.

Ve yine de... yine de, birkaç hafta içinde beni Gentry dört yıl birlikte

birlikteydik.

Aşağı indiğimde, Bram elinde bir kahve bardağıyla beni bekliyordu. "İkizleri bıraktıktan sonra sana bir şey aldım. Kahveni nasıl içtiğini bilemedim, o yüzden latte aldım."

"Teşekkürler. Latte severim. Ne kadar süslü olursa o kadar iyi." "Süslü... Bir dahaki sefere lavanta eklemelerini söyleyeceğim,"

diyor. "Dinlenmiş görünüyorsun." Dudakları sanki söyleyecek başka bir şey varmış gibi seğiriyor, ama bunun yerine sadece kapıyı işaret ediyor.

"Teşekkürler," diyorum. "Uzun zamandır bu kadar iyi uyumamıştım."

O, memnuniyetle bir kez başını sallar ve biz arabasına doğru yürürken dudaklarında hafif bir gülümseme belirir.

"Konferansından sonra arabayı alabiliriz," diyor, kolunu koltuğumun başlığına dayayarak geri geri çıkarken omzunun üzerinden bakmak için dönüyor.

"Şey, önce arayıp ne kadar tutacağını öğrenmem gerekebilir, ama eşyalarımı geri almama izin verirler, değil mi?"

Arabayı durdurur ve bana bakar. "Madelyn, bugün senin arabayı alacağız. Bu bir soru değil. Çekici ücretini ben ödeyeceğim."

"Ödemeyeceksin," diye karşılık veriyorum.

Çenesini aşağı eğiyor, gözleri yumuşak seladon yeşili ve kehribar rengi karışımı. "Bunu bir araç ödeneği olarak düşün, ama bu tartışmaya açık bir konu değil. İşini yapmak için arabana ihtiyacın var ve ben de senin iyi niyetli ama yetersiz fonlu Mount Astra ulaşım sistemine mahkum olmadığını bilmem gerekiyor."

Bu durum hoşuma gitmiyor. Kimseye borçlu olmak hoşuma gitmiyor, özellikle de Gentry ve ailesinin bana bakmasının bedeli kendimi tamamen kaybetmek olduysa. Ama Bram haklı. İşimi yapmak için arabaya ihtiyacım var. "Tamam," diyorum sonunda, ellerimi teslim olarak kaldırarak.

Bugün erken dersim var ve Bram ile birlikte geldiğim için Junie'yi görmeye vaktim yok. Ona bir özür borçluyum çünkü dün ona karşı çok kaba davrandım.

Sınıfa vardığımda, öğrenciler hala içeri giriyorlar. Dizüstü bilgisayarımı bağlayıp, tıklayıcımın çalıştığından emin oluyorum. Saat tam yedi buçuk olduğunda, kapıyı kapatıyorum ama kapının diğer taraftan çekildiğini hissediyorum. Elimi bırakıyorum ve Bram orada duruyor.

"Gelip dersi izlemem gerektiğini düşündüm," diyor sessizce.

Midem düğümlenir ve nabzım hızlanır. Ondan yardım etmesini istediğimi biliyorum, ama dersimi izleyeceğini düşünmemiştim.

"Beni fark etmeyeceksin bile," diyor.

Alaycı bir şekilde gülümserim. "Evet, çünkü 1,93 metre boyundaki Jolly Green Giant profesörü gözden kaçması çok zor biridir."

Ağzını kapatarak sırtıyor ve yanımdan geçerek göğsüme sürtünüyor.

Bu bir başlangıç noktası, diye kendime hatırlatıyorum. Topluluk önünde konuşmaktan korkmuyorum, ama benden sadece üç ila altı yaş büyük olan öğrencilerle dolu bir amfiyi yönetmek, bu işi yapmaya hakkım olup olmadığından emin olamama neden oluyor.

"Tamam, ders programına göre, bir sınavla başlıyoruz."

Sessiz bir "*siktir*" dışında hiçbir tepki yok, ki bu da aynı sınavı yapan çünkü sınıftan daha iyi bir durum.

Bram, ikinci sıranın duvar tarafındaki koltuğunda oturuyor. Neyse ki doğrudan görüş alanımda değil.

Sınıf sınavı yaparken, ben de bugünkü ders için notlarımı gözden geçiriyorum ve sınav bittiğinde, öğrenciler kağıtlarını tek tek bana getiriyorlar.

Geçen hafta grup projeleri hakkında pek çok fikri olan Jordan, merdivenleri iki basamak birden atlayarak kürsümün yanındaki masaya koşar. Daha önce fark etmediğim şey, bu çocuğun benden en az 30 santim uzun olduğu. Bram kadar uzun değil, ama ona çok da uzak değil.

Ona bakmak için boynumu uzatmam gerekiyor ve birdenbire kendimi çok... küçük hissediyorum. Neredeyse önemsiz.

"Evet," diyor, tüm sınıfın duyabileceği kadar yüksek sesle. "Hükümetin Temelleri dersinin diğer bölümlerinde çoktan seçmeli testler olduğunu duydum, ama sizinkiler kısa cevaplı sorular. Bu hiç adil değil."

"Cidden mi?" diye soran biri var.

"Jordan, sınav formatı profesörün takdirine bağlıdır."

"Çoktan seçmeli soruların daha kolay olduğunu biliyorsun. Sırf senin dersine giriyoruz diye hepimizin bu kadar dezavantajlı durumda olması pek hoş değil bence. Bana sorarsan pek adil değil. Son derste ayrıcalıklar ve herkesin aynı başlangıç noktasına sahip olması gerektiği hakkında konuşmuyor muyduk? Kısa cevap formatının senin dersine diğer derslerdeki çoktan seçmeli testlerin sağladığı ayrıcalıkları sağladığını sanmıyorum."

İfadesini kurma şekli tüylerimi diken diken ediyor. Kendi çıkarları için adalet odaklı bir dil kullanıyor ve bunu yeterince kez gördüğüm ve yaptığım için tanıyorum. Aslında, onun öğretmeni olmasaydım, biraz daha gelişmesi gerekse de, ondan etkilenirdim.

Göğsümde bir kükreme hissediyorum. Onu yerine oturtma ihtiyacı duyuyorum, ama sonra dün sınıfıma nasıl bir canavar gibi davrandığımı hatırlıyorum. Öğrenciler sınav formatları hakkında konuşuyorlarsa, dünki patlamamdan bahsetmemeleri imkansız. Kampüsteki en genç öğretim görevlilerinden biri olmak zaten yeterince zor. Bram'ın, daha olgun davranma isteğimden etkilenmiş olabileceğini düşünmek istiyorum.

Ona bakıyorum ve aramızdaki boy farkı yüzünden geri çekilmemeye çalışıyorum. "Biliyor musun Jordan? Haklısın."

"Tabii ki haklıyım," diyor.

"Sınava yirmi puanlık bir eğri ekleyeceğim ve bunu gelecekteki sınavlarda da dikkate alacağım."

Bana soğuk bir baş sallama ile karşılık veriyor ve bu beni kararımdan hemen pişman ediyor. Bu, bir erkekle öpüştükten sonra onun bana sırtını dönüp kayıtsız davranması ya da erkek rakip avukatın sahte duruşma sırasında duygusal davrandığını fısıldaması durumunda hissettiğim duyguyla aynı.

Ama uslu bir kız gibi çenemi kapalı tutuyorum.

Dersin geri kalanı sorunsuz geçiyor, ta ki dersin bittiği anda kapı açılana kadar.

Dr. Wallace içeri girer ve ben sınıfı dağıtırken çantasını boşaltmaya başlar. "Bugün anayasa hukuku dersime konuk bir öğretim üyesi gelecek," der bana bakmadan. "Bu yüzden, ders sonrası tartışmalarınızı öğrencilerinizle koridorda yapabilirsiniz çok iyi olur."

"Ciddi misiniz?" diyorum.

"Oldukça." Ben başka bir şey söyleyemeden odadan çıkar ve kalın kaşları ve kesinlikle peruk olan gür saçları olan bir adamı selamlar. İyi bir peruk, ama yine de peruk. "Kongre Üyesi Paulson."

İki adam da sanki görünmezmişim gibi yanımdan geçip giderler. Lanet olası erkekler kulübü.

Sinirlenirken, yardımcı ofiste sığınmayı planlayarak sınıftan çıkıyorum, ama sonra bir el bileğimi kavrayıp beni daha küçük, boş bir sınıfa çekiyor.

"Wallace'ın sana böyle davranmasına izin veremezsin," diyor Bram, kapı daha tam kapanmadan. Yüzü biraz kızarmış, sanki Wallace'a bir şey söylemekten kendini alıkoymak zorunda kalmış gibi. "Özellikle de sınıfının önünde."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Tamam, tabii," diyorum. "Bölümümdeki en kıdemli profesörü, birinci sınıf öğrencileriyle dolu bir sınıfın önünde yerine oturtayım." Miranda bu durumu halletmemi söyledi, ama onun kastettiğinin bu olduğunu sanmıyorum.

"Ve o sırık gibi çocuk adalet ve sınavlardan bahsedip duruyor. Onu susturmalıydın."

Çantamı masalardan birinin üzerine bırakıp, kapıdaki pencerenin görüş alanının hemen dışında bulunan koltuğa oturuyorum. "Daha uyumlu olmaya çalışıyordum. Dün sınıfımdaki diğer çocuğa gerçekten çok sert çıktım ve bu, biraz iyi niyetimi korumak için iyi bir yol gibi göründü. Her iki sınıfı da çoktan seçmeli sisteme geçireceğim. Önemli bir şey değil." Bram'dan yardım istememeliydim. Onu itmek ve öpmek istiyorum aynı anda.

Sınıfın önündeki öğretmen masasına yaslanıyor, pantolonlu bacaklarını çaprazlamış, kolları geniş göğsünde kavuşturmuş, kolları sıvamış, tam bir akademik atıştırmalık gibi görünüyor. Bram'ı nesneleştirmeyi bırakamazsam, bu birlikte yaşama/birlikte çalışma olayı yürümeyecek.

"Madelyn." Adımı, sanki müdürün odasına çağrılıyormuşum gibi söylemesi, bacaklarımı birbirine sıkıştırmamı sağlıyor. "Çoktan seçmeli soruları değil de kısa cevaplı soruları seçmenin bir nedeni var, değil mi?"

"Elbette," diyorum. "Diğer yardımcı öğretim görevlileri çoktan seçmeli testler yapıyor, ancak bu, öğrencinin konuyu kavradığını göstermeye pek uygun değil. Ben de daha kısa bir süre önce birinci sınıftaydım ve liseden üniversiteye geçiş bir kültür şoku yaşıyor. Kavramları nasıl alıp kendi kelimeleriyle ifade edeceklerini ne kadar çabuk öğrenirlerse, o kadar çabuk uyum sağlarlar ve o kadar başarılı olurlar."

"Mükemmel bir mantık," diyor Bram. "Güzel."

Kız demesini bekliyorum, ama o konuyu orada bırakıyor. "O kadar kolay değil," diyorum ona kaşlarımı çatarak.

Bana doğru yavaşça yürür, bana ulaştığında tüm vücudu neredeyse benim üzerime eğilir. Odak noktası ağır, hissedilir. "Değil mi?" diye sorar yumuşak bir sesle.

"Sen her odada muhtemelen en uzun boylu kişisin, Bram. Ve sen bir erkeksin. İnsanlar, özellikle de diğer erkekler, sana otomatik olarak saygı duyarlar. Ne yapacaklarına, nasıl davranacaklarına dair sana bakar.

Sen tek kelime etmeden ortamı belirliyorsun. Fark ettin mi bilmiyorum ama ben 1,57 boyunda, kadın ve kiloluyum. O küçük pisliklerin çoğu için ben görünmez sayılırım, o yüzden beni kötü adam olarak göstermeden önce onlarla orta yolu bulmaya çalıştığım için beni affet."

"Onların seni nasıl resmettikleri önemli değil, eğer onların seni ezip geçmelerine izin verirsen."

"Az önce söylediklerimi duydun mu? Siktir git."

"Zorla beni," diyor.

"Ne?"

"Haklısın. Sen küçüksün. Sen bir kadınsın. Ben saat kulesi kadar büyüğüm ve bir erkeğim. Ama kim olduğunu ve nasıl görüldüğünü değiştiremezsin. Ve ben *kesinlikle* bunu istemiyorum."

Göğsüm titriyor. "Bana böyle şeyler söyleyemezsin. Adil oynamıyorsun."

Her kelimenin arasında masama parmak eklemleriyle vuruyor. "Beni senin seviyenine indir, Madelyn. Beni küçük hissettir."

Telaşlanıyorum ve beni zor durumda bırakmasından nefret ediyorum, ama sonra bir parçam —onun benim kişisel ısı lambam gibi olduğunu hisseden parçam— bu meydan okumaya karşılık veriyor.

Çelikten yapılmış bir omurga ile ayağa kalkıyorum ve onunla karşı karşıya geliyorum.

"Profesör Kowalczyk," diyor. "Bölümdeki diğer herkes çoktan seçmeli sınavlar yaparken, sizin sınıfınıza kısa cevaplı sınavlar yapmak adil değil bence." Vücudu üzerime eğiliyor, sırtı bana yaklaşmak için kamburlaşıyor, sanki sadece bakışlarıyla beni yere bastıracaktıymış gibi.

Boynum geriye doğru çekilir. "Profesör Loe," diyorum ona. "Benimle konuşurken oturacaksınız."

"Önce bana cevap ver," diyor yavaşça. Bram Loe'nun yavaşça *konusabildiğini* bile bilmiyordum.

"Bu soru ders sonrası için. Lütfen oturun."

Sert dudakları sırtarak kıvrılırken, üzerime eğilmeye devam eder.

Ne yaptığını anlıyorum. Derin bir nefes alıp sesimi kararlılıkla dolduruyorum. Boyumun 1,93 metre olduğunu ve hayatım boyunca zamanımın değerli olduğunu söylediğini hayal ediyorum. "Oturun, Profesör Loe," diyorum, sanki bu bir gerçekmiş gibi, sanki vazgeçilmez bir gerçekmiş gibi. Ona oturmasını söyleyeceğim ve o da oturacak.

"Bu bir talep mi?" diye sorar. "Yoksa bir öneri mi?"

"Bu, sert bir şekilde ifade edilmiş bir öneri."

Omuzlarındaki gerginlik azalır. "Evet, hanımefendi." Ve sonra az önce boşalttığım sandalyeye oturur.

Bu pozisyonda, göz hizamın hemen altında. "Nasıl yaptım?" diye utangaçça soruyorum, vücudum onu yaklaştırırken, kalın, kaslı bacaklarından biri bacaklarımın arasında kalana kadar.

"İyiydin." Sesi, içimi arzu ile dolduran yumuşak bir kadife gibidir. "Çok iyi bir kızdın."

O, elini kalçamın hemen altındaki uyluklarımın arkasına dolarken, göğsümden küçük bir inilti kaçıyor. Onu hissetmek istiyorum. Onun da bunu hissettiğini ve benim kadar doyumsuz bir şekilde tahrik olduğunu bilmek istiyorum.

Eğilip, parmaklarımla iç uyluklarını okşayarak, lacivert chino pantolonunun içindeki kalın şişkinliği avuçlarımla kavradım. Büyüklüğü ve sertliğinden, onun dün gece iki kez boşalmış bir adam değil, aylardır savaşta olan bir asker olduğunu düşünürdünüz.

"Şimdi kim kirli oyun oynuyor?" diye soruyor.

"Daha bir gün bile olmadı," diye hatırlatıyorum ona ve hemen pişman oluyorum.

"Sanırım baştan başlamamız gerekecek," diyor. "Biraz sonra."

Beni kendine doğru çeker ve ben iki elimle omuzlarına tutunarak dengemi sağlarım. O ise süveterimi yukarı çeker, burnunu karnımda gezdirir ve dantelle kaplı göğsümün alt kısmını ısırır.

"Senin kurallarını çiğneyecekseniz, bunu iyi değerlendirmeliyiz."

"Bu boş sınıfta seninle sevişmem mümkün değil, Madelyn. Bu çok, çok kötü olur."

"Ama kötü olmadan nasıl iyi olabilirim?" diye soruyorum.

Kazakımı daha da yukarı itip yüzünü göğüslerimin arasına bastırıyor, sanki ben oksijenmişim gibi beni içine çekiyor.

"İyi kızın sikilmeye ihtiyacı var, Profesör," diye fısıldıyorum.

İki eliyle kıkırmı kavrar ve çenesinin kasları seğirir, sanki ustaca sergilediği kontrolün birkaç saniye içinde çökmek üzere olduğunu gösterir.

Sonra yakınlarda bir kapı çarpıyor ve hemen birbirimizden ayrılıyoruz.

Bana pişmanlıkla dolu geniş gözlerle bakar. "Gidip arabanı almalıyız."

Kalbim göğsümde çarpıyor ve arzuyla doluyum, ama birinin içeri girip Profesör Loe'nun bacağına sürtünen yeni yardımcı öğretim görevlisini yakalaması düşüncesi, isteksizce kabul etmem için yeterli.

"Ve Madelyn?"

"Evet?"

"Haklısın. Sınıf dinamikleri senin için her zaman farklı olacak. Sen bir kadınsın ve bana sürekli hatırlattığın gibi, ben ağaç şeklindeki bir erkeğim. Sana elimden gelen her şekilde yardım etmek istiyorum, ama unutma, bu kampüste Dr. Wallace gibi erkekleri kahvaltıda yiyip sonra kemiklerini dişlerini temizlemek için kullanan kadınlar var."

"Bölüm başkanımı gerçekten seviyorum," diyorum

ona. "Dr. Salazar mı? O beni korkutuyor."

"Bu çok seksi," diyorum ona.

O sırtıyor. "Sana yardım edeyim, ama sen de Dr. Salazar gibi insanları bulup onların neyi doğru yaptığını öğrenmelisin."

"Tamam." Başımı sallarım. "Deneyeceğim."

On Dördüncü Bölüm

Bram

Konuklar gelene kadar hepsi bu kadar," diye bitiriyor Ali. Astra kampüsünün kalbinde yer alan Gotik tarzı bir bina olan Nagel Auditoria'dayız ve yaklaşan polen taşıyıcılar seminerine hazırlanıyoruz. Lepidopteristler, yani kelebek sapıkları () Ali, onlara diye hitap etmemesi gerektiğini sürekli unutuyor () ile birlikte ornitologlar (), yarasacılar [chiropterologists](#), [bal arıları uzmanları](#) ([melittologists](#)) ve diğer böcekbilimciler (entomologists) (*). Bütün öğleden sonra Ali'nin ortaya attığı fikirleri takip etmeye çalışanlar, ben ve iki yardımcı doçentiz.

"Ve biz sadece çevrimiçi kaynaklara bağlı mıyız, Dr. Darwish?" diye sorar yardımcı profesörlerden biri. Dr. Diana Mensah, yüksek lisans öğrencisi olarak buraya gelen bir İngiliz ve ben onu hemen benimsedim, çünkü onun grubundaki tek kişi, bryologist* olarak bir geleceğe uzaktan da olsa ilgi duyan tek kişiydi.

Onunla aynı kaderi paylaşan, Maverick McGee adında sinir bozucu bir isme sahip sırık gibi bir adam boğazını temizler. "Herkesin slaytlarını ve notlarını buluta yüklemek dışında daha fazla organizasyona ihtiyacımız olabileceğini düşünüyorum."

Ali duraksar, sonra parmaklarıyla tabanca hareketi yapar. "O zaman bir seminer web sitesi yapalım. Teşekkürler, çocuklar!"

Diana ve Maverick birbirlerine *anlamlı* bir bakış attılar, ancak Ali bunu fark etmedi, çünkü çoktan kapıya doğru yürümeye başlamış ve bana onu takip etmem için eliyle işaret ediyordu.

"Muhtemelen web sitesini kendimiz kurmamız gerekecek," diyorum, konferans salonlarından birinden çıkıp yüksek taş lobide dururken. "Web departmanı zamanında yetiştiremeyecek."

Dışarıda, Astra Üniversitesi'nin bulunduğu tepede her zaman esen rüzgara rağmen güneş altın sarısı ve hava çok hoş. Ağaçlar sallanıyor ve hışırdarak, yeşil yaprakları yakında kırmızı, turuncu ve sarı renklere bürüneceğini ima ediyor.

"Bu, AP'leri meşgul edecek," diyor Ali. "Yılın bu kadar erken bir döneminde sıkılmalarını istemeyiz!"

Gerhart Hall'a doğru yola çıkarken ona alaycı bir bakış atıyorum. "Bram, I promise I won't break the baby professors. I seni kırmadım, değil mi?"

"Organizasyonel istismar bu şekilde devam etmiyor mu, efendim?"

"Psikoloji bölümünden birine sormalıyız. Ama web sitesi hakkındaki endişenizi dikkate aldık," diye ekliyor, sözlerini kabul etmek için çok hızlı bir şekilde.

"Yardımcı olmaktan mutluluk duyarım..."

O zaten başını sallıyor. "Bram, dur. *Dur*. Ellerin dolu zaten... Bu arada, teklifte harika bir iş çıkardın, Ulusal Bilim Vakfı program yetkililerini nasıl heyecanlandıracağını iyi biliyorsun... Ama Astra Üniversitesi'nde yapılması gereken her şeyi üstlenmene gerek yok. Ya AP'ler web sitesini hazırlayacak ya da her şeyi..." Sanki bunu söylemek ona acı veriyormuş gibi derin bir nefes alıyor. "...Microsoft'a bırakacağız."

OneDrive. Ama kendini ortaya koyma konusunda daha iyi olmalısın, çünkü üniversite senin seran gibi değildir. Oraya koyduğun şeyi asla geri alamayacaksın. Belki öğretim ve mentorluk için koyduğun şeyi *bir dereceye kadar* geri alabilirsin, ama kurumun kendisine koyduğun şeyi asla geri alamazsın. Üniversite sağlığını, fikirlerini ve boş zamanlarını tüketecek ve emekli olana veya ölene kadar faturanın sadece yarısını ödeyecek.

"Ben... bundan ne ders çıkarmam gerektiğini bilmiyorum."

Ali binamızın önünde durup çömelir ve elini uzatır. Girişin yanındaki çimlerde uzanmış olan Dr. Monty kalkar ve kabarık kafasını Ali'nin parmaklarına sürtmeye başlar.

"Bu bir ders değil," diyor bölüm başkanım. "Sadece bir kez olsun kendin için bir şeyler yapmanı söylüyorum. Bram Loe, profesör ya da baba olmadığında ne yapmak istiyor? Rahatlamak için kendin için ne yapıyorsun?"

Dün sınıfta önümde duran Maddie'nin hatırası aklımı kurcalıyor. Kazak giymiş, göğüsleri dantelle örtülü. Ağır kapaklı yeşil gözleri ve yaramaz bir gülümsemesi var.

Bu anıyı kafamdan uzaklaştırıyorum.

"Baba olmak ve öğretmek, kendim için yaptığım şeyler." Ali, Dr. Monty'ye son bir kez okşadı ve sonra, iyi bir el kartını rahatça masaya atmak üzere olan birinin duruşuyla ayağa kalktı.

"Biliyorsun... Sara endişeli."

İnleyerek kapılara doğru yürümeye başlıyorum, bu saçmalıktan uzaklaşmak için. Lisans öğrencisiyken eşinizle aynı profesörle bağ kurmanın özelliği, zamanın hepiniz için akıp gitmesine rağmen, hala bu ebedi, ortak, tüvit giyen sahte ebeveyninizin olmasıdır.

"Ciddiyim," diye devam eder Ali, yetişene kadar yarı koşar adımlarla. "Asher'ı ve... şey, buzulları var gibi hissediyor, ama sen bilim *yapmak* yerine bilim *öğretmeyi* seçtin ve beş yıl sonra hala yalnızsın, o da endişeleniyor, hepsi bu. Ben de endişeleniyorum. Bir arkadaşlık uygulaması indirmen ya da salon dansı yapman gerektiğini söylemiyorum, ama kendine bir şeyler ver, dostum. Yüzüne bir gülümseme getirmekten başka bir şey yapması gerekmiyor. Mantıklı olması da gerekmiyor. Aslında mantıklı olması gerekmiyor.

bir flört uygulaması indirmen ya da salon dansı yapman gerektiğini söylemiyorum, ama kendine bir şeyler yap, dostum. Yüzüne bir gülümseme getirmekten başka bir şey başarmak zorunda değil. Mantıklı olması bile gerekmez. Aslında, mantıklı olmaması daha da iyi! Çünkü o zaman bu konuda bilim adamı gibi davranmadığını anlarım. Ya da daha kötüsü, bir *baba* gibi.

Omzuma vurup binanın kapısını açıyor
, Dr. Monty ayak bileklerime kafa atarken içeri girer ve sonra bir yüksek lisans öğrencisinin dizüstü bilgisayarını bulmak için içeri fırlar.

Bir hafta boyunca uslu durdum. Yedi gün. Yedi gün boyunca Maddie'ye üzgün gülümsemeler attım, koridorda yanından geçerken ona dokunmamaya dikkat ettim, akşam yemeğinden sonra mutfakta temizlik yaparken ona çarpmamaya dikkat ettim. Yedi gün boyunca duşta sessizce sikimi okşadım, seminer toplantısından sonra Ali'nin söylediklerini düşünmemeye çalıştım, istediğim şeyi haklı çıkarmaya, haklı çıkarmaya, haklı çıkarmaya çalışmadım.

Kendine bir şey ver, dostum.

Ama yapamıyorum, yapamıyorum. Bu doğru değil.

O öğleden sonra, eve geldiğimde garaj yolunda üç tane hasarlı araba ve Fern'in odasından gelen boğuk bağırışlar vardı.

Çantamı kanepeye bıraktım ve Maddie mutfaktan bir kase çıplak üzüm sapı ile çıkarken merdivenlere baktım.

"Seçimlerde eşitlik oldu," dedi Maddie, önsöz yapmadan. "Ve yeniden sayım yapmak yerine, müdür Fern ve Simon'dan öğrenci konseyi başkanları olarak birlikte yönetmelerini istedi."

Kahretsin.

Fern'in şu anda ne hissettiğini hayal bile edemiyorum. Bazen Sara ile anlaşmak bile yeterince zor ve bize sürekli olarak şimdiye kadar var olmuş en sağlıklı eski ilişkiye sahip olduğumuz söyleniyor.

Ama Simon, beyni çürümüş, korkak bir pislik ve kızıma yaptıkları için hayatının geri kalanında atlaması imkansız reklamlar ve ishalden başka bir şey hak etmiyor.

ve reklamlar konusunda bir şey yapamam ama belki Zoology'den bir iki iyilik yaparsa ishal konusunda bir şeyler yapabilirim.

Maddie kolumu tuttu ve ben merdivenlere çıkmaya başladığımı fark ettim.

"Fern ile konuşmam gerek," diye sabırla açıklıyorum. "Onun iyi olduğundan emin ol. Simon ile konuşmaktan memnuniyet duyacağımı ve arabasını saksı toprağıyla doldurmadan önce ona doğru şeyi yapma şansı vereceğimi söyle. Ya da onu öldürmeden."

Maddie pes etmiyor. Hatta beni mutfak sandalyesine götürüp oturtuyor, sanki ben de idare etmeyi öğrendiğimiz inatçı öğrencilerden biriymişim gibi. "Bram," diyor. Kararlı ama aynı zamanda bir tür nezaketle, sanki bundan sonra söyleyeceği şeyin benim için zor olacağını anlıyor ama benimle bu konuda tartışacak sabrı yokmuş gibi. "Fern şu anda arkadaşlarıyla birlikte. *Onlar* onun iyi olduğundan emin oluyorlar. Simon'ın hayatını mahvetmeyi de içerebilecek ya da içermeyebilecek her türlü plan yapıyorlar. Daha sonra onu kontrol edebilirsin, ama şu anda tam da olması gereken kişilerle birlikte."

Yukarıdan inlemeler ve çığlıklar geliyor. Sesler... pek mutlu sayılmaz ama enerjik. Yoldaşça.

Maddie yanağımı okşuyor. Oturmuş olmama rağmen, benden neredeyse hiç uzun değil. "Fern bunu yapmalı, en azından kısmen.

—kendi başına. Akranlarıyla birlikte. Babası aceleyle yardıma koşmadan, kendi başına bir çözüm bulması gerekiyor. Bunu aşmaya çalışmalı, hatta belki de başaramayabilir, çünkü aksi takdirde kendini yeniden toparlamayı asla öğrenemeyecek. Bu, bu gece onunla konuşmayacağınız veya önümüzdeki haftalarda ona bolca sevgi göstermeyeceğiniz anlamına gelmez. Sadece, konuşması gereken ilk kişinin babası ya da annesi olmadığı anlamına gelir. Artık değil."

Kucağıma bakıyorum. Bebek Fern'i tutan ellere, bisikletinin gidonunu tutan ellere bakıyorum.

"Bundan nefret ediyorum."

"O on yedi yaşında. On yedi yaşın anlamı budur. Güvenlik ağı hala altında dururken zorlukların üstesinden gelmeyi öğrenmek. Bir gün kendi yuvasını kurabilmek için yuvadan ayrılmayı denemek."

"Bu çok akıllıca," diye kabul ediyorum. İsteksizce.

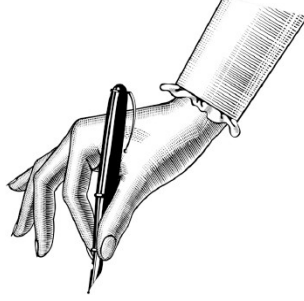
"On yedi yaşını çok iyi hatırlıyorum," diyor Maddie gülerek. "Travmatik bir yaş."

Göğsümde ve boğazımda düğümlenmiş *bir* suçluluk hissi beliriyor. *Elbette iyi hatırlıyorsun... çünkü sadece dokuz yıl önceydi. Çünkü aramızdaki yaş farkı, seninle kızım arasındaki yaş farkıyla aynı.*

Kendimi ayağa kaldırıyorum. "Akşam yemeğinden önce notları vermem lazım," diyorum. "Bunun için teşekkür ederim."

Geri adım atıyor, yüzünde kısa bir süre belirsizlik, sonra da kabullenme ifadesi beliriyor. "Ben iyi bir tavsiye makinesiyim. Bu seferki bedavaydı."

On Beşinci Bölüm

Bram

Akşam yemeği, banyo ve ikizlerin yatma vaktinden sonra, Simon karşıtı toplantıyı telefonunda bir tür grup görüşmesine taşıyan Fern'i kontrol ediyorum ve sabırsız bir "*Ben iyiyim baba*" cevabı ve isteksiz bir kucaklaşma alıyorum. Kapısını kapatıyorum ve toplantı, Simon'ın bu yıl adli tıp dersindeki kötü performansıyla ilgili keskin yorumlar yaparken, ahşap kapıdan daha fazla çığlık ve kıkırdama geliyor.

Küçük bir gülümsemeyle durup kıkırdamaların tadını çıkarırım. Bebeğimi kucağıma alıp tüm sorunlarını kucaklayarak ortadan kaldırabilmeyi özlediğimi inkar edemem, ama Maddie mutfakta haklıydı. Artık Fern'in konuşması gereken ilk kişi ben değilim ve arkadaşları olmasaydı onun bu kadar kıkırdayıp entrika çevirip her şeyi eski haline getirmeye hazır olacağını sanmıyorum.

İlk ,

Bu minik, gazlı, duygusal olarak dengesiz kişi için her şeyi yaparsınız ve sonra nasıl yapılacağını öğrendiğinizi düşündüğünüz anda, birdenbire tüm bunları unutmanız gerekir. Onların ilk adımlarını siz olmadan atabilmeleri için arka planda kalmanız gerekir. Geri çekilip onların hata yapmasına izin vermeniz ve çok büyük bir hata yapmamalarını ummanız gerekir.

Koridor çoğunlukla karanlık, Fern'in kapısının altından gelen ışık ve Maddie'nin kısmen kapalı kapısının etrafındaki ışık hariç. Onu dizüstü bilgisayar dizlerinde dengede, yüzü ekrana sevimli bir şekilde buruşmuş halde yatağında otururken görüyorum.

Koridorun aşağısından gelen bir başka çığlık sesi, yüzünü daha da buruşturuyor.

"Neden benimle ofisime gelip not vermiyorsun?" diye öneriyorum.

Sesime irkilir, sonra bana gözlerini kısarak bakar. "Emin misin? Seni rahatsız etmez miyim?"

Ne demek istediğini anlıyorum, ama bir an için ona gerçeği söylemek istiyorum. Beni kesinlikle rahatsız edeceğini. Kıcını zar zor örten o uyku şortuyla, ona ödünç verdiğim ve hala geri vermediği yumuşak Copperheads tişörtüyle. Çoraplı sevimli ayakları, dağınık bir topuzda sarı dalgalı saçları, ruj sürülmemiş geniş ağızı.

şu anda bir kız arkadaş gibi görünüyor ve ben on sekiz yaşımdan beri bir kız arkadaşımdı olmadı ve aniden onu o kadar çok istiyorum ki midem kramp giriyor. Maddie'nin benim tişörtlerimi giymesinden, dağınık topuzlarından, pencerelerin dışında baskı yapan karanlıktan ve içerde birlikte olmamızdan dolayı açlık ağrısı gibi kramp giriyor.

"İkizlerin, oynuyormuş gibi yaptıkları bir oyun için Let's Play videosu anlatırken ve Fern örgü örerken yüksek sesle ilmeklerini sayarken not vermeyi alıştım. Ofisimde aynı işi yapan bir yetişkinin olması, buna kıyasla gürültü önleyici kulaklık takmak gibi olacak."

Fern'in odasından Olivia Rodrigo'nun şarkısı ve arkadaşlarının FaceTime'da yaptıkları karaoke çok sesli bir şekilde geliyor.

ve Maddie dizüstü bilgisayarını kapatırken kararlı bir şekilde başını sallar. "Ofis olsun."

Maddie aşağı inerken, ikizleri kontrol ediyorum — ikisi de Hester Prynne'in arasında yerde derin uykudalar. (Elbette yatakları var, ama *bir* köpeğin *iki* kızla birlikte kalmasının keyifli yanlarından biri, köpeğin aynı anda iki yatakta birden olamayacağıdır. Bu yüzden Letty bana bir çözüm önerdi: ikizler her gece Hester'ın kucaklamasını paylaşabilmek için yerde uyku tulumlarında uyuyacaklardı. Onları problem çözme becerilerinden dolayı tebrik ettim ve yatak yerine kullanabilecekleri eski yorgan ve battaniyeler bulmalarına yardım ettim. Hester'ın, gece yarısı ikizleri bırakıp gelip yüzümü koklayıp sonra da ayaklarımın dibinde köpek kruvasanı şeklinde kıvrılıp uyuyan sadakatsiz bir yaratık olduğunu onlara söylemedim.

Aşağıda, Maddie'ye kahve yapma cüretini gösterdim (o, espresso'yu sıcak süt gibi içip sonra hemen yatağına giren insanlardan biri) ve kahveyi ofisime götürdüm. Arkamdan kapıyı kapatıyorum — Fern'in yemek aramak için odasından çıkacağını sanmıyorum, ama Maddie'nin başka bir kesinti olmadan çalışmasını istiyorum. Ve belki de... belki de biraz mahremiyet fikrini hiç de fena bulmuyorum.

Tabii ki kendi odaklanmam için.

Maddie, masamın arkasındaki sandalyeyi işgal etti — tartışmasız *benim* sandalyem olan sandalyeyi — ve ben ona fincan tabağında küçük bir çikolata parçasıyla birlikte espresso getirirken, dizüstü bilgisayarını açık bir şekilde orada oturuyor.

"Oh," diyor, espressoya ve sonra bana bakarak. Kaşları yukarı kalkmış ve burnunun hemen üzerinde öpülesi bir düğüm oluşturmuş. Şaşkın görünüyor. "Bu benim için mi?"

"Gece geç saatlerde espresso içmeyi seviyorsun, değil mi? Sabahları şekerli içecekler, geceleri ise beyni çalıştıran içecekler?"

"Evet, ben sadece..." Nefesini verirken gülüyor. "Evet. Evet, artık senin fark ettiklerine neden şaşırdığımı bilmiyorum. Ve

küçük çikolata parçacıkları... Kendimi oteldeymiş gibi hissediyorum."

"Umarım güzel bir kitap olur," diyorum ve kitap raflarının yanındaki koltuğa ağır ağır oturuyorum. Koltuğun kalitesi iyi ama odamdaki veya oturma odasındaki koltukların aksine, benim vücut ölçülerime göre yapılmamış. Bu koltuğa oturduğumda kendimi hep bir oyuncak evin içindeymiş gibi hissediyorum.

Maddie, kollarımı ve dizlerimi bükmemi izlemiyormuş gibi davranıyor, ama gülümsemesini belli etmemek için alt dudağını ısırıyor.

Demek beni kızdırmak için koltuğumu çalmış. *İlginç.*

"Şimdiye kadar kaldığım en güzel otel," diye onaylıyor. "Biraz daha misafir ayrıcalığı olmasını umsam da."

"Öyle mi?" diye soruyorum. Biraz ciddi bir şekilde.

Maddie, kirpiklerini indirerek dışarıya bakma alışkanlığı var. Bu, flörtöz bir tavır gibi görünebilir, ama daha çok seni parça parça parçalamak üzereymiş gibi ve bunu yaparken sana yalvarmanı umuyormuş gibi. Bu, sikimi çok sertleştiriyor ve burnumdan nefes alırken dizüstü bilgisayarına uzanıp onu açıyorum. Bir hafta başardım. Tam bir hafta başardım.

Bir saat kadar daha not vermeyi başarabilirim.

Ve gerçekten de neredeyse yapıyorum. Maddie'nin çıplak bacaklarına ve rahat lamba ışığının burnunun yukarı doğru kıvrımını ve dudaklarının dolgun kıvrımını vurguladığına rağmen - dudaklarının ortasında dolgun, kırılgan bir dolgunluk ve sonra keskin, keskin köşeler, bir anda yıkıcı bir somurtmaya dönüşmeye hazır. İşine odaklanırken ifadesinin titremesine rağmen - gözleri *neredeyse* onaylamayan bir şekilde kısıılır, yanakları *neredeyse* gülümser, çenesi *neredeyse* sinirlenerek gerilir, sanki zihni yüzünün yetişemeyeceği kadar hızlı ve karmaşık bir şekilde çalışıyormuş gibi. Her duygu gibi, hayal kırıklığı veya eğlence gibi basit duygular bile bir dizi olasılık, senaryo ve sonuçla birlikte gelir ve o, size bir tepki göstermenin zevkini yaşatmadan önce hepsine bir göz atar, çok teşekkürler.

Onu çok yakından izlediğim için, kaşlarının yüksek kemerlerindeki karışıklığı, şüpheli belirsizliği görebiliyorum. Maddie'nin asla ifade etmeyi ihmal etmediği bir şey var: çok, çok aptalca bir şeyle karşılaştığında duyduğu inanamama duygusu.

"Ne oldu?" diye soruyorum. Çalışmaya başladığımızdan beri ilk kez konuşuyoruz, ancak onun her hareketini ve iç çekişini acı bir şekilde fark ettiğim için zaten konsantre olamıyorum. Ne yazık ki.

Bir dizini göğsüne çekmiş oturuyor, sandalyesini masaya yeterince yaklaştırmış ki orada sıkışıp kalmasın, ve parmaklarını endişeyle alt dudağını ısırarak için kaldırıyor. "Önemli değil," diyor. "Sadece... önemli değil. Ben hallederim."

"Hiçbir şey hakkında konuşmak istiyorum." Dizüstü bilgisayarımı kapatıyorum, böylece tüm dikkatimi ona verebiliyorum. Zaten ona dikkatimi veriyordum, ama pembe dudaklarını oynatmasını izlemek beni daha da büyüledi.

Hemen cevap vermez, huysuz bir inatla bana bakar, ben de ona yumuşak bir bakışla karşılık veririm. O durdurulamaz bir güç olabilir, ama ben de sarsılmaz bir nesneyim. Hayatımın işi, yosunların nesiller boyu büyümesini haritalandırmak — son üç yılını siyasetle uğraşan birinden tamamen farklı bir zaman ölçeğine hazırım.

Tahmin ettiğim gibi, ben kazanırım ve o öfkeyle pes eder.

"İki öğrencim Yüksek Mahkeme ödevleri için saçma sapan şeyler teslim etti." Dizüstü bilgisayarını bana doğru çevirir ve ben de daha yakından bakmak için sandalyemden kalkarım, kendi dizüstü bilgisayarımı masamın üzerine koyarım, böylece iki elim de serbest kalır ve Maddie'nin sandalyesinin arkasına yaslanarak ona eğilebilirim.

Yasemin kokusu alıyorum. Kahretsin.

" 'yi özetleyen dört paragraf yazmaları gerekiyordu. seminal Supreme Court case of their

seçimleri. Ve hemen hemen herkes iyi iş çıkardı — en azından ChatGPT iyi iş çıkardı — ama bu ikisi...

İlk kısa deneme, aslında çok kısa. Sandra Day O'Connor hakkında üç cümle. Ve onun karar verdiği bir dava bile değil, sadece hayatı hakkında.

Maddie ikinci deve tıkladığında, Ruth Bader Ginsburg tarzı bir yaka takmış, vücudundan kopmuş testislerin PNG resmi çıkıyor. Hem yaka hem de testisler etkileyici bir detaycılıkla çizilmiş. Testislerin altında sadece *SCROTUS* yazıyor.

"Yakadaki dantel işçiliği..."

"Biliyorum," diye onayladı Maddie. "Bence bu da elle çizilmiş." "Ah, onlara bir kemik at ve bunun için bir puan ver," dedim

diyorum, dikleşerek. "Belki de iki puan, ödevin kaç puanlık olduğuna bağlı olarak."

Maddie'nin ağzı yana doğru bükülür. Onu incelerim. "Ne oldu?"

Sanki ne söyleyeceğimi biliyormuş gibi tereddüt ediyor. "şey, sadece... *iki* kişi bunu yaptıysa, belki de dev konusunda net olmadım demektir. Ya da teslim tarihi konusunda. Ya da başka bir şey."

Elimi masanın kenarına dayayarak ne eğiliyorum. Yüzünü görmek istiyorum. "Madelyn," diyorum. "devi yapmadılar. Hiçbir açıdan. Onların çalışmalarını uygun şekilde notlandırmalısn."

Dişlerinin alt dudağına kısa bir süre ısırdığını, keskin zekasının bunu haklı çıkarmak için bir yol bulmaya çalıştığını izliyorum. "Ama... Bilmiyorum. Bir şeyler teslim ettiler, değil mi? Ve belki de bunu yapmamak için iyi nedenleri vardı..."

"Kendinden şüphe etmeyi bırak" diye tavsiye ediyorum. "Bu aptalların istediğini yapmadıklarını biliyorsun, ve eğer devi yapamamak için gerçek nedenleri olsaydı, sana gelmiş olurlardı. Daha fazla çaba sarf etmekle uğraşmak istemedikleri için bu saçmalıkları gönderdiler, ve sen bu tavrı dllendiremezsin. Ayrıca, en azından asgari çabayı gösteren öğrencilere haksızlık olur."

Parmaklarıyla klavyesinin yanındaki masaya hafifçe, kararsızca vuruyor. "İçgüdülerim bunun *öğrenme* zamanı olduğunu söylüyor. Ama içgüdülerim her zaman en kötüsünü varsayar, herkesin gizli bir amacı olduğunu. İnsan doğasının en iyisini varsaymak için çaba göstermem gerekmez mi?"

"Genel eğitim gerekliliğini karşılayan bir derste mi? Maddie."

Omuzlarını kaldıran derin bir nefes. Sonra birkaç dokunuş ve iki tıklama. Ödevler birer puanla değerlendiriliyor.

"Güzel," diye onaylayarak mırıldanıyorum ve bir sonraki nefesi rüzgarda dalgalanan bir bayrak gibi kesiliyor.

İçimde bir zevk dalgası yayılır, tamamen iyi olmayan, tamamen sağlıklı olmayan bir şey, ve kendimi zorlayarak doğrulur ve geri adım atarım. Çok yakındayım, daha da yakın olmak istiyorum ve...

Maddie dönüp gözlerini gözlerime diker ve elleriyle kalçalarımı bulur. Donakalırım, her sinir uçum çelişkili sinyallerle yanıp söner. Vücudum daha fazlasını, *çok daha fazlasını* ister, ama beynim bunu durdurmam, uzaklaşmam, mesafe koymam gerektiğini bilir ve ben bir şey yapamadan, azgın bir kargaşadan başka bir tepki veremedim, Maddie yaklaşır ve açık ağzını sikime bastırır. Jogging pantolonumun ince kumaşı üzerinden dudaklarının şeklini hissedebiliyorum; *nefesini* hissedebiliyorum. Zaten yarı sertleşmişim, ama şimdi bu parlak, yeni acımasız küçük şey ellerini üzerime koymuş, zeki dudakları penisimin gövdesini ve başını okşarken, kanım kasıklarına o kadar hızlı akıyor ki bayılma tehlikesi var.

O, öpücüklerinin altında benim penisim canlanırken memnuniyetle mırıldanıyor ve bu mırıldanma, beni canlı canlı yediği için taksonomik olarak etobur olarak sınıflandırılabilir, Tanrım, ve elleri, sanki gerçekten yırtıcı bir hayvanmış gibi, kalçalarımı daha da sıkı kavıyor ve ben az önce üzerine atılmışım gibi hissediyorum. Onun saldırmasına izin vermek istiyorum. Pençelerini üzerimde keskinleştirmelerine, beni ısırmalarına izin vermek istiyorum ve sonra işini bitirdiğinde, yorgun ama mutlu bir şekilde kollarımda kıvrılmasını istiyorum.

Onu dünyaya salmak ve sonra metaforik pençelerindeki kanı yalarken kucağıma oturmasını istiyorum.

Ama... Lanet olsun. Hayır. O sadece *benim* ofisimdeki sandalyemde oturduğu için ağzını bana dayıyor. Çünkü burada yaşıyor, çünkü genç ve parasız ve benim çocuklarıma bakıyor.

Ben geriye doğru sendelerken, Maddie'nin elleri hala havada, hala görünmez kalçaları tutuyor ve yüzündeki ifade şaşkınlık, şok ya da hatta reddetme olmalıydı, ama bunun yerine, *beni* sevimli buluyormuş gibi bana gülümsüyor.

"Bram," diyor.

"Madelyn." Ama sesim çok nefes nefese çıkıyor, sert gelmiyor ve yanakları şu anda yüksek, pembe elmalar gibi şişmiş durumda. Gözleri parıltıyor.

"Biliyorum, bizim yapmamamız için bir nedenin olacak..."

"*Sebepler*, çoğul..."

"...ve bence bu kısmı atlayıp, ağzıma ne kadar sığabileceğini görmeye geçmeliyiz."

Hayatım mahvoldu, yapamıyorum... Eğer böyle şeyler söylemeye devam ederse, gerçekten bayılacağımı anlaması gerekiyor. Hiç kimse benimle bu kadar açık sözlü, pis bir dürüstlikle konuşmamıştı ve hiç kimse benimle sevişmemek gecelerini mahvedecekmiş gibi davranmamıştı. Bram Loe'nun bu yönü hiç kimse tarafından ihtiyaç duyulmamış ya da talep edilmemişti, bu yüzden ben de bunu sindirebilecek donanıma sahip değildim. Seks'i yemek gibi gören eski karım bile... Gerekli ve bazen zevkle yapılan, ama genellikle biyolojiye pragmatik bir taviz olarak görülen bir şey.

Ve tanrım, bunu düşünmek bile istemiyorum, ama elimde değil, ben *kötü* bir *insanım*, ama dadımın benimle böyle konuşması...

Hayır, dadım değil! *Çocuk bakıcım*. Bana ne oluyor???

Burnumun köprüsünü sıkıştırıyorum. "Madelyn, yapamayız. Bu uygun olmaz."

"Bana sinirli profesör sesini kullandığında hoşuma gidiyor," diyor alçak bir sesle. "Tekrar yap."

Oh, tekrar yapacağım. Hemen şimdi tekrar yapacağım. Duvara monte ettiğim cam tahtaya doğru büyük adımlarla yürüdüm, kalemin kapağını açtım ve yazmaya başladım. Penisim şu anda beynime kan gitmesini engellediği için bu etkileyici bir başarıydı.

Bitiriyorum, kalemimin kapağını tekrar kapatıyorum ve sonra penisime odaklanan kan akışından sorumlu kişiye bakıyorum. O, sandalyede dik oturmuş, sırtı düz, tüm dünyaya birincilik öğrencisi gibi bakıyor. Üniversiteden mezun olmadan önce bile bir politikacının eşi olacağını bilen biri gibi görünüyor.

"Dikkatinizi verin Bayan Kowalczyk, çünkü daha sonra bir sınav olacak. Seks yapmamamız için üç çok önemli neden var. Yani, tekrar seks yapmamamız için. Bir numara." Markerin kapağıyla tahtanın en üstündeki maddeyi vurgulu bir şekilde tıklıyorum. "Sen benimle yaşıyorsun."

Maddie elini kaldırır ve ben ona başımı salladıktan sonra konuşur. "Profesör Loe, izin verirseniz, bu seks yapmak için mükemmel bir neden değil mi?"

"Değil. Burada yaşamamanın şartlı olduğunu hissetmeni istemiyorum. Karşılıklı bir şey gibi görünmemesi gerekiyor. Şimdi, ikinci olarak," diye devam ediyorum, o benim argümanıma karşı çıkamadan, "sen benim için çalışıyorsun. Bu ajansın politikasına aykırı. Ayrıca etik de değil, çünkü seni ben istihdam ediyorum ve işler ters giderse herkes için sorunlar çıkabilir."

Yine elini kaldırıyor, duruşu mükemmel, gözleri parlak. Bu seksi olmamalı. *Seksi değil*. Sınıflar seksi olmadığı için sınıfta rol yapmayı hiç düşünmedim bile. Sınıflar linolyumdan ve en az ayda bir kez çalışmayı reddeden projektörlerden oluşuyor ve gelen kutumdaki tüm cevaplanmamış e-postalar tarafından lanetlenmişler, ses eşliğinin hemen altında inliyorlar.

Ama benim sikim şu anda bunun hayranı olduğunu belirten bir not gönderiyor. Ben tahtanın önünde, Maddie ise elini kaldırmış durumda. Ben ayaktayım, o oturuyor. Elini daha yükseğe kaldırmaya çalışırken, sütyensiz, dik göğüslerinin gömleğinin altında hareket ettiğini görebiliyorum.

"Evet, Bayan Kowalczyk?"

"Karşı argüman: kimse senin dadını becerdiğini bilmek zorunda değil." Ona surat yapıyorum ve o aceleyle devam ediyor. "Ajans da, bunun ilk bakışta etik olmadığını düşünen kimse de. Ayrıca, doğum günümde tanıştığımızda benim senin dadın olacağımı bilmiyordun, bu o kadar etik dışı mı? Elbette burada bazı nüanslar var."

[illegible]

Maddie ayağa kalkar ve bana doğru birkaç adım atar. Geri çekilmiyorum — ona bu zevki tattırmak istemiyorum — ama o bana bakmak için başını geriye eğecek kadar yaklaşıncaya, kaslarımda hissettiğim sıcak, ilkel titremeyi kontrol edemiyorum.

"Karşı argüman: Ben yirmi altı yaşımdayım."

"Karşı karşıya argüman: Ben otuz beş yaşındayım."

"Yani üst katta bir ibuprofen şişesi, alt katta bir ibuprofen şişesi var, ne olmuş yani?"

"Ben ayrı satılmıyorum, Madelyn." Kuru silme kalemini işaretçi olarak kullanıp tavanı işaret ediyorum. Üst katta, tüm dünyam ya bir köpeğin yanında uyuyor ya da FaceTime karaoke yapıyor. "Ben bir babayım, *evcil kurbağa seviyesinde* bir baba, eski bir koca ve üniversitemle de son derece sağlıklı bir ilişkim var. Yirmi altı yaşında, genç ve kaygısız olmalı ve kanepelerinin arasına altın balık krakerleri sıkışmamış, aynı derecede genç ve kaygısız insanlarla birlikte olmalısın. Ayrıca, bu sadece... yanlış. Senden neredeyse on yaş büyüğüm."

Maddie elimdeki silinebilir kalemi bulur. Narin parmaklarıyla onu çalar.

"Ben," diye başlıyor, kalemin kapağını açıp tahtaya son nedenimin altına yazıyor, "dünyanın en kötü nişanlılığından yeni çıktım, nişanlığımın istekleri geleceğimin her aşamasını ve hayatımın her sıradan yönünü, taşıdığım yeniden kullanılabilir su şişesinin markasına kadar belirliyordu. Tam anlamıyla en son istediğim şey, hayatımın başka birine uymak zorunda kaldığı başka bir senaryo. Aslında, bunu bir daha asla istemiyorum. Bu yüzden senden ciddi bir ilişki istemiyorum; birlikte vergi beyannamesi vermek istemiyorum. Sadece çılgılık atana kadar beni sikmeni istiyorum."

Tahtaya, her neslin popüler kızlarına özgü güzel el yazısıyla Maddie *sadece seks yazmış, başka bir şey yazmamış* ve şimdi "*başka bir şey*" ifadesinin altını birkaç kez çizmiş.

Ve sonra ikinci nedenimin altına şunu yazıyor: *Kimse bilmek zorunda değil.*

Ve sonra ilk satırın altına şöyle yazıyor: *Birlikte yaşamak, her sabah kahvaltıda benim amımı yiyebileceğin anlamına gelir.*

Zaman yavaşlayıp uzuyor gibi, sonsuz bir şok, erotik bir keşif, ve ben zarif el yazısına, "*am*" kelimesinin hassas bir şekilde yazılmış harflerine bakıyorum ve her şey yok oluyor, o kelime, o görüntü, onun tadının hatırası dışında her şey.

Uyanmak, odasına yürümek ve gün başlamadan önce onun tatlı amını tatmak dışında her şey. Yüzümde hala dadımın izleri varken kampüse gitmek.

Markörü tuttum, onu cam tahtaya doğru iterek ondan uzaklaştırıyorum. "*Kedi*" kelimesi kulağının hemen yanında.

"Derse pek dikkatinizi vermiyorsunuz, Bayan Kowalczk." Markörü dişlerimin arasına yatay olarak sıkıştırıyorum, böylece iki elimle belinden tutup onu tahtaya doğru çevirebiliyorum. Ellerini iki yana kaldırıyorum.

onun üzerine ve sonra kalemi alıp *bunun kötü bir fikir olduğunu* yazın altına yazıp daire içine alması.

Başını çevirerek yüzünün yan tarafını görebilmemi sağlar —hafif kalkık burun, yüksek elmacık kemikleri, profilden daha dolgun görünen bir ağız. "Peki ya bu gizli bir kötü fikirse?" diye fısıldıyor. "Bizim küçük sırrımız? Dadını sikmekten vazgeçemediğin? Geceler soğuduğunda sikini sıcak tutmak için onu kullanman gerektiği?"

"Tanrım," diye nefes alıyorum, alnımı onun ipeksi saçlarına bastırarak. "Beni öldürüyorsun."

"Ne düşünüyorum biliyor musun?" diye mırıldanıyor. "Bence, davranışların ve iyi tavırların hakkında tüm bu konuşmaların bir yana, Bram Loe aslında çok, çok kötü biri. Ve bunu senden başka kimse bilmiyor. Ve şimdi ben de biliyorum."

Kafamı hayır anlamında sallıyorum. Şu anda iyi biriyim, ama eskiden öyle değildim. Eskiden kuralları çiğnemenin iyi bir şey olduğunu, doğru bir şey olduğunu düşünürdüm, eğer o kurallar zaten var olmaması gereken saçma kurallarsa. Eskiden tehlikeli şeyler yapardım, tehlikeyi *severdim*, tehlike bana şimdi bir bitkiyi saksı değiştirmek ya da yosunlu bir kayanın önünde oturup çizim yapmak kadar rahat gelirdi.

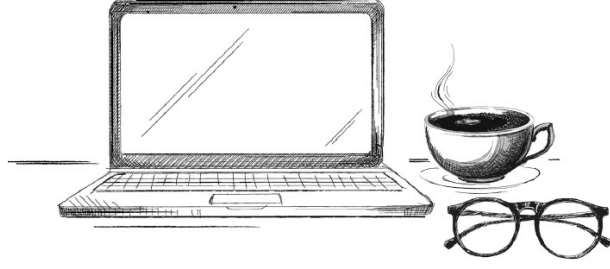
Durduğumda, durdum çünkü yorgundum, çünkü gün ışığında gerçek hayatımı yaşamak, karanlıkta soyut bir gelecek için savaşmaktan daha mantıklı gelmeye başlamıştı ve içimde tekrar *iyi* olmaktan dolayı rahatlayan bir yan vardı. İyi bir çocuk, iyi bir genç olmuştum ve sapma, suistimal ve kanunsuzluğa sapmamdım ve ben, başından beri her zaman kurallara uymak isteyen Gerçek Bram'a geri dönüyordum. Ama bazen... merak ediyordum. Gece geç saatlerde, uzun yolculuklarda ya da serada hayal kurarken, *bu kadar kolay* kötü olmaya kaymışken kendimi gerçekten doğuştan iyi olarak görebilir miyim diye merak ederdim. Ve şu anda, kendimi hiç de doğuştan iyi hissetmiyorum.

Şu anda, her sabah kahvaltıda dadımın amını yemek istiyorum.

Siktir et. Neden bunu yapmayayım ki? Kimseye zarar vermez, hiçbir şeyi değiştirmez ve ben bunu hak etmiyor muyum? *O* hak etmiyor mu? Ali'nin de belirttiği gibi, sadece bana ait olan hiçbir şeyim yok ve Maddie, odak grubu dışında kalan biręok ahlaksızlığı hak ediyor - istediği kadar - peki ya bu pervasız ve yanlışsa ne olmuş? Sadece seks olacak, başka bir şey değil, bizim gizli ktu fikrimiz olacak ve belki de hiçbirinin önemi yok, bunu yapmanın ve yapmamanın nedenleri, çünkü Madelyn Kowalczyk'a zaten asla karşı koyamayacaktım.

O benim park yerimi çaldığı andan itibaren bu kaçınılmazdı.

On Altıncı Bölüm

Bram

Derin bir nefes alıyorum, ciğerlerimi yasemin kokulu akademik havayla dolduruyorum, sonra elimi ensesine kaydırıp onu duvardan uzaklaştırıyorum. Onu masama doğru yönlendiriyorum.

"Profesör," diyor alçak sesle. "Ne yapıyorsunuz?"

"Haklıydın," diye cevap veriyorum ve kendime onu bacaklarının arasına almaktan zevk alıyorum. Tanrım, o kadar sıcak ki, sıcak ve yumuşak, benim için yaratılmış bir yer. O, inleyerek bana doğru kıvrılıyor, sürtünme arıyor, ama ben ona bunu vermiyorum. Bunun yerine, dönüp onu dikkatli ama kararlı bir şekilde masamın üzerine itiyorum (tabii ki önce dizüstü bilgisayarını kaldırıyorum, *o kadar da* pervasız değilim). Masamın üzerine uzanıyor, altında kimsenin umursamayacağı bazı kağıtlar var ve bacakları masanın kenarından sarkıyor. "

İyi olmak istiyorum, ama senin gibi şımarık bir şeyin yanındayken yapamıyorum."

Göğsü şaşkın bir nefesle yükselir; ben çoktan gömleğini yukarı iterek karnının yumuşaklığını, derin göbeğini, sert meme uçlarını ortaya çıkarmışımdır.

"Sen iyi bir öğrencisin Bayan Kowalczyk, ya da kendini verdiğinde iyi olabilirsin. Söylesene: Bu konuda ne yapmalıyım? Evimde yaşayan ve benim için ıslanan bu kadın hakkında? Kim diyor ki onun amını alabilirim ve kimse bilmek zorunda değil?"

"Aman Tanrım," diye inliyor, kalçaları masanın üzerinde kayıyor. "Sen... sen onunla ne istersen yapmalısın."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Masada başını sallıyor, o kadar sert ki bazı kağıtlar masanın kenarından kayıyor ve elleri göğüslerine, karnına gidiyor ve sonra aşağı doğru itiyor, sanki şu anda kendine dokunmamak ona ıstırap veriyormuş gibi.

Onu durduruyorum. "Öyle düşünmüyorum, Madelyn. Senin amını oynayacak ilk kişinin ben olduğumu çok iyi bilirken kendine dokunman çok kötü bir şey bence."

"Ne... ne yapacaksın?"

Kuru silinebilir kalem Sharpie kalemikle değiştirip kapağını açtım. "Senin için planlarım olan tüm bölgelerini işaretleyeceğim. Herkesin görebileceği yerleri işaretlemeyeceğim, ama işaretler bir iki hafta kalacak. Sorun olur mu?"

Bir dizi hızlı baş sallama daha, bir highlighter kalem yere yuvarlanır.

"Kıpırdama," diye emrediyorum ve çözülmüş topuzundan, çoraplı sevimli ayaklarına kadar onu baştan aşağı inceliyorum. Bir şehvet kesiti, bir takıntı araştırması. Yapabilseydim, onun her yerini işaretlerdim.

Derin bir nefes alıp ona doğru eğiliyorum, kaşlarım görevime odaklanırken birbirine yaklaşıyor. Göğüsleri... Evet, kesinlikle işaretlenmesi gerekiyor. Sharpie kalemimin ıslak ucunu kullanarak yapmak istediğim en acil şeyleri listeliyorum. *Öpmek,*

tokatlamak, sıkmak, birbirine bastırmak ve sikmek. Her iki göğsünün altına meta verileri yazarken titriyor, her bir sert meme ucunu etiketlemeye özen gösteriyorum. *Yalamak. Emmek. Isırmak.*

Karnına doğru iniyorum, *öpüyorum, öpüyorum, öpüyorum,* sonra belinin kıvrımlarına ve kalçalarının çıkıntılarına yazıyorum. *Tutuyorum, sıkıyorum, okşuyorum, morartıyorum.* Her harf gıdıklıyor olmalı, çünkü kaburgaları hafifçe titriyor, ama şikayet etmiyor ve ben durmuyorum.

Şortunu kalçalarından çekerim ve iç çamaşırındaki ıslak lekeyi görünce başımı sallarım. "Yine bunu ihmal etmişsin," diye azarlarım. "Bununla ilgilenmemi ister misin?"

"Evet." Bu kelime, sanki ciğerlerinde saklıyormuş gibi, nefes verirken dudaklarından dökülüyor. "Evet, Dr. Loe. Her zaman bununla ilgilenmenizi istiyorum."

"Hmm." Külotunu indirip bacaklarından çıkarırım ve ortaya çıkan şeyi iyice gördüğümde, acı dolu, öfkeli bir heyecan kasıklarımı deler.

Islak, güzel, düz, ipeksi bukleler ve üstünde şişmiş pembe bir inci.

Çoraplarını çıkarıyorum, ayaklarını masanın üzerine düz bir şekilde koyup dizlerini tavana doğru çeviriyorum, sonra bacaklarını ayırıp doyasıya bakıyorum. Sikim, eşofmanımın içinde müstehcen bir çadır oluşturacak kadar sertleşmiş, taşaklarım *ağrıyor,* ağır ve dolu, ve bunu kendimden esirgemeyeceğim. Bu kadar cömertçe sunulurken olmaz. Sonunda kendime izin verdiğimde olmaz.

Sonunda, bacaklarının arasına çömeliyorum, kalemi alıyorum ve iç uyluklarının soluk, kadifemsi derisine yazmaya başlıyorum. *Ovmak, öpmek, emmek, yalamak, parmaklarımla sikmek, dilimle sikmek, sikimle sikmek, üzerine boşalmak, içine boşalmak, yüzüme oturmak.* Cinsel organına düzgün bir ok çiziyorum, sonra da altındaki sıkı düğmeye.

Ben bitirdiğimde, o ölümcül bir ateşe yakalanmış gibi masanın üzerinde titriyor. "Lütfen," diye inliyor. "Beni boşalt. Beni sik ve boşalt."

Markerin kapağını kapatıp, sanki bir meslektaşımın incelemesine sunacakmışım gibi yaptığım işi kontrol ediyorum. El yazım, onunki kadar güzel olmasa da, sınıfta, ormanda ve çayırda yıllarca not alarak titizleştiği için düzgün ve gerçekçidir. O, umut edilen sefahatin düzenli bir dizini gibidir. Bir laboratuvar raporu kadar düzenlidir.

Sadece benim el yazım ve buruşuk bir tişört giymiş halde muhteşem görünüyor.

"Şimdi seni sikimle sikeceğim." Sesim kaba, içindeki ihtiyaç açıkça belli. "Bu sana iyi geliyor mu?"

"Tanrım, evet."

"Ben yaparken iyi bir kız gibi üzerime boşalabilir misin?" Kuvvetli bir baş sallama.

"Kondomumu bulayım, sanırım çantamda var

—

"Profesör, Bram, buna gerek yok." Hızlı konuşuyor, sanırım dudaklarımdan çıkmak üzere olan itirazımı önlemek için. "RİA taktırdım ve Gentry'den ayrıldıktan sonra, onun geçmişi nedeniyle test yaptırdım. Sorun yok, ayrıca Sara'dan sonra benden başka kimseyle birlikte olmadığınızı zaten söylemişsiniz."

Tereddüt ediyorum. İki sürpriz hamilelikten sonra, biri *felaketle sonuçlanan* bir sürpriz, diğeri ise *"ne olacak, neden olmasın"* türünde bir sürpriz, prezervatifsiz ilişkiye girmeyi hafife almıyorum. Maddie'nin geleceği için, benimkinden daha da fazla, çünkü benim hayatım zaten gençleri barındırmak için sadece plastik bardaklardan oluşan bir yuvaya dönüşmüş durumda. Onun hayatı hala tamamen ona ait ve hala çok, çok kırılgan.

Ama aynı zamanda... Gerçekten istiyorum. Gerçekten, gerçekten çok istiyorum. O kadar çok istiyorum ki ağzım sulanıyor ve ellerim titriyor.

"Emin misin?" diye soruyorum, gözlerine bakarak. "Tamamen emin misin?"

"Kesinlikle," diyor ve sonra biraz şımarık bir şekilde çenesini kaldırıp utangaç bir şekilde ekliyor, "Ama bitirdiğinde

içime boşalmak istemiyorsan, anlarım."

"Beni kışkırtmaya çalışıyorsun."

O da onaylayarak ses çıkarır. "Ve bence işe yarıyor, sence de öyle değil mi?"

Şimdi dudaklarına tam bir öpücük konduruyorum. Dörtgen çerçeve içinde bulduğum şeyi belgelediğimle aynı titizlikle dudaklarını keşfediyorum, sonra kendimi ağzının içine davet ediyorum ve aynı şeyi yapıyorum. Dilimle onun dilini okşayarak, her bir parçasını arıyorum.

"Eğer yazabilseydin, dudaklarıma ne yazardın?" diye fısıldıyor öpücüğümün arasında.

Cevap verirken jogging pantolonumun belini aşağı indiriyorum. "*Öp. Sikiş. Parmaklarımı içeri sok.*" Bacaklarının arasına geçiyorum. "*Tartış. Dinle. Anayasa hukukunun yanlış öğretildiği tüm yolları anlatırken sana bakakal.*"

"Bunun senin saplantılarından biri olmasına sevindim, çünkü her halükarda çok sık olacak," diye cevaplar. Gülümsüyor. Eski tişörtüm ve birkaç Sharpie kalem ile masamın üzerinde, her yer kağıtlarla dolu, işi unutmuş, beni bacaklarının arasına almak üzere ve sanki beni kandırmış gibi gülümsüyor.

Belki de öyle. Şu anda bunun umurumda olduğunu söyleyemem.

Ağrıyan organımı elimle tutup başını ona bastırıyorum. O kadar kaygan ve sıcak ki birini öldürebilir, klitorisinden deliğine kadar olan yolu birkaç kez izledikten sonra dikkatlice kendimi onun açıklığına yerleştiriyorum. Sadece bir santim, zar zor bir santim içeri girdim ve testislerim vücuduma yakın, sıkı ve sert bir şekilde çekildi. Saç çizgimin yakınında ve göğsümde ter damlaları belirliyor.

Duruyorum ve nefes nefese bir elimi masanın üzerine, onun kalçasına dayıyorum. Diğer elimi ise ona çok ihtiyaç duyan kısmımın etrafına doluyorum.

O, saçlarıma dokunmak için elini uzatır. "İyi misin?" diye sorar yumuşak bir sesle, gülümsemesi artık endişe dolu.

Hala kontrolümü kaybetmemek için mücadele ederken, onun dokunuşuna karşılık veriyorum. "Son birlikte olduğum kişi, eski karım, migreni olduğu için hormonal doğum kontrolü kullanamıyordu. Yani, çıplak birine girmeyeli on yedi yıl oldu," diye açıklıyorum. "Bir dakika zamana ihtiyacım var."

"On yedi yıl mı? Sara ikizlere hamileyken bile mi?"

"Sara, ikizlere hamileyken tüm hamilelik boyunca kısmi yatak istirahati yapıyordu."

Maddie gözlerini kırıştırır. "*Kısmi* yatak istirahati nedir?"

"Kısa süreliğine oturup ayakta durabilirsin, ama tabii ki seks yapamazsın. Prostaglandinler ve orgazm sonrası kasılma riski nedeniyle." Bir süre durdum. "Vajinana dokunurken bunu konuşmak biraz tuhaf geliyor, Madelyn."

Bana yaramaz bir bakış atar. "Ama yine de boşalacak mısın?"

Biraz sevinçle, onun haklı olduğunu, orgazmın biraz gerilediğini fark ettim. "Sen şeytani bir dahisin."

"Külotumu çoktan çıkardın, Profesör, artık bana tatlı sözler söylemene gerek yok."

Kısa bir kahkaha atarak kalçalarımı esnetip tekrar içeri giriyorum. İlkinden daha kaygan ve daha sıcak bir santim daha. Sevgiliyi yıldızları görmeye yetecek kadar sıkı. Siktir.

Ona daha fazla, daha fazla veriyorum ve ereksiyonumun içinde kayboluşunu izliyorum, Maddie'nin kaygan vücuduna, onun uyluklarına yazdığım açık ve net kelimelerin hemen yanında kendimi saplıyorum. Sahiplenme duygusu içimi kaplıyor, kelimelerimin ve onun yumuşak teninin yan yana gelmesinden, tüm bunların arasında açgözlü sikimin yağmalamasından zevk alıyorum ve lanet olası bir satir haline dönüşüyorum, ama umurumda bile değil, şimdi onun içine tamamen girmişken, o yumuşak, çaresiz sesler çıkarırken, bacaklarını bana dolarken ve beni kendine çekmeye çalışırken umurumda olamaz.

"Çok darsın," diye inleyerek geri çekilip ona yavaşça vuruyorum. "Tanrım, harika hissettiriyorsun."

"Beni boşalt," diye yalvarıyor. "Lütfen. *Lütfen.*"

"İyi bir kız olup benim için çabuk boşalabilir misin, Maddie? Korkarım dayanamayacağım, hayatım, çok iyi hissettiriyorsun."

Gözleri fal taşı gibi açılmış, neredeyse ciddi bir şekilde başını sallar, sanki bu bir ölüm kalım meselesiymiş gibi, ve öyle de hissediyorum, bu bir ölüm kalım meselesi olmalı, çünkü başka neden kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi çarpıyor? Başka neden kollarımda tüylerim diken diken oluyor, ciğerlerim havasız kalıyor ve gözümde sadece o var?

Gözlerimi onun güzelce kızarmış yüzünden ayırıp, kaygan bir cennete sıkıştığım yere bakıyorum. Başparmağımı yalamama gerek yok, klitorisini okşamaya başlıyorum — aramızda o kadar çok kaygan bir tahrik var ki, her yeri ıslak ve bir dakika içinde bilim adamı ve akademisyen gibi odaklanarak onu çalıştırdığımda, daha da ıslandığını hissediyorum. İtmeye başladığımda, bizi *duyabiliyorum*, sikimin onun içinde girip çıktığını duyabiliyorum.

Klitorisine küçük, sert hareketler ve benim sikimin sabit darbelerini seviyor ve kısa sürede benim o büyük parçam hakkında çılgınca, yarı mırıldanarak sözler mırıldanmaya başlıyor, ne kadar iyi hissettirdiğini ve yarın dilimin üzerinde boşalmak istediğini, sabah derslerimizden sonra parmaklarımı sürmek istediğini söylüyor. Onu tamamen doldurmamı ve sonra bütün gece içinden akmasını istiyor. Kıçına el izlerimi bırakmamı ve sonra onu arkadan sikmemi istiyor; yüzüme oturup saçımı çekmek istiyor.

Vücudumdaki her kas gergin, Maddie'nin dudaklarından gelen acımasız arzu saldırısına karşı sertçe kasılmış, çünkü onun içinde olmak, onunla birlikte kendimi okşamak, ten tenine, yeterince zor, ama onun istediği mutlak pisliği duymak, şimdi ona yapmak istediğim pisliği...

Onun sırtı kavislenene ve benim adımı haykırıncaya kadar dayanmam bir mucize. Onun kaygan iç kanalının dalgalı kasılmalarına dayanmam bir mucize, bu kasılmalar beni okşuyor, bana karşı nabız gibi atıyor, bu kıza ihtiyacı olanı verdiğimin kinetik kanıtı.

Ve kavgayı kaybettiğimde ve düşük, yırtıcı bir homurtuyla ona boşalmaya başladığımda, kalçalarım hızlı ve sert hareket ederken ve masam yerden sarsılırken, onun bunu tekrar yapmak istediğini hatırlamam bir mucize. Ve tekrar. Ve tekrar. Övündüğüm nezaket ve ahlak kurallarına rağmen, yapmamam için tüm nedenlere rağmen, şu andan itibaren gizli bir kötü fikir gerçekleştireceğiz.

Yarın kahvaltıda amcık yiyeceğim ve o kadar sert boşalacağım ki midem kramp girecek ve görüşüm bulanıklaşacak, Maddie'nin beni üstüne çekmesine ve saçımı okşamasına izin vereceğim, ben de içinde kalıp kararlılıkla günün en önemli öğünü için planlar yapacağım.

On Yedinci Bölüm

Maddie

Doğru doğru onun sözüne Bram kedi am yiyor düzenli olarak. Sanki büyümekte olan bir çocukmuş gibi.

Ona en sevdiğim fantezimi anlattıktan sonra, uyandığımda onu bacaklarımın arasında buluyorum; diğer sabahlar ise, kızlar uyanmadan önce mutfakta kahvaltılarını hazırlarken beni selamlıyor ve beni tezgahın üzerine eğip arkamdan yalıyor.

Bu çok müstehcen ve ben bundan doyamıyorum.

Bram'ın dersleri ya da her sabah ve çoğu gece gerginliğimin azalması sayesinde, sınıfa rahat ve kendinden emin bir şekilde gidiyorum.

Kahve olayından sonra ona sert çıktığım için özür dilediğimde bunu nezaketle kabul eden Junie bile fark etti. "Yanlış anlama ama, son bir buçuk haftadır her gece on saat uyuyormuş gibi görünüyorsun."

"Yeni yatak," diye açıklıyorum, ki bu tamamen yalan sayılmaz.

"Yeni yatak aldım," diye açıklıyorum, ki bu tamamen yalan sayılmaz.

"Öyle olmalı," diye onaylıyor, ben de kahve fincanımla elinde onu rafların arasında takip ediyorum.

"Ve," sesim fısıltıya düşer, "yeni bir vibratör almış olabilirim." Çünkü Junie ile dünya standartlarında bir penis konusunda bağ kurmak istesem de, her sabah patronumun yüzüne sanki sıra beklemek zorunda olmadığım bir roller coaster gibi binmek hala büyük bir sır.

Yanakları kızarır. "Oh!"

"Junie," diye nazikçe alay ediyorum. "*Vibratör* kelimesi seni utandırıyor mu?"

"Ben yetişkin bir kadını," diye sessizce duyurur.

"Sen öylesin."

O onaylayarak bir kez başını sallar.

"Junie Ellis, bir vibratörün var, değil mi?"

Çömelir ve Louisiana Creole sanatına dair bir sanat tarihi kitabının sırtını inceler, sonra "Bir dakika!" diye seslenir. Yanakları hala kızarmış halde ayağa kalkar. "O öğrenciye yardım etsem iyi olacak."

"Hiçbir şey duymadım."

Suç mahallinden kaçarken kulağına dokunur. "Kütüphaneci süper işitme."

Sınıfıma doğru yürürken, Junie Ellis'i biraz da olsa yoldan çıkarmaya karar veriyorum.

Bugünkü dersim seçim kurulu hakkında – bu konu hakkında o kadar çok fikrim var ki notlara bile ihtiyacım yok. Son öğrencilerim dersin başlamasına bir dakika kala yavaş yavaş içeri giriyorlar ve aralarında tanımadığım, bol pantolonlu bir takım elbise giymiş yaşlı bir kadın var. Makyaj yapmamış ve dalgalı saçlarını... bir ataşla mı tutturmuş, sanırım? Sinir bozucu bir şekilde, bu dağınık görünüm ona yakışıyor; bu, sadece zayıf kadınların bazen sahip olabildiği bir ayrıcalık. Bu görünüm, "*Meşgulüm ve tırnaklarımı yerim*" diyor.

kahvaltı, ama bu kıyafeti giydim çünkü oyunu oynuyorum. Bu arada, siktir git.

Ya da belki de o da benim dersime katılan başka bir akademisyen ya da idarecidir. Bu tamamen izin verilen bir şey, ama onu görmezden gelmek için kendimi ikna etmek otuz saniye sürüyor.

Ayrıca, bugün seçim kurulu günü ve benim hakkında söylenecek çok, çok fazla şey var.

Sınıfımın en az yüzde 40'ının seçim kurulunun ne olduğunu bilmediğini öğrenmek beni şaşırtmadı. Yüzde 40'ı ise belli belirsiz bir fikre sahip. Geri kalan yüzde 20 ise ya uyuyor *ya da* on sekizinci yaş günlerinde oy kullanmak için kayıt yaptıran türden çocuklar.

Bu başkan seçme sisteminin ne kadar saçma olduğuna olan tutkumdan mı, yoksa sabahın erken saatlerindeki dersimin bana gerçekten ısınmasının yavaş yavaş sonucu mu bilmiyorum, ama öğrencilerimin çoğu skandal olarak görüyor. Ve sonra -çünkü bu demokratik bir yöntem- seçim kurulunun gereksiz karmaşıklığından dolayı cesaretleri kırılıyor.

Üçüncü sırada oturan bir öğrenci, sözlü olarak olayı anlamaya çalışırken endişeyle saçlarını okşuyor. "Yani, tüm ülke bir adayı seçebilir, ama matematiksel olarak hesaplar tutmazsa, diğer kişi yine de kazanabilir mi?"

"Ama bu muhtemelen hiç olmamıştır," diyor arkasındaki kişi.

"Keşke öyle olsaydı," diyorum.

Sınıf bir anda coşuyor ve heyecanlarını ayak parmaklarımda hissedebiliyorum. Ders bittiğinde, amfi canlı ve hareketli, atan bir kalp gibi hissediliyor. Öğretmenlik benim için doğru seçim mi, yoksa hukuk fakültesi sonrası hayatımın ilk durağı mı, bilmiyorum, ama bir grup insanın her sözünü dinlemesinin ne kadar güzel bir his olduğunu unutmuşum.

Elbette, Dr. Wallace beni sınıftan kovuyor, ama umurumda bile değil çünkü öğrencilerim etrafımda toplanmış, sohbeti sürdürüyorlar ve sanırım büyük profesörün kaşlarında kıskançlığı ima eden

büyük profesörün kaşlarında kıskançlığı ima eden hafif bir kırışıklık bile yakaladığımı düşünüyorum. Ona güzelce gülümsüyorum.

Koridorda ilerlerken öğrencilerim dağılıyor ve kendimi son derece kendini beğenmiş hissediyorum. Bram'a bugün ne kadar uslu bir kız olduğumu söyleyeceğim düşüncesiyle kendimi beğeniyorum. Belki ödüllendirilirim...

"Seni bulmak zor bir kadınsın."

Bölüm ofislerine çıkan dördüncü basamakta durup arkama dönüyorum.

Takım elbiseli kadın merdivenlerin altındaki tırabzana yaslanıyor.

İlk tepkim korku oldu. Kim beni aramak isteyebilir ki? Gentry'nin gizlilik sözleşmelerini ihlal etmedim. Bankaların, kredilerin vadesi dolmak üzereyken insan şeklinde hatırlatma göndermediğinden eminim. Ve Stale Doughnut Boy, somurtkan bir ilgisizliğe çekildi (artık canlı yayınlarda yakalamaca oynamıyor).

Saklanacak kimsem olmadığını fark ettikten sonra, omuzlarımı geriye doğru çekerek biraz daha dik duruyorum.

"Kaybolmadım," diyorum ona, merdivenlerden geri dönüp en alt basamakta durarak onunla aynı yükseklikte kalıyorum.

O zaman gülümsüyor ve dudaklarının genişlemesi, beni derinden meraklandıran bir şekilde rahatsız edici. "Maddie, seninle konuşmak istiyorum. Vaktin varsa bir kahve içebilir miyiz?"

"Sen bir tarikattan falan mısın? Kadınların birden fazla evlilik yapabildiği türden bir çok eşlilik yapmıyorsan ilgilenmiyorum." Merdivenlerden yukarı çıkmaya başlıyorum ama bir sonraki sorusu beni durduruyor.

"Hiç seçimlere aday olmayı düşündün mü?"

Sonra gülüyorum, çünkü gülmek zorundayım. Gerçekten istemek için çok acı verici olan bir fikre gülmek zorundayım.

Ancak o benim mizah anlayışımı paylaşmıyor. "Siyasi makamlar sana komik mi geliyor?"

Parmaklarımla yüzümü kapatıp derin bir nefes alıyorum, tavrımı düzeltmeye çalışıyorum.

"Hanımefendi, özür dilerim. Adınızı bilmiyorum..."

"Veronica Balentine. Artık adımı biliyorsunuz."

"Tamam, sizi tanımıyorum Veronica, ya da bunun neden iyi bir fikir olduğunu düşündüğünüzü bilmiyorum, ama hayatımın son dört yılını odak grubu cehenneminde geçirdim ve ikinci kez oraya gitmeyi planlamıyorum."

Yumruklarını ceplerine soktu ve topuklarını halıya sürttü ama hiçbir şey söylemedi ve ben Bayan Veronica Balentine'i susturduğum için kendimle çok gurur duyuyordum.

"O hayat sana göre değildi," diyor, ben merdivenlerin yarısına geldiğimde. "Sen sadece bir çocuğun satranç taşı. Sonunda seni boğacak bir kalıba girmeye çalışıyorsun." Parmaklarını tırabzana vurarak bir sonraki hamlesini planlıyor. "Önümüzdeki iki saat boyunca öğrenci birliğinin kahve dükkanında oturacağım. Seni görmezsem veya senden haber almazsam, cevabını almış sayacağım."

Bir saat kırk yedi dakika boyunca yardımcı ofiste oturdum. Bu sürenin çoğunu Google arama çubuğundaki yanıp sönen imleci izleyerek geçirdim. Oturumun bitmesine otuz dakika kala, *Veronica Balentine* yazıp Enter tuşuna bastım.

Görsel aramada, günümüz Veronica'sı kadar umursamaz görünen, çok daha genç bir Veronica'nın yaklaşık bir fotoğrafı vardı. çok daha genç bir Veronica vardı ve o da bugünkü Veronica kadar umursamaz görünüyordu. Arama sonuçları yetersizdi ve tahminimce bu kasıtlıydı. Veronica'nın adı sadece birkaç makalede nadiren geçiyordu; bu makalelerde danışman veya danışman olarak ve bir kez de güvenilir kaynak olarak adı geçiyordu.

Penelope Pike ve şirketi pek de göze çarpmayan insanlar değildi. Öncelikle bir web siteleri vardı. Ayrıca, ara sıra röportajlar veriyorlardı ve hakkında düzenli olarak haberler yapılıyordu. Ama Veronica Balentine — kim olursa olsun

gibi, gölgede çalışıyor gibiydi. Ve onun kurt gibi sırtışı gibi, bu da beni ayağa kalkıp öğrenci birliğine gitmeye zorlamaya yetti.

Viper's Den'in *uzak köşesinde Veronica'nın karşısına oturduğumda, o telefonunu kontrol ediyordu. "İki saat sonra ayrılmayı ve binadan çıkarken sana rastlamayı umuyordum, ama sen sürprizlerle dolusun, değil mi Madelyn Claire Kowalczyk?"

"Ben sadece buradayım çünkü senin varlığın temelde internetten silindi ve kedinin doğum günü partisini canlı yayınlayıp evinin altına tünel kazdığı bir çağda bunu nasıl başardığını merak ediyorum. Veronica gibi birinin benim adımı nasıl öğrendiğini de merak ediyorum, ama tüm kartlarımı bir anda açmıyorum.

"Senden hoşlandım," diyor ve sonra öne eğiliyor, dirseğini masaya koyup çenesini eline dayıyor. "Canlı yayın demişken, oldukça etkileyiciydin. Öğrenciye ne demiştin? *Bayat donut* mu?" Koyu yeşil ipek bluzumu yukarıdan aşağıya doğru süzdü. Bu bluzu, kasvetli bir renk olduğu için bağış toplama etkinliğine giymemem söylenmişti. "Bugün kahve lekeleri olmadan çok daha düzenli görünüyorsun. Ama saç köklerinle ilgili bir şeyler yapmamız gerekecek."

İçgüdüsel olarak, elimi başımın tepesine götürdüm. En azından evde koyu renk saç köklerimi kapatmaya çalışmam gerektiğini biliyorum, ama yeni çıkan saçların daha pürüzsüz olduğunu fark ettim. Daha sağlıklı.

"Sanırım bu yılın başlarında sosyal medyadan uzaklaşmanın avantajı, kendimin viral olduğunu görmek zorunda kalmamam." Ben hiçbir zaman sosyal medyanın sadece kötü yanlarını gören insanlardan biri olmadım, ama Gentry'den ayrıldıktan sonra, feed'imi kaydırırken ikimizin de tanıdığı birini görmemek ya da Gentry'nin etiketlediği gönderileri görmemek imkansızdı. Arkadaşlarımızın hiçbirinin velayetini almamış olmam şaşırtıcı olmamalı.

arkadaşlarımızın hiçbirinin ilgisini çekemedim. Onları arkadaş olarak adlandırmak bile yanlış olur. Gentry'nin çevresindeki herkes bir amaca hizmet etmek için vardı ve Gentry olmadan benim sunabileceğim hiçbir şey yoktu.

"Senin viral olduğunu söyleyecek kadar ileri gitmeyeceğim. En azından Astra Üniversitesi sosyal medya ekosistemi dışında. Ne olursa olsun, o çocuğun çevrimiçi varlığını araştırdım ve o gerçekten bayat bir donut."

"Ben her zaman karakterleri iyi değerlendiririm." Ama bu doğru değildi. Gentry'nin hayatımın geri kalanını birlikte geçirmem gereken kişi olduğuna kendimi inandırmışken, bu nasıl olabilirdi ki?

"Bu arada, videoyu kaldırttım. Bunu bir hediye olarak kabul et." "Daha çok bir iyilik gibi geliyor," diyorum ona. "Ve gerçekten borçlu kalmak istemiyorum."

O da başını salladı ve cevabımın onu eğlendirdiğini görebiliyordum. "Dört yıl sonra Temsilciler Meclisi'nde yer alacak yeni bir yüz arıyorum."

"Yani bu sadece vitrinlere bakmak mı?" diye soruyorum. "Parti yine aynı eski beyaz ekmek mucize çocuğuna karar vermeden önce, uzak ihtimalleri mi kontrol ediyorsun?"

"Öncelikle, ben parti için çalışmıyorum. Hiçbir parti için," diyor tiksintiyle.

Koltuğuma yaslanarak biraz mesafe koyuyorum. Hiçbir zaman bir göreve aday olmak istediğimi bilmiyorum, ama seçtiğim kariyer daha başlamadan, arka odalarda, onaylanmamış politikalarla uğraşmak, gerçekten belirsiz bir başlangıç gibi geliyor.

Veronica gözlerini devirerek beni tamamen anladığını belli etti. "Etik olarak üretilmiş adet külotlarını karıştırma. Benim işim yasal. Teknik olarak. Bağışçılar tarafından... siyasi arenada gelecek vaat eden yetenekleri tanımak için işe alındım. Bir bağışçı benim bulduğum bir şeyi beğenirse, parti başkanını kahve içmeye davet edip iş hakkında konuşmam tamamen yasal. Birkaç isim veririm."

"Yani senin işin, bağışçıların para yatırmak isteyeceği adayları bulmak mı?"

Bir sonraki adımını belirlerken beni bir anlığına ölçüyor. "Maddie, sosisin nasıl yapıldığını bilmiyormuş gibi davranma, hatta bunu tatsız buluyormuş gibi davranma. Bu işte birçok idealist adayla tanıştım. Wade Vakfı'nda yaptığın çalışmalar ve okulunun hukuk dergisi için yazdığın makalelerden çok etkilendim, ama biliyorsun ki çoğu zaferin kazanılması için birilerinin ellerini kirletmesi gerekir. Diyelim ki ben ellerimi kirletiyorum, böylece başkalarının kirletmesine gerek kalmıyor."

"Peki bunun sana ne faydası var? Sanırım bu *dağınık* görüşünün de kasıtlı, değil mi?"

"Uyum sağlamak hafife alınır. Ve bu toplantı seninle ilgili olsa da, kesinlikle benimle ilgili olmasa da, sana şunu söyleyeyim: Kral olmaktan daha büyük tek şey, kralı yaratan kişi olmaktır."

Onun sözleri kolumda tüylerimi diken diken ediyor ve onun söylediklerinin ahlaksızca olması gerektiğini düşünüyorum. Ama onun dürüstlüğünü takdir ediyorum. Hatta biraz seksi bile bulabilirim. "Adımı nereden buldun?" diye soruyorum. "Ben Gentry'nin kampanyasında tam anlamıyla bir dipnotum ve Kansas'a geri döndüğümden beri kesinlikle hiçbir bağlantı kurmadım. Aslında, boş ver," diyorum ona. "Seninle tanışmak güzeldi. Hakkımda yazdığın küçük raporunu üstlerine gönderebilirsin. İkimiz de biliyoruz ki bu ilk görüşmemiz muhtemelen son görüşmemiz olacak."

"Milletvekili seçimleri dört yıl sonra yapılacak, Maddie, ama önümüzdeki sonbaharda eyalet meclisi koltuğu ve birkaç yüksek profilli belediye görevleri için açık yarış olacak. Bence bu, daha yüksek bir göreve aday olmadan önce adını duyurmak için harika bir fırsat olur. Her şey yolunda giderse, eyalet kampanyası ön seçimler öncesinde Ocak ayında başlayacak. Çok fazla bir şey olmayacak, ama kampanya fonlarından tazminat alacaksın. Bağışçılarımla gayrimenkul sahibi. Bazıları hukuk firmalarına sahip. Sana bir yer bulabiliriz ve bir işveren

umarım koltuğunuzu kazanır ve göreve başlarsınız. Bunların hepsi ikinci aşama.

"Peki birinci aşama nedir?"

"Bağışçıların desteği ve partinin desteği. Sonra kampanyayı başlatırsın."

"Bana tek bir şeye tüm yumurtalarını koyan bir tip gibi gelmiyorsun, Veronica."

Aynı şeytani gülümsemeyle sırttı. "Biliyor musun, politikacı olmak için neredeyse fazla zekisin. Tam sınırdasın, gerçekten. Ama evet, yarışta birkaç atım var, ancak şu anda en favorim olduğunu itiraf etmeliyim."

"Şu anda en favorim miyim? Gerçekten mi? Baro sınavını bile geçmemiş ve seçim kampanyası yürütme deneyimi olmayan, yeni mezun bir hukuk fakültesi öğrencisi mi?"

"Temiz bir sayfa, iyi bir sayfadır." Bir an duraksadı. "Bu arada, ben Miranda Salazar. Bölüm başkanınız. Adınızı ondan öğrendim. Geçen gece bir akşam yemeğinde sizden bahsetti. Miranda kolay kolay etkilenmez, o yüzden sizin adınızı anmışsa, bir bakmaya değer olduğunu düşündüm."

Miranda gibi, muhtemelen idolüm olmaya başlayan birinin, ben yanında yokken bile beni düşündüğünü düşünmek göğsümü kıpır kıpır ediyor. Hele ki seçim kampanyasıyla bağlantılı olarak adımı anması... Tam bir ahmak gibi sırtmamak için, dilimi ısırp kanın keskin, metalik tadını alana kadar ısıyorum.

"Peki ya ilgilenirsem?" Nihayet kendime güvenip soğukkanlı davranabileceğimi hissettiğimde soruyorum.

"Aklını başına al. Şu anda ek iş olarak dadılık yaptığını görüyorum."

"Bunu nasıl bildiğini bilmek istiyor muyum ki?"

Ayağa kalkar ve telefonunu araba anahtarıyla birlikte cebine koyar. "Babasıyla yatmak gibi aptalca bir şey yapma."

Ben donakalırm ve o bir an beni izler, burnunun üstündeki kırıksıklıklar birbirine yaklaşır. Sonra güler.

"Seninle iletişime geçeceğim Maddie. Bu arada, bugünkü dersinle ortalığı gerçekten kızıştırdın."

"Veronica. Bekle."

Bana döner.

"Gerçekçi olabilirim, ama bazı konularda çok sağlam inançlarım var. Sarsılmayacağım şeyler. Bunu bilmelisin."

"İyi," diyor. "İnsanlar inançlara gerçekten hayran kalırlar."

"Peki ya sen?" diyorum. "Senin inançların neler? sanırım senin için sadakate dayalı değil."

Yine güldü. "Ben paraya inanırım." Parmaklarını salladı. "Kirli parmakların bedeli yüksektir. Birazcık kirli olsalar bile, kir kirdir."

O ÖĞLEDEN SONRA, ikizleri alıp ilk jimnastik derslerine götürdüm. YouTube'da jimnastik videolarına takılıp kalmışlar ve Bram'dan onları kaydettirmesini yalvarmışlardı. İkimiz de bu derslerin onları yoracağına dair büyük umutlar besliyorduk. Tribünde oturup Bram'a göndermek için birkaç video çektim ve Veronica Balentine ile yaptığım sohbeti tekrar düşündüm. Biliyorum ki bunu bunu yapmamam gerektiğini biliyorum — Veronica neredeyse reklamını kırmızı bayraklarını kırmızı bayraklarını ilan etti ve onun da benimle aynı evrende yaşadığını biliyorum — ama onu seviyorum.

Gentry ile birlikte olmak ve Penelope ile çalışmak, sanki bana çok nazik davranılıyor gibi hissettirdi. Çok sert şeyleri söylemek için sürekli nazik yollar arıyorlardı. Bana söylenenlerin çoğunu duymak istemememe rağmen, bana kırılğan biriymişim gibi davranılması ve her kelimenin beni yıkabilecekmiş gibi hissettirmesi midemi bulandırıyor.

Ancak Veronica ile geçirdiğim kısa sürede, o bana hem geniş kitlelere hitap edebilen hem de bir şeyi savunacak kadar yeterli içeriğe sahip bir yetişkin gibi konuştu.

İkizler ve ben eve döndüğümüzde, garaj yolunda çok güzel bir kırmızı spor araba duruyordu.

"Sloane teyze!" diye bağırdı Letty, ikisi de arka koltuktan fırlayarak.

Onları ön kapıdan takip ettim ve kanepenin kolunda oturan, o kadar çarpıcı bir kadın vardı ki, onun ne kadar harika bir anne olduğunu düşünerek kendimi salya akıtmaktan alıkoymak zorunda kaldım.

Fern, başını kadının uyluğuna yastık gibi dayamış yatarken, kadın onun koyu renk saçlarını okşuyor.

"Sen Maddie olmalısın," diyor kadın, Fern'in başını nazikçe kaldırıp ayağa kalkarak beni selamlarken.

Belinden daralan ve kalçalarının geniş kıvrımlarını saran özel dikim pantolonlar giyiyor ve sütyensiz, kolsuz, sahte balıkçı yaka bir bluzla mükemmel eğimli omuzlarını ve kumaşın altındaki meme uçlarını hafifçe sergiliyor. Eski para ve seks gibi görünüyor - yalvarman gereken türden.

"Ve sanırım sen Sloane'sın."

O, koltuğun koluna geri dönerek başını sallıyor ve Fern'in saçlarıyla oynamaya devam ediyor. "Fern'e, öğrenci başkanı olarak yakışır bir makyaj zamanının geldiğini söylüyordum."

İkizlerin ayakları, Hester Prynne'in tırnaklarının arkalarından zemini tırmalama sesleriyle birlikte başımın üstünde gümbür gümbür sesler çıkarıyor.

Ceplerimin içindekileri sehpayaya boşaltıyorum. Anahtarlarım, telefonum ve Veronica'nın kartı.

Ben oturduğumda Sloane soğuk bakışlarıyla kartı süzer. "Onu duydun mu?" diye sorarım. "Veronica Balentine'i?"

Bana sadece belirsiz bir "mmm" yanıtı verir.

"Bir makyaj mı?" diye Fern'e soruyorum. "Simon'ı oyundan düşürmek için daha iyi bir yol düşünemiyorum."

O başını sallar, bakışları omuzlarımın ötesine düşer, kendisinin varsayımsal bir versiyonuna odaklanır. "Güçlü ama korkutucu olmayan bir şeye ihtiyacım var. En azından Jules öyle düşünüyor."

"Jules'un düşüncesini beğendim." Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirirken, Veronica'nın benim korkunç saç köklerim hakkında söylediklerini hatırlıyorum. "Dürüst olmak gerekirse, benim de saçlarımla bir şeyler yapmam lazım."

Fern ayağa fırlar ve zıplar. "Aman Tanrım, Maddie, sen de bizimle gelmelisin. Gelebilir, değil mi Sloane Teyze?"

Sloane başını bana doğru eğdi. "Kuaförüm yeni müşteri almıyor ama neyse ki ben sadece iyilik karşılığında hizmet alırım, bu yüzden Maddie'yi senin hemen ardından alabiliriz, Fern."

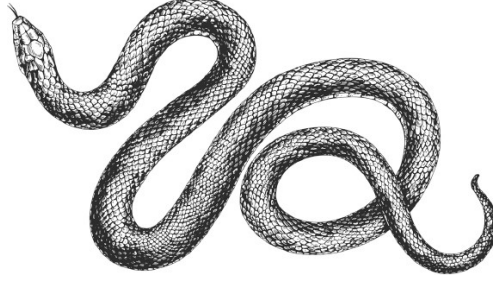
"Oh, bu harika olur." Ancak Sloane'ın kuaförü beklediğim gibi biriyse, onu kesinlikle karşılayamam. Ama hayır demek ve onun iyi niyetini reddetmek istemiyorum.

Ayrıca, saçımı bile halledemiyorsam, seçmenlerimle ilgilenme yeteneğim hakkında ne düşünülür?

Seçmenlerim olsaydı tabii...

Ancak bu zorluğun getireceği heyecanı hissettiğimde kendimi ne kadar canlı hissettiğimi görmezden gelemem. Şu anda, yıllardır hissetmediğim bir açlık duyuyorum. Gentry'nin asla yer bırakmadığı türden bir açlık. Ancak, onun ya da Penelope'nin burada olup bana kampanyasının ihtiyaçlarına uymak için kendimi küçültmem gerektiğini söylememesi sayesinde, kendime şu soruyu sormaya izin verdim: Birisi aday olmalı. Neden bu kişi ben olmayayım ki?

On sekizinci bölüm

Bram

Aylık Costco alışverişini dikkatlice arabamın arkasına yerleştirirken mırıldanıyorum. Elma püresi, Pirate's Booty, Sir Joseph Paxton'ın düğmeli pantolonunu ıslatacak kadar muz ve Fern için küçük bir nakliye konteyneri büyüklüğünde bir kutu Pocky çubukları.

Maddie için bir kutu erik de aldım, çünkü o William Carlos Williams'ın anlatıcısı gibi onları alıyor ve ayrıca onun onları yerken izlemekten çok keyif alıyorum. Daha bu sabah, birlikte kampüse giderken bir dur işaretinde olgun, sulu bir eriğin bir ısırığını aldı ve ben onun ağzına o kadar açık bir açlıkla baktım ki, o emniyet kemerini çözdü, dizlerinin üzerine çöktü ve...

Neyse ki basketbol sahasının arkasındaki otopark boştu.

Hâlâ dudaklarının etrafımı saran yumuşak dokunuşunu hissedebiliyorum.

Garip bir şekilde geniş olan arabayı park yerine iterek ısıklık çalmaya başladım ve cebimde telefonumun titreştiğini hissettiğimde hala ısıklık çalışıyordum. Telefonumu çıkardım ve Joey'nin Andromeda Kulübü grup sohbetine gönderdiği bir mesaj gördüm.

JOEY FUCKING KEMP: Acil Andromeda Kulübü toplantısı. Bram'ın evinde. Hemen.

Ne???

HAYIR.

Arabama atlayıp, sohbet patladığında öfkeyle bir cevap yazmaya çalışıyorum.

ALESSANDRO: MOUNT ASTRA'DAYIM, SONUNDA GELEBİLİRİM, OMG

LEO: Bram'ın evinin ne kadar yapışkan olduğunu biliyoruz, değil mi?

SLOANE: Birkaç dakika sonra işten çıkacağım!

SARA: Sinyalim yeterince iyiye, toplantıya katılmak istiyorum!

LEO: . . . buzuldan mı?

BEN: Millet. Bekleyin. Acil toplantıyı benim evimde yapamayız.

JOEY FUCKING KEMP: Senin evinde olmalı, Bram!!! Alessandro ve Leo KC'de yaşıyor ve kimse Lucien'in tuhaf malikanesine gitmek istemiyor.

Duraklıyorum. Bu doğru. Boşanma anlaşmasına göre, Lucien Méchant, Sloane'a KC dışındaki devasa evi Persimmon Hill'de dört ay boyunca tek başına kalma hakkı veriyor, ama orası Mount Astra'dan arabayla uzak ve ayrıca arkasında bir at binme alanı olan bir evde insanlarla rahatça iletişim kurmak gerçekten zor.

BEN: O zaman senin evinde buluşalım.

JOEY KEMP: Benim evim olamaz dostum! Riley bana kızgın ve bu gece yüzüme bakamayacağını söyledi!

Oh, siktir. Ugh. *Tamam.*

BEN: Öyleyse, benim evimde acil toplantı yapalım, ama ikizleri saat sekizde yatırmam gerekiyor. Ve kimse Fern'in Pocky'sini yiyemez.

LEO: Cole McKenney de geliyor mu?

LEO: Evet, gelmeyecek.

LEO: Çünkü o gerçek değil.

"VE İŞTE BÖYLECE Medici ailesiyle akrabalığımız ortaya çıktı," diyor Dr. Alessandro Ottaviano, ben arka kapıdan içeri girerken Maddie'yi bir pufun üzerinde oturmuş, koltuğumda oturan onu hayranlıkla izlerken buluyorum. Üç parçalı bir takım elbise giymiş, adını telaffuz edemediğim bir markanın ayakkabılarını giymiş ve ayak bileğini karşı dizine dayamış, bilgili ve zarif bir duruş sergiliyor.

Ayrıca, uzun burnu, kalın kaşları ve antik bir heykelde bile yerini bulabilecek, heykel gibi bir ağzı çevreleyen gülümseme çizgileriyle affedilemez derecede yakışıklıdır. Kızıl kahverengi teni, son zamanlarda biraz daha uzattığı sıkı bukleleri ve Maddie'nin bakmaktan kendini alamadığı parıldayan koyu kahverengi gözleri vardır.

Medici ailesinin adını anlattıktan sonra ona hızlıca göz kırpmıyor ve Maddie de ona gülümsüyor. Birdenbire huysuzlaşıyorum.

"Ve tabii ki, biz hala Ottaviano'nun prensleriyiz..." "Tamam, tamam, şimdilik bu kadar hikaye yeter," diye araya girdim Maddie, Alessandro'nun (çok, çok *şartlı olarak*) bir tür kraliyet mensubu olduğunu kavrayamadan. "Belki ikizleri kontrol etmelisin..."

"Bram, Sara'nın köpeği dışarıda mı? Perrier'i almak için arabaya geri dönmem lazım," diyor Sloane mutfakta arkamdan.

"Hester yukarıda kızlarla film izliyor," diye Maddie gönüllü olarak bilgi verir ve Sloane başını sallar ve kapıya geri döner.

Alessandro, uzun kirpiklerinin altından beni sanki tepkimi incelemek istercesine süzer ve sonra usta bir cerrahın elleriyle Maddie'ye doğru eğilir. Onun yakışıklılığını ve tartışmasız yetenekli parmaklarını görmesini engellemek için öne çıkarım ve o anda ön kapım açılır ve Leo elinde bir şişe viski ve -hiçbir nedeni yokken- bir balkabağıyla belirir.

"Görünüşe göre geç kaldım," der. Sonra Alessandro'yu görür ve durur. Kendi kalay mavisini iki parçalı takım elbisesine ve kahverengi ayakkabılarına bakar. "Bugün benden daha iyi görünüyorsun. Siktir git."

"Ben her zaman senden daha iyi görünürüm," diyor Alessandro, mükemmel manikürlü tırnaklarına bakarak.

"İşe mavi pijama giyen bir adamdan cesur sözler." Leo burnunu çeker ve sonra bana doğru yürür ve balkabağını uzatır. "Al bakalım balkabağı," der gereksiz yere ve sonra başka bir açıklama yapmadan yanımdan geçip mutfağa girer.

Kabakları kabakların ait olduğu yere koymakla Alessandro'nun Maddie'yi artık etkileyememesi arasında kararsız kalarak, bir iki saniye tereddüt ettikten sonra, ağır küreyi tutarak Maddie'nin yanına gitmeye karar veriyorum.

Sloane, kalçasını hafifçe iterek arka kapıyı tekrar açar ve mutfak adasına doğru giderken tıkırdayan ve sallanan cam Perrier şişelerinin bulunduğu bir karton kutuyu taşır.

"Andromeda toplantısı için yeterli miktarda Perrier'i nereden buldun?" diye soruyorum, asıl sorum olan *"Neden diyet kola karton kutu getirm ?" yerine.*

Sloane, sanki ona molly'yi nereden bulduğunu sormuşum gibi donar. "Uh," der. "Um. Sadece bir yer."

"Sadece bir yer mi?"

"Bir yer. Normal bir yer. Çoğu insanın sahip olduğu gibi. Bilirsin, normal."

Bunu takip etmeden önce, ön kapı *tekrar* açılır. Bu sefer, dokuz pizza kutusu taşıyan, gözyaşları içindeki Joey ortaya çıkar.

"Cehennem boşaldı!" diyor Alessandro neşeyle. "Joey, bu çok fazla pizza," diyorum.

O, sakalına gözyaşları akarken hıçkırır. "Neden elinde kabak var?"

"Leo'nun suçu."

"Ev sahibine çiçek getirmelisin, Joey," diyor Leo, mutfaktan bir bardak viskiyle geri dönerek. "Proletarya sınıfında doğmamış olsaydın bunu bilirdin."

"Ama sen bana çiçek getirmedin," diyorum Leo'ya. "Bana kabak getirdin."

Leo içkisini bir yudum alır. "Mevsimlik bir şey." "Kabak," der Alessandro.

Hâlâ dokuz pizza tutan Joey, "Kabak sebze değil mi?" der.

"Botanik açıdan, sebze diye bir şey yoktur," diye üniversiteden bu yana on milyonuncu kez onlara bilgi veririm.

Oda çığlıklarla doldu.

"Kabak bir meyvedir, bir *çilek*," diye onların toplu şikayetlerinin üzerine söylüyorum. "Ve örneğin, toplu meyveler olan ahududuların aksine, gerçekten bir çilek. Bu arada, toplu meyveler çoklu meyvelerle kolayca karıştırılabilir, ama aradaki fark..."

"Birisi onu bitki yumurtalıklarına gelmeden durdursun," diyor Leo.

Odadaki mezun olduktan sonra *ökaryot* kelimesini hatırlamak zorunda kalan tek kişi olan Alessandro, "Durun, bu çok eğlenceli. Sırada drupelets var" diyor.

"Biri bana pizzaları taşımama yardım eder mi?" Joey kederli bir sesle sorar ve Maddie ilk harekete geçen kişi olur, kutuları almak için yanına gider.

"Kızlara pizza götüreceğim," derken yanımdan geçer. "Fern gazete toplantısından döndüğünde burada pizza olduğunu ona söyleyeceğim."

"Teşekkürler," derim ve daha sessiz bir sesle eklerim: "Yarım saat sonra kızları kontrol etmeye geleceğim. O zamana kadar işin bitmiş olur."

Maddie'nin belirli bir sınırı korumakta zorlandığını öğrendim, o da işten uzaklaşmak (işin peşinden gelip sana Elephant and Piggie kitabını bir kez daha okumanı istediğinde bunu anlayabiliyorum) ama Maddie'nin çocuk bakımı saatlerini çocuk bakımı dışı saatlerinden dikkatlice ayırmamız herkes için en temiz ve en iyi yol. Ona taşınmasını istedim, böylece

kamyon durağının otoparkında titremesin diye, *Sarah, Plain and Tall*'daki gibi davranmak için değil.

Her neyse, ona basitçe *söylemenin* daha kolay olduğunu da öğrendim.

Artık çalışmasına izin verilmiyor, ben de bu işi yapmaya başladım. Kendine zaman ayırması için ona emir verecek birine ihtiyacı varsa, yemek yemek, duş almak, uyumak gibi şeyleri yaparken suçluluk duymaması için kötü adam rolünü üstlenecek birine ihtiyacı varsa, o zaman ben seve seve o pislik olurum. Kendine iyi bakmasını sağlayan pislik.

Ayrıca, ona ne yapması gerektiğini söylediğimde biraz tedirgin olduğunu söylemezsem yalan söylemiş olurum.

Şu anda olduğu gibi, cevap verirken kızardığını saklamak için başını eğdiğinde. Dudaklarımı o kızaran yanağına bastırmak istiyorum, ama yapamıyorum, çünkü Joey Fucking Kemp oturma odamı yılanlar ve pizzalarla dolu bir yuvaya çevirdi. Ve onlar bilmiyorlar... yani, hiçbir şey bilmiyorlar. Bizi.

"Aferin kızım," diye onaylayarak mırıldanıyorum ve Maddie'nin yanakları daha da kızarıyor.

Oturma odasındaki diğerlerine cesaretle bir bakış atar. Alessandro, Leo'nun viskisini çalmaya çalışırken, Joey ıslak sakalına gözyaşları akarken onu izlemektedir.

"O iyi olacak mı?" diye endişeyle fısıldadı.

Nasıl açıklayabilirim? "Joey, Chiefs maçı kaybettiğinde ağlar. Kazandığında da ağlar. Kızları okuldan ona resim getirdiklerinde ağlar. Bir keresinde çok uzun bir ağaç gördüğü için ağlamıştı."

Yılda sadece bir kez ağladığını düşünmeye başladığım Maddie, yüzünü silen dev sakallı adama göz kırpmıyor. "Oh."

"İyi olacak. Ona pizza ısmarlayacağız, sonra Riley ile ne hakkında kavga ettiklerini anlayacağız ve her şey yoluna girecek. Göreceksin."

"VE ARTIK HIÇBİR ŞEY YENİDEN İYİ OLMAYACAK," diye haykırıyor Joey yirmi dakika sonra.

Oturma odamda daire şeklinde oturuyoruz, Sara bir Perrier şişesine yaslanmış telefonla konuşuyor, Joey kanepemde oturuyor, Leo ise ofisimin yanındaki duvara yaslanmış, yeni içki içmiş. Alessandro hala koltuğumda oturuyor, Sloane Joey'nin yanında, ben ise yerde oturuyorum.

Joey'nin az önce bize anlattıklarını sindirirken derin bir sessizlik oluyor.

"Peki," diyor Sara sonunda telefondan. "Bu benim için çok tetikleyici."

"Benim için de," diye ekliyorum.

"Bir Kemp bebeği daha," diyor Leo. "Bu kaçınıcı oluyor? Yedi mi?"

"Dört," diye düzeltir Joey somurtkan bir şekilde. "Dört, ve Riley, muhtemelen hamile kaldığı gece prezervatif kullanmadığım için hepsinin benim suçum olduğunu söylüyor. Ama prezervatifler çok uzaktaydı!"

"Joey," Sloane nazik bir ses tonuyla konuşmaya başlar. "Riley kliniğe gitmek için destek ya da mifepriston almak için yardım istiyor mu? Çünkü her gün öğrencilere üreme sağlığı konusunda yardım ediyorum ve bu benim için sorun olmaz."

"Hayır, dört çocuk istiyor," der Joey ve son dilim pizzasına bakarak iç geçirir. "O yüzden yapacağız."

"Dört çocuk mu istiyor?" diye sorar Alessandro. "O zaman... neden pizza ve gözyaşları? Neden sana kızgın?"

"Çünkü dördüncüyü üçüncünün hemen ardından istemiyor." Joey dilimi alırken gözleri doluyor. "Böylece aynı anda iki çocuğumuz bezli olacak diyor ve yeni bebeğin getireceği ekstra işlerin hepsinin ona kalacağından endişeleniyor, çünkü ben büyük kızlara göz kulak olmak zorunda kalacağım."

Bunu düşünüyoruz. Joey iyi bir baba, ama bazen clueless, ama dört çocuk, iyi ebeveynlerin bile kolayca üstesinden gelemeyeceği bazı lojistik sorunlar yaratıyor.

"Yani, aynı anda iki çocuğa bez giydirdik, değil mi Sara?" Rüzgârlı havalarda balık tutan yaşlı balıkçılar için tasarlanmış gibi görünen bir motel odasında bulunan eski karıma soruyorum.

(Asher, gürültü önleyici kulaklıklar takmış, Excel tablosunda bir şeyler yaparken yatakta onun arkasında oturuyor.) "İkizlerle nasıl başardık?"

Sara hiçbir şeye bakmadan gözlerini kısarak hatırlamaya çalışıyor. "Açıkçası, hepsi bulanık. Ve onların ilk doğum günlerinde boşandık, bu yüzden belki de tavsiye alabileceğimiz en iyi kişiler değiliz."

Bu doğru. "Ama bez değiştirmede çok verimliydik," diyorum. "Hatta bez bebek bezi bile kullandık."

"Belki de boşanmanın bir nedeni budur?" diyor Leo.

"Demek istediğim," diyorum Joey'e, "belki Riley'e, onun için işleri kolaylaştıracak yollar bulabileceğini kanıtlayabilirsin?"

Çiğnemeyi bırakıp yutar. "Mesela... bebek bezini daha hızlı değiştirmeyi öğrenmek gibi mi?" Buraya geldiğinden beri ilk kez umutlu görünür.

"Elbette," diyorum cesaret verici bir şekilde. "Bu harika bir başlangıç." "Ne zaman doğacak?" diye soruyor Sloane.

"Mayıs ortasında."

Hepimiz birbirimize bakışırız, telefonda konuşan Sara da dahil.

"Kardeşim, Ekim ayındayız," diyor Sara. "O gerçekten hamile."

"Oksana'dan sonra hala adet görmediği için bilmiyordu, yani gecikmiş falan değildi. Bugün bel ağrısı için hastaneye gitti ve röntgen çekmek istediler, önce test yaptılar. Ve... sürpriz." Umut dolu bakışları biraz soldu. "Siktir, çocuklar. Bunun bir iki yıl sonra olması gerekiyordu."

Sloane omzunu ovuşturuyor ve ben de bira içme zamanının geldiğine karar veriyorum. "Ne zaman eve gitmen gerekiyor?" diye soruyorum Joey'e.

ona götürmek için bir butik bira seç.

"Bilmiyorum. Hiç. İşten eve geldiğimde, kız kardeşleri oradaydı ve..." O titriyor ve hepimiz onunla birlikte titriyoruz. Riley'nin kız kardeşleri çok korkutucudur ve ailelerinden birine zarar verildiğini fark ettiklerinde,

geçilmez bir yargılayıcı bakışlar ve mırıldanmalar falanksı oluşturlar.

"Bu gece burada kal," diyorum düşünmeden, sonra (Sara dışında) kimsenin bilmediği ev arkadaşımı hatırlıyorum. Kahretsin. "Ya da Sloane'de. Ya da başka bir yerde. Bizim için içecek bir şeyler alacağım!"

Çok akıllıca.

Mutfağa giriyorum ve Sloane yarı yarıya peşimden geliyor, yemek odasına geçip dolabımı karıştırarak cin arıyor. Leo ve Alessandro, Sara'nın gerçek tavsiyeleriyle karışık, pek de yararlı olmayan tavsiyeler vermeye başlamışlardır, bu yüzden Sloane mutfağa bir şişe Tom's Town ile girip, hiçbir şeyle alakası olmayan bir şekilde "Veronica Balentine'i hiç duydun mu?" dediğinde, kimse Sloane ve bana pek dikkat etmiyor.

Ellerim hala açtığım bira şişesinin üzerinde. "Evet," diyorum yavaşça. Bu, nükleer reaktörleri duymuş muyum diye sormak gibi bir şey. Veronica Balentine, NICU kuluçka makinelerine güç sağlamak veya tüm manzarayı mahvetmek için kullanılabilir. "Son seçimlerde Topeka'yı almamızın sebebi oydu. Ama aynı zamanda *çok kötü* bir petrol şirketinden Jeoloji bölümüne bağış yapılmasını da sağladı."

"O bir paralı asker," diyor Sloane, dolaptan bir martini bardağı çıkarırken. "Yeteneklerini en yüksek teklifi verene satıyor. Lucien'in, ah, çevresinde ona sık sık rastladım."

Çevre, zengin canavarların kamarılası kelimesinden çok daha iyi geliyor kulağa.

"O ne olacak?" diye soruyorum ve biranın kapağını açıyorum. Veronica Balentine'den ne kadar hoşlanmadığımı gizlemek için şaka yapmaya çalışıyorum. "Sırada ekolojiye bağış yapmak mı istiyor? Kapitalizm için yosun kullanmanın bir yolunu bulabiliriz herhalde."

Sloane'ın ifadesi değişmez.

"Haklısın, yosun kapitalizm için gerçekten çok zor olurdu. Tabii, sfagnum kendi kategorisinde..."

"Veronica Balentine Maddie ile konuşuyor," diye araya girer Sloane. "Sanırım Maddie'yi ofisine çağırıyor."

"Bram, üst kattaki banyon nerede?" Alessandro köşeden sorar. "Leo alt kattaki banyoyu kullanmama izin vermiyor."

"Yukarı ve sağda," diyorum dalgın bir şekilde. Sonra Sloane'a, "Lütfen tekrar eder misin?" diyorum.

Sloane cin şişesinin mantarını açıp bardağına biraz döker, sonra şişeyi tekrar kapatır ve cevap verir. "Kesin değil... Yani, politikada hiçbir şey resmiyet kazanana kadar kesin değildir, ama parti ve bağışçılar aynı fikirde gibi görünüyor: genç birini istiyorlar. Maddie, Wade Vakfı'ndaki çalışmalarıyla bir miktar ün kazanmış, ama hala deneyimsiz ve skandalsız. İlkeleri olan, ama belki biraz da işin içine girmek isteyen birini istiyorlar. *Temiz bir geçmiş*, şu anda bilenler arasında moda olan bir kelime." Bir yudum cin içer ve yüzünü buruşturur. "Buna bir şey lazım."

"Temiz bir sayfa," diye tekrarlıyorum, Sloane dolaplarımı açıp kapatmaya başlarken. "Mesela..."

"Hiçbir ilişki, uyuşturucu, Rusya'dan gelen gizli para, Disney'in canlı aksiyon yeniden yapımlarından şikayet eden sosyal medya paylaşımları, hiçbir şey yok. Sadece prestijli bir hukuk diploması, güzel bir gülümseme ve Veronica'nın titizlikle ortaya çıkaracağı zeka. Zeki, iradeli bir kadın politikacıya karşı tolerans geliştirmelisin, biliyorsun. Zehire karşı tolerans geliştirebildiğin gibi. Mithridatizm, ama seçmenler için."

İkinci bir bira şişesi açıyorum. Düşünüyorum. Endişeleniyorum. "Maddie bu konuda hiçbir şey söylemedi."

"Nasıl gündeme getireceğini bilmiyor olabilir." Sloane bir yerden bir tarçın çubuğu bulmuş ve onu cinine batırıyor. "İnsanlar mevcut işverenlerine ne sıklıkla gelecekteki işlerini hemen gündeme getirir?"

Onun için şu anki işvereninden çok daha fazlasıyım, ama bunu söyleyemem ve Sloane, Maddie'nin Veronica Balentine ile konuşmasını sorun edemem, çünkü Sloane, Maddie ile olan tek iletişimimin okuldan alma lojistiği ve hava fritözünün nasıl kullanılacağı olduğunu düşünüyor.

Maddie ile tek iletişimimin onu okuldan almak ve hava fritözünün nasıl kullanıldığıyla ilgili olduğunu düşündüğünde, Maddie'nin Veronica Balentine ile konuşması hakkında bir sorun çıkaramam.

Ama sonra olabilecek en kötü şey olur.

Alessandro kafasını mutfağın girişine uzatıp şarkı söyler gibi "Oh, *Bra-a-am*" diyor.

Ona bakıyorum, sonra ne söyleyeceğinden korkarak.

"Neden üst kattaki banyoda çıplak bir dadı var?" tabii ki bu bir olmakolması ne yaşarken yaşayan konuşma doğal olarak sessizleştğinde. Yıldırımın çakması ile gök gürültüsünün arasında geçen süre gibi kısa bir duraklama olur ve ardından kanepemin sürtünme sesi, bir içeceğin masaya konmasının camsı sesi, bir dizi ayak sesi duyarım. Aniden, her tarafım Andromeda'larla çevrilidir ve hepsi bana dikkatle bakmaktadır. Sanki havayı kokluyorlar.

"Sara oturma odasında yalnız mı?" diye soruyorum, kaçınılmaz olanı geciktirmek için.

"Gitmesi gerekti," diyor Leo sakın bir sesle. "Şimdi, çıplak dadıya gelelim..."

"Dadısı burada mı yaşıyor?" diye soruyor Joey.

"Çocuk bakıcısı," diye düzeltiyorum, sesime biraz sertlik katarak. Dadı konusu sadece Maddie ve benim için geçerli. "Ve kalacak bir yere ihtiyacı vardı, ben de teklif ettim..."

"Yani burada mı kalıyor?" diye sorar Sloane. "Bram, ne halt ediyorsun?"

Derin bir nefes alıyorum. "Tamam, evet. Burada yaşıyor." "Sara biliyor mu?" diye sadık bir şekilde soruyor.

"Sara biliyor," diye sabırla açıklıyorum. "Maddie'ye boş odamı teklif ettiğim gün ona söyledim. Son dört yılını bir pislikle çıkarak geçirdiği için, kendi evini alabilecek duruma gelene kadar burada kalacak. Çocuklarla çok iyi anlaşıyor, çok eğlenceli, akıllı ve bu sadece geçici bir durum. Boş odam var."

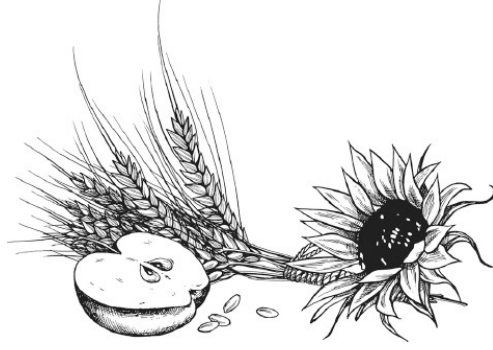
Hepsi bana yarı şüpheli, yarı eğlenceli ifadelerle bakıyorlar ve hayatımdaki her şeyden pişmanlık duyuyorum

Bu insanlar beni yirmi yıldır ya da daha uzun süredir tanıyorlar ve bir şey sakladığımı anlayabiliyorlar.

Ama bu, saklamaya devam edemeyeceğim anlamına gelmez. Şampiyonların kahvaltısı, Sharpie notlarım, seramdaki yasemin bitkisinin neden beni tahrik ettiği, bunların hepsi sadece bana ait olmalı.

"Neyse, Joey'e dönelim," diyorum çabucak, bir bira alırken.
"Kemp'lerin dördüncü bebeğine kadeh kaldıralım!"

On Dokuzuncu Bölüm

Maddie

Koyu gri bulutlar, mısır tarlalarının üzerinde ağır ve alçaktır. Yağmur, Mount Astra Okul Bölgesi'nin yıllık Sonbahar Çılgınlığı etkinliğini planlandığı gibi gerçekleştirebilmesi için yeterince uzun süre durdu.

Mount Astra Lisesi'nin iki stantı var. Fern ve Simon, her birinin bir stantı alacağı ve en çok para toplayan kişinin etkinlikten elde edilen fonların neye ayrılacağına karar vereceği konusunda anlaştılar. Fern, parayı tuvaletlerdeki adet ürünlerinin ücretsiz kullanılması için ayırmak istiyordu, Simon ise her zamanki DJ yerine balo için canlı bir müzik grubuna fon sağlamak istiyordu. DJ, matematik bölümünden bir öğretmendi ve kendisine DJ Alge-bro diyordu. Simon'ın planı kötü değil. Fern'in planı daha iyi.

daha iyi. Bu yüzden ona, elindeki tüm avantajları kullanmasını şiddetle tavsiye ettim.

Leo, bir yarışma olduğunu duyar duymaz, Saint James Chocolate Co. şirketinin Fern'in standına sponsor olmasını istedi. Bu yüzden, az önceye kadar, son iki saatimi Saint James çalışanları ve gönüllü öğrencilere, mısır labirentine bilet alan herkese ücretsiz sıcak çikolata ve s'mores trüfleri dağıtmaları için yardım ederek geçirdim.

Önlüğümü bir sonraki gönüllü grubuna devrettikten sonra, çadırın hemen dışında tanıdık bir manzara ile karşılaştım.

"O beceriksiz küçük pislik nerede?" Sloane, Saint James Chocolate Co. sponsor çadırının yanında kollarını kavuşturmuş bir şekilde bir aşağı bir yukarı yürürken soruyor. "Çık ortaya, korkak."

Bram, Fern'in biletleri kontrol etmesi için görevlendirdiği mısır labirentinin girişinde duruyor. Yeşil ve siyah flanel gömleğinin üzerine giydiği turuncu gönüllü tişörtü bir beden küçük ve göğsünü ve pazılarını gerginleştiriyor, bu da diğer bekar ebeveynlerin dikkatini çekiyor ve ben de onlara tepki olarak tıslamamak için kendimi zor tutuyorum. "Simon'ın insan kokuşmuş mantarı olduğuna katılıyorum, ama belki de Fern'in eş başkanı olan pisliği en azından okul fonksiyonu."*

"En azından bir kokuşmuş mantar, Target marka vücut spreyi kadar kokmaz," diye mırıldanır Sloane.

"Ya da belki de pislik gibi davranmamayı düşünmelidir, bunu hiç düşündü mü?" Leo, Sloane ve Bram'ın arasında piknik masasının üzerinde uzanmış, kollarını arkasına dayamış ve elma çekirdeği kalçasının yanında sallanırken tembelce sorar. Kafasını kaldırıp bana bakar ve hemen benim varlığımdan eğlenir. "Ah, dadı."

Bram beni görünce başını kaldırır ve göz bebekleri büyür. "Çocuk bakıcısı," diye düzeltir.

Leo'ya neredeyse bakire gibi bir gülümseme atıyorum ve Bram istem dışı yumuşak bir tıslama çıkarır.

"Ah, aylak," diyorum çikolata magnatına.

Leo alaycı bir şekilde güldü, ama iyi bir söz düellosu için can attığını görebiliyordum. "Ben hiç de..."

"O haklı," diye araya girer Sloane, parmağını çenesinin kenarına dokunarak.

"Çocuklar," diyor Fern, köşeyi dönerken yüzü kızarmış.

Bram'ın dikkati hemen başka yöne kayar. "Ne oldu? İyi misin? İkizler nerede?"

"Bir şey yok. Evet. Jules ve ailesiyle birlikte, çünkü Simon ve benim bahsimizin miktarını artırdığımızı sana söylemek için buraya koşmam gerekti. En az bağış toplayan kişi eş başkanlıktan istifa etmek zorunda."

"Lütfen bunun senin fikrin olduğunu söyle," der Leo. "Bilet gişeniz yurt dışı havaleleri kabul ediyor mu? Bu hormonal salaklığı gömeceğiz."

"Leo," diye uyarıyor Bram.

Leo ona göz kırptığında Fern kıkırdar.

"Şüpheli bağışlar kabul edilmez," diyor Sloane. "En azından şimdilik. Fern bu yarış kazanacaksa, her şeyin kusursuz olması gerekiyor."

Leo gözlerini devirir ve Fern sevinçle uzaklaşır. "Jules'a söylemeliyim!"

"Seni seviyorum, tatlım!" Bram, turuncu tişörtü başından çıkarıp Leo'nun yüzüne fırlatırken ona seslenir. Eminim ki Leo'nun cildi ilk kez polyester karışımıyla temas etmiştir. "Beni koru."

"Ben gönüllü değilim," diye açıklıyor Leo. "Ben sponsorum."

"Aradaki fark ne?" diye soruyor Bram.

Sloane sırtıyor. "Birinin parası var, diğerinin yok."

"Maddie ve ben çocukları kontrol edeceğiz," diyor Bram, Saint James çiftine. "Yararlı olun."

"Yararlı olmak çok plebidir. Vaftiz kızıma hak ettiğİ öğrenci konseyi ofisini satın almama bile izin vermiyorsun," diye bağırır Leo, biz kalabalığa girerken ve Bram'ın

eli masumca belimin üzerinde dururken, başını sallayarak.

Arkamızda Leo ve Sloane'ın Joey'nin Fern'in gerçek vaftiz babası olduğu konusunda tartıştıklarını duyabiliyorum. Leo sakın bir şekilde Joey'nin kraliyet tarafından atanan vaftiz babası olduğunu ve Leo'nun halk oylamasıyla seçilen başbakan vaftiz babası olduğunu söyleyerek karşılık veriyor.

Terrell Farms, Mount Astra'nın hemen dışında bulunan tarihi bir çiftlik ve eski bir kasabadır. Burası, okul gezileri ve bunun gibi etkinlikler için var olan türden bir yer. Ve ara sıra düğünler için de, tabii ahır düğünlerini seviyorsanız. Burada sayısız aktivite var. Elma daldırma, yüz boyama, elma şarabı standları ve saman balyaları üzerinde gezinti.

"İkizler Jules ve Fern ile kabak bowlingi yapıyorlar olmalı," diyorum Bram'a.

Boyu nedeniyle, sadece başını çevirip onların yerini teyit etmesi yeterlidir. Ancak, onun unutulmaz boyuna rağmen, bu kalabalık insan denizinde neredeyse görünmeziz. O kadar kalabalık ki, parmakları bileğimi kavrayıp çekince kimse fark etmiyor. "Bu tarafa."

"Aklınızda ne var, Profesör Loe?"

"Konuşmamız gerek," diyor.

Bu pek seksi gelmiyor. Bram son bir haftadır gergin, ama ben bunu üç çocuğun da mide virüsü geçirmelerine bağlıyorum. Günlerdir baş başa kalamadık, çünkü hasta olan çocuk benimle değilse, Bram'la birlikteydi. Bram, kismuk kovası ve yatağında kıvrılan çocuklar arasında bütün gece baba görevini yerine getiriyordu, kanepede belgesel izleyerek ilaç tedavisi görmekte ısrar eden Fern hariç.

Parmakları avucumda kayarak benimkilerle iç içe geçiyor. Dışarıdan bakanlara, kalabalıkta birbirlerine tutunmaya çalışan iki kişi gibi görünebiliriz, ama bu anda, herkesin içinde el ele tutuşmamızın benim için çok önemli olduğunu biliyorum. İçimdeki büyük bir kısmı, genç aileler ve gürültücü gençler arasında kendimi kaybetmek ve bırakmak istiyor, çünkü

Bram'ın elini tutmanın verdiği güven duygusunu sevmeme rağmen, boğazımı sıkarak bir klostrofobi hissiyle de mücadele ediyorum.

Ama biz sadece sevişiyoruz, diye kendime hatırlatıyorum. Kaybolmamam için beni yanına çekiyor. Beni alenen sahiplenmeye ya da sadece partnerim tarafından tanımlandığım başka bir uzun süreli ilişkiye hapsetmeye çalışmıyor. Sadece el ele tutuşuyoruz. Ve seks yapıyoruz. Çok fazla.

"Sanki başım belada gibi konuşuyorsun," diyorum, dikkatimi başka yöne çekmek ve ondan bir tepki almak umuduyla.

"Çok iyi olabilir," diyor, mısır labirentinin yanındaki köşeyi dönerken. Ama sesi normalde olduğu gibi şakacı değil.

Mısır labirentinin arkasında, Bram'ın doğrudan doğruya yürüdüğü küçük beyaz bir bina görünüyor. Kalabalıktan kurtulduk, ama o hala elimi tutuyor.

"Neler oluyor?" Kafamda bir düzine farklı olasılık dönüp duruyor. Ajans, onların dostluk politikasını ihlal ettiğimi biliyor mu? Sara, ilk başta bu konuda sorun yokmuş gibi görünse de, benim evde kalmamdan dolayı kızmış olabilir mi? Belki Andromeda Kulübü üyelerinden biri, onun fikrini değiştirmesine neden olacak bir şey söylemiştir?

"Şimdi ne yapmak istersin, Madelyn?"

Sonra mı?

En sevdiğin öğretmeninin, her zaman ilgisini çekmeye çalıştığın öğretmenin soracağı gibi soruyor, sanki sıradan bir şey gibi. Ama öyle değil. Bu, o büyük, cevaplanması imkansız sorulardan biri.

"Şey, öncelikle bir daire bulmam lazım."

"Eğer bunların hiçbirisi önemli olmasaydı," diyor. "Elbette önemli. Ama gelecekte. Öğretmenlik... istediğin bu mu?"

Bir rüzgâr esintisi etrafımızı sarar ve Bram elimi bırakır, ama beni kendine daha da yaklaştırır.

Vücudum onun vücuduna yaslanır. "Bunu özlemişim." "Çok uzun bir hafta oldu."

ORIGINAL TERRELL TOWNSHIP ONE-ROOM SCHOOLHOUSE IN USE FROM 1869–1963 (ORİJİNAL TERRELL TOWNSHIP TEK SİNEKLİ OKUL 1869-1963 YILLARI ARASINDA KULLANILMIŞTIR) yazan tahta bir tabela asılı olan beyaz binaya yaklaşıyoruz.

"Bana başka bir ders mi veriyorsun?" Bram kapıyı açarken soruyorum.

"Soruma cevap vermedin."

"Çünkü bir cevabım olup olmadığını bilmiyorum." Kapı arkamızdan kapanır. İçerisi soğuktur, ama en azından rüzgardan korunuyoruz. Öğretmen masasının önünde yaklaşık on beş sıra sıra dizilmiş masalar vardır ve uzak duvarda eski, tozlu bir kara tahta vardır.

Bram sıraların arasında dolaşıyor, sabırla sessiz kalıyor çünkü benim konuşacağımı biliyor. Eninde sonunda.

"Son birkaç aydır hayatta kalma modundayım," diyorum ona. "Bir gün öğretmeyi sevebileceğimi düşünüyorum. Şu anda sevdiğim yönleri var. Ama..."

"Bu yeterli değil."

"Bilmiyorum." Sesimde bir parça hayal kırıklığı var. "Gentry'nin müstakbel eşi olarak, bizim için planlanmış bir geleceğimiz varken, şimdi geceleri nerede uyuyacağımı düşünmeye başladım. Son zamanlarda hayatımın her önemli kararını Gentry ile birlikte verdim. Lisansın son yılı. Hukuk fakültesinin sonu. Geleceğimi belirleyeceğim tüm o anlarda onu düşünerek hareket ettim. Bazen kendimi, ne istediğimi bilecek kadar iyi tanıyor muyum diye merak ediyorum."

Masaya yaslanıp bacaklarını açarak gülümsedi ve başını salladı.

"Ne?"

"Sadece kendini tanımadığını düşünmek... hayal etmesi zor, hepsi bu. Hiç bu kadar... bu kadar olgun birini tanımadım."

Ona çekiliyorum. Damarlarımda bir manyetik güç beni ona çekiyor ve kısa sürede o ağaç gövdesi gibi kalçalarının arasında duruyorum. "Keşke kendimi senin gördüğün gibi görebilseydim."

Rüzgârın dağıttığı saçlarımı kulaklarımın arkasına düzeltir ve bana bakışları o kadar samimi ve şefkatlidir ki, neredeyse ondan uzaklaşmak isterim. "Ben de öyle, bebeğim."

"Seçimlere aday olmayı düşünüyorum. Seçimlerde birkaç farklı pozisyon var," diyorum. Bunu ilk kez yüksek sesle itiraf ediyorum. Ama Bram'ın iyi kızı olmanın yanı sıra, düşünebildiğim tek şey bu. Artık bunu hayal ettiğim için, beynim bu olasılığı unutamıyor. Belki de Orta Batı'da işler Kaliforniya'dakinden farklıdır. Belki insanlar kalçalarımın geniş ve yanaklarımın yuvarlak olmasıyla o kadar ilgilenmezler.

"Güzel," diyor Bram, ellerini belime koyarak. "Bu pozisyon sana çok yakışır, Madelyn. Sen cesur, çekici ve keskin zekalısın, ayrıca poker suratın gördüklerimin en iyisi. Ama Veronica Balentine sana bu pozisyonu kazandırmaz."

"Nasıl..."

"Sloane, onunla konuşmuş olabileceğini düşündüğünü söyledi." Bir eli yanağıma dokunuyor. "Son birkaç gündür senden uzak durmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun?"

"Evet, aslında biliyorum. Ama dikkatimi dağıtma. Henüz değil. Veronica Balentine hakkında ne bildiğini sanıyorsun?"

"Hiçbir şey bilmiyorum. Tek bildiğim, sana vaat ettiği her ne ise, bunun bedeli kadar değeri olmadığı."

"Demek Veronica gibi birinin yanında kendimi kontrol edemeyeceğimi düşünüyorsun? Son üç yıldır ondan daha kötü insanlarla satranç oynuyorum, Bram. En azından Veronica ne olduğu konusunda dürüst."

"Peki o ne?"

Özellikle Veronica'yı bir şekilde takdir ettiğim için, sinirlenmeden edemiyorum. Belki de onda kendimden bazı parçalar görüyorum — ekranlarda pek görünmeyen, ama yine de orada olan parçalar. "Başkalarının ellerini temiz tutabilmesi için kendi ellerini kirletmeye razı olan biri.

Benim gibi insanlar. Ayrıca, onun tek işi beni göreve getirmek. Orada kalmak bana kalmış."

"Veronica ile çalışan herkesin, amaç için her yolun mubah olduğunu düşündüğünü bilecek kadar uzun süredir bu işin içindeyim, ama onunla kazanırsan, ona ve onu işe alanlara sonsuza kadar borçlu kalırsın. Bunu istemezsin."

"Benim kendimden bu kadar emin olduğumu düşünmen ama ne istediğimi bildiğime güvenememen çok komik."

Bir anlığına incinmiş gibi göründü, ama sonra kaşları düzleşti... Tam olarak sakinlik değil, ama ona yakın bir şey.

"Bu, sana güvenmediğimden değil, Madelyn. Bu, Veronica Balentine'e ve onun çalıştığı çok zengin kişilere güvenmediğimden kaynaklanıyor."

Kendimi savunmacı ve alıngan hissediyorum, ama aynı zamanda, üç yıldır ilk kez biri beni ilk olarak düşünüyor. Platformu, partiyi, seçmenleri veya anketleri değil, beni.

Yine de bunu istiyorum. Veronica ile işlerin nereye varabileceğini görmek istiyorum, çünkü uzun zamandır değişimi yönlendirmenin en iyi yolunun Gentry'nin kolundaki gülümseyen, hayırsever kadın olmak olduğunu düşünüyordum. Bunda bir güç olabilirdi, evet, ama sadece eş değil, gerçek aday olmak bir gün beni gerçek kararların alındığı masaya oturtabilirdi. Ve neden, annesi adına Medicaid'i idare etmek zorunda kalan, bakımsız bir mahalleden gelen tombul kız gerçek güce ulaşma şansı yakalamasın ki?

Son birkaç hafta içinde Bram hakkında bazı şeyler öğrendim. Ebeveynleri olmadan büyüdüğünü, ancak büyükbabası ve büyükannesinin onu hemen yanlarına aldıklarını öğrendim. Başarılı bir bitki fidanlığı zincirine sahiptiler, faturalar her zaman ödeniyordu ve her zaman bolca para kalıyordu. İlk kez zorluklarla karşılaştığı zaman, Sara hamile kaldığında oldu, ama o zaman bile, *gerçekten* ihtiyaç duysalardı bir güvenlik ağına sahip olabilirdiler. Benim hiç sahip olmadığımı hissettiğim bir güvenlik ağı.

Bram'ın ne kadar nazik ve adil olduğunu bilsem de, iyi şeyler yaparken şüpheli şeyler yapma olasılığıyla yüzleşmek zorunda kalmadığını da biliyorum.

"Bana güvenmeni istiyorum," diyorum ona. "Veronica Balentine ya da onun gibi birinin benim ahlaki pusulam olmasını istemiyorum. Ve lanet olsun, ben henüz onun yarışındaki atı bile değilim. Sen kadar konferans salonlarını iyi tanımıyor olabilirim, ama bu benim çok iyi bildiğim bir alan, Bram."

Başını sallamadan önce boğazı titrer. "Sana güvenebilirim. Bu yapabileceğim bir şey. Ama seni korumaktan vazgeçmeyeceğim ve bunun için özür dilemeyeceğim. Senin için bunu istiyorum. Senin istediğini istiyorum, ama bunu doğru şekilde yapmak önemli."

Ve işte bu noktada onunla aynı fikirde değiliz. Çünkü Bram gibi iri, uzun boylu, herkesin sevdiği bir beyaz erkeksen, her zaman doğru yolu seçme ayrıcalığına sahiptir. Ama şu anda bu tartışmaya girmek istemiyorum, özellikle de neredeyse bir haftadır ilk kez baş başa kaldığımızda. "Bunların hiçbirisi önemli değil, çünkü ben bu dünyada kamu görevine seçilecek son kişiyim. Anketler bunu çok net bir şekilde ortaya koydu."

"Hayır." Sesi sert ve kararlıdır. Çenemi yukarı kaldırır, böylece bakabileceğim tek yer onun kehribar rengi yeşil gözleri olur. "Anketleri siktir et, Maddie."

Gülmeye başlıyorum, ama çenemi daha sıkı tutuyor.

"Anketleri siktir et dedim." Ayağa kalkar ve eli boğazımdan enseme kayar.

Sanki eli omurgama bağlı bir ipi çekiyormuş gibi duruşum düzelir ve o, kendimi nasıl tutacağım konusunda sürekli verdiğim kararı benden alır. Eli hala boynumda iken, beni öğretmen masasının etrafından geçerek tahtaya yönlendirir.

"Bir sonraki dersin zamanı geldi," diyor.

Meme uçlarım sertleşir ve festivale geri dönmemiz gerektiği düşüncesini bir kenara iterim ve aynı zamanda

birinin bizim kadar kolay bir şekilde bu binaya girebileceği endişesini de bir kenara itiyorum.

Boynuma koyduğu eliyle, beş uçlu eski tebeşir tutucuyu alır ve tahtanın üzerinde sürükler. "Bana birkaç satır yazacaksın, Madelyn."

Kafamı sallıyorum. "Peki ya bu, dizlerimin üzerine çöküp dilimle senin sikini yalamak varken zaman kaybı olduğunu düşünürsem?"

Sırtımdaki ağırlığı kaybolur ve nereye gittiğine bakamadan, kışımın kıvrımına kısa bir şaplak atılır, ama bu onun elinden değildir.

Sonra Bram tekrar orada, göğsü bana bastırıyor ve sertleşen penisinin hissi belimin alt kısmına yerleşiyor.

Gözümün ucuyla, elinde eski tahta işaret çubuğunu görebiliyorum.

Dudaklarım açılıyor, bir inilti kaçıyor ve ona doğru geriye doğru eğiliyorum. Onun da benim kadar çaresiz hissetmesini istiyorum.

Dudakları kulağımda dans ederken soruyor, "Bu iyi mi? Yani şaplak atmak."

"Çok iyi," diye onu temin ediyorum.

Eli yine boynumda ve bu sefer beni masaya doğru yönlendiriyor. "Eğil, Madelyn."

Oh, evet.

Hemen itaat ediyorum ve o arkamda diz çöküyor, elini uyluğumun üzerine kaydırıyor. Elindeki nasırlar, taytımın ince kumaşını delip geçiyor, dokunuşu iç uyluklarımın üzerine, ona o kadar çok aç olduğum yerin birkaç santim uzağına geliyor.

Sonra ayağa kalkar ve eteğimin arkasını yukarı kaldırır, eteğin altını bel bandına sıkıştırır ve taytımı ve külotumu kalçalarımın altına indirir. Bram işkence edici bir yavaşlıkla hareket eder ve ortaya çıkan her santimetre cildim soğuk havada yanar.

"Sen benim uslu kızım olacaksın," diyor Bram, botlarımı tek tek çıkarırken, sonra da taytımı

"Tahtaya satırlarını yazacaksın, ama önce seni cezalandırmam gerekecek."

Bunun üzerine omurgam kıvrılır, kıcıımı havaya kaldırır ve kendimi Bram'a sunarım. Hiç şaplak yemedim, en azından böyle bir şey yaşamadım. Gentry, o anın heyecanıyla bana bir iki şaplak atmıştı, ama asla böyle değildi. Asla bir olay olarak değil.

"Bana beş şaplak atacaksın, güzel kız, ve bunları saymanı istiyorum. Bir sonrakini ikinci şaplak olarak sayacağız." Elleri kalçalarımı kavradı, oradaki kıvrımlardan ve kıvrımlardan kaçınmaya çalışmadı. "Anladığını bilmem gerekiyor. Şimdi, söyle bana, ne olacak?"

"Kötü bir kız oldum," diyorum. Bu sözler bana kirli geliyor ve onun kötü kızı olmak ne kadar doğru hissettiriyorsa, şu anda onun iyi kızı olmaktan daha fazla, utançtan yanaklarım kızarıyor. "Yani bana dört şaplak daha atacaksın ve ben de onları senin için sayacağım."

Ağzı kalçamın yanına yapışmış, dişleri ısırıyor, iz bırakıyor ve çığlığa yakın bir inilti dudaklarımdan dökülür dökülmez sönüyor. "Bram," diye sızlanıyorum, bacaklarımda arasında şimdiden kaygan bir heyecan birikiyor.

"Biliyorum, bebeğim," diye fısıldıyor.

Çubuk çıplak tenime iniyor. Bu sefer biraz daha sert ve ben parmak uçlarımda yükselirken çığlık atıyorum. "İki," diyorum nefes nefese.

Tahta yine tenime çarpar ve orada oluşan ağrıdan kurtulmak için bacaklarımı birbirine sıkıştırırım.

"Üç."

Yine, ama giderek daha sert.

"Dört."

"Ödüllendirilmeyi sevdiğin kadar cezalandırılmayı da seviyorsun. Öyle değil mi, Madelyn?"

Başımı sallarken parmaklarım masanın kenarına gömülüyor. "Ödül çok daha tatlı oluyor."

"Lütfen bana dokun," diye yalvarıyorum.

"Yakında," diye söz veriyor. "Yakında seni o kadar sert sikacağım ki yürüyemeyeceksin."

Çubuk yine tenime çarpar ve bu sefer kendini tutmaz. Acıdan gözlerim yaşarır ve kendimi masaya doğru iterek herhangi bir sürtünme arayışında bulurum. "Siktir," diye inlerim.

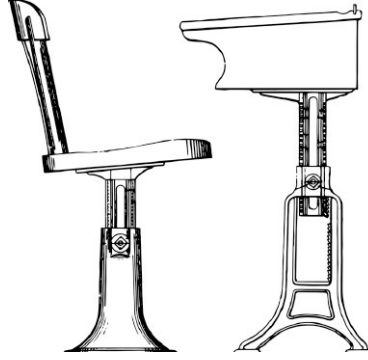
Çubuk yere çarparak gürültü çıkarınca o kıkırdar. "Sanırım demek istediğin beşdi." Sıcak eli sırtımı okşar, cezamın bıraktığı hassas izleri nazikçe ovuşturur.

"Şimdi, hayatım, tahtaya birkaç satır yazmaya hazır mısın?"

"Ciddi misin lan?" diye soruyorum. "Beni yürüyemeyecek kadar sert sikmeye ne oldu?"

Karanlık bir kahkaha atar. "Sikişmek senin ödülün olacak. Şaplaklar senin cezan. Ve satırlar senin dersin. Kara tahta. Şimdi."

Yirminci Bölüm

Maddie

Eteğimin kenarını belime sıkıştırarak dik duruyorum. Anlık tatmin için can atıyorum, ama Bram Loe sabırlı bir adam ve her zaman beklemeye değer.

Ben tahtaya doğru yürürken ve tahtanın kenarındaki tebeşiri alırken gözleri kararır.

Elini tutup parmaklarını dudaklarıma bastırıyorum, sonra ikisini ağızıma alıyorum ve bakışlarını yakalıyorum. Tek başına acı çeken kişi olmak istemiyorum.

Parmaklarını bir an orada tutar, dilime bastırır, sanki beni sınıyormuş gibi. Yanaklarımı çukurlaştırıp emerim, sonra parmaklarını çekip elini eteğimin önünden içeri sokar ve aynı iki parmağını yarıklarımın ötesine bastırır. Şişmiş klitorisimi acımasızca es geçer.

ama yine de daha derine giriyor, parmakları ıslak amıma girerken hiçbir dirençle karşılaşmıyor.

"İşte buradasın," diyor. "Benim için sıırıslıkam olmuşsun, Madelyn. Tamamen ıslanmışsın." Parmaklarını çok hızlı bir şekilde çekiyor ve ben ani boşluk karşısında nefesimi tutuyorum.

Beni tahtaya çevirip, tebeşiri tutan elimi tutup *F* harfini yazmaya başladığında, tek yapabildiğim hayal kırıklığı dolu bir ses çıkarmak.

"*Siktir*," diyor, birlikte bu kaba kelimeyi hecelediğimizde.

"*The. Polls.*"

İşte tahtada, ikimizin el yazısının bir karışımıyla yazılmış.

"Bana tekrar et, Maddie."

Kelimeler boğazımda toplanırken ağzım kurur. Bunu birçok kez düşündüm, ama rakamları aşmak zor. Anketlerin saçmalık olduğunu düşünsem bile, bu onların önemini ortadan kaldırmaz.

Ancak anketler mükemmel değildir ve ben, bir ila on arasında bir ölçekte bir dizi soru ve cevaptan daha fazlasıyım. Daha fazlası olmalıyım. Bu doğru olmalı.

"*Anketleri siktir et*," diye fısıldıyorum.

O çömelir ve kulağımın hemen altına tatlı bir öpücük kondurur. "Şimdi yaz. Benim için yap, bebeğim. Kendin için yap."

O üç kelimeyi yazarken her satırda tebeşirden toz düşüyor. *Anketlerin canı cehenneme.*

"Aferin kızım. Bir daha."

Bu kelimeler beni o kadar büyülemiş ki, satırı tekrar tekrar yazarken onun yokluğunu neredeyse hissetmiyorum.

Ama sonra ağzı, lanet olası ağzı, uyluklarımın arkasını ısıırıp öpmeye başlar.

Nefesim kesildi, tebeşir aşağıdaki metal çıkıntıya düştü.

"Durmanı söyledim mi?"

"Hayır," diyorum. "Hayır, efendim."

O, boğazından gelen vahşi bir inilti çıkarır ve arkamda bir fermuarın açılma sesini duyarım.

Dönmeye başlıyorum, ama elleri kıcımda, bacaklarımı ayırmaya zorluyor ve tek görebildiğim, sanki onun son duasıymışım gibi arkamda diz çökmüş hali. Son umudu.

Bu lanet olası adam.

Durmasından korktuğum için tebeşiri alıp yeniden başlıyorum.

Dili, çubuğun bıraktığı çizgileri takip ediyor ve sonra dili bacaklarımın arasında, amımı yalarken kıç deliğimin kıvrımına tehlikeli bir şekilde yaklaşıyor.

"Tanrım," diyorum, tebeşir bir harf çizmeye çalışırken pürüzlü bir çizgi çiziyor.

Şimdi yere kadar çöküyor ve kendini benimle duvar arasına sıkıştırıyor. Acımasızca güçlü elleri beni yüzüne o kadar sert çekiyor ki, neredeyse ağzına binmiş durumdayım.

Sonunda, sonunda! Dili klitorisimi bulur ve hassas tomurcuğun etrafında daireler çizer, sonra onu emmeye başlar, ta ki beni ayakta tutan tek şey duvar ve elleri olana kadar.

Tebeşir yere düşer, bir elim tahtaya, diğer elim onun saçlarına tutunurken çizgilerim unutulur.

Çok yaklaştım. Çok yaklaştım. Gerilim o kadar artıyor ki acıtmaya başladı. Bu adamın kutsal diline boşalmamak fiziksel olarak acı veriyor.

"H-hayır," diye kekeliyorum. "Senin sikinde boşalmak istiyorum."

Kafasını sallıyor, ağzı hala benim amıma yapışık. "Aman Tanrım, Bram. Siktir, siktir, siktir, çok yaklaştım."

Bir anlığına geri çekilir, bana bakar, yüzünde vahşi bir ifade vardır ve çenesi damlamaktadır. "Bal gibi tadı var. Şimdi benim için boşalacaksın, tamam mı? Sonra sikimi alabilirsin. Ama bunu söylemen gerekiyor. Dersini aldığını bilmem gerekiyor."

Nefesim göğsümde kesilirken başımı sallamayı başarırım. Uyarı yapmadan iki parmağını içime sokar.

Başımı geriye doğru eğmekten kendimi alamıyorum, ama diğer eli beni yerinde tutarken, karnıma üflediği sıcak nefesi sürekli beni tahrik ediyor.

"Söyle."

"Siktir..."

Dili klitorisimin üzerinden geçiyor ve şok dalgaları uyluklarımdan ayak parmaklarıma kadar yayılıyor.

Tekrar deniyorum. "Siktir... anketleri."

"Aferin kızım," diye mırıldanıyor amımın içine, sonra dili klitorisime dokunuyor, parmakları içeri girip çıkıyor, beni utandırması gereken müstehcen sesler çıkarıyor ama bu beni sadece orgazma daha da yaklaştırıyor.

Dişleri klitorisimi çekiştirir, hemen ardından yatıştırıcı dili gelir ve bu beni doruğa ulaştırır. Orgazmım elektrik gibidir, içimden zevk dalgaları geçer ve onun kucağına kayarken, parmakları hala içimdeyken, zevkin artçı dalgaları beni vururken tembelce ileri geri hareket ederken kendimi neredeyse hiç fark etmem.

Beni birkaç dakika kucakladı ve dudakları boynumda, yanaklarımda ve saçlarımda izler bıraktı.

"Bana sikini borçlusun," nihayet konuşabildiğimde ona söylüyorum.

Pantolonunun fermuarı açık, ama ereksiyonu hala boxer şortuyla örtülü.

"Açgözlüyüz, değil mi?"

Onun kasıklarına sürtünüyorum ve elini kalçamda sıkılaştırıyor.

Hızla flanel gömleğinin düğmelerini açar ve önümüze atar.

"Dizlerinin üzerine çök, Bayan Kowalczk."

Hemen itaat ediyorum ve gömleğinin sert zeminle aramda bir bariyer olmasını sağlıyorum.

Arkamda sıkışarak süveterimi yukarı çekiyor ve sütyenimin kupalarını aşağı indirerek göğüslerimi ortaya çıkarıyor. Parmaklarıyla meme uçlarımı çevirip çekiyor ve hipnotize olmuş gibi omzumun üzerinden izliyor.

Nazikçe beni öne doğru iter, böylece dört ayak üstüne çökmüş olurum.

İzlemeyi sevdiğim için, o penisini eline alıp sertçe üç kez yumrukladığında omzumun üzerinden geriye bakıyorum.

ıslak kıvrımımın içine daldırmadan önce.

Penisinin ucu klitorisime dokunduğunda mırıldanıyorum.

O, avını oynayan bir avcı gibi, penisini ileri geri sürükleyerek benimle oynamaya devam ediyor.

Geriye doğru uzanarak ona bastırıyorum ve o da sadece ucunu içime sokup geri çekiyor.

"Siktir git," diye mırıldanıyorum.

"Evet, teşekkürler," diyor ve bu sefer biraz daha derine giriyor.

Aynı şeyi tekrar yapıyor, hala tamamen girmiyor ve ben artık yeterince sabrettim.

Bu sefer o çekilmeye başladığında, kalçalarımı geriye doğru itip kendimi ona doğru itiyorum.

Onu şaşırttığımda parmakları belime ve omzumun kıvrımına gömüldü. "Tanrım, bu çok seksi. Bunun için seni cezalandırmam gerek, ama benim sikimi kullanıp ihtiyacını gidermeni izlemeyi seviyorum."

Yine geriye doğru sallanıyorum ve bu sefer o da kalçalarını bana doğru itiyor ve ikimiz de inlemelerle dolu bir koro çıkarıyoruz.

Bram beni aşağı iterek yüzümü flanel gömleğine bastırıyor ve penisi daha da derine giriyor.

"Kendine dokun, Maddie."

Başımı sallayıp elimle bacaklarımın arasına kaydırıyorum. Parmaklarım aşırı uyarılmış noktayı buluyor ve bu, onun dili kadar iyi hissettirmiyor ama içime girip çıkan penisinin yakıcı gerginliği bunu telafi ediyor.

Bram hiç vakit kaybetmeden hızını artırır ve kalçalarımı bir çapa gibi kullanarak içime girer.

Parmaklarımı sıkı daireler çizerek hareket ettiriyorum ve Bram'ın kalın penisini sıkıca kavriyorum.

"Beni doldurmanı istiyorum," diyorum ona. Bram'da olduğu kadar bir erkeğin boşalmasına hiç bu kadar açgözlü hissetmemiştim, ama bunun ne kadar gerekli olduğu konusunda kesinlikle ilkel bir şey var.

"Benim küçük, kirli kızım için her şeyi yaparım."

Bana dört kez daha girer, beni dikleştirir ve göğsüne sıkıca bastırır. Bir eli belimi kavrar.

boynumdan tutarken, diğeri elimi klitorisime koyup, arkamdan bana girmeye devam ederken özenle baskı uyguluyor.

"Bram," diye nefes nefese söylüyorum. "Bram. Ben..."

"Bırak kendini," diyor bana. "Benim için boşal."

Artan zevkim yayılmaya başlarken, Bram boynumun omuzumla birleştiği ince deriyi ısıtır.

"Siktir." Bu, tohumunu içime boşaltmadan önce verdiği tek uyarı. Sıcak ve beni tamamen dolduruyor. O kadar dolu ki, onun penisinin ve bacaklarımın arasından damladığını hissedebiliyorum.

Kafam omzunun çukuruna yaslanırken, ikimiz de orgazmın titremesiyle sarsılıyoruz, ta ki o beni kucağına çekip flanel gömleği ikimizin üzerine örterken.

Dışarıda gri gökyüzü koyulaşıyor ve yakında festival ürkütücü bir hal alacak ve gençler ebeveynleriyle eve giderken, festival gençlerle dolup taşacak.

"Sen mükemmelsin," diyor Bram, saç çizgimi öperken. "Senin mükemmel olduğunu bilmeni istiyorum."

İnanılmaz derecede uzun bir süre sonra ilk kez kendimi kendim gibi hissediyorum. Bram'ın gördüğünü iddia ettiği kişi gibi hissediyorum. Belki de başından beri buradaydım, uykuda ve Gentry, ailesi ve Penelope Pike'ın tehdidinden korunuyordum.

Sonunda giyinmeye başladığımızda, Bram taytımı giymeme yardım ediyor, bacaklarımdan yukarı doğru çekiyor. İkimiz de bacaklarımın içinden onun menisini temizlemek için hiçbir şey yapmıyoruz. Ben de onun kadar, bizim kanıtımızı orada bırakmak istiyorum.

Festivale geri dönüyoruz ve ben ikizleri yatmaya hazırlamak için eve götürüyorum, Bram ise Fern, Leo ve Sloane ile geç saatlere kadar kalıyor.

Eve vardıklarında Fern çok heyecanlıdır. Rakamlar kesinleşmemiştir, ancak Mount Astra Lisesi'ndeki tüm öğrenci tuvaletlerine ücretsiz adet ürünleri temin etmiş ve öğrenci konseyi başkanlığı görevini kazanmış gibi görünmektedir. İkizleri yatırdıktan sonra, üçümüz Fern'in zaferini

gece geç saatte pizza yiyip ilk *Scream* filmini izleyerek kutluyoruz, Bram'ın pr otestlerine rağmen. *

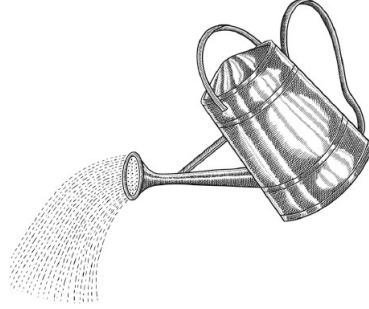
Fern filmin yarısında uykuya dalar ve Bram, çok sevdiği Barack Obama'nın seslendirdiği doğa belgeseline geçer. O benim saçlarımla oynarken, ben onun göğsüne uzanmış uykuya dalarım. Sonra saçlarımı gevşek bir örgü yapar ve beni yatağıma götürür.

Ertesi gün, Sloane Fern'i ve beni salonuna götürür. Koltuğa oturup aynada kendimi gördüğümde, neredeyse bir santim kadar uzamış koyu renkli kökler ve saçlarımın uçlarının açıkça cansız olduğunu fark edince, telefonumdaki fotoğrafları kaydırmaya başlarım.

"Bugün ne yapmayı düşünüyoruz?" diye soruyor stilist, boynuma önlüğü takarken.

"Sanırım kklerime dönme zamanı geldi," diyorum ona. "Ve bu bir metafor değil."

Yirmi Birinci Bölüm

Bram

Büyük sürpriz zamanı!" Sloane, serama açılan cam kaplı geçitten sesleniyor. İkizlerin akşam yemeği için fesleğen toplamasına yardım ederken başımı kaldırıp Fern'in onursal teyzesinin arkasında zıplarken, yanaklarının elma gibi kırmızı ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle durduğunu görüyorum. Benim ve ikizlerin önüne gelip küçük bir dönüş yapıyor ve yeni kestirdiği saçları yüzünün etrafında uçuşuyor.

İkizler alkışlar ve sonra ciddi Berry, ona aromatik podyum konfeti gibi yırtık fesleğen parçaları atar.

"Ne düşünüyorsun baba?" diye sordu Fern. Ağzımı açıp konuşmak için, boğazımın biraz ağrıdığını fark ettim ve bir dakika bekledim.

"Bence çok güzel ve çok olgun görünüyorsun," diye sonunda söylemeyi başardım. Saçları yüzünden uzaklaştığı iç , gözlerinin ışıltısını, neredeyse yetişkin şekli

özellikleri, tıpkı annesi gibi. Sara'nın kaşlarına ve alnına sahip, burnumun bir kısmını da almış. O benim bebeğim ve bir bakmışım ki üniversiteye gitmek için evden ayrılacak ve...

"Ah, baba, ağlama!" Fern beni kucaklayarak sarılır. Sloane Saint James'in karşılayabileceği bir kuaför salonu gibi kokuyor. "Sadece bir saç kesimi."

"Biliyorum, biliyorum." Saçlarına burnumu sürterken sesim boğuk çıkıyor. "Çok güzelsin ve umarım Simon seni görünce ileum* sıçar."

"Aslında, belki de Simon'ın ileumunu sıçmasını istemeyiz."

"Öyle mi?"

"Evet, bahsi kazandıktan sonra bana bu mektubu yazdı ve sanırım yaz tatilinde anne babası ayrıldıktan sonra terapiye gitmeye başladı ve görünüşe göre silah olarak kullanılan yetersizlik denen şeyi öğrendi ve beni manipüle ederek tüm işlerini benim yapmamı sağladığı için özür diledi."

"Bu... iyi bir şey mi?" diye soruyorum.

"Terapi terimlerini aşırı kullanan erkeklere karşı dikkatli olmalısın," diye uyarıyor Sloane.

"Oh, kesinlikle tekrar bir araya gelmeyeceğiz. Asla. Ama ona eş başkan olarak kalıp kalmayacağını sordum. Ayrıca, moral toplantılarında konuşmak gibi halka açık işlerde çok başarılı." Burnunu kırıştırıyor. "Maddie, artık üstünlüğün bende olduğunu ve ona benim pis işlerimi yaptırmak da dahil olmak üzere tüm kararları benim vermem gerektiğini söyledi."

"Senin pis işlerin mi?" diye soruyorum.

O başını sallar. "Evet, yapmak istemediğim tüm işler. Ve moral toplantıları pis işler listesinin en başında."

"Sen mutlu olduğun sürece, tatlım. Yakında onun ileumunu sıçması konusunda fikrimi değiştirmem gerekirse bana haber ver. Ve teşekkür ederim," diyorum Fern'in başının üzerinden Sloane'a.

Sloane'ın ifadesi biraz sinsî bir hal alır. "Bir dakika sonra bana daha da çok teşekkür edeceksin. Kızlar, Fern'e makyaj yaparken benimle yukarı çıkıp ona en çok yakışan görünümü bulmak ister misiniz?"

Yine morarmış fesleğen konfeti bulutu, "*glitter gloss glitter gloss*" tezahüratları ve sonra serada tek başıma kalıyorum.

Şey.

Tamamen yalnız değilim.

Çünkü yürüyüş yolundan, çene hizasında koyu kahverengi bob kesimli saçları, mimar hassasiyetiyle kesilmiş kakülleri ve etrafındaki her şeyi renksiz gösteren kırmızı ruju olan bir esmer kadın geçiyor. Ve daha önce giydiği kıyafetler - deve rengi pantolon ve düğmeli gömlek - dizlerinin etrafında sallanan deri etek ve altında ipek bir tişört olduğunu ima eden bol bir kazakla değiştirilmiş. Hala şık, hala televizyona uygun, ama aynı zamanda *Maddie*'ye ait, keskin, net ve kesin.

Ve o kan kırmızısı dudaklar...

Çok küstah.

O dudaklara gözlerimi dikip bakarken, bana ulaşmıştı.

"Ee, Profesör?" diye soruyor dumanlı bir sesle.

"Tam not, sınıfın birincisi," diyorum, elimi saçlarına kaydırıp eğiliyorum. Rujunu bozmak istemiyorum, bu yüzden dudaklarımı çenesinin altına bastırıyorum. Oradaki yumuşak sıcaklığı ve pahalı salon kokularının altında hafif yasemin kokusunu tadını çıkarıyorum.

"Harika görünüyorsun." Bu sözleri boynuna fısıldıyorum, umarım bu sözler kanına, ciğerlerini dolduran havaya karışır. "Muhteşem. Tehlikeli. Yılan kadar kurnaz ve yıldız kadar parlak."

"Siyasete atılabilecek gibi mi görünüyorum?"

Onu tekrar tam olarak görebilmek için geri çekiliyorum. Yeşil gözler, kırmızı dudaklar, sonbaharın gölgelerinden kesilmiş gibi görünen kusursuz saçlar.

"Dünya senin ayaklarının altında gibi görünüyorsun," diyorum ona, ve bunu içtenlikle söylüyorum.

Bana bakıyor. Elim hala saçlarında ve onu göğsüne indiriyorum, süveterinin altındaki cildinin sıcaklığını hissediyorum. O süveteri yıllarca yumuşak kalması için nasıl soğuk suda yıkayıp kurutacağımı bulmak istiyorum. Seranın köşesindeki küçük ağaçtan ona bir portakal vermek istiyorum. Onu bu saksı tezgahına oturtmak ve o kurnaz, kedi gibi zihnindeki tüm planlarını bana anlatırken parmaklarımı onun içine sokmak istiyorum.

"Bana öyle bakmaman gerektiğini düşünüyorum," diye fısıldıyor.

Göz bebeklerinde kendi yansımanı görebiliyorum. "Nasıl?"

"Sanki dünyayı benim ayaklarımın altına ayaklarının dibine sermek istiyormuşsun gibi."

Bir an için hareket etmiyoruz. Sonra o geri adım atıyor, parlak kırmızı alt dudaklarını bir milisaniye boyunca dişlerinin arasına sıkıştırıp sonra tekrar bırakıyor. Boğazında atan nabzını görebiliyorum.

"Bana öyle bakmamı istemiyor musun?" diye sorarak açıklığa kavuşturmak istiyorum.

Tereddüt eder. "Bana öyle bakmanı *istemiyorum*."

Bir an önce göğsüne bastırdığım elimi esnetiyorum. Soğuk geliyor.

"Bana, o dev omuzlarını kullanarak insanları yolumdan çekmek istiyormuş gibi baktığında, ben şunu hissediyorum..." Göğsünü işaret eder, parmaklarını titretir. "O. Her neyse, ben öyle hissediyorum. Ama hemen ardından, hissediyorum ki..." Sesi kesilir. Eli şimdi karnına düz bir şekilde basılıdır, sanki kaburgalarının altında bir düğüm varmış ve çok sıkı bağlanmış ve şimdi içindeki önemli bir şey boğulmuş gibi. Kansı.

Ve şimdi benim de kendi düğümüm var. Çünkü bunun ne olduğunu en başından beri biliyordum — lanet olsun, bunu cam tahtama yazmıştı — neye razı olduğumu biliyordum.

Sadece seks, başka bir şey yok.

Ve o zamanlar bu iyi bir fikir gibi görünüyordu. Çocuklarım ve işim var, boşandığımdan beri kimseyle çıkmadım ve dürüst olmak gerekirse, belki de hayatın bana verebileceği *başka* bir şey kalmadığını düşündüm. Oldukça iyi bir evliliğim vardı; iyi, sevimli çocuklarım vardı; kadrolu işim ve Moss burslarım vardı. Daha ne isteyebilirdim ki?

Ancak son birkaç hafta içinde, *daha fazlasını* isteme düşüncesi, sonbaharın gelmesi gibi, sıcaklığın altında, toprağın altında yavaş yavaş ortaya çıktı, ta ki bir gün uyanıp havanın keskinleştiğini ve ağaçların turuncu ve altın rengi alev alev yandığını görene kadar. Bir gün uyandım ve Maddie'nin ofisimde not vermesini, masamın üzerine eğilmesini istediğim kadar istedim ve benim kucağımda çıplak ve ıslak olmasını istediğim kadar benimle siyaset hakkında konuşmasını istedim. Sarılmak, şikayet etmek, Fall Frenzy'de yardım etmek, onun Andromedas'la gerçekten tanışmasını ve paylaştığımız şeylerin yosun gibi sporlanıp yayılmasını, her şey yumuşak, canlı bir "*daha fazlası*" örtüsüyle kaplanana kadar yayılmasını istedim.

Ancak bunların hiçbirini söylemiyorum. Çünkü o bunu istemiyor çünkü bu bizim anlaştığımız şey değil.

Çünkü birdenbire kendimi aptal ve... ve yaşlı hissediyorum. Tamamen genç bir kadına aşık bir erkek gibi.

Ve bunu söylememe gerek yok, çünkü Maddie tahmin ediyor. "Bram, beni tanımlayan bir ilişkiden yeni çıktım."
"Biliyorum."

"Hayatımı mahvetti." Gözleri benimkileri arıyor. "Seninle Sara arasındaki ilişkinin ne kadar nadir olduğunu sana anlatabilir miyim bilmiyorum; bu ayrılığın benim için senin boşanmandan ne kadar farklı olduğunu anlayabilir misin bilmiyorum. Ve bunu bir daha yapamam. Yapamam."

Aramızdaki her şeyin, iyi ya da kötü, onun o kendini beğenmiş pislikle yaşadığı deneyime benzeyeceğini düşünmesinden kaynaklanan refleksif acıyı bir kenara itiyorum. Göğsümde filizlenen acıyı dikkatlice gizliyorum. Bunun yerine, sadece "Biliyorum, Madelyn" diyorum.

"Ve bu oyuna başlamak istiyorsam skandallara karışamam," diyor ve şimdi biraz uzaklaşarak, parmak uçlarını tahta saksı tezgahının üzerinde gergin bir şekilde ovuşturuyor. "On iki yıldır siyasi kariyer yapıyorum ve basının, dadı olarak çalıştığım bir babanın yatağına girdiğim o tek seferi öğrenmesine izin veremem."

"Tabii ki olmaz."

Başını çevirip bana bakıyor ve zorlukla yutkunuyor. "Seks yeterince iyi değil mi? Yaptığımız şey? Hiçbir şeyi değiştirmek istemiyorum. Sadece aramızdaki ilişkiyi netleştirmek istiyorum, hepsi bu."

Bunca zamandır kıpırdamadım, çünkü kıpırdasam, arter gibi hayati bir organımı yırtabilirim ya da ciğerlerim kağıt gibi yırtılıp bir daha nefes alamayabilirim. Ama hareketsiz durursam, burada kalırsam, doğru şeyleri söyleyebilirim. Anlaşmamıza sadık kalabilir ve ona ihtiyacı olanı verebilirim. Evet, seks yeterince iyi, hayır, daha fazlasını istemiyorum dediğimde, sakın ve emin bir ses tonuyla konuşabilirim.

Ama cevap vermek için çok uzun süre bekliyorum, hareketsiz durmama rağmen Maddie bana doğru dönüyor, yüzünde panik gibi bir ifade var. "Bram? Durmak istemiyorum. Benim demek istediğim bu değil. Bunu istiyorum. Lütfen, ilişkimizi bitirmek istediğimi düşünme."

"Sadece sana dünyayı vermek istermişim gibi bakmamı istemiyorsun." Bunu nazikçe, biraz alaycı bir şekilde söylüyorum ve şu anda bunun canımı yakmadığını göstermeye çalışmak, şimdiye kadar yaptığım en zor şey. Sanki hiçbir şey değişmemiş gibi onu becerebilecekmişim gibi, sanki kendi duygularımı bir kenara bırakıp daha fazlasını istemeyi reddederek onu becermekle yetinecekmişim gibi.

Rahatlama dalgaları onu sarar ve tekrar bana yaklaşır, elimi tutar, tüm ifadesi "*gördün mü, anlayacağını biliyordum*" der gibidir. "Yaptığımız şey çok güzel, değil mi?" diye fısıldar, elimi yanağına bastırır. "Mükemmel."

İkimiz de zevk alıyoruz ve kimse bunun için çaba sarf etmek zorunda değil. Kimse bunun için acı çekmek zorunda değil."

Benden başka kimse.

Ama bunu kabul ediyorum. Huysuzlanmayacağım ya da sahip olamadığım şeyi kıskanmayacağım. Ona elimden gelen en nazik gülümsemeyi veriyorum. "Çok güzel, Maddie," diye onu teselli ediyorum, göğsümdeki acı ayak tabanlarımı ve parmak uçlarımı sararken bile. "Çok güzel."

O da gülümser, hatta ıslıl ıslıl gülümser, o dolgun dudakları seramda bir şok etkisi yaratır, seramda güllerim bile o kadar kırmızı olmaz. "Ayrıca," diye alay eder, "bana sınıfı nasıl yöneteceğimi hala öğretmen gerekiyor."

Alnına bir öpücük kondurup geri çekiliyorum, ikizlerin Fern için attığı ölü fesleğenleri temizliyorum bahanesiyle elimi çekiyorum. Bir dakika içinde kendime geleceğim ve yarın bu duyguyu derinlere gömeceğim, etrafına kökler salacağım, bir daha asla gün ışığı görmeyeceği bir yere hapsedeceğim.

Sadece seks, başka bir şey değil.

"Aklımda daha pek çok ders var, Bayan Kowalczyk," diyorum, flört etmeye çalışarak.

Sonra eğilip, kenarları yırtık, nemli ve koyu renkli fesleğenleri süpürürüm ve köşedeki yasemin bitkisini es geçerek hepsini çöpe atarım.

Yirmi İkinci Bölüm

Maddie

Yardımcı ofisin kapısı kapalı, bu yüzden Anton ve Martin sevişiyorlarsa, geldiğimi duymaları için Wisconsin eyalet senatosunda devam eden bir filibuster hakkında bir TA'ya yüksek sesle konuşuyorum.

Ama içeri girdiğimde, beni bekleyen tek kişi, ortak yardımcı masasının önündeki çok küçük koltukta oturan Bram'dı.

Ben içeri girerken ayağa kalkar ve ben kapıyı kapatamadan bile, "Nasıl gitti?" diye sorar.

Ceketimi çıkarıp kapının yanındaki kancaya asıyorum, çantamı da oraya asıyorum ve yalan söylüyorum, çünkü ona bakmazsam yalan söyleyebiliyorum. "İyi gitti," diyorum. "Özür diledi."

"Yani Wallace'a her gün daha erken saatte dersine girmesiyle ilgili hesap sordun ve her şey yolunda, o da özür diledi, diyorsun."

"Aynen öyle," diyorum ona, bol hırkamı da çıkarıp saçlarımı düzeltiyorum, çocukluğumdan beri yaptığım, kendimi sakinleştiren bir alışkanlık.

Karanlık saçlarımı özlemiştim. Üç yıl boyunca aynaya bakıp bir yabancıyı gördükten sonra, sonunda biraz daha kendim gibi hissediyorum.

Ortaokuldan beri giydiğim imza bob saç stilimle, bu sabah en sevdiğim eski tişörtlerimden birini giydim. O kadar solmuş ki, artık daha çok asidik bir griye dönmüş olan siyah tişörtün göğsünde, minik, zarif bir nakışla "I SUPPORT WOMEN'S WRONGS" (Kadınların haksızlıklarını destekliyorum) yazıyordu. Onu bordo ekose pileli etek ve sevdiğim kalın loaferlarla kombinledim. Bu sabah merdivenlerden aşağı indiğimde, Bram tişörtüme bir bakış attı ve "Mmmm" diye hafifçe mırıldandıktan sonra "Ben de" dedi.

"Madelyn," diyor Bram, azarlama sınırındaki bir ses tonuyla.

Ona dönerek, gururlu omuzlarımı eğdim. "Zor bir sabah geçirdim, tamam mı?"

Bana doğru adım attı ve elimi tuttu, başparmağıyla başparmağımla işaret parmağım arasındaki boşluğu okşadı. "Ne oldu?"

"Her şey yolundaydı. Kütüphanede Junie'yi ziyaret ettim ve ders başlamadan hemen önce Gentry'den bir mesaj aldım. Erken oylama başlamadan önce interneti temizledikleri için sosyal medyadan bizim fotoğraflarımızı silmemi istiyordu. Kaliforniya'dan ayrıldığımdan beri sosyal medyaya giriş bile yapmamıştım ve arkadaşlarımdan, ayrıldığımız için ne kadar üzgün olduklarını ve her şeyin bir nedeni olduğunu söyleyen korkunç mesajlar gelmişti."

Dudakları büzüldü, burun delikleri genişledi. "Üzgünüm," diye dişlerini gıcırdatarak söyledi. " aptal. değil, ilişkimizin kanıtı. Ama bu sadece... sanki yanlış bir şey yapmışım gibi hissettirdi. Sanki her şeyin bitmesinin sebebi benmişim gibi. Ya da sanki ben bir tür lekeymişim gibi.

"Maddie..." diye başladı.

"Bunun doğru olmadığını biliyorum, tamam mı? Ama bu durum ve bugün Wallace ile yüzleşmek arasında,

Beş dakika erken gelip dersimin son kısmını hızla geçmesi daha kolaydı. Zaten zihnen dersimden çıkmıştım."

Bana doğru adım atıyor, burnum neredeyse göğsüne değecek kadar yaklaşıyor ve beni kapıya doğru geriye doğru itmeye devam ediyor. Yünlü süveterine doğru nefes alıyorum ve kendimi sedir ve okaliptüs kokusuna kaptırıyorum. Yumuşak toprak ve kaslı profesörden oluşan serin bir orman.

Kalçamın yanında kapının kilidi tıklıyor ve Bram'ın parmakları hızla eteğimin düğmesine ve fermuarını açıyor.

"Bram, burası ortak bir ofis," diye hatırlatıyorum ona.

"Burada bizden başka kimseyi görmüyorum," diyor bana. "Bölüm toplantın ne zaman?"

Duvardaki saate bakarım. "Yirmi dakika sonra." "Wallace da orada olacak mı?"

Eteğimi kalçalarımın altına aşağı çekiyor ve etek ayaklarımın dibinde birikiyor. Çömeliyor ve ayaklarımı tek tek kaldırıyor, sonra eteğimi katlayıp en yakın kitaplığın üzerine koyuyor. Tabii ki kolayca ulaşabiliyor, çünkü ulaşabilir.

"Biraz geç kalacak," diyorum, parmakları belimden yukarı doğru kayıp tişörtümün altına girerken. Başparmaklarını meme uçlarımda gezdiriyor, aramızdaki tek engel, sütyenimin ince, koyu yeşil örgüsü.

Dikkatli ve sabırlı bir şekilde kollarımı kaldırır ve tişörtümü başımdan çıkarır.

Kapının kilidini kontrol ederek gerçekten kilitli olduğundan emin oluyorum. Anton ve Martin'i bir kez yakalamış olabilirim, ama bu iyiliğin karşılığını ödemek istemiyorum. Özellikle de bazen patronum, bazen de iş arkadaşım olan birine.

O eğilir ve ağzını meme ucuma kapatır, emirken dili kumaşın üzerinde dans eder.

Başımı kapıya yaslarım. "Aman Tanrım."

Ağzı diğer göğsüme yöneliyor ve neden onun sütyenimin ağzını ısırp emmesi düşüncesi beni bu kadar hemen tahrik ediyor?

Fazla vaktimiz yok. Sadece yirmi dakika. Ama bir saniye bile boşa harcamayacağım.

Pantolonunu çabucak çıkarıyorum ve boxer şortunun bel kısmının altına uzanıp, ağlayan sikini elime alıyorum.

Hiçbir uyarıda bulunmadan dizlerimin üzerine çöküyorum, o aniden bırakmak zorunda kaldığı için dişleri göğsüme takılıyor.

Ellerim uyluklarından yukarı doğru kayıyor, mükemmel yuvarlaklığındaki kalçalarını okşuyor ve tek bir hızlı hareketle onun penisini ağızıma alıyorum. Boğazımın arkasına çarpıyor ve ben onun etrafında inliyorum.

"Siktir." Bu kelime, gerçek bir konuşmadan çok düşük bir ses gibidir.

Gözlerimi kirpiklerimin arasından ona doğru kaldırıyorum ve geri çekilip onu tekrar ağızıma alıyorum. Kapının hemen dışında, ayak sesleri ve sesler duyuluyor, kapının ötesindeki dünya, boğazımda zonklayan penisiyle bu nazik, kibar ve amansız adamdan habersizce devam ediyor.

Kalın, öfkeli çubuğunu dilimin üzerinde sürüklerken, tükürük ve kırmızı ruj izleri bırakarak göz teması kurmayı bir dakikalığına kesiyorum.

"Dalga mı geçiyorsun, Madelyn? Sikimin üzerinde iz bırakan kiraz kırmızısı rujunu asla unutmayacağım. Kalk ayağa. Hemen ayağa kalk ve ellerini arkada tutarak masaya eğil."

Parmakları pürüzsüz bob saçlarımı okşuyor ve ben ayağa kalkarken saç köklerimi nazikçe çekiyor. Saçımı çekip beni yönlendirmesini seviyorum, sanki o kadar yaramazmışım da emirlerine uymayacağımdan korkuyormuş gibi.

Masaya eğildim ve o benim yanağımı eski ahşaba bastırırken ikimiz de kağıt yığınlarını kaldırmaya zahmet etmedik.

Fildişi dantelli erkek şortumu uyluklarımdan aşağı çekip tek bir ayak bileğime asılı bırakıyor ve diğer bacağımı tekmeliyor, böylece kendi lanet masamda onun için tamamen açılmış oluyorum.

Çok kaba. K lotum ayak bileğime takıldı ve üzerimde sadece sütyen, dantelli çoraplar ve mokasenler var.

"Siktiğimin sanatı," diyor.

Kalçalarını k ıma sıkıca bastırıyor, penisinin geniş ucu sıcak, ıslak yarıkma dokunuyor. "Maddie, bebeğim, ne kadar güçlü olduğunu biliyor musun? Bir odaya girdiğinde, sadece yürüdüğün için odadaki herkesin sana dikkatini  ekiyorusun."

Kafamı sallayıp ona doğru sallanıyorum. "Mmmm."

Eli kalçalarımı kavrar ve klitorisimin  i mi  ve dokunu una hazır olduğunu fark eder. Kal alarım dairesel hareketlerle onu arar.

"Wallace, hayatının yolunda sadece bir basamak olmak isteyen sinirli, ya lı bir dinozor."

Bir eliyle belimin alt kısmından bileklerimi tutarken, acımasız bir hamle ile içime giriyor.

Boğazımı tırmalayan çığlık, dudaklarımı ısırarak bastırıyorum ve içimde tutuyorum, ta ki bir iniltiye d n  ene kadar.

O tamamen hareketsiz, beni sikini ısıtmak için kullanıyor, eğilip kulağıma fısıldıyor, elleri hala arkamda bağlı, "Bir gün, Wallace ve Gentry gibi erkeklere geriye dönüp bakacaksın ve onları topuklarının altındaki pislikten daha fazlası olmalarına izin verdiğin için ne kadar aptal olduğunu göreceksin. Her zaman hayalini kurduğun yerde olacaksın Maddie ve benim gibi biri, podyumunda arkada diz çöküp güzel amını yiyebilecek kadar şanslı olacak."

Çok şefkatle dudaklarını yanağıma bastırır ve sonra geri çekilir, sadece ucu kalacak şekilde benden uzaklaşır.

Sonra ayağa kalkar, bir eliyle kal ama yapı ır, parmakları acımasızca ve morartacak şekilde, diğer eli ise hala bileğimi güvenli ama çok sıkı olmayan bir şekilde kavrar.

Ereksiyonu kısa, hızlı darbelerle içime giriyor, inlemeleri k   rlere, k   rleri de dudaklarında dualara dönüşüyor.

Ellerimden birini bırakır. "O tatlı küçük tomurcuğa dokunmanı istiyorum Madelyn. Klitorisini benim için ov."

Dediğini yapıyorum. Bu bir zorlama. Durduramıyorum. Biri o kapıdan içeri girebilir ve ben durduramam. İkimiz de mutluluğa çok yakınız. Söyleyecek söz kalmadı. Sadece vücutlarımızın birbirine çarpma ritmi var. Onun benim uyarılmamla buluşmasının sesi.

"Ben... ben..." Sözcükler dilimde ölürken, beni saran, dalgalar halinde yayılan, her şeyi tüketen şehvetli bir tatmin duygusu beni kaplar.

Bram hiç yavaşlamaya niyetli değil, aksine benim onun penisine boşaldığım için daha da hızlanıyor. Kalçaları sarsılırken, süt gibi boşalmasıyla rahmimi dolduruyor.

Başını omzuma yaslayarak, son birkaç zevk dalgasıyla elektriklenmiş gibi vücudumu kendi vücuduyla örtüyor.

"Ben..." Nefesi boynumu gıdıklıyor. "Seni her gün sikebilirim."

Ben de aynı şekilde hissediyorum elbette, ama bu sözler *sonsuz* kadar yankılanan duygulara tehlikeli bir şekilde yakın.

Bir an sessizce nefes nefese kaldıktan sonra ayağa kalkar. Ama vücudum hareket edemez. Henüz değil.

Giysilerin hışırdaması ve fermuar sesini dinlerken eğik pozisyonda kalıyorum. Beni becerirken neredeyse giyiniktiği için giyinmesi gereken pek bir şey yok. Sapık küçük zihnimin yuttuğu bir başka görüntü daha.

Geniş eli sırtımı okşadı ve beni ayağa kaldırdı.

Ayağa kalktığımda, içimden onun menisi akmaya başlar.

Sessizce beni döndürür ve masaya oturmam için bazı kağıtları kenara iter. Yüzünde ciddi bir ifadeyle beni hafifçe geriye yaslar ve çömelir, sonra tekrar içime girer.

Göğsümden küçük bir inilti çıkar ve onu izlerken alt dudağımı ısırırım.

"Böyle daha iyi," diye fısıldayarak ayağa kalkar, giysilerimi alır ve bana uzatır.

Hala ayak bileğimde asılı duran külotumu almak için eğilirim, ama Bram beni durdurmak için bileğimi tutar. Dantelli kumaşı çıkarır, top haline getirir ve cebine tıktırır.

"Bram. Ciddi misin? Onları geri istiyorum." O başını sallar.

Tişıörtü başımdan geçiriyorum ve o da eğilip saçlarımı düzeltiyor.

"Sen gün boyu ofis ziyaretleri yapıp dersler verirken, cebinde benim ıslak külotumun olması fikri hoşuma gitse de, bölüm toplantısına gitmeden önce onlara gerçekten ihtiyacım var."

"Ödevini bitirdiğinde geri alabilirsin."

Elini çenemin üzerine koyar, başparmağıyla çenemi geriye doğru eğip dudaklarımın arasından geçer.

Dişlerimle parmağını hafifçe ısırp bir an emiyorum. Bu tartışmayı kazanmak istediğimi sanmıyorum, bu yüzden sonunda başımı sallıyorum.

"Şimdi, uslu bir kız ol ve Dr. Wallace'a artık dersini bölmesinin hoş karşılanmadığını söyle."

Başparmağını çekiyor ve tıpkı penisi gibi, benim kırmızı rujumla lekelenmiş.

"Evet, Profesör."

Yirmi Üçüncü Bölüm

Maddie

Bölüm toplantısı, Lyndon B. Johnson'ın Haggar giyim şirketinden özel pantolon sipariş ettiği Oval Ofis kaydının animasyon videosunu birisi gösterdiği anlar hariç, çoğunlukla sıkıcı geçer. *- Dr. Wallace kahkahalar arasında içeri girer ve hemen sinirlenir. Otururken homurdanır ve ben onun genel olarak neşeye mi yoksa sadece bu neşeden mahrum kalmasına mı kızdığını merak ederim.

Toplantının sonunda Miranda, herhangi bir yorum veya endişe için söz hakkı verir.

Diğer üç profesör sorunlarını dile getirdikten ve Miranda son bir kez daha tartışılacak konu olup olmadığını sorduktan sonra, nihayet ben de elimi kaldırmayı başardım.

Bana sıcak bir gülümsemeyle başını sallar ve bölümün diğer öğretim üyeleri bana döner, ki eminim ki çoğu beni şimdiye kadar öğrenci sanıyordu.

"Merhaba, evet, beni tanımayanlar için, ben yeni yardımcı öğretim görevlisi Madelyn Kowalczk. Ders salonu kuralları hakkında biraz açıklama almak istedim. Öğretmenlikte çok yeniyim, ama dersim henüz bitmemişken başka bir profesörün sınıfıma girip dersine hazırlanmaya çalışmasının uygun olup olmadığını teyit etmek istedim."

Salazar gülüyor ve masanın etrafında birkaç kişi bilmiş bir şekilde sırtıyor. "Bence bu, kuralların ötesinde, sadece kaba bir davranış. Evet, lütfen meslektaşlarımızı ve onların zamanını dikkate alalım," der ve gruba genel olarak seslenir, sonra bana bakar ve bakışları kısa bir süre öfkeli Dr. Wallace'a kayar. "Bayan Kowalczk, bu sorun devam ederse, lütfen beni bulun, böylece söz konusu profesörle bu konuyu arabuluculuk yapabiliriz."

Nazıkçe başımı sallıyorum ve Dr. Wallace'ın öfkeli bakışlarını görmezden geliyorum.

Wallace'ın bana attığı öfkeli bakışları görmezden geliyorum.

Toplantı bittiğinde eşyalarımı topladım ve masanın etrafından dolaşarak Miranda'nın dosyasını topladığı yere gittim.

"Aferin," diyor. "Profesyonelce. Kibar. Ama aleni. Sınırı aşmadan bir mesaj verdin." Bana tarafsız bir bakış atıyor. "Örneğin, bir öğrenciye bayat donut demek yerine çok daha profesyonel ve kibardı."

Yüzümü buruşturuyorum.

"Bunu değerlendirme dosyanıza not ettim. Gençsiniz ve bu işte yenisiniz, ama bu benim departmanımda profesyonelce davranmamanız için bir mazeret olamaz." Sesi açık sözlü ama dengeli, bakışları ise neredeyse rahatlatıcı bir doğrudanlık içeriyor. Evet, bu sözlü bir azarlama, ama bana bir yetişkin gibi, bunu kaldırabilecekmişim gibi geri bildirimde bulunuluyor.

Omuzlarımı biraz düzelterip nefes alıyorum. "Evet, efendim. Özür dilerim, bir daha olmayacak."

Beni bir an inceler ve sonra bana küçük bir gülümseme atar. "Özrünüzü takdir ediyorum ve ayrıca son birkaç haftada

son birkaç haftada sınıfta büyük ilerleme kaydettiğinizi duydum."

"Öyle mi?"

"Veronica'yı kesinlikle etkilemişsin. Sana bir bayrak rozeti takıp seni bölgede gezdirmeye hazır."

Miranda masaya yaslanarak kollarını göğsünde kavuşturdu. Bugün leopar desenli kalem etek ve sarı bluz giymiş, ayaklarında ise stiletto topuklu ayak bileği botları vardı. New Jersey'e hiç gitmedim, ama izlediğim gerçeklik TV programlarından edindiğim doktora düzeyindeki bilgilere dayanarak, Miranda'nın memleketini iyi temsil ettiğini söyleyebilirim.

"Miranda, beni ona önerdiğin için onur duydum, ama bölümün personel sayısı bu kadar azken yardımcı öğretim görevlilerinden birini vermek ters etki yaratmaz mı? Ayrıca, benim bu göreve uygun olduğumu nereden biliyorsun?" Aniden iç çamaşırı giymediğimi hatırlıyorum. İç çamaşırı giymiyorum ve bölüm başkanımıyla önemli bir konuşma yapıyorum. Tanrım.

Hayır, kendime söylüyorum. Maddie, zihinsel olarak iç çamaşırı giyiyorsun. İç çamaşırı giyiyorsun, lanet olsun.

O eğilir, nötr ifadesi artık komplo kurarcasına değişmiştir. "Öncelikle, öğretim görevlisi olarak sözleşmen sadece Mayıs ayına kadar, yani ön seçimlerin yapılacağı tarihe kadar geçerli. Bana sorarsan mükemmel bir zamanlama. Ve akademi her zaman burada olacak, Maddie. Astra ya da başka bir yer olsun, eğer bunun senin yapman gereken şey olduğuna karar verirsen, her zaman öğretmen için genç, taze yüzlü öğrenciler olacak. Ve kariyer akademisyenlerine benim söylediğimi söyleme, ama bazen sınıfta değerli şeyler öğretmek istiyorsan, dışarı çıkıp gerçek hayattan deneyimler edinmelisin."

"Peki ya ikincisi?" Gerçek hayat deneyimi konusunda haklı ve ben öğretmeyi seviyorum. Gerçekten seviyorum. Ama bunun hayatımın geri kalanında yapacağım tek şey olacağını düşünemiyorum. Ancak, bazen geri dönebileceğim bir şey olması fikrini seviyorum. Her zaman tekrar ziyaret edebileceğim bir yer.

"İkincisi, aday olmaya uygun olup olmadığını bilmiyorum. Ama denemeden bunu bilmenin bir yolu yok. Senin çok ateşli olduğunu söyleyebilirim ve bu toplantıda yaptıkların bana bir şey gösterdiyse, o da senin çok sayıda kişinin kalp krizi geçirmesine neden olmadan eski muhafazakarları sarsabilecek türde bir insan olduğun. Politikayı iyi biliyorsun Maddie. Bu çok açık."

"Veronica Balentine'in biraz... olduğunu duydum."

"Acımasız mı?" diye sordu. "Veronica ile hukuk fakültesine gittim. Teknik olarak bir yıl boyunca. Ne yapmak istediğini anladıktan ve bunu gerçekleştirmek için bir kağıt parçasına tonlarca para harcamasına gerek olmadığını fark ettikten sonra okulu bıraktı. Evet, acımasızdır. Ama bu, işinde iyi olmadığı anlamına gelmez."

"Acımasızlık beni korkutmuyor."

"İyi." Masadan kalkar ve portföyünü göğsüne sıkıca bastırır. "Veronica'ya bunu söylediğimi söyleme, yoksa yalan söylerim, ama o sadece işinde iyi değil. Aslında o, içten içe de iyi bir insan. Çok, *çok* derinlerde." Omzuma hafifçe vurur ve yanımdan geçerek kapıya doğru yürür.

Miranda'nın donut olayından sonra bana güvendiği için rahatlamış ve benim politik potansiyelimi gördüğü için biraz da kendimi beğenmiş hissederek, günün geri kalanını geçirmek için ceketimi almak üzere yardımcı ofise geri dönüyorum.

Dr. Wallace benimle aynı hızda yürümeye başlar ve sonra önüme geçerek yolumu keser. "Genç bayan," der.

"Bunu Dr. Salazar'a söyleyebilirsiniz, Dr. Wallace," diyorum, ses tonum her zamanki gibi kibar.

Bir an için kekeleyi, gözleri fal taşı gibi açıldı. "Belki benimle bir sorunuz varsa, bunu doğrudan ve özel olarak bana söyleyebilirsiniz."

"Oh," diyorum, "Var, ama korkarım asıl noktayı kaçırdınız, *efendim*, bu yüzden lütfen beni açıkça dinleyin: Dersimi bölüp otoritemi zedelemek hoş karşılanmaz. Ben dersimi bitirene kadar koridorda bekleyebilirsiniz. Özellikle bir öğrencinin önünde, benim sözümü kesmeyeceksiniz ve

hayatınızda bir daha bana veya başkasına *genç bayan* diye hitap etmeyeceksiniz. Eminim bir gün uyandınız ve dünyanın değiştiğini, her zaman kendinizden aşağı gördüğünüz insanların birdenbire sizinle eşit, hatta bazı durumlarda sizden üstün olduklarını fark ettiniz. İşte size küçük bir tavsiye: Gelişin ya da yok olun. Karar sizin."

Adam öfkeyle titriyor, ama gözlerinin arkasında bir şey değişiyor. Suçluluk mu? Korku mu? Her ne ise, benim sorunum değil.

"İyi günler, Dr. Wallace," diye neredeyse şarkı söylercesine dönüp giderken. Yaşlı adamı şaşkın bırakarak, vücudum enerjiyle doluyor.

Tanrım, bu çok iyi geldi. Çok doğru bir şeydi!

Bram'ın beni cesaretlendirip sonra tekrar içime girip, görünüşte zararsız kadife pantolonunun cebine külotumu tikiştirerek beni kendi başımın çaresine bakmaya gönderdiğini hatırlayınca bacaklarım birbirine sıkışıyor. Vay canına, biz berbat bir çiftiz ve bu benim için gerçekten çok iyi oluyor.

Ceketimi aldıktan sonra, Gerhart Hall'a doğru yürüyerek Bram'ın ofisine giriyorum. Orada genç bir adam, Bram'ı düz dünya teorileriyle meşgul etmeye çalışıyor.

Bram onun başının üzerinden doğrudan bana bakıyor. "Corbin, bana o bağlantıları e-posta ile gönder, bir sonraki dersimden sonra tartışabiliriz."

Çocuk ayağa kalkar ve sırt çantasını toplarken beni baştan aşağı süzer ve açık ofis saatleri hakkında bir şeyler mırıldanır.

Arkasından kapıyı çarparak kapatıyorum. "O çocuk gerçekten düz dünya savunucusu mu?"

Bram ayağa kalkarken başını sallar. "Hayır, en azından ciddi olarak değil. Sadece komplo teorilerini seviyor. Geçen hafta bana kuşların gerçek olmadığını söylemeye çalıştı."

"Gerçek olan ne biliyor musun?" diye soruyorum. "Ne?"

"Dr. Wallace'a siktirip gitmesini söylediğim şey."

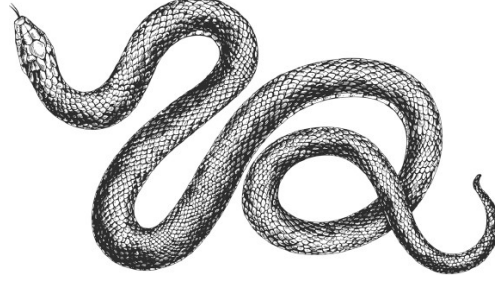
Bram'ın dolgun dudakları gururlu, parlak bir gülümsemeye dönüşür ve midemin derinliklerinde bıraktığı sıcak his, günlerce süren gri bulutlu havanın ardından güneş ışığı gibi vücudumun her yerine yayılır.

Masasının arkasından kalkar ve cebinden külotumu çıkarır. "Sanırım bunları sana borçluyum."

Elimi onun yumruğunun etrafına kapatıyorum — en azından mümkün olduğunca — ve sonra onu tekrar cebine sokuyorum. "Onları saklaman fikri hoşuma gitti."

Onun çıkardığı ses, onaylayan bir homurtu. Başını eğip beni öperken, kolunu belime dolayarak vücutlarımız birbirine yapışana kadar sıkıca sarılır. Birbirimize ne kadar uyduğumuzu fazla düşünmemeye çalışırım.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Bram

Hayır, hayır, tabii ki sorun yok," diyorum ve Ali Darwish ile birlikte bu hafta sonu yapılacak seminer için herkese son talimatlarını verdiğimiz Eco toplantı odasından çıkarken. "Kızlar seni özlüyor, ama telefonlaşmaya devam edeceğiz, her şey yoluna girecek, söz veriyorum."

Sara, tuvaletteki bir hayalet gibi inleyen bir ses çıkarır. "Ben sadece... Onlardan bu kadar uzun süre uzak kalmaktan *nefret ediyorum*. Ya ikizler beni unutursa? Ya ergenlik çağında, organize sporlar yapmak gibi kötü seçimler yaparlarsa? Ya da altı yaşındayken küçük kalplerinde bıraktığım boşluğu doldurmak için çaresizce çabalarlarsa? Ya ebeveyn sevgisini pahalı ayakkabılar ve seyahat turnuvalarıyla telafi etmeye çalışırlarsa ve biz de ofsaytın ne olduğunu öğrenmek zorunda kalırsak, çünkü biliyorsun ben bunu yapamam, ofsaytın ne anlama geldiğini asla anlayamam!"

"İlk olarak, Letty takım sporları yapamaz, bunun için fazla zorba. Sonunda bando şefi ya da sahne yönetmeni olacak, ya da belki menüsünde sadece dört şey olan kahve dükkanlarından birinde yargılayıcı bir genç barista olarak iş bulacak."

Sara, zar zor teselli edici küçük bir ses çıkarır.

"Ve şu anda Berry sadece tırtılları içeriye getirip, uydurduğu fantezi dünyasından onlara özenle seçilmiş isimler vermek istiyor, bu yüzden sporun henüz gündemde olduğunu sanmıyorum."

Modern teknolojinin avantajları olmasa bile, Alaska'dan Sara'nın iç çekişini duyabilirdim. "Bundan nefret ediyorum," diyor küçük bir sesle.

"Bu hibenin dört hafta daha uzatılması, hayatta bir kez karşılaşabileceğin bir fırsat ve bunu mecazi anlamda söylemediğimi biliyorsun. Bu buzul beş yıl sonra yok olacak. Bu önemli. Senin işin önemli. Ve bu Letty, Berry, Fern ve onların yaşayacağı dünya iç ." *

"Ama bir ay daha idare edebilecek misin? Şükran Günü'ne kadar dönemeyeceğim!"

Ofisimin bulunduğu kata inen merdivenlere ulaştığımda, binanın bir yerinden öğrencilerin uzaktaki çığlıkları ve tezahüratları geliyor. Gürültücü çocuklar. "Yardımcım var, Sara. Maddie harika bir iş çıkarıyor ve Şükran Günü'ne kadar çalışmaya devam etmeyi sorun etmeyecektir, eminim..."

Sara'nın sesi birden şakacı bir tona büründü: "Oh, eminim sorun olmaz."

Merdivenlerde durdum. "Bu ne demek oluyor?" "Hiçbir şey," diye mırıldandı.

Sara burada olmasa da gözlerimi kısıyorum ve şüphelerimin odağına bir dere yatağı temizliği posterini geçiyor. "Diğer Andromedalar arkamdan dedikodu yapmıyorlar, değil mi? Bu, arka kanaldan mesajlaşma gibi bir şey değil, değil mi?"

"Bu, gizli bir mesajlaşmanın geçerli bir nedeni olabileceği anlamına mı geliyor?"

İnliyorum. "Hoşça kal, Sara. Yarınki telefon görüşmesinde kızlara uzatma hakkında bilgi vereceğiz."

"Ne olursa olsun, Maddie'yi gerçekten çok seviyorum!" Sara, ben telefonu kapatmadan önce araya girer. Uzun bir nefes veriyorum, hala temizlik posterine bakarak, ve düşüncelerimi topluyorum. Sorun yok, sorun yok, Maddie ve ben gerçekten birlikte olsaydık, örneğin *bunu* birlikte *İK'ya açıklamak zorunda olsaydık*, o zaman herkese söyledim. Ama biz sadece eğleniyoruz, bu bizim gizli kötü fikrimiz, başkalarını ilgilendirmez.

Ve... Sanırım bunu başka kimseyle konuşamam. Sanırım açıklayamam. Çünkü o zaman bunun bir yere varmadığını, hiçbir anlamı olmadığını açıklamam gerekir ve bunun bir yere varmadığını *düşündüğümde* göğsüm ağrır, dirsek sinirlerim titrer ve ensem bir tür önsezi gibi bir korkuyla karıncalanır. Bir noktada bitecek. Bitecek ve ben, kabuğu soyulmuş bir ağaç gibi parçalanmış ve aç kalacağım.

Bunu neden sınıfla paylaşmak isteyeyim ki? Bazı şeyler gösterip anlatmak için uygun değildir.

Şimdi daha dengeli hissederek merdivenlerden inmeyi bitirip ofisime doğru ilerliyorum, bu sırada bağırışlar ve tezahüratlar gittikçe daha da yükseliyor. Artık *genç yetişkinlerden çok yetişkinlere ait gibi* geliyor ve sanki ofisimden geliyor gibi.

Sonra ofisimin kapısına ulaştım ve içimde derin bir önseziyle kapıyı açtım. Joey Fucking Kemp, bir yığın bebek bezi, ürkütücü bir sahte bebek ve ben lisans öğrencisiyken bir binadan diğerine dolaştırılan doldurulmuş bir erminle birlikte ofisimin zemininde çömelmiş duruyordu. Leo ve Alessandro, telefonlarını çıkarmış, sanki kameramanlarmış ve bu da *Sunday Night Football* programıymış gibi sahneyi kaydediyorlardı.

Üçü de suçlu çocuklar gibi bana dönüp bakıyorlar.

Kapıyı sonuna kadar açtığımda, Sloane'ın elinde kronometreyle aşk koltuğunda durduğunu görüyorum.

"*Sen de mi?*" diye soruyorum, incinmiş bir şekilde.

En azından biraz utanmış gibi görünüyor.

"Neden," diye soruyorum, çantamı yere bırakırken, "bugün hepimiz benim ofisimdeyiz?"

Erkekler dönüp Sloane'a bakıyorlar, o da bir şekilde hala zarif bir saygınlık yayıyor, çıplak ayakla benim aşk koltuğumda dururken. "Joey bebek bezi değiştirmeyi öğrenmeli," diyor makul bir şekilde. "Böylece Riley'i, bebek geldiğinde ona yardım edeceğine ikna edebilir."

"Tamam," diyorum, yine mantıklı bir şekilde, "peki bunu neden benim ofisimde yapıyoruz?"

"Sloane'ın ofisinde yapmamız mümkün değil," diye işaret eder Leo.

"Orası tepenin dibinde," diye ekliyor Alessandro.

"Orada doğru bir enerji yok," diyor Leo.

"Yine de öğrenci sağlık binasından bir bebek ödünç almamıza izin verdi," diyor Alessandro. "Hatta lastik fontanel ve her şeyi var. Ama sadece bir tane vardı, bu yüzden öğretmenler odasından ermini almak zorunda kaldık."

Elimi yüzüme sürüyorum. Evim asla sessiz olmuyor. Sınıflarım hormonlar, endişe ve ben konuşurken yapılan kaba mesajlaşmalarla dolu. Ofisimin huzurlu bir yer olmasını istemek çok mu fazla? Ara sıra? Çok nadiren?

Alessandro ve Leo bana somurtuyorlar.

"Sloane'ın ofisi büyük otoparka daha yakın," diyorum, mantıklı davranacaklarını düşündüğümünden değil, en azından tartışmayı kayda geçirmem gerektiği için. "Tekrar söylüyorum, tepenin dibinde. Oraya gitmek için *tepeyi tırmanmak zorunda değilsin.*"

Alessandro'nun gözleri fal taşı gibi açılır. "Ama büyük otoparkta öğrenciler park ediyor."

"Öğretim üyeleri otoparkı çok daha iyi ve tepenin yumuşak tarafında," diye Leo da aynı fikirde.

"Sen fakülte üyesi değilsin!"

Leo'nun ağzı, somurtmaktan daha derin bir ifadeye bürünür. Gerçek bir incinme. "Beni dışlamak için etiketler kullanma Bram, bugün buna dayanamam."

Sloane'a dönüyorum, o da blazer ceketli omzunu kaldırıyor. "Joey'nin oyuncular bu öğleden sonra kampüste futbol kliniği var ve bugün blok günü olduğu için sadece birkaç tarih dersi vereceği için okuldan biraz erken çıkıp bebek bezi egzersizleri yapmaya gelebilir. Ben de bebeği ve elimizde bulunan bebek bezlerini aldım, geleneksel olmayan öğrencilere yardım etmek için, ve bir deneyeyim dedim. Senin ofisini öneren Leo'ydu. Alessandro da küçük tıp öğrencileriyle konuşma yapmak için Nagel'deydi, bu yüzden..."

"Durun." Burada toplanan sözde arkadaşlara bakıyorum. "Yani bensiz bir grup sohbeti mi *var*?"

Suçlu yüzler daha da suçlu hale geliyor.

"Çift bebek bezi değiştirme süresini yirmi üç saniyeye indirdim," diyor Joey, konuyu saptırmak için açıkça çaba göstererek. "Bu, silme *dahil*, Bram."

Hain grup sohbetine geri dönmek üzereyken Leo'nun telefonu çalar. Ekrana bir göz atar ve bana "Bunu benim açmamı isteyeceksin" der ve ofisten çıkar.

"Mesajlar konusunda somurtma, Bram," diyor Alessandro, masama yaslanıp kollarını kavuşturarak ikna edici bir şekilde. (Bugün yine üç parçalı takım elbise giymiş. Bu kesinlikle İtalyan malı ve Alessandro'nun, özellikle İtalya'da takım elbise alışverişi yaparken, sağda solda kalpleri kırma yeteneğini bilen biri tarafından dikilmiş.) "Aslında bunu lisans öğrenciliğimizde, sen ve Sara'nın kefalet ağına ya da benzeri bir şeye ihtiyaç duyabileceğini düşündüğümüzde başlatmıştık. Sonra geçen yıl, Sara'yı da dahil ettik, çünkü o,

"Ama çok güzel fotoğraflardı," diyor Joey.

"Ama fotoğraflar harikaydı," diyor Joey.

"Bu gizli sohbetin spekülasyonlar ve dedikodularla dolu olmasından korkuyorum ve..." Durup Sloane'a gerçekten bakıyorum. Blazeri ve pantolonunun her yerinde beyaz toz var. Sloane asla tozla kaplı olmaz. Bildiğim kadarıyla Sloane tozu bile görmemiştir.

Sloane bakışlarımı takip eder, kendine bakar ve sonra fildişi rengi yanakları koyu pembeye döner.

"Hayatım," diye başlar Alessandro, "kokainin kullanım talimatlarını yine yanlış mı okudun?"

"Bu... kokain değil." Göğsüne ve sonra uyluklarına şiddetle vurur.

"Boşanma falan olduğu için seni suçlamıyoruz," Alessandro nazik bir sesle söyler.

"Bu kokain değil!"

Tam o anda Maddie ofisime girer. Hala kendine vurmaya devam eden Sloane'a bakar, sonra Joey'nin doldurulmuş ermin ve sahte bebeğin yanında bebek bezlerini istiflediği yere bakar. Sonra Alessandro ve bana bakar.

"Böyle bir şeyin olduğunu bilmiyordum, Dr. Loe," diyor. "Başka bir zaman gelirim."

"Kal," diyorum, onu kalması için yalvarmak için gerçekten durdurulamaz bir içgüdüyle, ama sesimdeki çıplak dürüstlük, Sloane'ın nefes nefese, heyecanlı "Gitme, söz veriyorum bu normal" sözlerinin altında gizleniyor.

"Bizim için normal," diye mırıldanır Alessandro.

Leo, Maddie'nin arkasından ofise geri girer ve şimdi, Gerhart için makul büyüklükte bir ofis olmasına rağmen, alan istenmeyen ziyaretçiler, bir sansar ve Maddie ile neredeyse omuz omuza doludur. Sandalyeye doğru sıkışarak otururum, Maddie ve Leo odanın daha içlerine doğru ilerler ve Sloane hala aşk koltuğunda oturur, şimdi daha nazikçe kendine tokat atmaktadır.

"Neden *her tarafın* kokainle kaplı?" Leo, incinmiş zenginlerin kullandığı üslupta sorar. "Bunun için tüy temizleyici rulosun yok mu?"

Sloane'ın yüzü artık tıbbi olarak endişe verici derecede kızarmı tır. "Bu kokain değil," diye homurdanır. "*Tebe ir*."

Bunun tartışmayı sonlandıraca ını umuyorsa, büyük bir yanılı ı içindedir,       tüm oda bir anda karışır.

"Kaldırımlarda ve çocuklarda kullanılan tebe ir mi?"

"  renci Sa lı ı kuru silme kalemleri alacak kadar fakir mi?"

"1890'lara mı geri döndün? Kara tahta bezi mi lazım?"

"Tebe ir tahtasından," diyor Sloane dişlerini sıkarak. "Ve bu konu hakkında konuşmak istemiyorum."

"Kokaini kara tahta mı verdi? Bu yüzden mi?" diye sorar Leo.

Ben sadece  a kını m. "Bu kampüste tebe ir tahtasını nereden buldun?"

"Eminim kafelerin ve dükkanların önüne koydukları katlanabilir tahtalardan biriydi," diyor Maddie, açıkça Sloane'a destek olmaya çalışarak. "  renci sağlık fuarı falan için miydi?"

"Hayır, sadece temizliyordum ve belli ki kırk yıldır ilk kez temizleniyordu."

Leo  imdi gerçekten kırılmış gibi görünüyor. "Temizliyor muydun? Temizliyor muydun?"

"G r n  e göre g   sleriyle," diyor Alessandro.

"Anlamıyorum," diye araya girdim. "Bu tahtayı sen mi aldın? Ve bu eski bir şey mi? Ve bana önceden söylemedin mi?"

Joey, tüm bu süre boyunca herkesin bacaklarının arasından kapının yanındaki Sloane'ın açık çantasını izliyordu ve sonra hepimize  niversite futbolundaki  anlı günlerini hatırlatan bir hamle ile kendini çantasına atıyor ve ayağa kalkıyor, elinde bir anahtar demeti sallanıyor. Parmakları arasında tuttuğu şey, Student Health'in sahip olduğu gerçekçi bebeklerden değil

Öğrenci Sağlığı'nın sahip olduğu gerçekçi bebeklerden değil, ikinci el mağazalarında bulunan, hayaletli bebeklerden.

Maddie hariç hepimiz sessiz kalıyoruz. Maddie yüzünü buruşturuyor.

"Neden bir bebek ayağını anahtarlığa takarsın ki?"

"Çalınmasın diye," diyor Joey. Ve sonra mahkeme salonundaki melodramatik bir tavırla ekliyor: "Ama bu çalınmış."

"Ne?" Maddie gülüyor. "Sloane böyle bir şey yapmaz..."

Sloane'ın yüzü kızarmış ve solgunlaşmış, hepimiz ona çeşitli derecelerde karışık endişeyle bakıyoruz.

"Çalmış olmalı," diyor Alessandro yavaşça. "Çünkü bunlar The Dry Bean'in tuvaletinin anahtarları. Onun çantasında. Sloane, neden The Dry Bean'in tuvaletinin anahtarları çantanda?"

Ve o anda Leo'nun kafası karışık bir endişeyle bakmayan tek kişi olduğunu fark ettim. Şimdi kolları kavuşturmuş, duvara yaslanmış, çok eğlenmiş gibi görünüyor.

Sloane boğazını temizledi. Blazerini nazikçe silkeledi. "Ben, ah, The Dry Bean'in tuvaletinin anahtarlarını çalmadım."

Joey başını sallıyor. "Robbie, kendi izni olmadan bebek bacağının kancadan çıkmasına asla izin vermez. Bir müşterinin bebek bacağını alıp bardan çıkmasına asla izin vermez!"

"Oh, ama izin verir." Leo (kendinden emin bir şekilde) diyor.

Sloane tekrar boğazını temizledi. "Şey, mesele şu. Robbie ve The Dry Bean hakkında. Bar... benim mülkiyetime... girdi... bir nevi."

Bir saniye. Sonra, Leo hariç hepimiz "Ne?" diye sorduk.

Sloane parmaklarını önünde birleştirir ve aşk koltuğunda çıplak ayakla duran biri için çok ciddi bir ifadeyle, "The Dry Bean'i satın aldım. Son Best Night Ever sırasında." der.

Joey'nin ağzı açık kalır. Alessandro, işletmeyi mi, mülkü mü yoksa ikisini birden mi satın aldığını sorar. Ben de Leo'ya bakarım.

"Biliyor muydun?"

"Evet, tabii ki biliyordum," diyor. "Bundan kurtulmak için aile avukatına ihtiyacı vardı. Ama anlaşma bir bar peçetesi üzerine yazılmış ve Sloane halka açık bir yerde şarkı söyleyecek kadar sarhoş olsa da, satışa karşı çıkamadık."

"Çünkü Robbie ertesi gün ortadan kayboldu," diye araya giriyor Sloane. "Ertesi sabah, önceki gece yaptığım para transferini durduracağımı söylemek için geri döndüm... Bar boş ve tezgahın üzerinde, bir sonraki zeytin sevkiyatının ne zaman geleceğini belirten bir notla birlikte anahtarlar vardı. Çalışanların hiçbirinde onun telefon numarası dışında bir bilgisi yoktu —ki o da kesilmişti—ve iş komşularının hiçbirisi onun nerede yaşadığını bilmiyordu. Ozarks Gölü'nde bir teknesi olduğunu bildiğimiz için onu orada aramaya çalıştık, ama Robbie'nin gerçek adı bile olmayabileceği ortaya çıktı. Tapusu neredeyse kırk yıl önce düzenlenmişti, o zamanlar sahte kimlikle idare etmek mümkün müydü, bilmiyorum? Ama sonuç olarak, transfer çoktan yapılmıştı, ertesi gün hesabını kapattı, onu hiçbir yerde bulamıyorum ve şimdi bar benim oldu."

Derin bir nefes alır. "Ve bunu sır olarak sakladım çünkü bundan kurtulabileceğimi umuyordum ve ayrıca tüm bunlar çok utanç vericiydi. Sanki boşandıktan sonra daha genç bir adamla birlikte olmak gibi bir sağduyum bile yokmuş gibi. Bunun yerine yapışkan bir bar satın aldım. Bu yüzden ara sıra yedek Perrier paletlerim oluyor ve tebeşir tozu ile kaplı oluyorum." Leo'ya sert bir bakış atar. "Bunu bilmen gerekirdi!"

"Küçük bir emlak hatası yüzünden kara tahta temizleyeceğini bilmeli miydin?" diye şüpheyle sorar Leo. "Sanmıyorum."

"The Dry Bean'i satın aldın," diyor Joey, sesinde hayranlık dolu bir tonla. "Sloane, *The Dry Bean*'i satın aldın! Tıpkı gençken hep hayal ettiğimiz gibi!"

Sloane aşk koltuğundan iner ve öfkeyle zıplayarak oturmadan yüksek topuklu ayakkabılarını giymeye çalışır. "Biliyorsun, birdenbire bir barın sorumluluğunu üstlenmek sandığından çok daha zor ve bu yeterince kötü bir şey" — *zıplama* — "eski kara tahtalarla uğraşmak" — *zıplama* — "ve cam geri dönüşüm şirketi" — *zıplama zıplama* — "ve öldükten sonra kimsenin umursamayacağı devasa kirli bir çukura enerjimi harcadığımı bilmek" — *Alessandro, dur.*

Mutlu bir yüz ifadesiyle Alessandro, uzun parmaklı ellerini masumiyetle havaya kaldırır. "*Kirli çukur* diyen sendin, Sloane, ben sadece bir erkeğim."

Sonunda onun yerine geçen Sloane, çenesini imparatorluk gibi kaldırır ve bir kraliçe gibi elini uzatır, Joey'nin ciddiyetle oraya koyduğu kirli, anahtarların şingirdadığı bebek bacağını alır. Sonra eğilir ve Öğrenci Sağlığı'ndan bebeği kucaklar, çantasını alır ve ofis kapısını açar.

"Hiçbiriniz barda indirim almayacaksınız," diyor ve sonra ayrılıyor.

Joey'nin alarmı çalarken açık kapıya bakıyoruz.

"Kahretsin," diye mırıldanır. "Oyuncular yakında buraya gelecek. O sinsi herifi senin ofisinde bırakabilir miyim?"

"Hayır."

"Teşekkürler dostum, sen en iyisisin," der ve telefonunun alarmını kapatır. Hala yerde duran bezli bebek mankenini almadan çıkar.

Alessandro ve Leo, ermin ve yanındaki bez yığınının bakarlar, sonra Leo parlak ayakkabısının ucuyla doldurulmuş kemirgeni dırter. "Bram, kalmak isterdim ama Alessandro ve ben Kansas City'ye geri dönüp, yurt odalarına pita dürüm servisi yapmayan bir restoranda yemek yiyeceğiz."

"Neden Mount Astra'ya geldiniz ki?" diye biraz şikayetçi bir şekilde sorarım.

"İş, ticaret, rakamlar... Ben çok önemli bir adamım," diyor Leo. Sonra Alessandro'ya dirseğini uzatıyor. "Efendim?"

Alessandro gülümser ve elini Leo'nun koluna takar. "Efendim."

Onlar ayrılmaya başlarlar ve Maddie de onlarla birlikte ayrılır.

"Bayan Kowalczyk, bekleyin," diyorum çabucak. "Bir dakika konuşabilir miyiz?"

"Tamam," diyor, bana gülümseyerek.

Alessandro, Leo ile birlikte ofisten çıkarken cebinden telefonunu çıkarır ve bir mesaj gönderir. Leo'nun telefonunun zil sesini duyarım, koridorun sonunda Joey'nin telefonunun da zil sesi çalar. *Benim* telefonum çalmaz.

Sahte arkadaşlar!

Ama Maddie kapıyı kapattığı ve onu tamamen kendime ait hissettiğim anda, onların ihanetinin acısı kaybolur. Onu sık sık tamamen kendime ait hissederim, ama bu asla yeterli olmaz, asla yeterli olmaz. Karmin kırmızısı dudaklarını, koyu, parlak saçlarını, sanki o suymuş ve ben sabahın üçünde tamamen susuz kalmış gibi, onu tamamen içime çekerim.

"Sara'nın araştırma merkezinde dört hafta daha kalması gerekiyor, bu yüzden ajansa bu konuyu açmadan önce senin için sorun olup olmadığını öğrenmek istedim."

Maddie eğilip ermini kucağına alır, doldurulmuş bir ermini tutmanın iyi bir yolu olmadığını fark eder ve cevap verirken onu bir bebek gibi kucağında sallar. "Yani, ikizlere yardım etmek için dört hafta daha kalacağım mı? Kesinlikle sorun yok. Onlarla çalışmayı seviyorum ve hala ilk birkaç aylık kirayı biriktiriyorum."

Maddie'nin ayrılacağını, kendi evine taşınacağını her hatırladığımda olduğu gibi midem biraz burkulur. Devam etsek bile, birbirimizi görmek daha zor olacak ve yavaş yavaş birbirimizi gittikçe daha az göreceğiz, ta ki her şey bittiğinde o yoluna devam edecek ve ben tam olarak aynı yerde kalacağım.

"Tamam," diyorum, sesim istediğimden biraz daha zayıf çıkıyor. "Ve biliyorsun, çocuk bakımı konusunda yardım etmesen bile, istediğin kadar kalabilirsin. Her halükarda boş odam var."

"Biliyorum, Bram," diyor, yeşil gözleri yumuşak bir ifadeyle. "Ama eninde sonunda bu olacak. Ve sanırım Şükran Günü'ne kadar

"

Midem yine burkulur. Bu duyguya sessizce, kararlılıkla karşı koyarım. Bu ikimize de bir faydası yok.

"Demek Sloane barı satın aldı," diyor Maddie, ve bence bunu kısmen, içinde bulunduğumuz yarı garip sessizliği bozmak için, kısmen de, vay canına, Sloane barı satın aldı diye söylüyor.

Elimi saçlarımın arasından geçirip geriye yaslanıyorum, hala biraz şaşkınım. "The Dry Bean'in sahibi olabilecek daha az olası bir kişi düşünemiyorum."

Maddie'nin yeni kâkülleri arkasından kaşları kalkıyor.

"Neden?" "Neden mi? Çünkü Sloane zarafetin vücut bulmuş hali ve The

Dry Bean'in tuvaletinde bir yılanın turşu yumurtaları içeren bir kavanoz doğurduğu bir duvar resmi var."

"Belki de boşandıktan sonra ihtiyacı olan yeni başlangıç tam da budur?"

Kendi boşanmamı, seramı düşünüyorum. Ama sonra The Dry Bean'in tuvaletinin yanındaki tahta şiş kutusunu düşünüyorum ve " " yüzünü yapıyorum. * "Bilmiyorum. Yeni bir başlangıç için kirli bir bar ister miydin?"

Maddie hemen, kesin bir şekilde başını sallar.

"Gerçekten mi?"

O, bezli ermin'i sanki gerçekten bir bebekmiş gibi boş boş okşuyor. "Kardeşimin kim olduğunu biliyor musun?" diye soruyor.

Kafamı sallarım.

"Gerçekten mi?"

"Bilmeli miyim?"

"O biraz ünlüdür," diye açıklıyor, "ama sahne adı kullanıyor, bu yüzden belki tahmin edemezsiniz. Şu anda bunun önemi yok. Önemli olan, ben büyürken onun çok para kazanmış olması. Aptalca bir miktar para. Her şeyi sonsuza kadar yoluna koyacak kadar çok para, ama onun iğrenç menajeri paranın çoğuyla kaçtı ve o zamana kadar Nolan kendi payını çoktan harcamıştı. Babam öldü, annem bipolar bozukluk hastasıydı ve

evdeydik ve para çok kısıtlıydı, Bram, *Nolan'ın bir öğünlük yemek için market alışverişini tek tek ödediği* kadar kısıtlıydı ve genellikle topladığı bozuk paralarla. Sonra Nolan yine büyük başarı elde etti. Evlendi, televizyona çıktı, bir mali danışmanı oldu ve annemi Kaliforniya'ya taşıyıp, bursumun karşılamadığı Pepperdine'deki masrafları ödeyebilecek duruma geldi. Sonra Gentry ile tanıştım ve sonunda, Tanrı'ya şükür, benim de Kùlkedisi hikayem olmuştu sanki. Ama bu masalın nasıl bittiğini biliyorsun.

Ermine'e bakarken, bob kesim saçları öne doğru sallanarak yüzünü örtüyor. "Hepsi benim kontrolüm dışındaydı. Hayat bana öylece geldi sanki — para, parasızlık, ev, evsizlik. Hiçbir şey yapamıyordum. Ne zaman bir değişiklik olacağını bilmiyordum. Kendi başıma bir şeyleri değiştirebilmemin imkanı yoktu." Derin bir nefes alıp, düzgün kesilmiş saç uçlarını karıştırıyor. "Evet, öyle. Eğer yeni bir başlangıcın, kira kontratında benim adımın yazdığı bir bina ve benim sahip olduğum, benim kararlarımı verdiğim bir iş olacağını söylüyorsan..." Kirpiklerinin arasından bana bakar, kırmızı dudaklarında küçük, anlamlı bir gülümseme belirir. "*Cevabım kesinlikle evet, lütfen ve teşekkür ederim* olur. Ve sadece işlerin gidişatını kontrol etmekle kalmaz, kendi yerim olursa işleri gerçekten *iyi hale* getirebilirim. Her şeyi olması gerektiği gibi yapabilirdim. Hayatımızın büyük bir kısmını, başkalarının açgözlülüğü, ilgisizliği veya iyi niyetli amaçlarıyla yarattıkları bir dünyada geçiriyoruz. Dünyayı, daha iyi olabileceğini *bildiğiniz* şekilde şekillendirme fikri sizi heyecanlandırmıyor mu? Ve bir bar gibi kendi küçük dünyanız olsaydı, o zaman hiç gecikmeden, beklemek zorunda kalmadan hemen başlayabilirdiniz."

Onun sözleri bana kafein gibi etki ediyor, beni uyandırıyor, nabzımı hızlandırıyor. Bir zamanlar ben de böyle hissetmişim, dünyayı daha iyi bir yer haline getirmek sadece bir hayal değil, bir gereklilikti ve ben de bu gerekliliğe cevap vermişim, Sara ile birlikte ödünç aldığımız bir bakıcıyla, böylece açgözlülük ve yağmacılıkla savaşmaya gidebilirdik.

Bazen o genç Bram'ı düşünüyorum, dünyayı değiştirmek için neyi göze almaya hazır olduğunu. Hem doğru yolu (araştırma, protesto ve politikalar) hem de yanlış yolu (Sara ve benim karanlıkta inşaat ekipmanlarına tırmanmamız) o kadar hayal kırıklığına uğratmıştı ki, sonunda çoğu yetişkinin varsayılan olarak seçtiği yolu seçmiştim... yavaş yolu. Çoğunlukla iyi niyetli olmak ve yirmi yıl boyunca aynı yerde iyi bir insan olmakla yetinmek.

Cebimde telefonum titredi ve Maddie pencere pervazında gelincik için bir yer bulurken onu çıkardım.

LEO: O oradayken bir şey söylemek istemedim, ama adamım şu anda Gentry Cooper Wade III adlı bir adam hakkında rapor yazıyor.

LEO: Tanrım, kim çocuğuna Gentry adını koyar ki? Çok bariz. Bana "Üzücü Derecede Yakışıklı" adını koymak gibi bir şey.

LEO: Görünüşe göre, "Normal insanların otuz yıldır umursamadığı konularda rakiplerim kadar dar görüşlü olabilirim" şeklindeki denenmiş ve başarısız olmuş platformuyla seçimlere katılmaya karar vermiş.

LEO: Amerika'nın okuryazarlık sorunlarının pornoyla bağlantılı olduğunu söylediği bir videosu var. LOL. Sanki MILF yazmak önemli bir imla alıştırması değilmiş gibi???

LEO: Her neyse, adamım raporu önümüzdeki birkaç hafta içinde gönderecek.

LEO: Cole McKenney'nin gerçek olmadığını kabul ederek bana teşekkür edebilirsin.

Telefonumu kaldırıp masama parmaklarımla vurarak, huzursuz ve enerjik hissederek, biraz da yine o genç Bram gibi hissederek.

Belki de doğru şeyi bir kez daha yanlış bir şekilde yapmak zarar vermez.

Yirmi Beşinci Bölüm

Maddie

JUNIE: Mutlu Cadılar Bayramı! 🎃👻

MADDIE: Yılın en seksi günü! Salih'e giderken seni kedi kulaklarınla gördüm. Çok tatlıydın! Bu sabah kahveye yetişemediğim için üzgünüm. Patronumla işim çıktı.

JUNIE: Geçen bahar *Astra* dergisinin üç aylık sayısında Mount Astra'nın en çekici bekarları arasında üçüncü sırada yer alan Profesör Bram Loe'yu mu kastediyorsun?

MADDIE: Bu gerçek mi? Onu sürekli Bekar #3 olarak anmak için sabırsızlanıyorum. İkinci ve birinci sırayı kimlerin aldığını biliyor musun?

JUNIE: Bence, Mount Astra'da yaşamasına rağmen, Leo Saint James [bir numara*](#) ve iki numara Terrell County'nin halı kralı John Stickney oldu. Her neyse, Cadılar Bayramı için büyük planların var mı?

MADDIE: Hayır. Sadece ikizleri şeker toplamaya götüreceğim ve sonra gelecek haftaki derslerime hazırlanacağım. Ya sen?

JUNIE: Lise yıllarında Joan of Arc kılığına girip, kostümümün yeterince iç çamaşırı içermediğini söyleyerek alay konusu olduğumdan beri Cadılar Bayramı'nda kostüm giymediğimi söylesem şaşırır mısın?

MADDIE: Hayır dersem kötü bir arkadaş mı olurum?

JUNIE: 🤔 Hayır, hayır, sen kötü bir arkadaş değilsin. Benim için her şey çok normaldi. Belki de bu sabah uyandığımda, kampüs yakınındaki Snake Pit'te düzenlenen Terrifyingly Tipsy Bar Crawl için iki bileklik satın alarak şiddeti seçmiş olabilirim?

MADDIE: JUNIE. ELLIS. Bu gece sarhoş mu olacaksın?

JUNIE: Um. Yalnız başıma içmek zorunda kalırsam hayır.

MADDIE: Daha fazla bir şey söyleme.

JUNIE: Biraz skandal bir çift kostümü giymek ister misin?

MADDIE: Bu soğuk sonbahar gününde, seninle birlikte, neredeyse çıplak kışlarımızı sergileyerek bir dizi üniversite barında sendeleyerek dolaşmak ister miyim? Evet. Evet, isterim. Halloween'i geri kazanmanın zamanı geldi, dostum.

Bugüne kadar Berry ve Letty'yi birbirinden ayıramıyorsam, Cadılar Bayramı onların bireyselliklerini test etmek için en iyi fırsat olacak.

Letty, Bram'ın banyo lavabosunun tezgahında dururken özenle uyguladığını izlediğim kocaman kırmızı peruk ve mavi göz farı ile minyatür bir Chappell Roan gibi giyinmiş, çünkü bu görünümü elde etmenin tek yolu burnunu aynaya dayamaktı. Güçlü kanatlı eyeliner'a değer veren biri olarak, buna tamamen katılıyorum.

Ve Berry, tatlı Berry, karınca kılığına girmiş. Tüylü ve şaşırtıcı derecede gerçekçi bir karınca. Daha spesifik olarak, şeker karıncası. Geçen hafta sonu bir seminerde görevli olduğu için (kelebek sapıklarıyla ilgili bir şeydi) Bram ve ben son dört gecemizi sabahın erken saatlerine kadar onun kostümü üzerinde çalışarak geçirdik ve nihayet bugün kahvaltıda, kostümü başarılı buldu.

"Çocuklar her zaman bu kadar erken saatte şeker toplamaya çıkar mıydı?" diye soruyor Joey, karısı Riley ve Fern önümüzde yürürken, o da iki küçük çocuğunu bebek arabasında itiyor. Her ikisi de küçük ağaçlar gibi giyinmişler. Riley Bob Ross, en büyükleri fırça, Joey ise dev bir şövale gibi giyinmiş. Kostümler inanılmaz derecede hantal ve bence bu Riley'nin bir tür cezası olabilir.

"Biz çocukken, hava karardıktan sonra şeker toplamaya giderdik ve şekerlerimizi jilet olup olmadığını kontrol etmek için röntgen çektirirdik," diyor Bram, her zamanki gibi giyinmiş ama bugün Brawny kağıt havlu adamı olduğunu ısrarla vurguluyor. Hester Prynne'nin tasmaı parmaklarından sarkarken, köpek sırtına bağlanmış köpük köpekbalıı yüzgeci bir şekilde bacaklarını engelliyormuş gibi alışılmadık bir şekilde yavaş yürüyor.

Hazırlıksızdım, bu yüzden ikizler kostüm dolaplarına yöneldiler ve şu anda bir tek boynuzlu at boynuzu takıyorum ve tulumumun kuşasına kırmızı bir ışın kılıcı sıkıştırmış durumdayım.

"Sen tam olarak ne olmaya çalışıyorsun?" diye soruyor Joey. "Burada bir görüntü var. Ama ben göremiyorum."

Omuz silkiyorum. "Güç'e duyarlı bir tek boynuzlu at mı?"

Yanımda duran Letty ayağını yere vurur. "Sen tek boynuzlu at değilsin!"

Berry, kovalasını Bram'a uzatarak başını sallar. "O haklı. Sen bir deniz ayısıısın."

Bram, öfkeli Letty'ye gülmek üzereyken sırtıttı. "Kesinlikle bir deniz ayısı."

Letty başını sallar ve şeker kovalasını Bram'a da uzatır. İkizler, bu hafta başında kostüm giymeye yaşının çok büyük olduğunu söyleyen Fern'in yanına koşarlar. Bram'ın başını sallayıp gülümsemeye çalıştığını gördüm, Fern bize bunu söylediğinde Bram'ın kalbi gerçek zamanlı olarak kırılmıştı. Bu akşam biz ayrılmadan önce Fern, saçına küçük şeytan boynuzları takmış, bol kırmızı bir sweatshirt giymiş olarak merdivenlerden aşağı indiğinde Bram biraz fazla sevindi.

İkimiz de ona baktığımızda, Fern gözlerini devirdi, dudaklarında utangaç bir gülümseme belirdi ve "Ne var?" dedi.

Bram'ın mahallesi, filmlerde gördüğünüz türden bir yer. Sokaklar, mahalle sakinleri dışındaki trafiğe kapalı ve çocuklar arabalara fazla dikkat etmek zorunda kalmadan mahallede özgürce koşuşturuyorlar. Ebeveynler rahat ve ben çocukken Cadılar Bayramını her zaman sevmişimdir, ama bu mahalle, neredeyse her verandanın karanlık olduğu benim büyüdüğüm mahalleye hiç benzemiyor. Annem bizi her zaman

daha zengin mahallelerden birine ya da Lieberman'ların evine götürürdü. Orada, Nolan'ın en iyi arkadaşının çok kalabalık ve geniş ailesiyle bir araya gelir, HOA tarafından kontrol edilen mahallelerinin sokaklarında dolaşırdık.

Köşeyi döndüğümüzde, Bram ve Joey liseden tanıdıkları gibi görünen başka babalar tarafından durdurulur ve ben, şimdi benimle Riley ve Fern'in arasında güvenli bir şekilde sıkışmış olan ikizlerin arkasında yürümeye devam ederim.

Bir eve yaklaşmak için sıraya girerken birbirlerine sokulmalarını izlemeyi çok seviyorum. İkisi de, açık sözlü Letty bile, açıkça utangaç hissediyorlar, ama birbirlerinde güven buluyorlar.

"Bu ne tür bir yapay zeka tasarımı Halloween kostümü böyle?"

Bu acımasızca iyi esprinin diğer ucundaki ses, tarihsel olarak doğru bir patlıcan rengi Edwardian elbise, ona uyan tüy şapka ve şemsiye giymiş Veronica Balentine'e ait.

"Veronica? Sen... Senin bir ailen *var mı*? Her gece elektrikli araba şarj cihazına vücudunu bağlayıp, ertesi sabah tamamen şarj olmuş ve birinin parasını almaya hazır olarak uyandığını sanıyordum."

O, benim itiraf ettiğim kaba sorumdan gerçekten memnunmuş gibi gülüyor. "Halloween'ı kutlamak için bir aileye ihtiyacın olmadığını bilmek seni şaşırtacak, ama madem sordun, evet, var." Bunu, kiralık siyasi tetikçi olarak yaşadığı hayatının dışında, kimse onun hakkında somut bilgiler bilmesinden rahatsızmış gibi, alçak sesle söylüyor.

"Anne! O evde büyük çikolatalar vardı!" Berry ve Letty'den biraz daha büyük bir çocuk Veronica'nın dizlerine saldırıyor. Kıyafeti... Viktorya döneminden kalma bir sokak çocuğu, belki de hırsız mı? Kablo örgü süveteri ve bileğinde çok büyük duran saati arasında karar veremiyorum, bu yüzden ne olabileceğini tahmin edip küçük Halloween hayallerini yıkmaktansa, etrafında bir yabancı olduğunu fark edince birden utangaçlaşan çocuğa gülümsüyor ve el sallıyorum.

"Paxton, bu annenin arkadaşı Maddie," diyor Veronica, alışılmadık bir şekilde yatıştırıcı bir sesle.

Bir saniye için ağzım açık kalıyor, sonra kendime geliyorum. "Tanıştığımıza memnun oldum, Paxton."

"Hadi, Pax," diyor başka bir kadın, Veronica'nın arkasında yürüyerek yaklaşırken, üzerinde çok şık bir Edward dönemine ait fraklı smokin var. Bebek arabasını itiyor, içindeki çok sakın bir kedi var, giydirildiği kırmızı peruk ve kırmızı-siyah saten ve dantel elbise onu hiç rahatsız etmiyor gibi görünüyor.

Kadın bana başını sallar, saçları arkaya doğru toplanmış ve çocuğu bir sonraki eve yönlendirir. Veronica ise bana döner. İç çeker. "Pax bu yaz *Twister* ve *Titanic*'e takıntılı hale geldi ama inek kostümleri stokta yoktu, bu yüzden eşim Holly, Giovanni için Rose kostümünü el yapımı olarak hazırladı."

"Kedinin adı Giovanni mi?"

Kadın sorumu yanıtlamıyor bile. "Kansas City'deki bir kostüm kiralama dükkanından geri kalan kostümleri bulmakta şanslıydı."

"*Titanic*, Paxton'ın yaşındaki bir çocuk için ilginç bir takıntı."

"Şey, adaşı olan aktörün bazı filmlerini izlemek istedi."

"Çocuğuna Bill Paxton'ın adını mı verdin?"

Onun ifadesinde hiç tereddüt yok. Ben de onun Unsinkable Molly Brown, karısının ise Billy Zane kılığına girdiğini anlıyorum. İnanılmaz.

"Bill Paxton Amerika'nın hazinesidir. 90'ların filmleri için Churchill'in Blitz sırasında moral için yaptığını yaptı... ve kahvaltıya uygun bir içecek olarak viski ve soda için."

"Gerçek bir insan olduğunu görmek güzel," diyorum ona. "Hatta bir aile babası."

Gözleri önce sola, sonra sağa kayıyor, sonra beni dirseğimden tutup caddenin karşısındaki bir ağacın arkasına çekiyor.

"Ah, işte orada," diyorum. "Bu, tanıdığım ve sevdiğim gizli Veronica Balentine."

Şemsiyesini açar ve onu kullanarak bizi kalan manzaradan korur. "Aile babalarından bahsetmişken. Lütfen bana, az önce Dr. Bram Loe ile tesadüfen yan yana yürüdüğünü ve aslında o eko-sabotajcıyla hiçbir bağlantının olmadığını söyle."

"Bram mı?" diye soruyorum. "Üniversitede yosunlar hakkında ders veriyor ve Porcupine adında bir kurbağa besliyor."

Gözleri fal taşı gibi açılır. "Lanet olsun, Maddie. Onunla yatıyor musun?"

Yanaklarım hemen kızarır ve güneşin giderek alçaldığı bu saatte, gölgeli caddeye minnettar olurum. "Ne? Hayır. O benim patronum. Tabii ki değilim."

"Patronun mu?" diye bağırırcasına sorar, sonra fısıldayarak devam eder. "O adamın evinde mi bakıcılık yapıyorsun? Kimin çatısı altında çalıştığının farkında mısın?"

"Ve yaşadığım," diye ekledim. "Teknik olarak, ben yatılı dadıyım." Ve söz konusu patronum sayesinde, şimdiye kadar keşfettiğim bir sürü tuhaflığı olan, dünya çapında iyi bir kızım.

"İstifa et," diye emretti. "Hemen."

Kafamı sallıyorum ve Veronica Balentine'e hayır demenin ne anlama gelebileceğini düşünmeden ona hayır diyorum. "Ona birkaç hafta daha kalacağımı söyledim. Eski karısı gelecek ayın sonunda geri dönecek ve sonra ben gideceğim. Hiçbir şey olmamış gibi olacak."

"Aman Tanrım," diyor. "Sara'dan daha da uzak dur. İnan bana, onların boşanması doğal gaz endüstrisinde ulusal bayram gibiydi."

"Sen neyden bahsediyorsun?"

"O adam," diyor, şemsiyesinden Bram'ı bıraktığım yeri işaret ederek, "son yirmi yılda en pahalı kurumsal mülk hasarları, vandalizm ve veri sızıntılarının sorumlusu, hepsi de lanet olası ağaçları falan kurtarmak istediği için."

Sorumlu, akli başında, sakin Bram'ın çok kötü bir ocuk olması dşnesi beni olması gerekenden çok daha fazla tahrik ediyor. Ve Veronica'nın niyetinin bu olduğunu sanmıyorum.

"Bunun benimle ne ilgisi var?" diye soruyorum.

"Fasse Global'i hiç duydun mu?"

"Benzin istasyonlarını mı kastediyorsunuz? Fast Fasse Fill-ups gibi mi?" "Evet." O eğilir ve dişlerini sıkarak şöyle der: "

şu anda çalıştığım şirket ve on iki yıl önce, James Cameron bile bulamayacağı kadar düşük seviyeye düşen hisseleri, yıkıcı bir veri sızıntısının ardından yeşil teknoloji ve enerji alanına girmek için yeni ve taze bir adaya destek olmak isteyen şirket gibi."

Bu düşünce kalbimi arpıştırıyor ve sanırım biliyorum, ama yine de soruyorum. Bram'ın bu kadar çok kuralı çiğnemesi neden bu kadar tahrik edici? "Bram'ın düzenlediği bir veri sızıntısı mı?"

"Sonuçta kimse hiçbir şeyi kanıtlayamadı, ama herkes onun yaptığını biliyordu. Orada kötü bir hava var Maddie ve bu işin ortasında kalmak siyasi intihar olur. Dadılık işinin buna değeceğinden emin misin?"

Son birkaç haftadır hayal etmeye cesaret ettiğim her şey birdenbire bulanıklaştı, sanki lanet olası Okyanusun Kalbi gibi, o paha biçilmez mücevherin kaç kişiye doyurabileceğini hiç bilmeyen yaşlı bir kadının elinden soğuk denize *atılmış* gibi. (Eğer anlaşılmadıysa, *Titanic* Duygularım™var.)

"Sadece birkaç hafta daha," diye onu teselli ediyorum. "Ve eğer biri öğrenirse bile, ben yanlış bir şey yapmadım. Burada kendimi ağaçlara zincirlemiyorum." Gerçi Bram ve sınırlı giysiler söz konusu olsaydı, belki cazip gelirdi.

"Artık sosyal etkinliklere katılmak yok," diyor kararlı bir şekilde. "İkinizin omuzlarınızın birbirine değdiği bir görgü tanığı bile olsa, Fasse Global bunu duyacak ve sizi kovmakla kalmayacak, seçilemez olarak işaretleyecek."

Evet, bu kulağa uğursuz ve biraz korkutucu gelse de alay ediyorum. "Bazı gizli ve belirsiz işlere karıştığını biliyorum, ama bir şirketin beni tamamen kara listeye alabileceğini sanmıyorum."

"A, yapabilirler. Ve bana inanmıyorsan, sandığımdan çok daha safsın demektir. B, Bram Loe'ya kin besleyen tek şirket Fasse Global değil. Büyük bağışçılar için bu adam bir parya. O yüzden dikkat çekme ve sözleşmen biter bitmez oradan defol git. Anladın mı?"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup, tek kaşımı kaldırarak onu baştan aşağı süzdüm. Durumun gerçekte ne kadar karmaşık olduğunun farkında bile değil. Ama bunun önemi yok, çünkü Bram ve ben sadece seks yapıyoruz. Bu kadar basit. Bunu konuştuk bile, çünkü biz iletişim kuran olgun yetişkinleriz. Ayrıca Bram, Veronica Balentine ile konuştuğumu duyunca tiksindi, bu yüzden aramızda daha fazlasını istesem bile, işi halletmek için oynamaya hazır olduğum siyasi oyunlara onun tahammül edebileceğini sanmıyorum. O harika, inanılmaz bir adam ve ideal bir babanın örneği olabilecek türden bir baba, ama biz birbirimize uygun değiliz. Uzun vadede değil. Ve özellikle de şu anda uzun vadeli bir ilişki aramadığım için.

Kabul etmek ne kadar acı verse de.

"Anladım," diyorum sonunda. Çünkü gerçekten anlıyorum. Aynı fikirde olmasam da.

Yirmi Altıncı Bölüm

Maddie

Bram boğazını temizlerken, ben Junie'yi ve onu buraya getirecek Uber'i bekliyorum. Uber bizi Mount Astra'nın bar bölgesi ve Bram ile ilk kez... şey, seviştiğimiz yer olan Snake Pit'e götürecektir. Buranın çok ahlaksız bir yer olduğunu söylemek yetersiz kalır.

Ve bu gece, sevgili, tatlı Junie'nin benim ona eşlik etmeme ihtiyacı var ve ben bir kızın kızı olmaktan başka bir şey değilim, bu yüzden bu gece cesurca en yakın Spirit Halloween'e girip bana *Scooby-Doo'dan* Daphne'nin çok açık saçık bir kostümünün resmini gönderdiğinde, ona Daphne'nin yanında seve seve sürük Velma olacağımı söyledim.

"Üşümeyeceğinden emin misin?" Bram dokuzuncu kez soruyor.

"Bir şey olmaz," diye söz veriyorum ona. "Junie muhtemelen bir içkiden sonra pes edecek ve sonra onun evinde kalıp korku filmi izleyeceğiz, ama onun korku filmi tanımı seninkiyle aynı sanırım, çünkü *E.T.*'yi seçenek olarak önerdi."

Bram titrer. "O şeyin elleri iğrenç. O sivri küçük parmağın bana dokunduğunu düşünmek bile..." Kafasını şiddetle sallar.

Mikrodalgadaki saate bir göz atıyor. İkizler yatakta ve Fern, Kanadalı bir mektup arkadaşıyla sanal bir film maratonu yapıyor ve rahatsız edilmemeyi (ve o film izlerken kimsenin başka bir şey izlememesini) rica etti. Onu burada yalnız bırakmak içime sinmiyor, özellikle de bu kostümle benimle ne yapabileceğini görmek isterken, ama bir gece uzaklaşmam da gerekiyor. Veronica Balentine'in bana anlattıklarından sonra, Bram'dan kendime garip bir mesafe koymuşum gibi hissediyorum. Her zaman sadece seks yaptığımızı söylese de, özellikle Kansas eyaletinde kamu görevine aday olmak istiyorsam, bundan daha fazlası olamayacağımızı bilmek... içimi burkuyor. Ve bu gerçeğe başa çıkmak için bir gece kesinlikle içki içmemem gerektiğini düşünüyorum.

Kostüm ise... gerçekten çok alaycı ve bunun farkındayım. Plastik bir torba dolusu, üzerime hiç uymayan polyester kumaşa para harcayacak kadar param yoktu, ama bir ya da iki yıl önce satın aldığım ve hiç giymediğim kırmızı pileli eteğim ve talihsiz bir indirim reyonundan aldığım turuncu balıkçı yaka kazak vardı, çünkü fiyatı çok uygundu. Ayrıca Velma'yı andıran ucuz mavi gözlüklerim de vardı.

Cadılar Bayramı'nda şeker topladıktan sonra, yerel seks dükkanına/striptizci ayakkabı mağazasına koştum ve bir çift turuncu çorap aldım, ki bunlar benim kalın bacaklarımla kesinlikle diz boyuna daha yakınlar, ve Gentry'nin beni götürmeyi planladığı, ünlülerin sahibi olduğu bir suşi restoranında yıldönümü randevusunda giyeceğim kırmızı rugan topuklu ayakkabılarımı giydim, ancak babasının yeniden seçilme kampanyası için önce bir bağış partisine uğramak zorunda kaldık

partisine uğramak zorunda kaldık ve küçük konuşmalar cehenneminde sıkışıp kaldık.

Bram, eteğimi birkaç kez kıvrırarak ortaya çıkardığım çok fazla bacak kısmını, sanki yürüyen bir kıyafet kuralı ihlali gibi, dikkatle inceliyor. Yüzündeki ifade endişeden arzuya, sonra tekrar endişeye dönüşüyor.

Neredeyse biraz ağır bir okşamaya boyun eğecektim, ama sonra araba garaj yoluna girerken Bram'ın büyük penceresinden farlar parladı.

Burnundan nefes alır ve sonra, "Dikkatli ol, tamam mı? Ve şunu bil ki, bu kıyafetle evden çıkman ve diğer erkeklerin sana bakmaya cesaret etmesi hakkında çok zehirli şeyler söylemekten kendimi alıkoyuyorum ve sana dokunmayı düşünürlerse kollarını kırarım."

Onun aşırı koruyucu tavrı göğsümü sıkıştırıyor ve ısıtıyor, ama başım o kadar bulanık ki, o duyguya ne kadar çok kapılmak istediğimi düşünerek başımı sallıyorum. "O çok zehirli şeyleri söylemediğin için teşekkür ederim ve evet, dikkatli olacağım. Sabah geri döneceğim."

Elimi uzatıp dudaklarına hızlıca bir öpücük konduruyorum (bu sefer kırmızı dudak izi kalmadı, jel manikürden daha kalıcı olan sıvı rujum sayesinde). "Cadılar Bayramı'nın korkutucu olabileceğini biliyorum, bu yüzden ışıklar açık uyumak zorunda kalırsan utanma."

O da beni öper ve sonra korkutmak amacıyla çekilmiş filmlerden rahatsız olmanın tamamen normal olduğunu mırıldanır.

Dışarıda, Junie — ya da ona benzeyen biri — arka koltukta beni bekliyor, kırmızı antenleri ve gözleri olan siyah bir pelerin giymiş.

Kapıyı kapattığım anda, şoför geri vitese takıyor. Junie kostümünün başlığını geriye doğru çekip "Sürpriz!" dediğinde, sedanının içini kaplayan titreyen siyah ışıkları neredeyse fark etmiyorum.

"Lütfen bana o sürtük Daphne kostümünün altında olduğunu söyle," diyorum.

Arka koltukta kayarken küçülür. *Hayır* kelimesi sessiz bir cıvıltı olarak çıkar. "Korkaklık ettim. Çok üzgünüm, Maddie. Ama harika görünüyorsun!"

"Öyleyim," diye kabul ediyorum. "Ama biz tombul, seksi Daphne/Velma ikilisi olacaktık ve şimdi ben sadece Velma'yım... vampir böceği ile mi?"

"Aslında Mothman," diyor. "Ki o da benim en sevdiğim kriptid."

"Bana mesaj attığın zaman ile harika çift kostümü fikrimizi kararlaştırdığımız zaman arasında ne oldu, kafam karıştı... Mothman."

"Doğru," diyor. "Kostümü alacaktım. Teknik olarak, yüksekte sergileniyordu, bu yüzden bir çalışandan benim için almasını istemek zorunda kaldım, bu da bir satış engeli ve ürün yerleştirme yaparken gerçekten dikkate almaları gereken bir şey. En büyük korkumuz bir şey istemek ve algılanmak... ya da daha kötüsü, hayır cevabı almak olduğu için kaç tane utangaç tüketiciyi kaçırdıklarını hayal edebiliyor musun?"

Bram'ın mahallesi geride kalırken ve kaldırımlarda sarhoş üniversite öğrencileri giderek artarken, devam etmesi için başımı sallıyorum.

"Cesur bir kız olup, orada çalışan çok korkutucu genç adama yardım istemeye hazırdım, ama sonra geçen hafta *Jurassic Park*'ın bilimsel olasılığı hakkında bir araştırma projesinde yardım ettiğim inanılmaz güzel bir kız öğrenci kulübü üyesi oradaydı. Bu arada, konuyu şaka olarak seçtiğini düşünüyorum, ama gerçekten çok ilginçti. Gerçekten. Ve aslında çok zekiydi."

Yayalar caddeleri tıkadıkça araba yavaşlamaya başlıyor ve olay yerine gittikçe yaklaşıyoruz.

"Her neyse, çok güzel ve aynı zamanda çok zeki olan kız, elektrik direği kadar kalın kolları olan kocaman erkek arkadaşına uzanıp kostümü almasını söyledi ve ben panikledim. Çünkü o seksi bir kız kostümüydü, Maddie. Ve sen... sen çok seksi bir kızsın. Ama ben... ben o kız değilim."

Joan of Arc ya da kedilerine genetik test yaptıran kız gibi giyinir. Ben sürtük bir Daphne değilim."

Eğilip, siyah polar taytla kaplı dizinin hemen üstündeki noktaya dokunuyorum. "Öyle olmaz Junie. Dünyada görmek istediğin sürtük Daphne olmalısın."

O, kederli bir şekilde iç geçirip başını sallar. "Scooby kostümü, hatta Shaggy ya da Fred kostümü aradım ama hepsi tükenmişti, sonra bu Mothman kostümünü gördüm ve..." Başını sallar ve ellerini başının iki yanına koyar. "Yine Joan of Arc gibi oldu. Eve gidelim artık. Çok üzgünüm Maddie. Kedilere alerjin varsa benim evime gitmek zorunda değiliz. Uber'le seni eve götürebilirim."

Araba, geceleri trafiğe kapalı olan caddede durur ve ben kapımı açarak Junie'yi de yanımda çekerim. "Junie Ellis," derim. "Hayatımızın en güzel gecesini geçireceğiz ve senin sürtük Daphne, Joan of Arc ya da DNA takıntılı kedi sever bir kadın olman hiç önemli değil. Çünkü biz yetişkin kadınlarız ve Cadılar Bayramı'nda istediğimiz kadar az ya da çok giysi giyebiliriz."

"Tabii ki," der şoför, pencereden uzanıp bana yumruk tokuştururken. "Beş yıldızlı bir değerlendirme yaparsanız çok sevinirim, bayanlar."

"Tabii ki," der Junie, kendine ve sonra bana başını sallayarak. "Tamam, tamam."

"Ve biliyor musun? Jeanne d'Arc çok sert bir kadındı. Hadi dışarı çıkıp genç Junie, Jeanne d'Arc, kedilerinin DNA testini yapabilme imkanı ve Mothman için parti yapalım."

"Evet!" diyor, gözleri parıldayarak. "Mothman'ın tam bir sürtük olmadığını kim söyleyebilir ki?"

"Woo!" diye bağırır bir kız, elinde kesinlikle alkollü ve berrak bir sıvıyla dolu, çok şüpheli bir su şişesi tutarak yanımdan geçerken.

"Hadi Halloween'i kışımıza sokalım!" diye bağırır Junie savaş çılgılığı gibi.

Onun müstehcenlikte ne kadar kötü olduğuna gülüyorum. "Vay canına, tamam. Bunu beklemiyordum. Ama evet, Halloween'i cehenneme çevirelim!"

22:42

Dry Bean insanlarla dolup taşıyor, ama Junie ve ben kalabalığın arasından geçerek bara doğru ilerliyoruz. Sloane'ı arıyorum, ama eğer buradaysa, boyum kısa olduğu için onu göremiyorum.

Bar turu, Snake Pit'teki her bardan bir içki ve bir shot içmeyi içeriyor, bu yüzden yapmamız gereken işler var.

Junie'yi yanımda sürükleyerek kalabalığın içinde kaybolmasına izin vermiyorum. Gözleri fal taşı gibi açılmış, ama cesur bir yüz takınıyor.

Sonunda bara vardığımızda, barmen bilekliklerimizi hemen fark ediyor ve arkasındaki tezgâhın üzerindeki cam kapaklı mini buzdolabından iki Jell-O shot çıkarıyor.

"Sizin için iki Water Snake, bayanlar!"

Junie'ye mavi jelatin ve sakızlı yılanla dolu küçük tek kullanımlık bardağı uzatıyorum.

"Biz...?" Düşünceli bir şekilde bakıyor. "Kaşık lazım mı?"

"Dilini kullan!" diye bağıriyorum kaosun içinde.

Tamamen cesaretsiz görünüyor, bu yüzden elini tutup kadehimi kaldırıyorum. "Sürtük Mothman'a!"

"Sürtük Mothman'a!" Ve sonra Junie, büyük bir coşkuyla bardağı geriye doğru eğip, ilk Fransız öpücüğünü deneyen on üç yaşındaki bir çocuk gibi bardağı diliyle yalar.

"Aferin kızım!"

Barmen bize, Skin of a Killer adını verdiği parlak kırmızı bir içecekten dolu birer bardak verir ve Snake Pit'ten ayrılmadığımız sürece dışarıya çıkabileceğimizi söyler.

"Bu iğrençti!" Junie kulağıma bağırir. "Kendimi çok havalı hissediyorum!"

23:28

"Aman Tanrım, aman Tanrım, senin fotoğrafını çekmeliyim."

Junie'nin kostümü büyük beğeni topladı, ancak az önce Junie'ye koşarak sarılan bir kızın ağzından çıkan kan donduran çığlık beni hazırlıksız yakaladı.

Kız geri adım attı ve Junie ile aynı pelerini giyyordu, ancak altında sadece kırmızı dantelli bir iç çamaşırı seti vardı.

"Çok kışkandım," diye sızlanıyor kız. "Çok sıcak görünüyorsun." "Ama sen çok seksi görünüyorsun," diyor Junie kıza, sözleri

"Ve bunu güçlendirici bir şekilde söylüyorum!"

Her şey bulanık ve hafif geliyor ve bu, şimdiye kadar gördüğüm en sevimli şey.

"Fotoğraf! İkinizin fotoğrafını çekmeliyim!" Eteğimi okşadıktan sonra elimi gömleğimin içine sokup sütyenimi arıyorum, ama telefonum kesinlikle sütyenimde ya da bu gece giydiğim küçük kırmızı erkek şortu iç çamaşırında değil. Kahretsin. Bram'ın evinde unutmuşum, ama kütüphaneciler izciler gibidir, değil mi? Her zaman hazırlıklıdır? "Junie, telefonunu ver!"

O da veriyor ve ben de Tombaugh Caddesi'nin ortasında tüm zamanların en yaratıcı fotoğraf çekimini yönetiyorum.

"Tamam, şimdi öpücük yüzleri yapın!" Ve ben kararlı bir insan olduğum için, iyi bir sahne annesi olarak onlarla birlikte öpücük yüzü yapıyorum.

12:19

"Benimle tuvalete geldiğin için teşekkürler," diyorum Junie'ye. "Genelde tuvaletteyken telefonumda kitap okurum, ama bugün onu evde unutmuşum, bu yüzden bana eşlik edecek birine ihtiyacım vardı."

Tek kişilik tuvaletin tezgahına oturur, bacaklarını sallayarak, şüpheli bir şekilde kirli tuvaletin üzerinde durduğumu görünce gözünü bile kırpmaz. "Erkekler her gün yan yana işiyorlar. Arkadaşımla tuvalete gelip, o işerken onunla konuşmak istemem neden garip olsun ki?"

"Aynen öyle. Onlar kelimenin tam anlamıyla birlikte penislerinden işeyip sallıyorlar, ben biraz çişimi yaparken sen benimle takılmak istersen bu tuhaf mı oluyor?"

"Toplumsal işeme eylemini geri kazanmalıyız!" diyor Junie, küçük yumruğunu sıkıp isyana hazır bir şekilde. "Cadılar Bayramı'nı geri kazandıktan hemen sonra. Gözlerini kapattığında küçük noktalar görüyor musun? Sence felç mi geçiriyorum?"

Silip, sonra da ayağa kalkma/sifon çekme/el yıkama dansını yapıyorum. "Bence sadece sarhoşsun, ama yarın da noktalar görürsen, Dr. Meredith Grey'i arayabiliriz."

Biri kapıyı yumrukluyor ve ikimiz de irkiliyoruz.

"Sıranı bekle lan!" diye bağırır Junie ve hemen elini ağzına kapatır.

"Bu çok seksi oldu," diyorum ona. "Onlara ders vermek için birkaç dakika daha burada kalıp aynada selfie çekmeliyiz."

Junie telefonunu uzatır ve tezgahdan atlar. Telefonumu evde bırakmamalıydım, ama işte buradayız.

Birkaç kez poz verdik, ben dönüp kışımı biraz dışarı çıkardım, eteğimin altından görünsün diye, sonra omzumun üzerinden aynada selfie çektim.

"Bu çok iyi," diye mırıldanıyorum ve hemen Junie'nin mesajlarını açıp, kızlarla ilgili herhangi bir acil durum olması ihtimaline karşı ezberlediğim Bram'ın telefon numarasını yazıyorum. Çünkü ben! Çok! Sorumluluk! Sahibi! Biriyim!

Fotoğrafı ekledikten sonra, Gönder'e basıp Junie'ye geri veriyorum.

Tuvaletten çıktığımızda, devasa toprakları olan kaktüs kılıfına girmiş aptal bir herif bize sırtarak bakıyor. "Siktiğimin orospuları."

Çocuğa dönüp ona yaklaşıyorum, sırtı kapıya yapışana kadar. Havayı koklarım, çünkü onun korkusunu koklayabiliyorum.

Ben ona doğru yaklaşıncaya, kızgınlığından endişeye geçer.

Sonra dişlerimi gösterip hırıldadım ve dişlerimi gıcırdatarak gürleyen bir havlama çıkardım.

Arkamda Junie gülüyor ve o da havlamaya başlıyor.

Sırada bekleyen birkaç kız da onlara katılır ve bir anda, kadın lakros takımının yarısı, hepsi boya kalemi kılığına girmiş, bize içki ısmarlamaya başlar.

"Sürtük Velma'ya!" diye bağırır Junie ve lakros takımı da ona eşlik eder.

1:31

Junie ve ben, onun çok beğendiği The Library adlı bir barın dışındaki kaldırımda oturuyoruz. Junie, gerçekten bir kütüphaneci olduğunu açıklarken, biz de etrafta dolaştık ve birçok shot içtik. Çok fazla shot.

"Ya ölürsek?" diye soruyor Junie. "Ya vücudumuz o kadar dolu olursa, içimizde bedenlerimizi çalıştıran küçük insanlar boğulup ölürse?"

Başım Junie'nin omzuna yaslanarak yana doğru eğiliyor. Hava soğuk. Çok, çok soğuk. Ve bunu Bram'a asla itiraf etmeyi reddediyorum. "İçimizdeki küçük insanlar mı?"

"Çocukken, içimde kendimin küçük versiyonlarının olduğunu hayal ederdim, işe gidip gelirler, su pompası gibi kan pompalarlar ve yiyecekleri bağırsaklarıma taşırlardı... Bir grup insan bir şeyleri monte etmek için sıraya girip çalışırsa buna ne denir?"

"Montaj hattı mı?"

Başımın üstüne öpücük konduruyor. "Nasıl bu kadar şanslı olup bu kadar güzel ve zeki bir arkadaşa sahip oldum?"

"Hayır," diye bağırarak ona cevap verdim, "güzel ve akıllı olan sensin. Ben çok aptalım ve berbat biriyim."

"Sakin arkadaşım hakkında böyle kötü konuşma, yoksa...
—veya başka, ben gidiyorum sana
sana seni sana kulakların kulakların kanayana
kadar

Küçük bir geğirme kaçıyor ve ağzımı kapatmaya bile çalışmıyorum. "Ama ben berbat *durumdayım*."

"Çünkü Mount Astra'nın en gözde bekarlarından biri olan Dr. Bram Loe ile birlikte oluyorsun, değil mi?" diye sorar Junie.

"Ne oluyor, Junie?" Çok, çok hızlı bir şekilde oturuyorum. "Nasıl bildin?"

"Sabahları çok gülümsüyorsun. Onun yanına taşındın." Eğilip kulağıma fısıldıyor, "Ve bazen... seks kokuyorsun."

Gözlerim fal taşı gibi açılır, geriye yaslanıp ona vurmaya çalışırım, ama bunun yerine havayı vururum ve dengemi kaybedip bir şekilde sırt üstü yere düşerim.

Etrafımdaki insanlar sanki bu tamamen normalmiş gibi yürümeye devam ediyorlar ve sanırım Snake Pit'in ortasında, Cadılar Bayramı'nda bu tamamen normal.

Çok fazla yıldız göremiyorum, ama ışıklar, ayakkabıların parlaması ve parlak, ışıltılı kostümler biraz sihir gibi geliyor.

"Lanet olsun," diyor Junie, sesi birdenbire çok ciddi hale geliyor. "Maddie, gitmeliyiz. Hemen."

İnleyerek yanıma kıvrılıyorum. "Ama çok rahatım."

"Hay aksi, hay aksi, lanet olsun," diye mırıldanır. "Tamam, hemen *hemen* döneceğim Maddie. Hiçbir yere gitme, söz ver." "Tabii, neden gitmeyeyim ki?"

"Binanın köşesinde olacağım, sana göz kulak olacağım." İnler, ama sesi neredeyse çığlık gibidir. "O burada ne arıyor ki?"

Bu kafa karışıklığının gerçekten kafamın karışık olmasından mı yoksa sarhoşluğumdan mı kaynaklandığını anlayamıyorum. Kimin umurunda? Gözlerim kapanıyor ve neden daha önce hiç kaldırımda uyumadım ki? Çok rahat!

Uykumdan dolayı, sonunda uykuya dalmanın verdiği hissi karşı koyamayacak kadar iyi olduğu zamanlarda çıkardığım o hoş inlemeleri duyuyorum.

"Madelyn," diye yumuşak, aristokrat bir ses mırıldanıyor. "Made-lyn, uyan, küçük kuş."

Gözlerimi açtığımda, sarı saçlı ve kusursuz bir smokin giymiş bir adam bana gülümsüyor.

Adam burnuma üç kez dokundu. "Bram, küçük evcil hayvanının, etekten çok kemere benzeyen bir giysi içinde, kaldırımda sarhoş bir şekilde uyuduğunu biliyor mu?"

"Mmmmm." Omuzlarımın altına kolunu geçirip beni oturturken tek yapabildiğim inlemektir. "Hey, seni tanıyorum. Sen Mount Astra'nın en gözde bekarısın."

"Öyleyim." Leo Saint James burnuma tekrar dokunur, ki bu çok sinir bozucu olsa da o bunu çok komik buluyor gibi görünüyor. "Altı yıldır böyle. Aslında burada yaşamıyor olsam da korumam gereken bir unvanım var. Sadece teknik bir ayrıntı."

Sesi çok kibirli geliyor ve bu tonunu hiç sevmedim. "Peki," diyorum, "bahse girerim Mount Astra'nın en çok evlenmek istenen üçüncü bekarı değildir ve kahvaltı günün en önemli öğünü olduğu için her sabah onun tarafından kahvaltı olarak yenilmiyordur."

Leo geniş, parlak, ışıltılı bir gülümsemeyle gülümser. "Oh. Bu iyi. Bu çok iyi. Bir dakika izin verin." Telefonunu çıkarır ve yazmaya başlar.

"Ne istiyorsunuz?" diye soruyorum. Sabrım tükeniyor. "Uyumak için rüyalarım, horlamak için horlamam var."

Telefonunu cebine koyar, kendinden çok memnun görünür. "Yukarı çıkalım."

"Sanki seni güzel insanlar için bir fabrikada yapmışlar gibi görünüyorsun."

"Teşekkürler," diyor, sanki her gün duyduğu bir iltifatmış gibi. Omzunun üzerinden bakıyor. "Yanılıyorsam düzeltin, ama az önce yanınızda oturan kişi Mothman kılığına girmiş miydi?"

"Sürtük Mothman," diye düzeltiyorum. "Sürtük *kütüphaneci* Mothman. Çünkü Junie kütüphaneci ve gerçek hayatta kütüphaneciysen, Cadılar Bayramı'nda da kütüphaneci olursun."

Biraz gözlerini kısarak başını sallar. "Evet, tabii ki. Junie, sürtük kütüphaneci Mothman'dır. Sanırım, izin verirsiniz..."

dik durur, gözleri Richard Gere tarzında Mothman'ı hemen yakalamak istercesine kalabalığı tarar. Tam o anda kaldırıma geri düşerim.

Ve sonra kontrolsüz bir şekilde kıkırdamaya başlarım.

Bana bakarken, tüm zamanların en yüksek iç çekişi vücudundan çıkar. Bir dakika boyunca kendi içinde uzun bir tartışma yaşıyor gibi görünür, sonra ellerini uzatıp beni kaldırır.

"Ayakta durmak abartılıyor," diyorum ona. "Burada uyumak istiyorum, lütfen. Gerekirse belediyeye izin başvurusu yap. Burası artık benim evim."

Leo kaşlarını kaldırır. "Ve Baba Bram tarafından öldürülüp, benim güzel vücudumun saksı toprağına dönüşmesini mi istiyorsun? Bu olmayacak, küçük kuş. O adamın neler yapabileceğini bilmediğini sanıyorum."

Somurtup sızlanıyorum, ama isteksizce onun beni kaldırmasına izin veriyorum.

Kaç kez gözlerimi kırpsam da dünya hala bulanık, ama Leo'nun ütülü smokin gömleğinin yakasından dördüncü düğmeye kadar göz hizasında olduğumu görebiliyorum.

"Sen ne olmaya çalışıyorsun?" diye suçlayıcı bir şekilde soruyorum.

"Smokin giymiş, aşırı yakışıklı bir adam."

Kaşlarımı çatıyorum.

"Jay Gatsby," diyor.

Ve sonra etrafımdaki her şey hareket etmeye başladı. Hayır, hayır. Öyle değil.

İçimdeki her şey hareket ediyor.

Kafamı sallamaya başlıyorum, sanki bu şekilde önümüzdeki on saniyenin gidişatını durdurabilirmişim gibi. "Ben gidiyorum..."

Ve sonra kusuyorum. Çoğunlukla mavi ve biraz mor renkte ve neyse ki parçacık içermiyor. Ama Saint James Chocolate Co.'dan Leo Saint James'in üzerine kusuyorum ve şüphesiz ki bu, şimdiye kadar üzerine kustuğum en pahalı smokin.

" , bu yüzden üzgünüm," , kelimeler hissediyorum ağlamak istiyorum.

Aniden, sadece eve gitmek istiyorum.

Leo derin bir nefes alır ve ceketini çıkararak omuzlarıma örter. "Sorun yok, Madelyn." Etrafına bakınır, sanki birini, herhangi birini arıyormuş gibi, ama bir süre sonra, pes etmiş gibi iç çeker. "Zaten bu benim pazartesi smokinimdi."

Yirmi Yedinci Bölüm

Bram

Telefonum elimde, gizli buluşmaların yaramaz veletleri geri getirebileceği mi yoksa bunun AITA malzemesi mi olduğu konusunda kendimle savaşıırken, Leo arar.

"Çok seksi ve çok sarhoş Velma'yı DoorDash siparişi gibi kapının önündeki paspasın üzerine bırakmak isterdim, ama senin devasa bir pislik olduğunu çok iyi hatırlıyorum ve tanrısal öfkeni test etmek istemem," dedi telefonu açtığımda.

"Ne?"

Leo, "Madelyn şu anda bir İrlanda pubının önündeki kaldırımında uzanmış, *Küçük Deniz Kızı*'ndan 'Part of Your World' şarkısını mırıldanıyor," diye açıklıyor. "Deniz kızı kuyruğu varmış gibi davranıyor. Ayrıca, saksı bitkisinde bulduğumuz sahte Gucci kemeriyle iğrenç bir şey yapmamı söyledi."

Cadılar Bayramı'nda Snake Pit'in genel gürültüsü ve bağırışlarının üstünde, yüzmekten bıkmış parlak genç kadınlar hakkında şarkı söyleyen tiz bir ses duyuyorum.

"Hemen geliyorum," diyorum ve araba anahtarlarımı almaya gidiyorum. "İyi bir patron babası gibi konuştun Bram," diyor Leo onaylayarak

ve sonra arama sona eriyor, ekranım iki saat önce bilinmeyen bir numaradan telefonuma gönderilen resme açık kalıyor. Maddie garip bir banyoda, omzunun üzerinden bana utangaç bir bakış atıyor, kırmızı dudakları öpücük için büzülmüş, eteği, kıcının sulu kıvrımlarını görebileceğim kadar yukarı kalkmış.

Kalın çerçeveli gözlükleri ve giydiği uyluk çorapları müstehcen. Küstahça pis. Resmi telefonumdaki gizli bir klasöre *kaydettim.

Hırlayarak Fern'e mesaj attım ve evin onun olduğunu söyledim sonraki yirmi dakika boyunca evin onun olduğunu söyledim ve sonra dışarı çıkıp arabama gittim.

Snake Pit'in ana arterlerinden biri olan TOMBAUGH AVENUE, ben oraya vardığımda hala parti modundaydı, ancak sadece birkaç bar hala içki servisi yapıyordu ve parti, shotlar ve alkollü içkilerden matara ve esrar vape'lerine geçmişti. Snake Pit, Caligula döneminde Roma gibi bir yer değil, ama tüm bu pervasız gençleri ve kesinlikle 22 yaşında gibi parti yapmaması gereken gerçek yetişkinleri görmek beni rahatsız ediyor. Maddie'yi bulmam, onu görmem, güvende olduğundan emin olmam ve sonra bana o fotoğrafı gönderdiğinde tam olarak ne olacağını düşündüğünü sormam gerekiyor.

Ve sonra... *ve sonra...* kalabalık açıldığında, içimde her türlü ham, mağara adamı tepkisi çalkalanıyor ve Leo'nun saçlarının beyaz parıltısını görüyorum, sonra da Madelyn Kowalczyk onun ayaklarının dibinde derin uykuda. Soğuk, sert kaldırımında, balıkçı yaka ve kısa eteğiyle nefis bir görüntü sergiliyor.

Onu kucaklayıp eve götürmek ve kucağıma almak istiyorum. Ve sonra tutmak onu yakın, çünkü Tanrım

sarhoş bir şekilde kaldırımda baygın halde yatarken, birkaç metre ötede gürültücü üniversite öğrencileri şakalaşıyor...

Leo'ya ulaştım, smokin pantolonuna ve ayakkabılarına sıçrayan kurumuş kustumuk dışında, sanki bir büyükelçi ile akşam yemeğinden yeni çıkmış gibi görünüyordu. Sonra dizlerimin üzerine çöktüm ve Maddie'yi nazikçe uyandırdım.

"Dadın ayakkabılarımı kustu," diyor Leo, gereksiz yere.

"Çocuk bakıcısı. Junie nerede?" sahte gözlüklerinin arkasından gözlerini yeni açan Maddie'ye soruyorum. Soğuk gölgeler ve altın rengi sokak lambalarının dünyasında, yeşil gözleri şok edici bir etki yaratıyor.

Maddie, ona oturmasına yardım ederken küçümseyici bir şekilde meydan okurcasına bakıyor — kaldırımda uzanırken hala bir çariçe gibi görünmek gerçekten etkileyici bir başarı — ve cevap verirken kırmızı rujunun hala kusursuz olduğunu fark ediyorum: "Beni kaldırımda bıraktı çünkü Gatsby'ler ve Mothmen'ler birbirleriyle geçinemiyor." Bu cümleyi, iki partili sistem ve ticaret anlaşmaları hakkında bir konuşma yapıyormuş gibi büyük bir önemle söylüyor.

Onun yalnız bırakıldığını itiraf etmesiyle içimde tehlikeli bir his uyanıyor, sanki berrak suya kırmızı mürekkep dökülmüş gibi, ve dudaklarımın arkasında biriken, dilimde yığılan kelimeleri geri çekiyorum. Gökyüzüne bağırıyorum. Onu yatağıma kelepçeleyip, sarhoş ve yalnız başına karanlık, soğuk sokaklarda dolaşmasına engel olacağım diye tehdit etmiyorum.

Ama, tanrım, bunu yapmak istiyorum.

"Mothman'ın peşinden gidecektin," diyor Maddie, Leo'ya, sözlerinde alkol kadar ağır bir şüpheyile. Parmağını ona doğrultmuş - ya da onun olduğunu düşündüğü yere, ama şu anda farklı Dolly Parton kostümleri giymiş bir grup üniversiteli erkeğe doğrultmuş durumda. "Bu hiç hoş değildi."

"Junie'ye merhaba diyeyim dedim," diyor Leo, tarafsız sözleri soğuk bir kayıtsızlıkla kaplı. Belki de biraz da kötü niyetle.

Gözlerine bakıyorum, birdenbire lisedeki zorbalarımın tehlikeli gümüş rengi gözleri gibi görünüyorlar. Junie'nin lisedeki zorbalarının. O Leo ile şimdiki Leo arasında uzun yıllar var, ama Junie Ellis söz konusu olduğunda, bunun yeterli olacağını sanmıyorum.

"Tamam," diyorum. "Burada işimiz bitti. Maddie, yapabilir misin... Hayır mı? Tamam." Maddie'nin ayağa kalkmasına yardım ediyorum, düşmemesi için ellerimi omuzlarına doluyorum. İnce kumaşlı balıkçı yaka kazağından ne kadar soğuk olduğunu hissedince dişlerimi sıkıyorum.

"Ben gelene kadar Maddie'ye baktığın için teşekkür ederim," diyorum Leo'ya.

Leo omzunu kaldırır, yüzünde sıkılmış bir ifade vardır. "Ve Junie Ellis'ten uzak dur," diye eklerim.

Güzel ağzı acı bir ifadeye bürünür, ama konuşmaz, sadece söylenenleri onaylar gibi başını eğerek yanıt verir. Sonra geniş omuzları, özel dikilmiş yünlü giysisi ve platin rengi saçlarıyla ortadan kaybolur, partinin karmaşası ve kalabalığı içinde kaybolur.

"Gatsby gibi bir çıkış bile yapıyor..." Maddie sendeliyor ve ben ona kaldırımda yürümesi için yardım ediyorum, ta ki bloğun sonuna gelip yaya bariyerlerini geçene kadar. Arabama varıyoruz ve ben ona binmesine yardım ediyorum, kemerini takmasını beklemeden kendim takıyorum ve sonra direksiyonun başına geçiyorum.

Arabayı çalıştırmadan önce derin bir nefes alıyorum. Hiç böyle hissetmemiştim. *Hiç*. 1940'ların ucuz romanlarına ait olan bu vahşi içgüdülerle ne yapacağımı bilmiyorum, bunlar günümüzün romantizmden uzak, cinselliğe dayalı, 1099 formu ile ilgili ilişkilerde yer *almıyor*.

Yedi bloklu yolu sessizce eve kadar süreriz. Arabayı park edip motoru kapatırım, sonra yolcu koltuğundan inmesine ve verandanın merdivenlerini çıkmasına yardım ederim. Ön kapının hemen içinde onu durdurur, diz çöküp yüksek topuklu ayakkabılarını çıkarırım. Uyluklarının yan tarafında, kan damlacıkları sızmaya çalışan küçük bir pembe leke vardır. Bir sıyrık.

"Madelyn," diyorum sakin bir sesle. "Kaldırımın sana ne yaptığını gördün mü?"

Maddie bana bakıp gözlerini kırıştırdı ve yeşil gözlerini kısarak, "Şu anda aşırı yargılayıcı konuşuyorsun," dedi, sesinde hoşnutsuzluk vardı. "O kaldırım bana çok iyi geldi."

Hıçkırır, dengesini kaybeder ve destek almak için omuzlarıma tutunur.

Topuklu ayakkabılarını çıkarıp kenara koyarım. Sonra ayağa kalkar, ona bakarak bir karar veririm.

"Duşa," diyorum ve onu merdivenlere doğru yönlendirmeye başlıyorum. "Ooh, seksi," diyor. "Ama bekle, bu dizüstü çorapları giyerken benimle sevişmek istemiyor musun?" beni becermek istemiyor musun?"

O uyluk çoraplarını giyerken onu becermek istiyorum. Ve o balıkçı yaka, onun dik göğüslerine ve sonra belinin ve karnının kıvrımlarına lezzetli bir şekilde yapışıyor. Ve o etek, bana gönderdiği o çok uygunsuz selfie'de çok yaramaz bir şekilde başrol oynuyordu.

"Duş almanız lazım Bayan Kowalczyk, sonra su içip yatmalısınız."

Benim katıma çıkarken omzunun üzerinden bana bakıyor. Sarhoş olmasına rağmen, beni neredeyse geriye savuracak kadar tarifsiz bir küçümseme ifadesini takınıyor.

Ta ki ona dokunduğumda kollarının ve ayaklarının ne kadar soğuk olduğunu hatırlayana kadar. Ta ki uyluğundaki çizik izini hatırlayana kadar.

"Yukarı," diyorum sert bir sesle ve küçümsemesi hemen somurtmaya dönüşüyor.

"Çok kötüsun," diye mırıldanıyor, ben onu merdivenlerin üstünden geçip koridordan banyoya götürürken.

"Seni soyacağım," diyorum ona, banyo kapısını kapatırken. "Kaldırımda daha fazla zarar görmediğinden emin olacağım, ki bu senin için çok iyi oldu. Sonra da seni yıkayacağım. Tamam mı?"

"Bunun içinde seks de var mı?" diye soruyor, bana uzanarak. Bileklerini tutup ona sert bir bakış attım. "Hayır. Uslu dur."

Kendi kurallarımı çiğnemedenden onun diz üstü çoraplarını çıkarabilmem ya da onu eğip, bana ne kadar koruyucu ve sahiplenici hissettirdiğini *keskin* bir şekilde anlamasını sağlamadan eteğinin altından onun sürtük külotunu indirebilmem, irademin bir kanıtıdır.

Onu bir şekilde duşa sokup duvara yasladım. Sıcak duşun altında, uygunsuz bir şey yapmadan fayanslı duvara yaslanıp, benim eşofman altımdaki sertleşmiş penise utanmadan bakarken, onun yumuşak, hala soğuk tenini sabunlamaya başlıyorum. Penisimi bel bandının içine sıkıştırmışım ve şişmiş başı dışarı çıkmaya çalışırken zar zor görünüyor. Maddie ise onu Viktorya dönemindeki bir afyon bağımlısının açgözlü bakışıyla izliyor.

"Neden soyunup buraya gelmiyorsun?" diye soruyor, alçaltılmış, sikimi titretici bir sesle. "Kıyafetlerini ıslatmaktan daha iyi olur."

"Sen, benim velet, seks yapacak kadar sarhoşsun. Sarhoş olmasan bile, sanırım seni başka bir şey yapmaktan çok şaplamak isteyebilirim. Kendini böyle tehlikeye atarak ne düşünüyordun? Hala pek tanımadığın bir kasabada, soğuk bir gecede tamamen sarhoş olmak? Ve bu, diğer sarhoş insanlarla dolu Snake Pit'e hiç değinmeden bile. Leo seni bulmasaydı..."

"Oh, *çok kırgınsın*." Diye iç geçirir. "*Birazcık kırgın* olamaz mısın olamaz mısın?"

Şampuanı almadan önce ona sert bir bakış attım.

"Güvensiz olmayı planlamış değildik, öylece oldu ve Veronica Balentine artık seks yapamayacağımızı söyledikten sonra gerçekten bir içkiye ihtiyacım vardı - merak etme, dinlemeyeceğim -"

"Veronica Balentine'i ne zaman gördün?" diye soruyorum, içimde yeni bir öfke uyandırarak. Maddie'yi bağışçılar, adaylar ve güçlü oyuncuların oluşturduğu o saçma sapan çevrenin içine çekmesini hiç istemiyorum. Maddie'nin işleri halletme arzusunu, solgun, zayıf ve statükoyu koruyan bir şeye dönüştürmesini istemiyorum. Ya da daha kötüsü, hırslı ve kârlı bir şeye.

"Cadılar Bayramı'nda şeker toplarken - bu arada, oğluna Bill Paxton'ın adını vermiş - ve sonra bana söyledi ki... ki..." Maddie, ben saçına şampuan sürerken hıçkırıyor. "Sen eskiden suçluymuşsun. Çevre ya da başka bir şey için."

Donup kaldım. Sadece bir saniye, sonra saçını yıkamaya devam ettim, düşüncelerim sırayla filizlenip soluyordu, hiçbiri kök salamıyordu.

Bunun ortaya çıkacağını bilmeliydim. Ona bunu anlatmam, geçmişimi açıklamam, bunu haklı çıkarmak için bir çaba göstermem gerektiğini bilmeliydim. Ama *seks ve başka hiçbir şeyin* bir iyi yanı varsa, o da buydu

—onun bilmesine gerek yoktu. Gerçekten yoktu. Eğer gidecek ve sonra hiçbir şey olmayacaksa?

"Evet," diyorum sonunda ve duş başlığını çıkarıp şampuanı duruluyorum. "Bu doğru."

Saçını duruladıktan sonra Maddie bana dönüp baktı. "Gerçekten mi?" diye sordu, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Bu çok seksi."

Burun kıvrıp duş başlığını yerine takıp saç kremiyle devam ettim. "Tamam, küçük suçlu. Gözlerini kapat."

"Ama neden durduğunu anlamıyorum," diye sordu, ben saçına saç kremi sürerken. "Eğer yakalanmamış olsaydın, neden devam etmedin?"

Bunu daha önce hiç açıklamak zorunda kalmamıştım, ki bu düşününce garip geliyor, ama bir bakıma mantıklı da geliyor. Diğer herkes oradaydı — Sara ve Andromeda Kulübü'nün diğer üyeleri — ve bu yüzden neden başladığını ve neden bittiğini açıklamaya gerek yoktu. Herkes zaten biliyordu.

"Neredeyse yakalanıyorduk," diye başladım, duş başlığını tekrar çıkardım. "Sara ve ben, birlikte. Kasabanın güneyindeki sulak alanlardan bir boru hattı inşa ediyorlardı — sulak alanlar buradaki Amerikan yerlileri için çok önemli, biyolojik çeşitlilik açısından inanılmaz zengin ve ekolojik olarak hassas bir bölge — ve biz de inşaatı mahvetmeye gittik.

karanlıkta ekipmanları. Her zaman dikkatliydik, ama biri bizi görmüş olmalıydı. Polisler geldi ve kıl payı kurtulduk. Eğer ikimiz de tutuklansaydık, çocuğumuza ne olacağını bilmiyorduk. Uzun süre hapis yatacak kadar suçlanabilirdik ve büyükannemle büyükbabamın Fern'i almayacağını, Sara'nın ailesinin ise bir çocuğu yetiştirmek için çok fazla sağlık sorunu olduğunu biliyorduk. Bu yüzden bebek aktivistleri gibi düşünmeyi bırakıp, okul öncesi çağındaki bir çocuğun velileri gibi düşünmeye başlamalıydık. Bir bakıma, zaten ebeveyn olsak da, o gün yetişkin olduk.

Maddie'nin saçlarını duruluyorum, parmaklarımın arasından ıslak ipek gibi saçlarını okşuyorum, saç derisini, şakaklarını ve ensesini masaj yaparken gözlerinin geriye dönmesini de zevkle izliyorum. İşimi bitirdiğimde gözleri kapalı ve ağzı açık. Son bir kez durulayıp duş başlığını yerine takıyorum, duşu kapatıp kısa bir süre yanından ayrılıp havlu buluyorum ve geri dönüp onu havluya sarıyorum.

"Burada bekle," diyorum ona, o da paspasın üzerinde biraz titreyerek dururken, sonra banyosuna gidip şeffaf tuvalet çantasını alıp geri dönüyorum.

Sonra, ne yaptığını pek bilmeyen birinin yavaşlığıyla, Maddie'nin makyaj mendillerini kullanarak yüzündeki sürtük Velma makyajını temizliyorum.

"Fern için durdun demek," diyor Maddie, her şeyi temizlediğimden emin olmak için yüzünü yukarı doğru kaldırırken.

"Fern için durduk," diye onaylıyorum. Maddie'nin nemlendiricisini bulup parmaklarıma biraz sıkıyorum. Yüzüne nazikçe sürmeye başlıyorum. "Ama bu her zaman aptalcaydı. Biz çoğunlukla orta sınıf bir ailede büyümüş beyaz çocuklardık ve Robin Hood'u oynamayı bir oyun, bir macera olarak görüyorduk. Kendi pervasızlığımız ve ayrıcalıklarımızla yüzleşmek... kafa karıştırıcıydı." Nemlendiriciyi bırakıp Maddie'yi yatak odama çekiyorum ve ona uyuması için kıyafet ararken onu yatağa oturtuyorum. (Evet,

kendi pijamaları var, biliyorum, ama ona benim kıyafetlerimi giydirmenin verdiği ilkel zevk, karşı konulamayacak kadar büyük.)

Eski bir tişört ve eşofman altı alıp ona giyinmesine yardım ediyorum. "Zor olan kısım, sonrasında işleri doğru şekilde yapmaya çalışmamızdı," diyorum ona. "Yani, o sulak alanlar konusunda. Üniversitenin yaptığı araştırmalara kendimizi adadık, tüm belediye meclislerine, tüm planlama toplantılarına gittik, protestolara katıldık, politikacılara mektuplar yazdık ve gazetelerle konuştuk. Vandalizm yok, veri sızdırma yok, sabotaj yok. Sadece toplum ve bilimle yapmanız gereken her şeyi yaptık ve siyasi liderlerden yardım istedik. Ama bunların hiçbir önemi yoktu. İşe yaramadı. Yine de boru hattını inşa ettiler."

"Üzgünüm," diyor Maddie yumuşak bir sesle.

Ona gülümserim ve ıslak saçlarını çenesinden uzaklaştırırım. "Sorun değil. Bir süreliğine, büyük yenilgilerimin küçük zaferlerimi engellemesine izin verdim, ama küçük zaferler de buna değer."

Maddie'nin ağzı *benim* sırtışıma taklit eder. "Ama daha da değerli olan ne biliyor musun? *Büyük* zaferler."

Gülüyorum. "İşte benim yaramazım."

Eski, bol giysilerini giyen Maddie, dişlerini fırçalamak için banyoma geri döner ve ben de onu takip ederim. Sadece seks isteyen biriyle dişlerini fırçalamak kafa karıştırıcıdır — bu, evcilik oynamak, rahat rutinler ve küçük samimiyetler hissiyle bağlantılı bir eylemdir — ve bunu yaparken acı veren bir özlem dalgasıyla mücadele ederim.

"Yatağa," diyorum işimiz bittiğinde, kendi tişörtümü ve eşofman altımı çıkararak onunla birlikte yatağa giriyorum.

Yine yaramazlık yapmaya başlıyor, boynumu öpmeye çalışıyor, elleriyle sikimi okşuyor, ama henüz ayık olamayacağını biliyorum, bu yüzden onu ters çevirip sırtını göğsüme dayıyorum ve onu sıkıca çekip kollarımı etrafına dolayarak ona sıkıca sarılıyorum.

Esniyor. "Kundaklanmış gibi hissediyorum."

"Sadece güvenilebilir olana kadar."

"Sen tam bir babasın," diye mırıldanıyor.

Neredeyse kelimenin tam anlamıyla bir baba olduğumu belirtmek üzereydim, ama ne demek istediğini biliyorum. "Bana ait olan şeylere bakmayı seviyorum," diyorum basitçe.

"Ben sana ait miyim?"

Sözleri havada asılı kalır, meraklı, tehlikeli, hala inkar edilemez bir şekilde sarhoş. Ayıkken bunu sormazdı.

Ayıkken cevabı bilmek istediğini itiraf etmezdi.

Umarım o kadar sarhoş olur ki, onu kendime daha sıkı sarıp sessizce itiraf ettiğim anı hatırlamaz: "Seni istiyorum Madelyn. Hem de çok."

Yirmi Sekizinci Bölüm

Maddie

Biraz riskli ve biraz yanlış geliyor - tamam, çok yanlış - ama sabah Bram'ın yatağında uyanıyorum ve göğsüne gömüyorum. Kızlar uyanmadan önce yukarı çıkmalıyım. Gözlerimi açtığımda ilk gördüğüm şeyin, dudakları hafifçe aralanmış, tatlı, kaygısız yüzü olması kesinlikle hoşuma gitmemeli.

O beni sıkıca kendine sarıp uykuya daldı ve bu o kadar rahatlatıcıydı ki, Temple Grandin'in kucaklama makinesinin büyüsünü tam olarak anladım. Her gece bu kadar güvende ve bakılmış hissedebilmeyi dileyerek uykuya daldım.

Dün gece dişlerimi fırçalarken, bulanık görüşümün köşesinden Bram'ı izledim. Dişlerimizi fırçalarken, birlikte yattığım birinin yanında dururken hissetmeyi beklediğim panik hiç gerçekleşmedi.

Bu muhtemelen, lisans son sınıfta Model BM sırasında odamızdaki küveti çöp kutusu punç yapmak için kullandığımızdan beri o kadar sarhoş olmadığımın kaynaklanıyor. Neyse ki, alkol o Holiday Inn Express'in küvetinde gizlenen tüm bakterileri öldürmüş olmalı.

Bram'ın alnında çok hafif endişe çizgileri belirmeye başlamış ve ben her bir çizgiyi izlemekten kendimi alamıyorum.

Bram'ın gözleri yavaşça açılıyor ve ben netleşene kadar gözlerini kırıyor. "İşte buradasın," diyor.

"Dün gece için özür dilerim. Kesinlikle sarhoş bir velet gibi davrandım," diyorum ona. Junie'nin paniğe kapılıp kaçmasından sonraki her şey biraz bulanık, ama kendimi utandıracak şeyler yaptığımdan veya söylediğimden eminim. Leo'nun üzerine kustuğumdan eminim. Bu yüzden tam olarak ne için özür dilediğimi bilmiyorum, ama baş belası olduğumu biliyorum.

"Senin yaramaz olmanı seviyorum," diyor esneyerek. "Ve sen çok sevimli bir sarhoşsun, ama senin güvenliğinin için endişelendim. Fazla koruyucu olduğumu biliyorum. Ben sadece..." Bakışları, avucumun çıplak göğsüne bastırıldığı yere kayıyor ve elimi kendi eliyle kapıyor, sanki benim dokunuşum tek başına onun çarpan kalbini düzenlemeye yetiyormuş gibi.

Öpüşüyoruz. Yavaş ve yumuşak bir öpücük. Sessiziz. Bacağımı onun kalçasına atıyorum, böylece yan yatarken içime girebilsin.

Boşaldığımızda, ses çıkarmamak için omzunu ısırıyorum.

Birkaç dakika daha onunla öyle kalmaya izin verdim, sonra oturup yatağın kenarından kayarak indim.

Kollarını aramızdaki yatak boyunca uzatıyor. "Kalabilirsin," diyor. "Geceleri burada uyuyabilirsin. Çocuklardan sonra yatıyoruz ve onlardan önce uyanıyoruz."

Başımı yana çevirip ona bir bakış atıyorum. "Bram..." Ondan istediği şeyi veremem. Kendim

olduğunu hissediyorum. Ne kadar görmezden gelmek istesem de, içimde bir çözölme hissi var ve yatak paylaşmak gibi basit bir isteğe boyun eğersen, kalbim Bram Loe'nun yanında uyanma hissini unutamayacak. O ve onun istikrarı, mükemmel yapılandırılmış ve dolu dolu hayatı şu anda ihtiyacım olan son şey olsa bile.

"Bu bir şey ifade etmek zorunda değil," diyor, ama sesi zayıf ve ikna edici değil. "Ama senin yanında olmayı seviyorum, Maddie. Bunda yanlış bir şey yok. Sadece seks yapan insanlar da birbirlerinin arkadaşlığından zevk alabilirler."

"Ben de seninle birlikte olmayı seviyorum. Ama bence yapmasak daha iyi. Kızların kafasını karıştırmak istemiyorum." *Ya da ikimizin,* diye eklemek üzereydim.

"Haklısın," diyor, sesi tekrar mantıklı bir tona dönüyor. "Elbette."

JUNIE O öğleden sonra ağlamaklı bir sesle arar ve sözlerini karıştırır. Aşırı derecede özür diler ve Leo ile aralarında bir tür geçmiş olduğunu açıklar. Belirsiz konuşuyor, ama Leo gidene kadar beni gözetlemek için gerçek bir Mothman gibi gölgelerde saklandığını söylüyor, ama Leo hiç gitmedi ve sonra Bram ortaya çıktı ve... Junie benim güvende olduğumu bildiği için bir araba çağırdı ve genetik olarak analiz edilmiş kedilerinin yanına, evine gitti.

Leo'nun neyi bu kadar ciddi ki Junie ondan saklanmak zorunda kalsın, bunu daha derinlemesine araştırmayı planlıyorum, ama bu konuyu başka bir zaman, Junie'nin bu kadar ağlamadığı bir zamanda konuşmak daha uygun olur.

Gelecek hafta iyi geçecek. Sınıfta ve bölümümde ayaklarımın üzerinde durmayı başardım. Wallace'a karşı çıktığım haberi sessizce yayılıyor ve bölümümdeki diğer profesörler bana cesaret verici baş sallamalar ve anlamlı gülümsemelerle karşılık veriyorlar. Hatta bir öğleden sonra, Wallace'tan çok daha genç olan bir grup kadrolu profesörle öğle yemeğine davet ediliyorum ve sanki hep oradaymışım gibi beni sohbetlerine ve şakalaşmalarına dahil ediyorlar.

Öğretmenliğin benim nihai hedefim olmadığını biliyorum, ama kendime daha fazla güvenmek ve bunu yapabileceğimi bilmek iyi geliyor. Bunu yapabilirim ve bundan da keyif alabilirim.

Bunu yapabilirim. Tamamen yapabilirim.

"EN AZINDAN kampanya bütçene stilist eklemeyi dert etmene gerek yok. En azından yerel veya eyalet makamlarına aday olduğun sürece." Veronica Balentine yanımda durmuş, martinisinden zeytinleri yiyor, sonra bardağını çevirip içinde kalan içkiyi bir dikişte içiyor.

Ben limonlu soda içiyorum. Geçen hafta sonundan sonra, en azından birkaç hafta daha alkollü içecek içemeyeceğim. "Teşekkürler, ama bu bütçeyi keratin saç tedavisi ve alışveriş ödeneğine aktarabilirsin."

Veronica Perşembe günü bana mesaj attı ve Cuma akşamı Astra Otel'de buluşmamızı söyledi. Demokrat Parti, ABD Temsilcisi Gretchen Bailey'i ve onun son kongre oturumunda başarıyla sunup kabul ettirdiği, hayatı tehdit eden hastalıklar için deneysel tedavi arayan çocukların sigorta şirketleri tarafından sigorta kapsamı dışında bırakılmasını sınırlayan Caden Yasası'nı onurlandırmak için bir akşam yemeği düzenliyordu.

Ayrıca, Temsilci Bailey eyalet partisi lideri ve dört yıl sonra emekli olduğunda yerine geçecek birini aradıkları kadın, bu yüzden odadaki en karizmatik kişi gibi giyinmemi ve büyükannenizin şifrelerle dolu defterini emanet edebileceğiniz biri gibi görünmemi söylediklerinde, ne giyeceğimi tam olarak biliyordum: Geçen sonbaharda Pepperdine mezunları öğle yemeğinde giydiğim orman yeşili etek takımını. Gentry, kuzenlerinden biri bilgisayar laboratuvarında mastürbasyon yaparken yakalandıktan sonra, ailesi adına bir hayırseverlik ödülü almak üzere davet edilmişti.

Veronica beni odada gezdirip tanıştırıyor ve onun kolunda tek potansiyel aday olduğumu fark ettiğimde, yeni yüzler arasında bir an ona dönüyorum.

"Gösterecek başka midillilerin yok mu?" diye soruyorum. "Şu anda yok," diyor.

"Bunu, son kalanın ben olduğum anlamına mı almalıyım?"

"Her zaman, ve bunu yeterince vurgulayamıyorum Maddie, *her zaman* başka seçenekler vardır, ama evet, şu anda benim odak noktam sensin."

Gülümsememi saklamak için içkimin bir yudumunu alırım.

"Kendinden bu kadar memnun görünme," diyor bana. "Hala bunu mahvetmek için bolca şansın var..." İleri adım atıyor ve içkisini kanepelerin bulunduğu tepsiye bırakıyor. "Temsilci Bailey!"

O ve kongre üyesi el ele tutuşup birbirlerine sahte küçük yanak öpücükleri verirken, ben de hemen arkalarından gidiyorum. Görünüşe göre Veronica Balentine, inanılmaz derecede rahatsız edici bir şekilde, insanlarla iyi geçinebiliyor.

"Sayın temsilci," diyor, "size Madelyn Kowalczyk'ı tanıtmak istiyorum. Bu küçük ateş parçası genç, ama onun önünde parlak bir gelecek olduğunu söylemek yanlış olmaz."

Kongre üyesi Gretchen Bailey, insanı rahatlatan türden bir kadın. Estetik ameliyat geçirmiş gibi görünmüyor, bu da yaptığı işin inanılmaz derecede iyi olduğu anlamına geliyor. Sakin ve ciddi biridir, ancak gülümser ve güler, böylece onun yasa çıkaran bir robot olmadığını hatırlatır.

"Sayın milletvekili," diyorum, "yasa tasarısı için tebrikler. Matthew Flowers'ın ilaç şirketinin gizlilik şartları soruşturulurken, başkanlık ettiğiniz yargı duruşmasında onu yerine oturtmanızı izlemekten gerçekten keyif aldım."

"Ah, evet," diyor, "sanırım bana..."

"Tarih öncesi savaş baltası," diye onun yerine tamamladım. "Umarım bir gün kaypak bir ilaç şirketi yöneticisi beni

aynı olduğumu suçlar." Sanki sırlarını paylaşan kızlarmışız gibi ona doğru eğilip göz kırptım. "Bu, işimi iyi yaptığım anlamına gelir."

Ve o anda Temsilci Bailey içten, kahkaha atar gibi bir kahkaha atar. "Oh," der kıkırdayarak, "bu kız dediğin kadar küstahmış."

Kongre üyesi kolunu koluma dolamadan önce kendimi bir an için beğenmeden edemiyorum.

"Biliyor musun," diyor bana, "

savaş baltası teriminin Kansas'ın kendi Carrie Nation'ını ifade ettiğini varsayıyorum."*

Temsilci Bailey, beni yakın çevresine tanıtmaya başlarken tarihi gerçeklerle beni eğlendiriyor. Her konuk hakkında bana özet bilgi verirken başlarımız birbirine yaklaşıyor ve yarı profesyonel hayatımda ilk kez (Gentry'nin koluna takılan bir kadın olarak adlandırılabilirse tabii), arka odaya davet edilmişim gibi hissediyorum ve sırları sadece bilmekle kalmayıp, onların bir parçası olduğumu hissediyorum.

Odanın her yerinde insanlar beni izlemeye ve tahminlerde bulunmaya başlıyor, çünkü izlemeye değer biri olduğum ortaya çıkıyor. Partinin bir sonraki parlak, yeni ve müthiş yıldızı ben olabilirim.

Arada sırada kalabalığın içinde Veronica'yı arıyorum, ama o, bir çocuğun öğrenmesi gereken en önemli derslerin kendi başına öğrenilmesi gerektiğini bilen bir anne gibi gölgelerin arasına kaybolmuş.

Bu gece tanışacağım insanların, her zaman hayalini kurduğum türden bir değişimi gerçekleştirecek gelecekteki satranç taşları olabileceği düşüncesi beni çok mutlu ediyor. Sağlık hizmetlerinin geleceğini yeniden yazacak, maddi güvensiz aileler için kaynaklar ve kadınlar ile queer topluluğu için koruma sağlayacak büyük değişiklikler. Küçük Maddie için muazzam bir fark yaratacak şeyler.

Ama Veronica'nın odada dolaşıp kulaklara fısıldayarak ve el sıkışarak dolaşmasını izlerken, zihnimin bir köşesinde sessiz bir merak da var. O bir kukla ustası ve

bu çoğu kişiye kötü gelebilir, ama onun yaptığı çok gerekli, bazen ahlaki açıdan gri olan işine hayran olmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum.

Gecenin sonunda, vale standında arabamı beklerken, benimle akranımmışım gibi konuşan genç bir eyalet senatörüyle sohbet ediyorum. Çoğu insanın pek önemsemeyeceği küçük bir an, ama keşke bunu belgeleyip Gentry'ye gönderebilseydim. *Şimdi bana bak. Beni kullandığını sandın. Amacımı yerine getirdiğimi ve artık verecek değerli bir şeyim kalmadığı için atılmam gerektiğini sandın. Ama Gentry Cooper Wade Üçüncü, benim hakkımda yanıldın ve bir gün bu sana acı verecek. Çok acı verecek.*

Eve döndüğümde, ev karanlık. Üç kız da hafta sonunu büyükannelerinde geçiriyor ve Bram çoktan yatmış.

Odamın kapısına doğru ilk adımı attığımda döşeme tahtaları gıcırıyor, ama sonra duruyorum.

Bu gece mükemmeldi. O kadar mükemmeldi ki, bir an için her şeye sahip olabileceğimi düşündüm. İş ve gücü elde edebilirdim — kadınların sadece istemekle bile kirli sayıldıkları türden bir gücü. Bir ailem olabilirdi. Bram gibi, benim için fazla iyi olan bir erkeğim olabilirdi. Doğru ve yanlışın ne olduğunu iliklerine kadar hisseden bir erkek. İyi bir amaç uğruna biraz kötülük yapmaya ne kadar istekli olduğumu bilse dehşete düşeceğini düşündüğüm bir erkek. Ama sonra bana bir zamanlar nasıl bir adam olduğunu anlattı.

Onun odasına doğru yürürken topuklarımdın sesi parke zeminde yankılanıyor.

Bram yatakta yatıyor, gözlükleri takılı, gömleği koltuğunda düzgünce katlanmış, bir bacağı yukarıda. Tek eliyle kalın, ağır bir kitabı omurgasından tutuyor, çenesi göğsüne yaslanmış.

"Merhaba," diye fısıldıyorum, topuklu ayakkabılarımdı çıkarıp takım elbise ceketimi çıkarıyorum, böylece sadece kalem eteğim, çoraplarım ve ipek kaşkorse giyiyorum.

Kitabını karnına koyar ve yorganı geri çeker.

Bunun tam olarak ne anlama geldiğini fazla düşünmeden, yanına uzanıyorum ve vücudu ile yatağın kenarı arasındaki dar alanda yan dönerek kıvrılıyorum.

Başımı göğsüne yasladım ve kendimi çok rahat hissettim. Bu çatı altında, bu yatakta, bu adamın yanında, onun tam anlamıyla şekillenmiş hayatında kendimi çok rahat hissettim.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Bram

İkinci kez, Madelyn Kowalczyk'ın beni izlediği bir şekilde uyanıyorum, kaşlarının arasında küçük bir çizgi ve gözleri yüzümü ezberlemeye çalışır gibi göz gezdiriyor. Bu beni bir kral gibi hissettiriyor, çünkü o *burada*, burada olmak istiyor, bu sevimli, zeki şey, her yerde olabilir.

Onu hayatımda bulundurmak, bakımını üstlendiğim titiz, kaprisli bir bitki gibi — bir kızıl saçlı eğrelti otu, bir inci dizisi ya da kırmızı dudaklı *Habenaria* — ve bazen her şeyi doğru yapabileceğini, su, güneş, toprak pH'ı gibi tüm ayarları doğru yapabileceğini, ama yine de bitkinin solup gittiğini görebileceğini bilmek gibi. Yine de bitki seni seçmez. Ve şu anda bitkinin beni seçtiğini hissediyorum. Sanki canlı yaprakları, parlak

yaprakları, taşan saksıyı izliyormuşum gibi, bu bir simya, kurşun altın oluyor, hayatımın tek bahçecilik zaferi.

Bir şekilde doğruyu buldum ve Maddie'nin bana kazanacağı bir kavga gibi baktığını görüyorum.

Elimi uzatıp kıvrık parmağımla ağzını okşuyorum. Dudakları yumuşak ve pembe, rujsuz, ve ortadaki neredeyse fazla dolgun olan her kırışıklığı görebiliyorum. Keskin, keskin köşeler, sanki anatomiden çok dramaya önem veren bir sanatçı tarafından çizilmiş gibi.

Dün gece yatak odasına girerkenki halini düşünüyorum: ipek bluz, *yüksek topuklu* ayakkabılar, yüzünde kanlı bir dişi aslan gibi zafer dolu bir ifade. O kadar çabuk sertleştim ki canım acıdı.

"Sen korkutucusun," diye fısıldıyorum ve onu kendime çekiyorum. Hâlâ ipek kaşkorse giyiyor, ama eteği, çorapları ve külotu yere atılmış, ipek kaşkorse altında çıplak kalmış. Bacakları, sözsüz bir davet gibi açılmış ve ben, yatağıma kaydıktan sonra ona verdiğim şeyin etkisiyle hâlâ sıcak ve nemli olan yerine elimi uzatıyorum.

Sanki erkek arkadaşı olmayan birinin söyleyebileceği en baş döndürücü şeyi söylemişim gibi mutlu bir şekilde iç çekiyor. "Teşekkür ederim."

"Dün gece bir tanrıça gibi görünüyordun," derim ve onu okşamaya başlarım. Tekrar iç geçirir ve kollarımda uzanır, sırt üstü döner ve bacaklarını daha da açar. "Çiçekli deniz köpüğü gibi değil, miğfer ve mızrak gibi. Sanki bir şehri yerle bir etmişsin ve hayatta kalanlar sana orada bir tapınak dikmiş gibi."

"Mmm, bunu sevdim," diye fısıldadı. Artık iyice ıslanmıştı ve ben de onunla oynayarak kendimi şımarttım, girişini daireler çizerek okşadım, parmaklarımı derinlere sokup kıvırdım. Ev bir gün ve bir gece daha boş; gidecek hiçbir yerimiz yok ve sonbaharın son günlerinde güneşin tadını çıkarmak istiyorum. Belki bu da bitecek, belki de yakında bitecek, ama şu anda buradayım ve bir saniyesini bile boşa harcamayacağım.

Onun orgazmını uzatıyorum, ipek kumaşın üzerinden sert meme uçlarını emiyorum, ona ne kadar acımasız olduğunu

, ne kadar güzel olduğunu, her şeye sahip olmasını istediğimi ve her şeyin ona ait olduğunu fısıldıyorum. Ve sonunda onun kıvrımlarına ve inlemelerine teslim olduğumda, sanki zamanımız kısıtlıymış gibi klitorisini okşuyorum, o da dudaklarında benim adımla bir iniltiyle doruğa ulaşıyor. *Bram*.

Üstüne çıkıp kollarımla onu sıkıştırmak istiyorum. ve bacaklarını okşayarak, adımı tekrar tekrar söyletirim, aynen böyle, *Bram Bram Bram*, sanki ben serada büyümek için konuşulması gereken bir bitkiymişim gibi.

Bir şekilde bu dürtüye direniyorum. Çoğunlukla onu beslemek istediğim için. Bunun yerine alnını öpüyorum, dudaklarımı kaşlarının düzgün çizgisine, şakaklarının narin derisine değdiriyorum.

"Kahvaltı?"

Kahvaltı için geç kalmışız, ama bu beni şımarık kızımı her şeyle şımartmaktan alıkoymuyor: Fransız tost, kesilmiş meyve, neredeyse yanacak kadar çıtır çıtır domuz pastırması. Beni çılgına çeviren küçük şortuyla ve dün geceki olayı anlatırken benden küstahça çaldığı eski Astra sweatshirt'üyle tezgahın üzerine oturuyor.

"... ve konuştuktan sonra, eyalet eğitim bakanlığının yeşil teknoloji akademilerini eyalet çapında bir kaynak haline getirmesi için gerçek bir fırsat olduğunu düşünüyorum. Rüzgar, en büyük tek elektrik kaynağımız ve işler *şu anda* orada, bu yüzden ticaret sertifikalarına ve gelecekteki mühendisleri ve yenilikçileri hazırlamaya odaklanabiliriz — oh, teşekkürler" — ona üzerine çırpılmış krema ve tarçın eklediğim sıcak bir latte uzattım — "ve Veronica, *işlere* odaklandığımız ve *ölmekte* olan gezegene değil, diğer tarafın da bize katılma ihtimalinin gerçekten yüksek olduğunu söylüyor."

O bacak bacak üstüne atıp ona hazırladığım latte'yi yudumlarken. "Sence *ölmekte olan gezegen* kısmı gerçekten anlatının esnek bir parçası mı? Ne kadar çok silinirse, altüst etmek o kadar kolay olur."

"İklim değişikliğini azaltmak yerine sürdürülebilir yerel girişimler diyelim, sonuçta aynı yere varacaksak ne fark eder ki?"

Temiz bulaşıkları kaldırmaya başlarken bunu düşünüyorum. "Bu, ana mesajı bozar," diyorum bir süre sonra. "Özel çıkar gruplarının, mevzuatı zayıflatan ince değişiklikler için sessizce lobi yapmasına olanak tanır. Değişikliğin başlatılmasının ardındaki netliği ve gerekliliği bulanıklaştırır, bu da yasama organları ve kamu görevlilerinin, bu durumda okul yönetim kurulları ve müfettişlerin, öyle olduğunu düşünsele bile, aynı yönde hareket etmedikleri anlamına gelir."

"Ya da hiçbir şey yapılmaması yerine bir şeylerin yapılmasına olanak tanır," diyor Maddie, latte'sini yudumlarken hafifçe mırıldanarak. Burnuna krem şanti bulaşıyor ve ben utanmadan onu yalamak için yanına yaklaşıyorum, bu da onu güldürüyor.

Ben bulaşık makinesine geri dönüp boşaltmayı bitirirken, "Sence," diye soruyor, "yasama düzeyinde, bazen yanlış nedenlerle doğru şeyleri yapmak kabul edilebilir mi? Ya da en azından daha az doğru nedenlerle?"

"Daha az doğru. Mesela..."

"Kamu kütüphanelerinin, eğitimli bir seçmen kitlesi oluşturmak için var olduğu gibi, bu da düşündüğünüzde biraz ruhsuz ve soyut bir kavramdır, çünkü eğitim sadece yurttaşlık görevi için vardır, bireysel zenginleşme veya fırsatlar için değil. Ancak kütüphaneler aynı zamanda ücretsiz ısınma ve serinleme merkezleri, okul sonrası çocuklar veya evsizler için güvenli yerler olarak da işlev görürler. Ya da Sovyetler ile askeri olarak rekabet edebilmek için uzaya gittiğimiz gibi, ama o zamandan beri, her türlü bilimsel çalışma için, belki de askeri çalışmalar için olduğundan daha da önemli hale geldi. Belki de önemli işleri halletmek için kullandığımız kelimeler sadece..." Elini salladı. "Pazarlama."

"Pazarlama konusundaki deneyimim, ürünü satış konuşmasına uydurmak yerine, satış konuşmasını ürüne uydurmanın çok cazip olduğu yönünde."

"Ya da bunu yapmayız, yasada işlerden çok bahsederiz ve sonra başardığımızda kadeh kaldırırız."

Petrol şirketlerinin şarlatanlarıyla gereksiz kavgalara girmeden dünyayı daha iyi bir yer haline getirebilirsin. Ayrıca, bunu yaparken çok seksi görünüyorsun. Bütün gün bunu izleyebilirim.

Temizlemeye başladığım tavadan başımı kaldırıyorum, omzumda bir bulaşık bezi asılı, eski tişörtümle kendimi pek seksi hissetmiyorum. Ama Maddie beni yırtıcı gözlerle izliyor.

"Sara seni iyi eğitmiş," diyor ve latte'sini ağzına götürmeden önce kendine başını sallıyor.

Gülüyorum. "Ve her gün kimse beni iyi bir şekilde kullanmadığı için hayıflanıyor."

"İkinizin ilişkisi gerçekten çok güzel." Sesi hayranlık ve kıskançlık dolu. Sara ile aramızda çözülmemiş duygular olduğu için değil, arkadaş olarak ayrıldığımız için kıskanıyor galiba.

"Acı verici kısımlar da vardı," diyorum Maddie'ye, tavayı bitirip kahvaltı tabaklarına geçerek. "Her şeyin kolay olduğunu düşünmeni istemem. Ama felaket de değildi. İnsanların, boşanmak istemeyeceğin biriyle evlenmemelisin dediğini hiç duydun mu?"

Kaşları çatıldı. "Uh. Hayır. Bunu duymadım."

"Aptalca geliyor, biliyorum — çünkü zaten boşanmayı düşünüyorsan neden biriyle evlenesin ki? Ama mesele şu ki, hayatının en kötü gününde, en kötü gününde bile sana saygı ve nezaketle davranacağına güvenemeyeceğin biriyle evlenmek istemezsin. Sara ve ben bunu kazara yaptık. Bunu kasten yapmak için çok gençtik, ama bir şekilde yine de oldu."

Yıkanmış bulaşıkları bulaşık makinesine koymaya başlıyorum, panik içinde evlenen, paraları olmadan ve ön lobları henüz tam olarak gelişmemişken nasıl çocuk sahibi olacaklarını düşünmeye çalışan o bebeklere karşı bir şefkat duyuyorum. Beş yıl önce, diğer kişiyi incitmeden nasıl yeni bir başlangıç yapabileceklerini düşünmeye çalışan o yetişkinlere karşı. " 'yi hatırlıyorum, biz ilk onu açık,

evliliğin diğerk taraf için solmakta olduğunu hissediyorduk. Ve sonumuzun sonbahar gibi olmasını istediğimize karar verdik. Mücadele ya da kavga değil, ölüm değil, ama organik ve gerekli bir şey. Keder ve sürtüşmeler de vardı, ama sonbahar planımıza sıkı sıkıya sarıldık çünkü kendimiz ve birbirimiz için yeni bir bahar ve yazın geleceğine inanıyorduk. İşe yaradı."

Bulaşık makinesini kapatıp, programı başlatıp ellerimi yıkadım. Maddie'ye döndüğümde, elinde tuttuğu latte'ye bakıyordu. Kirpikleri o kadar uzundu ki, bakarken neredeyse yanaklarına değiyordu. "Gentry ile birlikte olmak her şeyiyle bir mücadele gibiydi. Sanki onunla mücadele etmek zorunda kalmayacağı türden bir kız olmak için kendimle mücadele etmek zorundaymışım gibi, anlatabildiysem. Arka planda durup onun iyi zevkini kanıtlamaktan memnun olan akıllı ama sessiz bir sarışın."

Kafasını salları ve bana bakar, yüzünde hüzünlü bir gülümseme vardır. Koyu renkli saçları, çarpıcı kaşları ve alaycı ağzıyla, az önce tarif ettiğiki kızdan çok uzaktır. "Bazen düşünüyorum da... Bunun olması gerektiğiki kadar önemli olmadığını düşünüyorum. Gentry'ye harcadığım yıllar, çocukluğumda Medicaid, faturalar ve market alışverişı için endişelendiğim yıllar... Kampanyayı başlatmadan önce bir anı kitabı yazsaydım, tüm bu hafif travmalar benim örümcek ısırtığı hikayem, neden böyle olduğumun açıklaması olurdu. Ama belki de ben hep böyle olurdum?"

"Nasıl?" diye soruyorum.

"Keskin," diye cevaplar. "Aç. Çok inatçı. Bir sorunu meydan okuma olarak görürüm ve henüz sorun bile olmayan sorunları ararım. Kazanmak isterim, ama daha önce kimsenin düşünmediğiki bir şekilde kazanmak isterim. İmkansızı gerçek yapmak ve sonra devam etmek isterim. Bu dünyadaki tüm zor ve acımasız şeylerden daha zor ve acımasız olmak istiyorum, aynı zamanda daha zeki olmak istiyorum. Cesurdan çok cüretkar olarak anılmayı tercih ederim ve hiçbir şey yapmamaktansa denemeyi ve başarısız olmayı tercih ederim. Bana söylenenlerle yetinmek istemiyorum

; dünyayı daha iyi bir yer haline getirmek istiyorum ve daha azını kabul etmeyeceğim, şu andan daha yavaş olmasını da kabul etmeyeceğim."

Nefes alırken dudakları aralanır ve sonra başka yere bakar.

"Ben pek iyi bir kız değilim," diye bitirir, kendini alaya alan bir kahkaha atarak.

Bulaşık bezini tezgahın üzerine koyup ona doğru yürüdüm ve ellerimi dizlerinin iki yanına koydum.

"Önemli değil." Eğilip alnımı alnına değdirdim ama onun aradığı öpücüğü vermedim. "Sadece *benim için* iyi bir kız olmanı istiyorum."

Nefesi dudaklarıma geliyor. "Öyle mi?"

"Bence," diye mırıldanıyorum, dudaklarımı çenesine, sonra boynuna indiriyorum, "istediğin kadar vahşi olmalısın. İstedtiğin kadar kurnaz olmalısın. İşte o zaman benim iyi kızım olursun. Her yerde olman gereken keskin, aç Maddie olarak."

"Oh," diyor, bu sefer soru değil, çünkü boynunu öpüyorum ve o titriyor, titriyor.

"Pratik yapmak ister misin?" diye soruyorum boynuna, sonra biraz geri çekilip yüzünü izliyorum. "Şu anda Keskin Maddie olmak ister misin?"

"Nasıl?"

Dikleşip elinden latte'sini alıp mutfak adasının tezgahına koyuyorum. "Ne yapmam gerektiğini söyle."

"Şimdi mi?"

"Evet."

"Burada, mutfakta mı?"

"Evet."

Onun önünde duruyorum, tişörtüm bulaşık suyu lekeleriyle dolu, güneş ışığı içeri giriyor ve her şeyi ortaya çıkarıyor. Her bir gri saçım, gözlerimin etrafındaki her bir ince çizgi. Neredeyse siyah saçlarının en ufak bir açık kahverengi tonunu ortaya çıkardığı her yer, burnundaki neredeyse görünmez çil, çenesindeki sığ çukur. Bu karanlıkta oynanan bir oyun ya da tüvit veya rujlu zırhlarımızla çaldığımız bir an değil.

Bu, tüm sahtecilikten, tüm parlaklıktan arındırılmış, inkar edilemez bir dürüstlük. Bunu onun arayan gözlerinde, dudaklarını ayıran tereddütünde görüyorum.

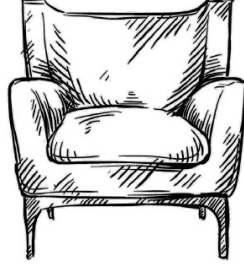
Ama sonra o keskin, aç Maddie ortaya çıkıyor. Gözleri yüzümden omuzlarıma, kalçalarıma ve orada zaten hareketlenmeye başlayan kalın uzunluğa kayıyor. Dilini çıkarıp alt dudağını ıslatıyor.

"Söyle bana," diyorum tekrar. "Beni zorla."

Boynunda kızarıklık belirliyor. Nefesini veriyor.

"Gömleğini çıkar."

Otuzuncu Bölüm

Bram

Maddie'nin sözünü dinleyip gömleğimi çıkarırım, başımın arkasına uzanıp boynumdan geçiririm. Gömleği katlayıp tezgahın üzerine koyarım. Çıplak göğsümü görünce bakışlarının ateşli ve keskinleşmesi, uyluklarımdan yukarı doğru bir sıcaklık hissi uyandırır.

"Karnındaki ve göğsündeki kılları seviyorum," diyor iç çekerek. "Siktir, çok seksi. Pantolonunu da çıkar."

Güpegündüz mutfağımın ortasında soyunurken kendimi utangaç hissetmem gerekirdi, ama Maddie'nin istediğini yapmak, onu memnun etmek için sadece hevesliyim ve o benim sikimi ve (göğsüm kadar kıllı) uyluklarımı görünce mutlu bir ses çıkardığında, karnımda bir zevk dalgası yükseliyor. Ona istediğini vermekten hoşlanıyorum.

Konuşması biraz zaman alıyor, ama tereddüt ettiği için değil. Daha çok, bir generalin sahayı inceleyip düşmanı nereden kuşatacağını seçmesi gibi.

"Orada dur." Latte'sini alır, bir eliyle geriye yaslanır ve fincanı, nakliyecilere kanepayı nereye koyacaklarını gösteren biri gibi, yemek odasının girişindeki bir yeri işaret etmek için kullanır.

Tabii ki itaat ediyorum.

Burası çıplak durmak için iyi bir yer; buradan oturma odasını, salonu ve ofisimi görebiliyorum, etrafımdaki evimin açık alanını, duvarlara olan mesafeyi, evin küçük doğu ve batı rüzgar sisteminden gelen hava akımlarını, açık bir alanda gün ışığında çıplak durmanın filtrelenmemiş günahkârlığını *hissedebiliyorum*. Ama aynı zamanda çeşitli açılardan görüşten korunuyor; evde birçok yüksek pencere olmasına rağmen, komşuların veya yoldan geçenlerin, mutfak adasında kambur oturmuş, bir bacağını kenara sarkıtmış, kupasından bir yudum alan Maddie'den başka bir şey görme tehlikesi yok. Eğer onun dudaklarının şehvetli kıvrımını veya gözlerinin parıldayarak bir noktaya sabitlendiğini fark ederlerse, eh. Bunun nedenini asla anlayamazlar.

Ayaklarım açık, ellerim yanlarımda duruyorum, onun istediği her şeyi yapmaya hazırım. Ne yapacağımı tahmin ediyorum, ama o net bir emirle "Benim için mastürbasyon yap" dediğinde yine de kaba bir tatmin duygusu beni kaplıyor.

Elime aldığımda penisim dokunulamayacak kadar sıcak, parmaklarımın ilk dokunuşunda karnımda dalgalar halinde yayılan bir zevk hissedilecek kadar sıcak ve şişmiş. Maddie, kendimi toplamak için bir an durup testislerimi avuçlayıp elimi göğsüme götürdüğümde, gizlemeye çalışmadan memnuniyetle izliyor.

Eh, kendimi toparlamak için bir an *vardı*, ama şimdi biraz kendimi beğenmişlik yapıyorum, gösteriş yapıyorum. Elimi genişçe açarak göğsümün ve karnımın üzerine geri indiriyorum, çok sevdiğini söylediği saçları, derimin altında hareket eden sıkı kas hatlarını görmesine izin veriyorum. Testislerimi avuçlarım ve uyluklarımı genişletirim. Kendimi okşamaya başladığımda, hızlı ve verimli "*duşta beş dakikan var, onu iyi değerlendir*" hareketlerini kullanmıyorum, uzun, okşayan " " *last* türünü kullanıyorum.

Kolumdaki ve omzumdaki kasların gerginleştğini ve kaslandığını görmesini sağlıyorum; ön kollarımdaki, bileklerimdeki ve ellerimdeki tendonların gerilip gevşediğini görmesini istiyorum. Penisimde, sarmaşıklar gibi kıvrılarak yukarı doğru uzanan üç damarı görmesini istiyorum, tırmanan ve arayan, ve yarıktaki biriken arzunun berrak parıltısını görmesini istiyorum.

Hâlâ soğukkanlı davranmaya çalışıyor, elinde latte'si, sallanan ayağıyla, ama fincan ağzına yarı yolda donmuş durumda ve sweatshirt'ünün içinden bile meme uçlarının çıkıntısını görebiliyorum.

Ahhh, *siktir*, bunu seviyorum. Bunu çok seviyorum.

Dudaklarını parlak kırmızıya boyarken de böyle mi hissediyor? İlk fırsatta onu bir köşeye çekeceğimi bildiği bir etek giyerek mi? Ben teşhirci değilim; izlenmek veya fark edilmek için içsel bir arzum yok. Yine de *ona* hava atmak, sadece varlığımla boğazını hareket ettirmek ve yanaklarını pembeleştirmek...

Bu çok etkileyici.

Ve otuzlu yaşlarımda, birisi için gerçekten seksi olduğumu fark etmek çok heyecan verici. Sara ve ben benim kısa boylu, beceriksiz ve kekeme olduğum, dişlerim her yerde, vücudum ise çıkıntılı kemikler ve yumuşak yerlerden oluşan bir karışım olduğum zaman bir araya geldik. Ve kaslarım ve saçlarım çıktıktan sonra, ya da yüz hatlarım dişlerim ve burnumla aynı seviyeye geldikten sonra, romantik ya da cinsel açıdan benim için hiçbir şey değişmedi. Sara, beceriksiz genci ve iri, sessiz adamı aynı şekilde sevdi, bu yüzden sanırım kendi çekiciliğimi hiç yeniden değerlendirmedim.

Boşanmadan sonra flört etmeye çalışmak, hatta Maddie'ye olan bu bağlılık... Eh, insanlar için ne yapabileceğimi biliyorum. Onları iyi hissettirmek. Onlara değer verildiğini hissettirmek. Ve dürüst olmak gerekirse, bunları yapmaktan hoşlanıyorum.

Ama Maddie'nin bana bir dergi kapağına çıkacakmışım gibi bakması hoş bir duygu. Sanki beni ezberliyor da, sonra klitorisini okşamak için kullanacakmış gibi.

"Daha hızlı ol," diyor. Kupa terk edilmiş ve o tezgahın kenarına kaymış. Sweatshirt'ünün altında göğüsleri inip kalkıyor. "Yalnızken nasıl yaptığını görmek istiyorum."

"Ben de gelebilir miyim?" Ona bunu sormak, tam olarak ne istediğini bilmek önemli görünüyor.

Evi dolduran ışığa rağmen gözleri, göz bebekleri ile birlikte çok, çok karanlık. "Hayır," diyor, sesi biraz titriyor, şehvetle ve belki de bunun gücüyle, ikimizin de istediğimizi bildiğimiz bir şeyi benden esirgeme yeteneği ile. "Henüz değil."

"O zaman yapmayacağım," diyorum, ancak zaten tehlike bölgesindeyim, kasıklarımın derinliklerinde o çekimi hissediyorum. Sadece birkaç sert pompalama uzaklıkta, parıldayan bir rahatlama serabı. Nefes alıp kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum, elimle sikimi sıkıca kavrayıp, özel hayatımda sevdiğim türden vuruşlarla kalın organımı çalıştırmaya başlıyorum — sabit, kısa, sert. Yumruğumu sikme hızıma göre bir metronom ayarlayabilirsin ve Maddie de, göğsünün hızlı inip kalkmasından ve kalçalarının bilinçsizce kıvrılmasından anlaşıldığı kadarıyla, kalp atışlarını buna göre ayarlamış gibi görünüyor.

O kadar hızlı geliyorum ki, testislerim sıkışıyor ve uyluklarım titriyor, penisimde ilk tehlikeli şişkinliği, omurgamın dibinde sıkı, öfkeli bir düğüm hissediyorum ve acı dolu bir sesle elimi çekiyorum, kaburgalarım boşuna, düzensiz nefeslerle sarsılıyor.

Nefesi de aynı derecede düzensiz, alt dudağı yalamaktan ıslak, sağ eli yukarıda ve göğsünü ovuşturuyor, sanki ağrıyor ve rahatlamaya ihtiyacı varmış gibi.

"Güzel," diyor, sesi biraz kısık. "Bu çok güzel, Bram."

Ben homurdanıyorum, tüm vücudum boşalmaya karşı gergin, parlak bir ön sıvı damlası ucumdan damlıyor.

Bir an için benim çabaladığımı izliyor, açıkça benim mücadelemden zevk alıyor, sonra bir tür karar veriyor, çünkü dudakları şeytani bir şekilde kıvrılıyor.

"Tekrar," diyor, "ama bu sefer..."

Altında hiçbir şey olmayan şortunu çıkarır. Artık sadece sweatshirt giyiyor ve şimdi her şey dolgun, kremi uyluklar, o kalça ve o kalçalar ve çıplak amının hemen üstündeki karnının sevimli gülümsemesi.

"Bu sefer seni izlerken boşalacağım," diyor, tezgahın kenarına oturup bacaklarını genişçe açarak. Güneş ışığı sayesinde, benim mastürbasyonumu izlerken ne kadar tahrik olduğunu hemen görebiliyorum ve iki parmağını amının ortasına soktuğunda, parmakları ıslak çıkıyor. "Ama sen yine de boşalamazsın."

"Maddie." Bu bir hırıltı gibi çıkıyor. Bir uyarı.

"Ne yapacağımı sana söyleyebileceğimi söylemiştin," diyor parmak uçlarındaki kendi heyecanını yalarken.

Siktir.

Penisim, ben dokunmadan havada acı verici bir şekilde seğirdi. Bir dizi ön sıvı daha yere damladı.

Yine kendine dokunuyor, bu sefer cinsel organının üst kısmındaki ihtiyaç duyulan sinir demetine odaklanıyor, yine bir eliyle geriye yaslanıyor ve sanki sıradan bir kişisel bakım seansı yapan biri gibi görünüyor. Sanki porno izleyerek kendine güzel bir sabah yaşatan biri gibi. Bu çok seksi ve istemeden yine kendimi tutuyorum, onun kendini sikmesini izlerken okşuyorum. Narin parmakları, rujuyla aynı öldürücü kırmızı renkteki tırnakları, tatlı, ıslak pembenin her yerine sürtünüyor.

"Bunu, ilk gün kapıma geldiğinde seni düşünerek yaptım." Sözler kesik kesik ve sert çıkıyor. "O gece. Duşa girdim ve çenenin her yerine pembe ruj bulaşana kadar ağzını sikmeyi düşündüm. Seni masamın üzerine eğip, yalvarana ve kıvranana kadar kışına şaplak atmayı düşündüm, sonra da beni olabildiğince derine sokmanı istedim. El izlerim hala kışında parıldarken, üzerimde boşalmanı istedim."

Nefesini içine çekiyor, parmakları daha hızlı hareket ediyor. "O gece kendimi de becerdim," diye itiraf ediyor, kalçaları şimdi zevki tatmak için hareket ediyor. "Kütüphanenin tuvaletinde. Sessiz kalmak için elimin kenarını ısırarak zorunda kaldım. Bana velet dediğini düşündüm. Beni kampüste bulup ders başlamadan önce sikini yalatacağını hayal ettim." Şimdi bakışları aynı sikte, sanki ona dokunduğum için beni kıskanıyor ve aynı zamanda... onunla gurur duyuyor gibi. Sanki ona aitmiş gibi, istediği zaman talep edebileceği değerli bir mülk gibi, ve tanrım, bu doğru, o benim bedenimin ve zihnimin geri kalanı kadar ona ait. Kalbim kadar.

"Aklına gelen en kötü şeyi söyle," diye nefes nefese talep ediyor. "En pis şeyi. Aklın başında olsaydın asla hayal bile edemeyeceğin şeyi."

"Maddie, yapma," diye inlerim, itirazlarıma rağmen kendimi daha sert bir şekilde sarsarım. "Bana bunu söyletme."

"Ama şu anda kontrol bende ve bilmek istiyorum," diyor, hem şımarık hem de kraliçe gibi. "Sen her zaman çok iyi, çok dikkatlisin, ama artık senin de daha önce kötü davrandığını biliyorum. Senin içinde de böyle bir yan olduğunu. Bana karşı kötü davranmak istediğini." Son cümle alçak sesle geliyor — kalçaları onun dokunuşuna daha da hızlı hareket ederken sözcükler kesik kesik çıkıyor.

Ve yapmamalıyım, bu korkunç, olmak istediğim kişiye hiç benzemiyor, Maddie dışında kimseyle düşünmeyeceğim bir şey, ama...

"Senin dadı olduğunu düşündüm," diye mırıldandım, utanç ve heyecanla, hatta belki biraz da öfkeyle, bunu itiraf etmek zorunda kaldığım için. "*Benim* dadım. Evimde flörtöz etekleriyle dolaşan, bana kendini gösteren, amının ne kadar güzel olduğunu zaten bildiğimi çok iyi bilen güzel dadı. İstedğim zaman ona sahip olabileceğimi düşündüm - hazır, ıslak, yasak, ama yine de benim, benim, benim."

"Ben de," diye fısıldadı Maddie, gözleri titreyerek. "Tanrım, bunu çok düşündüm. Çok yanlış, ama ihtiyacın olduğunda beni kullandığını hayal ettim... *Siktir...*"

Kendimize acımasızız ve şu anda çıkan *sesler*, ıslak sesler, sürtünme sesleri, tokat sesleri, tüm sahne ahlaksızlığın ötesinde. Ortak dadı fantezimiz havada asılı dururken, bu tamamen yanlış. Yine de, ben oradayım ve çok ahlaksızım çünkü kasıklarımı tırmalayan orgazm, bizim pis sözlerimizle besleniyor...

"Gelme," Maddie benim adımı haykırmadan hemen önce nefes nefese diyor. Tüm vücudu titriyor, yuvarlanıyor, sikişiyor, içinden geçen büyük depremi hissederek kendini ovmaya devam ediyor. Altındaki tezgah ıslak, uylukları ıslak ve ben ölmek üzereyim çünkü orgazm olan amının titremesini ve nabzını görebiliyorum.

Kendimden bile tanımadığım bir ses çıkarırım - bir kükreme ve inilti karışımı gibi, biri diğerine dönüşür - ve elimi kendimden uzaklaştırırım, çıplak ayak parmaklarımı yere kıvırmak ve vücudumdaki her kasımı, sikimi parçalamakla tehdit eden zevke karşı hazırlamak zorunda kalırım. Havada öfkeyle dalgalanıyor, vücudumun geri kalanından daha kırmızı, o kadar şişmiş ki derisi saten gibi parlıyor, damarları kocaman ve öfkeli, çılgın kalbimle birlikte atıyor.

Ama dayanıyor. Birkaç parçalanmış nefes ve uçtan daha fazla sıvı sızarken, orgazmım kendini uzak tutuyor.

Maddie hala titriyor, hala orgazmın etkisini yaşıyor, yanakları ve boğazındaki kızarıklık, titremeyen kasılmalarının sonuna geldiğinde kızaran amıyla eşleşiyor. Yavaşça nefes alıyor ve elini bacaklarının arasından kaldırıyor. Islak, ıslak, ıslak.

"Buraya gel," diye fısıldıyor ve ben de çaresizce itaat ediyorum, tezgaha yaklaşıp parmaklarını ağzıma soktuğunda kabul ediyorum. Tadı yüzünden inliyorum — tatlı, hafif, tamamen Maddie — ve sonra tezgahtan atlayıp tamamen sertleşmiş etimi kavradığında boğazımdan hayvani bir ses çıkıyor.

"Beni takip et," diyor, sanki o kırmızı uçlu parmaklar benim sikimi sarmışken başka bir seçeneğim varmış gibi. Sanki ben hiç

farklı bir şey yapabilirmişim gibi. Ve sonra 1,57 boyundaki o, 1,93 boyundaki beni hassas, zonklayan penisimden tutup merdivenlerden yukarı, yatak odama götürüyor, Hester Prynne öfkeyle yataktan kalkıp başka bir yer bulmak için uzaklaşıyor.

"Uzan" benim bir sonraki emrim ve ben bunu yapıyorum, örtüleri çekmeye zahmet etmeden, zihnim sadece rahatlamaya odaklanmış durumda. Bunu elde etmek için onun söylediği her şeyi yaparım. Yüzüme oturmasını sağlarım. Ayak tabanlarına sürünürüm. Beni boşaltmasına izin verdiği sürece, kelimenin tam anlamıyla her şeyi yaparım.

Beni bekletmiyor. Üzerime sürünüyor, bacağına kalçalarımın üzerine atıyor ve sonra sanki para ödediği bir hizmetmişim gibi üstüme çıkıyor.

O kendini üzerime geçirirken çenemi sıkıyorum, kanalı haksızca sıkı, her yeri ipek gibi, zar zor sığabildiğim kaygan bir eldiven gibi, ve o dik oturup ellerini göğsüme dayayarak beni kullanmaya başladığında, çenemi sıkmanın yetmediğini anlıyorum. Ellerim battaniyeyi yumrukluyor, nefesim bir boğa gibi burnumdan hırçın hırçın çıkıyor ve o sweatshirt'ünü çıkarıp dik ve sallanan göğüslerini ortaya çıkardıktan sonra, birkaç saniye gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum çünkü buna dayanamıyorum. Buna dayanamıyorum.

"Bram," diyor, sesi boğuk, özel. "Bram, bana bak."

Ona bakıyorum. Gözlerimi onun yüzünde, uzun kirpikli mücevher yeşili gözlerinde, yukarı doğru kıvrık burnunda ve geniş ağzında tutuyorum.

"Biliyorum," diyor. Bunu bir kutsama ve aynı zamanda bir itiraf gibi söylüyor. "Biliyorum."

O beni sürüyor ve ben ölüyorum ve o bana her haliyle bakıyor — yaramaz çocuk, dişi aslan, uslu kız — hepsi gözlerinde ve yüzünde, tüm benliği, ve biliyorum ki onun her haliyle bin yıl geçirsem bile yine de doyamam, yine de daha fazlasını isterim, ve belki de *bunu* yüzümden okuyor, çünkü garip, şaşkın bir sesle diyor ki "Hiç böyle hissetmemiştim."

Sonra o ileri doğru sıçrar, sıcak amcığı ilahi bir intikam, Tanrı'nın bir eylemi gibi benim uzunluğumu sıkıca kavrar ve ben onun belini tutar, topuklarımı yere dayar ve her dakika ertelenen hayal kırıklığıyla, her gün ve her hafta biriken özlem ve ihtiyaçla onu sikmeye başlarım. Sikişmezsem ölecekmişim gibi onu sikerim; *iyi* kelimesini hiç duymamışım gibi onu sikerim.

Onu seviyormuşum gibi sikiyorum.

Ve sonra, o hala benim etrafımda orgazm olurken, doruk noktası alev alır, içimden yakar, sikimi yakar ve ben onun amının derinliklerine nabız nabız boşalmaya başladığımda patlar, her sperm fışkırması o kadar yoğun bir zevk dalgasıyla gelir ki, etrafında statik bir bulanıklık oluşur, parmaklarım uyuşur ve karıncalanır.

Hiç böyle hissetmemiştim.

Hiç böyle hissetmemiştim.

Kulaklarım çınlıyor.

Onun yeşil gözleri dünyadaki tek şey.

Onun vücuduna boşalıyorum, her dalga aşağıdan sert bir itmeyle geliyor, orgazmım etrafımıza yayılıyor, ben onun sıkı amını tekrar tekrar delerken, elleri göğsümü tırmalıyor, başı öne düşüyor ve titriyor, titriyor, ta ki ikimiz de sonunda gevşeyene kadar.

Hâlâ kıvılcımlar görüyorum.

Maddie göğsüme yığılıyor, sıcak ve sakın, ve ben henüz tam olarak kan dolaşımını geri kazanmamış parmaklarımla sırtını okşuyorum.

"Aferin oğlum." Mutlu bir şekilde iç geçiriyor ve içimi bir memnuniyet dalgası kaplıyor. İyi kız olarak anılmayı sevmesine şaşmamalı. Bu harika bir duygu.

Hala onun vücudunun derinliklerinde olduğum için, omurgasını okşayarak, onun küçük titremelerinin tadını çıkarıyorum. "Az önce söylediğin şey," diye başlıyorum. Ama nasıl bitireceğimi bilmiyorum.

"Mmm?" Göğsüme burnunu sürter ve daha da yakınlaşır.

"Hiç böyle hissetmedim dediğinde... ben de aynı şekilde hissediyorum. Daha önce evlenmiş biri olarak bunu söylemek garip gelebilir, ama o farklıydı, bu da farklı, ve ben istiyorum... istiyorum..."

Onu korkutmadan ne söyleyeceğimi bilmiyorum.
Karar verdiğimiz tüm kuralları çiğnemedim.

Sonunda şunu söylemeye karar verdim: "Bunu istiyorum Madelyn. Hepsini istiyorum." "Biliyorum." Göğsüme karşı mırıldandı, uykulu, tatlı bir sesle.

Sanki benimle aynı fikirdeymiş gibi.

"Bana yapışıp duruyorsun. Wisteria gibi. Sanki..." O göremese de gülümsüyorum. "Sanki yasemin gibi."

Gerisini mırıldanmak kötü bir fikir, ama kendimi durduramıyorum, durduramayacağım da, çünkü o haklı, haklı. Hiç böyle hissetmemiştim. "Seni saklamak istiyorum, Madelyn. Bırak seni saklayayım. Bırak seni sulayayım, besleyeyim ve güneşe taşıyayım. Bırak..."

Ama son cümleyi bitirecek cesaretim yok.

Seni sevmeme izin ver.

Bırak seni seveyim.

Ama belki de buna gerek yok. Maddie beni görmek için kendini kaldırıyor, saçları darmadağın, yanakları hala kızarmış. Göz bebekleri büyümüş ve yüzünde nadiren gördüğüm bir yumuşaklık var. "Sen benim için iyi bir bahçıvan olurdun, Bram," diyor. Sesinde bir şey var, tam olarak ne olduğunu bilemiyorum, ama kırılgan ve umut dolu bir şey, ve onun altında kalbimin iki kat daha hızlı atmasına neden oluyor.

Onu seviyorum. Onu seviyorum ve bu, her ne ise, benim için sadece kendime ait olan tek şey ve o, tüm benliğimi, dikkatimi, dostluğumu, ilgimi ve şehvetimi paylaştığım tek kişi. Karanlık tarafımı, endişelerimi, kesinliğimi ve kalbime en yakın sevinçlerimi. Karşılığında onun her şeyini istiyorum ve hepsini besleyeceğim, dikenlerini, etobur kısımlarını, zeki, arayışçı köklerini. Sadece doğru dokunuşla açan tatlı, ipeksi yapraklarını.

Ve evet, ben onun için iyi bir bahçıvan olurdum, ama o zaten benim için en iyi bahçıvan, istediğim tek bahçıvan.

"Öyle olsa da iyi," diyor, gözlerini kapatarak, "çünkü bahçıvanlıkta berbatım. Hayatım pahasına bir bitkiyi hayatta tutamıyorum." "Herkes bir şeyi hayatta tutabilir," diyorum ona, göğsümde çiçek açan diğer tüm duyguların etrafında sevgi dolu bir eğlence kıvrılıyor. "Bir anaokulu öğrencisi bile bir aloe bitkisini

mutlu tutabilir."

Maddie bir gözünü açarak bana sert bir bakış attı. "Bunu benim ölü aloe vera bitkilerinin mezarlığına söyle, Bram. Geçen yıl bir hava bitkisini öldürdüm. Onu nemlendirmem gerektiğini söylediler. Ama ne kadar nemlendirmeliydim? Ve ne sıklıkla? Oh, bir kez fazla nemlendirdim mi? Öldü. Biliyor musun? Bu bitkiler psikolojik taciz yapıyorlar. Sulu bitkiler de öyle, hepsi de canı cehenneme."

Gülüyorum, üstümde yatan onu sallıyorum, bu da onu güldürüyor.

"Seni bir bitki annesi yapacağım," diyorum ve başımı kaldırıp onu öpüyorum. O da beni öpüyor, yüzünde o yumuşak umut kalıyor ve göğsümde bir yaz yaratıyor.

"Sen benden her şeyi yapıyorsun," diyor. "Ve bana istememem gereken şeyleri istememi sağlıyorsun."

"Kim demiş istememelisin diye?"

Beni öpmek için yaklaşıyor, koyu renkli saçları yüzüme düşüyor, saçları güneş ışığından yüzlerimizi korurken gözleri yeşilden siyaha dönüşüyor. "Artık bilmiyorum," diye fısıldıyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

Otuz Birinci Bölüm

Maddie

Bram evcilik oynamak için yaratılmış. Bir süre yatakta kalıyoruz ve ona telefonumdaki komik memleri ve videoları gösteriyorum. Bazılarını tam olarak anlamıyor ve ben de onun yaşlı bir adam gibi davranmasına gülerek eğleniyorum.

Sonra duş alıyoruz ve daha önce çok uslu olduğu için onu ödüllendiriyorum, sıcak duş suyu sırtımdan aşağı akarken onun penisini ağızıma alıyorum.

Sonra Bram, benim bir bitki sahibi olacağıma karar verir ve bu sefer her şeyin farklı olacağına inanır, çünkü daha önce Dr. Plant Daddy Bram Loe ile bitki alışverişine çıkmamıştım. Kızlar hala büyükannelerinin evindeyken, ikimiz baş başa kalırız ve o beni garaj yolunun sonundaki büyük kulübeye götürür.

Eski sürgülü kapıyı açarak, bir kişinin isteyebileceği her türlü çim ve bahçe aletinin eski ama düzenli bir koleksiyonunu ortaya çıkarır, buna toprak torbaları ve benden kesinlikle daha yaşlı olan paslı, eski, bebek mavisi bir kamyonet de dahildir.

"İlk arabamdı," diye açıklıyor Bram. "Büyükbabamındı ve o ile büyükannem, toprak taşıyamayacak ya da büyük bitkiler ve küçük ağaçları taşıyamayacak bir aracı sürmemin bir anlamı olmadığını düşünüyorlardı. Bu yüzden arabayı elinde tuttum, çünkü Sara ve ben yeni bir araba alabilecek duruma geldiğimizde, araba artık hiçbir değeri kalmamıştı. Bu araba, Snake Pit'e gitmek için hazırlanan birinci sınıf öğrencileri gibi benzin yiyor, ama ben onu sadece fidanlığa gidip gelmek veya seraya malzeme almak için kullanıyorum. Tamam, ayrıca hayatım boyunca birçok kanepe taşıdım."

"Çevre savunucusu Bram Loe, temelde yakıt sızdıran boktan bir eski kamyonete sahip."

"Yakıt sızdırmıyor," diyor ve beni kamyonetin etrafında gezdirip kabine binmeme yardım ediyor.

Kamyon, Bram'ın ailesine ait olan Taking Stalk fidanlığına doğru yol alırken yolda zıplıyor. Bram'ı, çevre dostu kompakt SUV'sinden farklı olarak, içine sığabileceği bir araçta görmek farklı bir duygu.

"Biliyor musun, bu bitki gezisi için senin harap kamyonetini kullanmanın doğru olduğunu sanmıyorum."

"Öncelikle," diyor Bram, "bu güzellik harap değil. İkincisi, bu bitkiyi hayatta tutmak istiyorsan, bitki satın alma deneyimini tam olarak yaşamalısın ve benim için bu, kamyonla yolculuk yapmayı da içeriyor."

"Tamam, peki, bu sürükleyici deneyim için teşekkür ederim." "Madelyn Kowalczyk için en iyisi dışında bir şey yok."

Bram, şehirde arabayla gezerken camları indirir. Son birkaç gün oldukça rüzgarlı geçtiği için, sadece en inatçı yapraklar dallarında kalmıştır. Bram, tek elle direksiyonu çevirirken, elimle tutduğum orta koltuğa uzanır ve parmaklarımızı birbirine geçirir.

Güpegündüz dışarıdayız, arabayla dolaşıyoruz ve şimdi Bram elimi tutuyor ve şu anda Bram ve benim Gentry ve benim hiç olmadığımız kadar bir çift gibi hissettiğimizi düşünüyorum.

Biliyorum, bedenler birbirine yapışıp, aynı ritimde nefes alırken, bir şeyler söylemek kolaydır. İstemediğin şeyler. Keşke yapabilseydim dediğin şeyler.

Ama bugün Bram'la olanlarda bir şey farklıydı. Sadece benim kontrolümde olması ya da evin bize ait olması değildi. Elbette bu şeyler deneyimi daha da yoğunlaştırdı. Ama çok... evcil bir his vardı. O kahvaltı hazırladı. Bu lüksün, filtrelenmemiş, saf bir arzuya dönüşmesi. Sonunda, benim üstümdeyken, bedenini sanki benimmiş gibi kullanmama izin verdiği o son anlarda, biz tek bir göğüs kafesindeki iki kalp gibiydik.

İçimde bir yerlerde bir duvar yıkıldı ve sadece yarın sabah Bram'la geçireceğim zamanı değil, Bram'la geçireceğim her sabahı hayal etmeye başladım. O ve Sara meşgulken kızları almaya gitmek. Eve geldiğimde arkadaşlarının takıldığını görmek. O aynı belgeseli sekizinci kez izlerken göğsünde uykuya dalmak. Kampüs siyasetinden bahsederken onu dinlemek. O da benim gerçek siyasetten bahsederken beni dinlemek.

Birdenbire Bram Loe'yu sevmek mümkün gibi geldi.

"Burası orijinal yer," diye açıklıyor Bram, kamyoneti park ederken, beni düşüncelerimi kaplayan pembe hayallerden çekip çıkarıyor. "Ben doğduğumda, dedemlerin zaten üç başka yeri vardı, ama şirketin ofisi buradaydı. Sara ve benim lise yıllarında birlikte çalıştığımız yer burası."

Bram kapımı açmak için yanıma gelir ve ayak basacak yer olmadığı için kaymaya başladığımda belimden tutup ayağa kaldırır. "Teşekkür ederim," diye mırıldanırım.

Başımın tepesine bir öpücük kondurur ve elimi tutar.

Eli benim elimi sarar ve bu hissi o kadar çok seviyorum ki çekip çıkamıyorum. Bu, onun evinin çeşitli yerlerinde gündüz seks yapmaktan ya da kamyonette el ele tutuşmaktan çok daha fazlası. Bu, bizim halka açık bir yerde olmamız. Tanımadığımız kimsenin olmadığı, çok küçük bir üniversite kasabasında.

"Alışveriş merkezinin tamamı her zaman onların değildi," diye açıklıyor Bram. "Ama işletmeler taşındıkça, diğer dükkanları da satın aldılar, ta ki tüm alanı ele geçirip sonunda mülkü tamamen satın alana kadar."

Alışveriş merkezi, gerçek orta yüzyıl modern tarzında alçak ve geniş ve tabelası köşeli, turkuaz renkli yıldızlarla süslenmiş. Tabelanın altındaki harf tahtasında GO BIG OR GOURD HOME (Büyük düşün ya da evine dön) yazıyor.

İçeri girdiğimizde, tezgahın arkasındaki çocuk Bram'a el sallıyor.

Bram'a el sallar. Bram önce bir sepet alır ama sonra küçük alışveriş arabalarından birini tercih eder. "Ne olur ne olmaz diye" diye açıklar. Kendimi resmi alışveriş arabası iticisi ilan ederim ve

Bram benimle yan yana yürümek yerine, ellerini omuzlarıma koyarak arkamda durur ve göğsünün inip kalkması sırtımı okşuyor.

"Öyleyse," diyor. "Görünüşe göre hava bitkisi senin için en iyi seçenek değilmiş. Ve senin hayal kırıklığını anlayabiliyorum. Bitki bakımı çoğunlukla sezgisel bir iştir, bu da sıradan bitki sahipleri için her zaman kolay değildir."

"Bu şeyi öldüreceğim," diyorum ona. "Onu öldüreceğim ve sen bana çok kızacaksın."

O eğilip kulağıma tsk tsk diye ses çıkarır. "Bebeğim, bütün bir serayı öldürebilirsin, ben sana hayal kırıklığına uğramam."

Her yerde çiftlerin kullandığı tamamen standart bir sevgi sözcüğü beni nefesimi keser. Bir anlığına başımı göğsüne yaslarım. "Tamam, Bram, yolu göster."

Her koridorda dolaşp, arka tarafta bulunan açık hava bölümüne girip çıkıyoruz.

Birkaç saniye tereddüt ettiğim tek an, küçük saksıların sergilendiği yeri gördüğüm andı. Saksılardan biri, kullandığım kırmızı rujun tam rengindeydi ve üzerine küçük, elle boyanmış altın renkli takımyıldızlar vardı.

"Önce bitki," diye fısıldadı Bram.

Onun bir masa dolusu yılan bitkisini incelerken, bir tane sahibi olmanın artılarını ve eksilerini kendi kendine mırıldandığını izliyorum. Bir ara, bir hortum bulur ve krizantem ve asterlerin bir kısmını sular, ardından günlerin kısalmasıyla güneşin konumunun değişmesine göre bazı sukulentleri yeniden düzenler.

Onun çalışmasını izlerken, henüz tam olarak yetişkin bir vücuda sahip olmayan, ama tek bir bitkinin bile bir şey istemediği bu sessiz yerde kendini evinde hisseden o genç çocuğu neredeyse görebiliyorum. Yine de, bitkilerin tam olarak neye ihtiyaçları olduğunu bilmek Bram'ın göreviydi.

O sulu bitkileri yerleştirmeye devam ederken ben biraz dolaşıyorum, ta ki mor kaktüslerin bulunduğu masanın önünde durana kadar.

"Santa Rita," diyor arkamdan. "Sonbaharda veya sıkıntı yaşadığında mor renge dönen dikenli bir armut. İlkbaharda çiçek açarlar. Vahşi doğada oldukça kendi kendilerine yeten bitkilerdir."

"Benim gibi," diye fısıldarım.

Dudaklarını şakağıma bastırıyor ve orada gülümsediğini hissedebiliyorum. "Evet," diyor. "Ama az bir bakımla gerçekten çok iyi gelişebilirler. Ve yeni başlayanlar için mükemmeldirler."

Her bitkiyi incelerken parmaklarım metal masayı okşuyor ve aralarındaki küçük farklılıkları görmeme izin veriyor.

"Aranızda sana hitap eden var mı?" diye soruyor.

Masanın tam ortasındaki bitkiyi işaret ederek mırıldanırım. "O."

Bram beni geçip masadan bitkiyi alır. Bitkinin tek bir yaprağı vardır ve koyu mor renktedir. Yaprak belki benim elim kadar büyüktür ve üzerinde küçük dikenler vardır, ayrıca daha sağlam görünen birkaç çok keskin diken kümesi de vardır.

"Küçük tüy gibi olanlara glochid denir," diye açıklıyor. "Ve diğerleri, gerçekten zarar verebilecek gibi görünenler, dikenlerdir. Büyük olanların daha zor olduğunu düşünürsünüz, ama sizi şaşırtan glochidlerdir

. Kolayca dökülürler ve çok az çabayla derinin altına girerler."

"Benim gibi," diyorum yine.

Bu sefer gülüyor. "Aynen senin gibi."

Bram arabayı iter ve fazladan bir torba toprak alır. Kulübesindeki torba yığınlarına bakılırsa, bol miktarda toprak bulundurmaya sevdiğini tahmin ediyorum.

Kolumu onun koluna doluyorum ve kolumu onun pazılarına dayadığımda göğsü bir iç çekişle düşüyor.

Bir yılan bitkisi almak için geri döner ve Sara'nın annesi için birkaç poinsettia alır, sonra saksılara geri döner ve bana en beğendiğimi seçmemi söyler. Tabii ki altın yıldızlı kırmızı olanı seçerim, Bram ise bana küçük bir sulama kabı ve püskürtücü alır.

Kendi bitkimi ve saksımı almaya çalışıyorum ama Bram bunun bir hediye olduğu konusunda ısrarcı. "Madelyn Kowalczyk'a hayatta tutacağı ilk bitkiyi satın alma onurunu benden çalmayacaksın."

Ve ben ona izin verdim, çünkü bu, erkek arkadaşının senin için yapacağı türden bir şey gibi geliyor ve sadece bugün için, Bram Loe'nun benim erkek arkadaşım olmasının çok gerçek bir olasılık olduğunu düşünmek istiyorum.

Bram kamyoneti yüklerken ben arabayı içeri geri götürüyorum.

Bir an için, kasanın yanındaki küçük hediye seçkisi dikkatimi dağıtır. Bunlardan biri, üzerinde PLANT DADDY yazan küçük, eski bir otel tarzı anahtarlıktır.

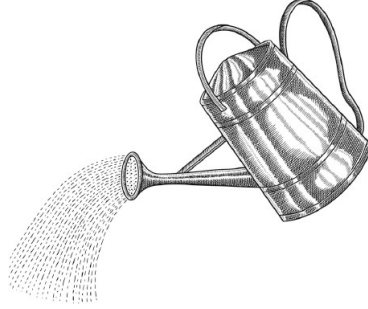
Bir tane alıp kasaya götürdüğümde, kasada çalışan genç kız kartımı uzattığımda sırtımdan gülümsedi.

Mağazadan çıkıp arabayı bıraktığım küçük geçide adım attığımda, biri dirseğimi çeker ve beni kendine doğru çevirir.

Uh-oh.

Veronica Balentine kızgın. Çok, çok kızgın.

Otuz İkinci Bölüm

Maddie

Veronica Balentine o kadar kızgın ki, dudakları zar zor açılıyor ve sözleri dişlerinin arasından çıkıyor. "Lütfen bana, baş adayı Bram Loe'ya PLANT DADDY anahtarlığı satın aldığını izlemediğimi söyle. Oysa bu mekanda onunla her yerde öpüşüp durmuştu."

"Ah," diyorum, ortamı yumuşatmak için. "Seni Unsinkable Molly Brown rolünde çok daha çok sevmiştim."

Yanımızda otomatik kapılar açılıp kapanmaya devam ediyor, içeri mi giriyoruz, dışarı mı çıkıyoruz, yoksa burada mı kalıyoruz, karar veremiyorlar.

"Bu ateşle oynamaktan öte bir şey." Başını salladı, yüz hatları sert ve affetmezdi. Onun hakkında Halloween gecesi gibi sıcak hissettiren hiçbir şey yoktu. "Sen bittin," dedi ve kapıya doğru döndü.

Bu sefer onun dirseğini çeken ve geri dönmesini sağlayan benim. "Hayır," diyorum ona. "Bunu yapamazsın."

Benden uzaklaşıyor ama hala açık kapıda duruyor. "Sana kesin talimatlar verildi ve sen bunları yerine getiremedin. Bu talimatlar sadece, bilmiyorum, gerçekten önemli olmakla kalmadı, aynı zamanda gelecekte işbirliği yapma yeteneğin hakkında ne diyor?"

"Ben senin lanet kuklan değilim, Veronica."

"Oh, inan bana," diyor, "bunu çok net bir şekilde ortaya koydun ve aslında senin bu yönünü seviyorum. Ama oynanacak bir oyun var ve ya oynamak istersin ya da istemezsin. Bram Loe ve onun yıllardır süren yükü, elindeki her şeyi feda etmeye değer mi, bunu sen karar vereceksin. Sen büyük bir kızsın, Maddie."

Kendinden emin bir şekilde meydan okur gibi görünmek için kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, ama Veronica'nın karşısında savunmacı görünüyorum, sanki özür dilemem gereken bir şey varmış gibi.

Ve gerçek şu ki, özür dilenecek bir şeyim var. Veronica haklı. Oyunun kuralları konusunda bana hiç yalan söylemedi. Bram ve benim asla daha fazlası olamayacağımızı çok iyi bilerek kendimi bu noktaya getirdim.

"Fiziksel," diye patladım. Bunu söylediğim anda yalan olduğunu biliyorum, ama bildiğim tek gerçek, geleceğimi garanti edebilecek tek kişinin ben olduğum. Bram Loe'yu sevmeme ve Veronica'ya bir sonraki en uygun adaya geçmesini söylememe rağmen, Bram ve ben basitçe... uyuşamayabiliriz. Bu acımasızca, ama gerçek. Bu, benim göze alamayacağım bir risk. Hayatımın bu noktasında, Veronica ve onun için çalışan insanlar gibi kişilere hayır diyebilecek durumda değilim. Bram ile neler olabileceğini keşfetme lüksüne sahip olmayı dilerdim, ama dört yıl boyunca, benim hakkımda bilinmesi gereken ilk ve en önemli şey olacak kadar birine ait olduktan sonra, artık tamamen kendi geleceğim için olmayan bir karar vermek için bir dakika bile harcayamam.

"Bu sadece fiziksel bir şey, Veronica. Ben... aptaldım ve işlerin kontrolden çıkmasına izin verdim. Onunla asla halka açık bir yere çıkmamalıydım. Ama iki haftadan az bir süre sonra onun için çalışmayı bırakacağım ve o zaman birbirimizin yakınında olmamız için hiçbir neden kalmayacak

rahat olabilirsin, Bram Loe ve ben Aralık ayına kadar resmen yabancılar olacağız."

Bir an için ayaklarını değiştirip, avuç içleriyle gözlerini ovuşturdu.

"İkinci şans vermem," diyor, bakışları benim arkamdaki bir noktaya sabitlenmiş, sanki bu durumun her türlü kötü sonuçlarını düşünüyormuş gibi. Birden bana dönüp parmağını doğrultuyor, neredeyse göğsüme batırıyor. "Sana merhamet gösterdiğime pişman etme beni. Yosun doktoruyla ilişkini bitir. Bitirmezsen, senin seçilemez olmanı şahsen sağlayacağım, ve bunu sadece belirli doğal gaz veya büyük bağışçı çevrelerinde demek istemiyorum. Her yerde demek istiyorum. Seçebileceğim çok sayıda kirli çamaşır var. Kardeşinin bir seks işçisiyle evlenmesi. Annenin tıbbi formlarında birkaç kez yalan söylemen. İnternette sildiğim, ders sırasında bağırırken çekilen videon. Seni en sıradan nedenlerle mahvedebilirim ve emin ol ki bundan zevk alırım. Ben sözümünden dönmem, Maddie."

"Ben de öyle," diyorum ona. Kalbim yumruk gibi sertleşiyor ve ondan nefret etmek istiyorum, ama onun daralmış gözlerinde kendimi çok fazla görüyorum. Onun keskin kenarlarının hepsinin zorunluluktan doğduğunu biliyorum. "Bitti, Veronica. Söz veriyorum."

Bana bir kez başını sallar ve park yerine doğru kaybolur. Orada, oğlu ve karısının çok parlak ve çok pahalı bir SUV'ye her boyutta kabak ve su kabakları yüklediklerini görürüm.

Konuşmamız boyunca parmaklarımın arasında ovuşturduğum anahtarlığı aşağıya bakıp kot pantolonumun cebine sokuyorum.

Sorun yok, diyorum kendime. Bu asla kalıcı bir şey değildi. Bu her zaman o anı iyi hissetmekle ilgiliydi. İkimiz de birbirimize gelecek vaat etmedik.

Birkaç dakikadır açık olan elektrikli kapıdan dışarı çıkıyorum ve köşeyi döndüğümde Bram, kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde orada duruyor. Birkaç saat önce parmaklarımı gezdirdiğim, kaba kıllarla kaplı aynı göğüs.

"Aralık ayına kadar yabancılar," diye tekrarlıyor, sesi alçak ve gürültülü.

"Bram..." diye başlıyorum.

Ama o çoktan arkasını dönüp kamyonete doğru yürümeye başlamıştır. "Geri dönmeliyiz."

Araba yolculuğu acı verici bir sessizlik içinde geçiyor.

Bana kızmasını istiyorum. Bağırmasını istiyorum.

Ama Bram önündeki yola odaklanmış durumda. Ağzı sabit bir çizgi halinde ve ancak garajın yanındaki araba yolunun arkasına park ettiğimizde emniyet kemerini çözüp bana dönüyor.

"Veronica Balentine'e bizim fiziksel bir ilişkimiz olduğunu söylediğin şeyin sadece lafta kaldığını anlıyorum," diyor, sözleri yavaş ve kararlı. "Gerçekten öyle demek istemediğini, ama o anda ona söyleyecek bir şey bulman gerektiğini anlıyorum. Onun çalıştığı bağışçılar için benim itibarımın ne anlama geldiğini biliyorum ve bunun seni zor durumda bıraktığını anlıyorum. Bunu bir kenara bırakıp yolumuza devam edebiliriz."

Ona bunu kastetmediğimi söylemek için can atıyorum. Veronica'ya söylediklerimin hiçbir anlamı olmadığını. O bunu duymak istiyor ve birçok yönden ben de öyle. Ama Bram'ı bu şekilde incitmeye devam edemem. Ona sahip olamayacağımız bir şeye inanmasını sağlayamam. "Sonra ne olacak?" diye sessizce soruyorum. "Sonra ona yalan söylemiş olacağım ve ya o beni mahvedecek ya da ne kadar süre daha gölgelerde yaşamak zorunda kalacağız, Bram? Bu sana adil değil. Kızlara da. Bana da."

Göğsünün inip kalkışı hızlandı. "Bu sadece fiziksel bir şey mi, Madelyn? En azından buna cevap ver."

"Ne söylememi istediğini biliyorum, Bram. Biliyorum. Ve benim de bunu isteyen bir tarafım var, tamam mı? Senin olmak isteyen bir tarafım. Ama sorun da bu. O sadece benim bir tarafım. Birçok tarafımdan biri."

"Ve senin her halini sevdiğimden eminim," diyor, ve bu, sana söylenmesini çok istediğin türden bir şey, ama sözleri kederle dolu.

"Beni sevemezsin, Bram. Tanımadığın bir şeyi sevemezsin, ama ben kendimi bile tanımıyorum."

"Kendini tanımak, tek başına yapman gereken bir şey değil." Sesi sertleşir ve ekler: "Ve sakın bana seni sevemeyeceğimi söylemeye cüret etme, çünkü seni seviyorum, sevdim ve seveceğim. Eğer değişiyor ve büyüyor olursan, bunu görmek için yanında olmak istiyorum. Anlamıyor musun? Seni kısıtlamak istemiyorum. Senin gelişmen için mükemmel koşulları yaratan kişi olmak istiyorum. Senin çiçek açmanı izlemek istediğim kadar, filizlenmeni de izlemek istiyorum. Bunlar senin farklı versiyonların değil. Bunlar aşamalar, Maddie, ve her biri belirli koşullar ve şartlar gerektirir. Ama her şeyden önce, özünde sen varsın. Her halinle sen Maddie'sin."

Gözlerim yaşlarla doluyor. Bram beni duşundan çıkarken yakaladığı o güne kadar yıllardır ağlamamıştım, ama şimdi yine ağlayacak gibi hissediyorum.

On sayıyorum ve boğazımdaki acıyı yutuyorum. Ağlayamam, çünkü ağlarsam beni teselli edecek ve bana sarılırsa, onu bırakmam için asla izin vermeyeceğim.

"Sana istediğini veremem. Senin de yanında olacak birine ihtiyacın var. Büyümek için ihtiyacın olan ortamı *sana* sağlayabilecek birine ihtiyacın var. Sadece bahçıvan olamazsın. Hiçbir şeyin kalmayana kadar verip verip duramazsın, Bram. Ve bencilce, benim hayatım bu kadar belirsizken senin hayatına giremem. Çünkü senin yarattığın dünya, senin bu güzel hayatın, benim için çok büyük ve beni tamamen tüketir. Yıllarca emek vererek yarattığın bu hayata kapılırsam neler olabileceğini asla bilemeyeceğim. Bu arada, bu hayatı sana layık olan ve karşılığında sana hak ettiğini verebilecek biriyle geçirmelisin."

Direksiyonu kavradı, parmak eklemleri beyazladı. "Soruma cevap vermedin. Sadece fiziksel miydi? Biz senin için sadece o muydunuz?"

Bram ile benim aramdaki fark, birisinin kötü adam olmasının ne kadar önemli olduğunu benim anlamamdır ve bu her zaman böyle olacaktır. Bazen gerçeğin yolunun yalanlarla döşeli olduğunu anlıyorum.

Ona uzanıp dokunmamak için kendimi zor tutuyorum.

Açgözlü olmak istiyorum. Bu balonun içinde biraz daha kalmak istiyorum, ama bunun ne kadar uzun sürerse, ikimiz için de o kadar acı verici olacağını biliyorum.

Ve bu yüzden, bir kez daha zor olanı yapmaya karar veriyorum. Kimsenin yapmak istemediği şeyi. Tek bir kelimeyle Bram Loe'nun kalbini kırıyorum.

"Evet."

Otuz Üçüncü Bölüm

Bram

Boğazıma pas dolanıp ağızımı metalin acı tadı ve kalp kırıklığıyla doldururken **başımı** sallıyorum.

Ne kadar aptalım. Ne kadar yaşlı, sersem, gülünç ve bencil, bencil.

Ve ne kadar açgözlüyüm, diye ekliyorum listeye. Hayatın zaten bolluk içindeyken daha fazlasını istemek.

Yeterinden fazlasını isteyen kötü bir insandır. Öyle değil mi? Mükemmel çocuklarına, hayallerindeki işine, yıllardır yanlarında olan meraklı, dağınık, sadık arkadaşlarına bakıp "*ama ben daha fazlasını istiyorum*" diyen biri?

Herkesin hayatında, işaret edip iyi bir insan olmaya karar verdikleri bir gün vardır, ama benim var. Sara ve ben o tarladaki saklandığımız yerlerden çıktık, dikenler, çamur ve sıyrıklarla kaplıydık ve karar verdik. *Ben* karar verdim. Kuralları, mantığı, rızayı ve

sakinliği seçtim. Ve şu anda, petrol sızıntısı gibi olan bir kamyonun kabininde ağlamamaya şalışan, kaburgaları kuru, termitlerin yediği odun gibi şatlayan, başından beri şok net olan biri işin...

Bu, olmamayı seştiğim her şey.

İyi bir adam olmayı seçtim. Ve öyle davranmam gerekiyor.

"Sen kaktüsle içeri girersen, ben de diğer her şeyi kaldırırım," diyorum, bunu bir emir değil, bir öneri olarak ifade etmeye dikkat ederek.

Ama bunun bir önemi yok. Maddie bana bakmak işin dönüyor. Ben bakmıyorum, gözlerimi ellerimde tutuyorum.

"Kavga edecekseniz, kavga edelim," diyor. Sesi kararlı ve keskin. Kavga etmek, kendini en güvende hissettiği yerdir; ona göre şatışma netliktir ve netlik rahatlamadır. On hafta önce benim işin tamamen bir yabancı olan bu kadının, şimdi onun hakkında bu kadar silinmez bir şey bildiğimi düşünmek komik.

"Savaş alanını seşmeye şalışmıyorum, Madelyn. Sadece sıcak olmamızı istiyorum."

Tereddüt ettiğini hissedebiliyorum, anın sıcaklığını ölçüp duruyor, bunun bir tuzak olup olmadığını, göremediği bir yönü olup olmadığını merak ediyor. Fiziksel olarak acı verse de, kendimi ona bakmaya zorluyorum. Kendimi onun araştırıcı yeşil bakışlarına teslim ediyorum.

"Aylar önce sana söylediğim şeyde ciddiye dim," diyorum sessizce. "Saklayacak hiçbir şeyim yok. Bana bir şey sormak istersen, sana gerçeği söyleyeceğim."

"Saklayacak bir şeyin vardı, Bram," diyor, sesinde hüzünlü bir sabırsızlık var. "Sonuçta pek bir fark etmezdi. Yine de asla... daha fazlası olamazdı."

Gözleri son bir kez üzerimde dolaşıyor, kazanmak işin strateji geliştirmeye şalışmadığımı söylediğimde ciddi olduğumdan emin olmak işin. Sonra emniyet kemerini çözüyor.

Kamyonetten inip ön tarafa dolaşarak ona kapıyı açıyorum. Daha önce yaptığım gibi belinden tutmamı istemeyeceğini düşünüyorum, ama yine de elimi uzatıyorum. O da kibarca başını sallayarak elimi tutuyor ve inmesine yardım ediyorum. Sonra yerden kaktüsü alıp eve giriyor.

Sönmekte olan gün ışığında, saksı toprağını kulübeye, poinsettiaları da seraya taşıyorum, böylece Sara'nın annesine verene kadar onları mutlu tutabilirim. Kamyoneti tekrar çalıştırıp kulübeye sokuyorum, tekrar kapatıp dışarı çıkıyorum. Paslanmış kapının gıcırdaması ve çarpması bana memleketim kadar tanıdık geliyor; bu ses liseyi, ilk işimi, Fern'in uykuya dalması için Topeka'ya gidip geldiğimiz o ilk günleri hatırlatıyor.

Acaba dedem ve ninem de benimle aynı kamyonette bunu yapmış mıdır? Acaba annem ve babam da ölmeden önce bunu yapmış mıdır? Asla bilemeyeceğim ve böyle bir soruyu düşünecek yaşa geldiğimde, bunu sormamayı bilecek kadar büyümüşüm. Büyükannem ve büyükbabam anne babam hakkında konuşmayı sevmezlerdi ve sen küçükken sana kendinle ilgili hikayeler anlatan türden insanlar değillerdi. Gece lambalarına izin vermezlerdi, yatmadan önce kitap okumazlardı ve sarılmalar özel günlerde, iyi yemekler gibi ortaya çıkarılırdı ve o kadar nazıkçe yapılırdı ki, bu deneyim pek de keyifli olmazdı.

Beni kucaklamanın paylaşmak için bir şey olduğunu ilk anlayan kişi Joey Fucking Kemp'ti. Altıncı sınıfta, beden eğitimi dersinde çok önemli bir voleybol servisi yaptım ve maçı kazandım. O da koşarak bana sarıldı, sanki bu herkesin her zaman yaptığı bir şeymiş gibi. Sanki bu çok normal bir şeymiş gibi.

Belki de ailem hayatta olsaydı, onlar da beni böyle kucaklardı.

Kamyonete bakıyorum ve o zaman sahip olmadığım ve şimdi sahip olmadığım şeyler için bir anlık bir acı duyuyorum. Kemiklerimi donduran, çok derin bir yalnızlık anı.

Sonra içeri girip ayrılığımı tamamlıyorum.

MADDIE, bu sabah bana altın sarısı güneş ışığında mastürbasyon yapmamı söylediği yerden sadece birkaç metre uzakta, mutfakın ortasında kaktüsünü tutarak duruyor. Bana dönünce, dudakları açık ve gözleri boş, sanki oraya nasıl geldiğini bilmiyormuş gibi. Sanki kaybolmuş gibi.

Ama sonra gözleri keskinleşiyor ve omuzları geriye gidiyor. Çenesi kalkıyor. Kaktüsü, birinin kötülüğü uzaklaştırmak için kutsal bir eseri tutacağı gibi tutuyor.

"Seks ve başka hiçbir şey yapmayacağımızı söylemiştik," diye başlıyor, ben daha hiçbir şey söylemeden.

"Biliyorum," diyorum.

"Bunun her zaman bir son kullanma tarihi vardı." "Evet."

"Demek bu kadar. Son kullanma tarihi." Bunu bir soru gibi değil, ama bir yasaklama gibi de değil, neredeyse bir düşüncenin yankısı gibi söylüyor. Kendine bir şeyin doğru olduğunu onaylıyor.

Nefes alıyorum. Sonra bir nefes daha alıyorum. Ağrıyan boğazımdan ciğerlerime, alveollerime hava çekiyorum, vücudumun oksijeni karbondioksit ile değiştirdiğini hissediyorum. Ağzıma kadar bir sıcaklık yayılıyor. Yüzümü silerken nefes veriyorum.

Ağlamaktan utanmıyorum, ama o her şeyi doğru yaparken ve daha fazlasını isteyen ben olduğum için, onun işini zorlaştırmak istemiyorum.

"Affedersiniz," diye mırıldanıyorum ve başımı eğerek hızla alt kattaki banyoya yürüyorum, içeride bir an durup içimdeki boşluğu dolduruyorum. Ölü dalları budayıp buduyorum. Dallarımındaki tüm özsuyu çekip uykuya dalıyorum.

Gözyaşlarım durur. Boğazımın dibinde hala bir şişlik var, ama konuşabiliyorum.

Mutfaka geri döndüğümde, havalandırma deliğinin üzerinde uzanmış, uyuklayan Hester Prynne'yi geçiyorum.

Maddie kaktüsü tezgahın üzerine koymuş ve düşüncelere dalmış bir şekilde volta atıyor. Ben yaklaşıncı başını kaldırıyor.

"Sözleşmemde iki haftadan az süre kaldı," diyor, hemen konuya girerek. Bir bakıma, bunu anlayabiliyorum. Şu anda acil olan şey bu: para ve lojistik konularını halletmek. Kalbimin kırılması, zamanı geldiğinde beni içten içe tüketecektir.

"Arayacağım..." diye başlıyorum, ama Maddie sözümü kesiyor.

"Hayır, devam etmek istiyorum. Yani, senin için de uygunsa. İkizler çok küçük oldukları için tutarlılık en iyisi bence." Bir süre durduktan sonra, biraz isteksizce ekliyor: "Ve şu anda hala elimden geldiğince çalışmam gerekiyor."

Bu konuda ne hissedeceğimi bilmiyorum. Onu olabildiğince çok istiyorum, ikizler ve Fern onu seviyor. Ama şu anda ona bakmak bile canımı yakıyor.

Ama sakinliğimi topluyorum, kendimiz ve kızlar için kategorik olarak en iyisini yapmamız gerektiğine olan inancımı. "Sen nasıl istersen," diye kabul ediyorum.

"Bu... senin için sorun olur mu? Son iki hafta boyunca kızlarla kalmam?"

"Evet." *Hayır. Belki. Beni terk etme. O kedi yeşili gözlerinle bana bakma, dayanamıyorum.* "Çocuklar için en iyisi bu, katılıyorum. Ve istediğin kadar burada kalabilirsin, Maddie. Ciddiyim. Burada rahat hissetmen için ne gerekiyorsa yapacağım."

Hızlıca, çok hızlıca, "Hayır. Hayır, ben... ben kalamam. Burada kalamam." diye patlar.

Üç aydan az süredir tanıdığım birinin beni bu kadar incitmesi şaşırtıcı. "Tamam," diyorum yumuşak bir sesle. "Bir çaresini buluruz."

Hester Prynne, havalandırma deliğinin yanındaki yerinden Maddie'ye doğru yürür ve dikkatini çekmek için Maddie'nin eline burnunu sürter. Maddie diz çöküp iki eliyle Hester'ı okşar. Acaba bunu bana bakmak zorunda kalmamak için mi yapıyor?

"Junie ya da Sloane beni bir süreliğine kabul eder mi diye bir bakayım," diyor, gözleri Hester'ın nefes nefese yüzüne dikilmiş. Sonra zayıf bir gülümsemeyle başını kaldırıyor. "Ya da belki Joey ve Riley önleyici çocuk bakımı ihtiyacı duyup beni takas sistemiyle kabul ederler."

Ben de ona zayıf bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. "Belki."

Ayağa kalkar ve biraz yaklaşıp. Fazla değil, ama çenesinin hafif titremesini görebileceğim kadar. "Bram... Bilmeni isterim ki, bu fiziksel bir ilişkiydi ve sona eriyor olsa da, benim için yine de önemliydi. Sen hala önemlisin. Birlikte geçirdiğimiz zamanlar, kızlarla takılmak, bana verdiğin tüm tavsiyeler... Hepsisi önemliydi. Son iki buçuk ayı başka türlü geçirmek istemezdim."

İçimdeki alaycı bir ses, onun zaten politikacı rolünü oynadığını, kenara itilmek üzere olan bir kesime kemik attığını söylüyor. *Sizin görüşlerinize değer veriyoruz; sizin için mevcut planlarımızı değiştirmeyeceğiz, ama yine de kendinizi takdir edilmiş hissetmelisiniz. Çünkü biz öyle diyoruz.*

Ama bence o bunu içten söylüyor.

"Sen de benim için önemlisin," diyorum. Ve sonra ekliyorum, çünkü bu üç kelimeyi ona söyleyeceğim tek anın bu olduğunu biliyorum ve bencilce, en azından bir kez olsun, "Seni seviyorum" demek istiyorum.

Yüksekten düşmüş gibi, boğuk bir nefes verir. "Senden bunu hiç istemedim."

Başımı sallıyorum, çünkü biliyorum.

"Ve bunun acı vermesini hiç istemedim."

Ben de biliyorum. Yaklaşıyorum ve kendime son bir özgürlük tanıyorum: Elini elimde tutuyorum ve dikkatli ama uzun bir şekilde sıkıyorum. "Sorun yok," diyorum, gözlerine bakarak. "Her şey yoluna girecek."

"Erteleseydim daha çok acı verirdi, değil mi?" Dudaklarını ısıyor, kaşlarını kaldırarak yalvarır gibi bakıyor. Beni onu affetmem için yalvarıyor. "Kendimi çok kapana kısılmış hissedene kadar ya da Veronica bizi tekrar yakalayana kadar devam etseydik. Her şeyi temiz bir şekilde bitirmek daha iyi olur, değil mi?"

"Doğru." Sesim yatıştırıcıdır; elini son bir kez sıkıp bırakırım. "Yarın, telefon ağını harekete geçireceğiz ve sana yeni bir yer bulacağız."

Onu mutfakta zayıf bir gülümsemeyle bırakıp odama gidiyorum. Köpek Yahuda Hester Prynne peşimden gelmiyor ve en son hayranının yanında kalıyor. Sorun değil, ne yapacağımı biliyorum. Okulda yaralanarak eve geldiğim yıllar boyunca bunu yaptım. Ondan önce de karanlıktan korkan ve teselli istersem daha güçlü, daha cesur olmam gerektiği söyleneceğini bilen küçük bir çocuk olarak bunu yaptım.

Odamın boş köşesine gidip yere kayıyorum, kendimi olabildiğince geriye çekiyorum, sanki duvarlar beni tutuyormuş gibi hissetmek için. Sonra kollarımı kendime sararak kucaklaşıyorum ve dizlerimi göğsüme çekiyorum. Ve tıpkı yalnız bir çocukken yaptığım gibi, bir dakika sonra birinin gelip ışığı açacağını hayal ediyorum.

Otuz Dördüncü Bölüm

Bram

İki gün sonra, Joey ve ben plastik çantalarla giysileri The Dry Bean'in üstündeki daireye çıkan dar merdivenlerden yukarı taşıyoruz. Sloane ise telefonla bir tesisatçıyla konuşuyor, Maddie ilk gecesini geçirmeden önce Robbie'nin kendi yaptığı duşu çalışır hale getirmeye çalışıyor.

"Yani Robbie burayı yenilediğini söylediğinde, genel anlamıyla yenilemeyi kastetmemişti, değil mi?" Joey, mutfak masasına bir çanta bırakıp, tüylü halıya ve sahte ahşap panellere bakarak gözlemler. Halı, miras satışını düzenlemeden önce dedemlerin çiftlik evindeki kanepede gördüğüm turuncu tonunda.

"En azından temiz," diyor Sloane, köşeden dönerek. "Persimmon Hill'i yapan ekibi çağırdım ve bir kez gözden geçirmelerini istedim. "*"

"Duvarlardaki nikotin kalıntılarının çoğunu temizlemişler gibi görünüyor," diyor Joey neşeyle ve sonra asma tavandaki sarımsı fayanslara yukarı doğru gözlerini kısarak bakıyor. "Ama her yerden temizlemiş olamazlar."

"Çok yazık." Sloane yavaşça dönerek içini çekti. "Bu bina yüz otuz yaşında. Sert ahşaplar, tuğlalar, teneke levhalar, her türlü güzel şey, kötü kararların ardında saklı kalmış durumda ve tek ihtiyacı olan şey zaman ve para. Ve bunlar tam da şu anda ona veremeyeceğim iki şey."

Joey ona katılırken, ben de son çantaları almak için aşağıya iniyorum. Kaliforniya'daki son anket sonuçlarına baktım ve Gentry'nin kendi bölgesinde kazanması neredeyse kesin gibi görünüyor. Şu anda zamanım olan tek şey, merdivenleri yukarı aşağı koşarak agresifliğimi boşaltmak. Bundan sonra Joey, mutfak için birkaç temel malzeme almak üzere markete gitmeyi teklif eder. Sloane ve ben, Billie Eilish'in "What Was I Made For?" şarkısını mırıldanarak merdivenlerden aşağı inen Joey'i izleriz ve sonra birbirimize bakarız, aynı anda Joey Fucking Kemp'in mutfak için temel malzemelerin Cinnamon Toast Crunch ve Gatorade Zero olduğunu düşündüğünü fark ederiz.

"Ben de onunla gideceğim,"
diyor Sloane. "Bence bu iyi bir fikir."

Robbie'nin geride bıraktığı şüpheli bir koltuktan çantasını alır. "Bu daireyi açtığıma gerçekten çok memnunum," diyor. "Ocak ayında ikinci daireye bir kiracı taşınacak, ama bu daire hala kiralanmadı ve boş kalması için hiçbir neden yok."

"Her şeyde ona indirim yapman çok nazikçeydi," diye cevap veriyorum. "Teşekkürler, Sloane. Gerçekten. Buna ihtiyacı vardı."

Sloane bana yan gözle bakar, gri gözleri meraklıdır. "Biraz beklenmedik bir durumdu," der nazikçe, özel okul terbiyesi ile. "Hepimiz şimdilik seninle kalmaktan memnun olduğumu varsaymıştık."

Gülümsemeye çalışıyorum. Son iki gündür bunu çok yapıyorum. "Kendi alanına hazırdı."

"Sen onun kendi alanına sahip olmasına hazır mıydın?" diye sorar Sloane, alaycı bir şekilde, ama ben onun asıl ne sorduğunu biliyorum.

"O kadar belli mi?"

Omzunu koluma çarptı. (Sloane Maddie'den daha uzun boylu, ama omzuma ulaşabilen çok az kişi var.) "Biraz fazla belli oluyordu. Gizli grup sohbetinde ikinizi destekliyorduk, biliyorsun. Gülümsediğini, rahat ve mutlu olduğunu görmek güzeldi. Buna ihtiyacın vardı."

"Bu kadar acı vereceğini düşünmemiştim," diye itiraf ediyorum. "Ve bu aptalca. Maddie ile Ağustos ayında tanıştım. Kasım ayında nasıl kalbi kırık olabilirim ki?"

"Ah, Bram," diyor Sloane iç çekerek, başını omzuma yaslayarak. "Kalbini çok sık açmıyorsun, ama açtığında, tamamen açıyorsun. Bu kötü bir şey değil."

"Bunu iki kez yaptım ve iki kez de yalnız kaldım, yani bu tasarımda bir kusur olabilir," diyorum.

Sloane uzaklaşır ve aşağıya baktığımda, eskiden Lucien'in yüzüğü olan elini esnettiğini görürüm. "Yalnız olmaktan daha kötü şeyler de var," diye mırıldanır ve sonra kötü anıları kovarcasına hafifçe başını sallar. "Joey'e geri döneceğim ve umarım ekmek, süt gibi şeyler alırız, protein tozu kutuları değil."

Ona el sallayarak veda ettikten sonra, Maddie'nin yeni dairesi için getirdiğim son şeyi almaya aşağı indim: onun seçtiği saksıdaki kaktüs. Güney cepheye bakan bir pencere kenarı seçerim ve saksının yanına el yazısıyla yazılmış talimatların bulunduğu bir karton kart yerleştiririm. Sulama ve toprağın iyi drenajını kontrol etme talimatları. İlkbaharda ne zaman dışarıdaki küçük yangın merdivenine taşınması gerektiği. Ne zaman meyve vereceğini ve ne zaman olgunlaştığını nasıl anlayacağı.

1700'lerde, dikenli armut, bu bitkiyi seven koşineal böceklerinden boya üretilmesi için Avustralya'ya ithal edildi. Ancak Avustralya'nın iç kesimlerinde çok iyi gelişti ve büyüdü ve yoğun, geçilmez ormanlar haline geldi.

bazen yirmi fit yüksekliğe kadar ulaşır. Çiftçileri tarlalarından uzaklaştırdı; o kadar hızlı büyüdü ki evleri yıktı.

Şimdi Maddie'nin dikenli armutunu izlerken bunu düşünüyorum. Bitki gibi, o da olağanüstü derecede kendine yeten biridir. Bitki gibi, o da açıkça, dürüstçe, iğneleri, dikenleri ve çengelleriyle kaplıdır.

Avustralya toprağındaki bitki gibi, o da kalbimde yer etti. Yirmi fit yüksekliğinde, keskin ve tatlı bir Maddie ormanı, şimdi bile pişmanlık duymadığım zeki bir güzelliğın ezici gücü.

"Tamam, tamam, YASTIKLAR *da* sayılabilir, ama yine de oyun 'Zemin Pirolastik Akıntı' olsa daha eğlenceli olurdu," diyor Asher ikizlere, ikizler kıvırcık başlarını Asher'a doğru eğip bunu düşünüyorlar.

"Bu mantıklı değil," diyor Letty. "Lav yoksa, yerde durabiliriz ve oyun olmaz."

"Bence mantıklı değil çünkü piroklastik akıntı sadece yerde olmaz," diyor Sara, Riley ve Joey'nin oturma odasında etrafa saçılmış kanepeler minderi arasında dolaşırken. "Daha çok 'Zemin Sıcak, Hava Sıcak ve Ben Canlı Canlı Yanarken Kayalar Soluyorum' gibi olur."

"Harika," diyor Berry ciddiyetle fısıldayarak.

Sara, duvarın dibinde oturan bana bir bira uzatır. Birkaç dakika önce lav zemine dokunduğım için ölmüştüm. Sonra Asher'a hızlıca bir öpücük verir ve aile odasına geri döner.

"Oksana kapı kolunu yalıyor," diyor Letty odadakilere. Asher ve ben bakıyoruz ve evet, Joey ve Riley'nin en küçüğü Şükran Günü yemeğini beklemekten sıkılmış ve kapı kolunu atıştırmalık olarak yemeye karar vermiş.

"Ben hallederim," diyorum ve ayağı kalkıyorum. Bir elimde bira, diğer elimle bebeğı kucaklıyorum ve kolumun altına sıkıştırıp gıdıklıyorum. Onu futbol topu gibi aile odasına taşıyorum, Fern sabırla oyun oynuyor.

Diğer iki Kemp kızı, Dorothy ve Kristi ile birlikte Barbie bebekleri.

* - Sloane ve Alessandro mutfak ile oturma odası arasındaki masada oturup kokteyl yudumlarırken senfoninin azalan popülaritesi hakkında tartışırken, ben Oksana'yı iniş yapan bir uçak gibi yere indiriyorum.

Leo, odanın köşesindeki bir sandalyede kambur oturmuş, gözleri yarı kapalı, uzun uzuvları, parmaklarında bir bardak viski sallanıyor ve ağzı tehlikeli bir çizgiye bürünmüş. Tipik Leo.

"Ben yokken böyle bir ilişki yaşadığına inanamıyorum," diyor Sara, en büyük kızımız ve Kemp kızlarının yanına oturduğu Barbie bölgesinden şikayet ediyor. "Ben lanet bir buzuldayken sen biriyle tanıştın, aşık oldun ve ayrıldın."

Fern ikimize bir bakış attıktan sonra tekrar Barbie bebeklere döndü, kulak misafiri gibi görünmemeye çalışıyordu. Maddie ve ben, Fern gibi algısı güçlü bir genç için çok yakındık, bu yüzden Maddie aniden taşındığında Fern şüphelenmeye başladı. Sara'ya her şeyi anlattıktan sonra, Fern'e durumla ilgili kısa (ve çok sansürlenmiş) bir açıklama yapmanın uzun vadede daha sağlıklı olacağı konusunda anlaştık. Ona Maddie ile kısa bir süre çıktığımızı, ancak karşılıklı olarak ayrılmaya karar verdiğimizizi, bunun sıcak ve dürüst bir şekilde gerçekleştiğini, hala birbirimizi çok sevdiğimizi söyledim. Ancak içindeki merakın onu yaktığını anlayabiliyordum.

"Herkesin benden alıştığından daha hızlı bir zaman çizelgesi olduğunu kabul ediyorum," diyorum, eğlenceli ve şakacı bir ses tonuyla, hiç de kalbi kırık gibi görünmemeye çalışarak. Olmam gereken istikrarlı, nazik baba gibi. "Ama neredeyse aynı malzemelerle. Hatta şu anda barışçıl bir ortak ebeveynlik aşamasındayız."

Ve bu kısım doğru. Maddie ve ben eskisi gibi aynı rutini sürdürüyoruz, okuldan almaya gidiyoruz, akşam yemeğinde yardım ediyoruz, birbirimizden kaçmıyoruz, konuşmaktan kaçınmıyoruz. Geçerken hafifçe gülümsüyoruz. Aynı masada yemek yiyoruz, birlikte temizlik yapıyoruz

birlikte temizlik yapıyoruz, ara sıra *on beş dakika fazla ekran zamanı* günahını birlikte işliyoruz. İkizler, Maddie'nin son iki haftadır sabahları ve yatma vaktinde evde olmaması dışında, hiçbir şeyin değiştiğini fark etmiyorlar.

Her şey çok nazik, saygılı ve saygın. Sonbahar, doğal ve gerekli, aramızda kalan şehvet ve aşkı dondurmak için çok ihtiyaç duyulan kış geliyor. En azından teoride.

Keşke baharın tekrar geleceğini hissedebilseydim.

"Sloane, ikinizi mahveden şeyin gençlik maceralarımız olduğunu söyledi," diyor Sara, Fern'in iyiliği için bu eufemizmi kullanarak. (Ona suçlu geçmişimizi anlatmak için daha büyüylene kadar bekleyeceğiz.) "Bunun için üzgünüm, Bram."

"Birçok şey vardı," diye onu teselli ediyorum. "Sadece Fasse Global'in duvarında hala benim resmimin asılı olması değil."

"Yemek neredeyse hazır!" Riley mutfaktan sesleniyor, annesi ve kız kardeşleri ise büfe tarzında tezgahın üzerine tabakları dizmek için porselen dolabın etrafında toplanıyor. Sara ve Fern kalkıp Dorothy ve Kristi'ye Barbie bebekleri kaldırmalarına yardım ediyorlar. Joey ve Sara'nın babası ise tek kullanımlık alüminyum fırın tepsisinde kızarmış hindiye taşıyarak arka verandadan içeri giriyor, arkasında çok meraklı Hester Prynne var.

Şu anda aile odasında sadece Leo ve ben varız ve ayağa kalktığımda Leo, öğleden sonra ilk kez konuşarak, "Dün gece gönderdiğim e-postayı aldın mı? Arkadaşımız Mr. Footlicker95 hakkında olanı?" diyor.

"Aldım," diyorum. Tarafsız bir şekilde.

"Hangi Bram okudu?" diye sordu Leo, viskiyi ağzına götürerek ama içmeden. "İyi Adam Bram mı, Yoksa Her Şeyi Mahveden Bram mı?"

Birayı bir yudum alıp kaşlarımı kaldırıyorum.

Leo aniden gülüyor, zengin ve ürpertici bir kahkaha, birini kendine yaklaştırırken aynı zamanda belli bir tehlike vaat ediyor.

"Bu konuda ne yapacaksın?" diye sorar.

"Gentry Cooper Wade Üçüncü hakkında mı?" Ağzımda gerçek bir gülümseme belirir. Seçimlerden önce o pisliği mahvetmekten daha iyi olan tek şey

seçimden sonra onu o kadar kötü bir şekilde mahvetmek olur ki, yemin etmeden önce istifa etmek zorunda kalır. "Bu hafta sonu gömmek istediğin başka biri var mı?"

Leo, sanki evlenme teklif etmişim gibi görünüyor ve gülümsüyor.
"Her zaman."

Otuz Beşinci Bölüm

Maddie

"Sanırım tofurkey'i öldürdüm," diyor baldızım Bee mutfaktan, annem ise bir cadı gibi kaynayan ev yapımı kızılıcak sosunu dikkatle izlerken.

"Bunu sana nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum canım, ama o hiç canlı olmadı," diyor kardeşim, arka bahçeden koşarak gelirken. Orada, Teksas'tan ziyarete gelen Bee'nin anneleriyle birlikte gerçek bir hindi kızartıyordu.

Bee endişeli bir inilti çıkarır ve masayı hazırladığım yerden gözyaşlarının dolduğunu görebilirim.

Nolan elindeki mutfak eşyalarını ve servis tabağını bırakıp, üçüncü trimesterde olan Bee'ye koşarak yanına gider. Görünüşe göre, birkaç ay önce, hamile vücudu karar vermiş artık dayanamıyormuş et yiyemiyormuş, dokusunu

doku. Şükran Günü sofrasını seven Bee, tüm zamanların en iyi tofurkey'ini yapmaya kararlıydı.

Son mutfak aletimi yerine koyarken, mutfağa girip annemin arkasına geçerek, hazırladığı çeşitli yan yemeklerin kokusunu içime çekiyorum.

"Yan yemekler Şükran Günü'nün en iyi kısmıdır," diye Bee'ye güvence veriyorum. "Çocukken bir yıl, yediğim tek şey annemin ev yapımı kızılıcık soslu ruloları ve mısır şeklinde kalıplanmış küçük tereyağı parçalarıydı, ve biliyor musun? O, şimdiye kadarki en iyi Şükran Günüydü."

Annem dönüp yanağıma hafifçe bir öpücük kondurduğunda Bee derin bir nefes aldı. Los Angeles anneme iyi gelmişti. Bee ve Nolan'ın evinin arkasındaki küçük stüdyo dairesinde mutlu bir hayat sürüyordu. Pazartesi günü oraya vardığımda, beni bahçesinde gezdirip Şükran Günü yemeği için kullanacağı çeşitli malzemeleri gösterdi. Bu bana Bram'ı hatırlattı ve ağlamaya başladım. Annem, ağladığımı görünce şokunu atlatması sadece bir saniye sürdü, sonra beni kollarına alıp göğsüne yasladı.

"Haklısın," diyor Bee, dalgın dalgın karnını okşarken Nolan da onun kalçalarını okşuyor.

Kardeşinin bu kadar fiziksel olarak sevgi dolu olduğunu görmek biraz iğrenç, ama lanet olsun, o çok mutlu. Aslında şu anda bunu izlemek biraz acı verici.

Bram ve yılanları bir araya gelip beni The Dry Bean'in üstündeki Sloane'ın dairelerinden birine taşıdırdılar. Aslında, Leo'nun çok eğlendiği ve Bram'ın sert baktığı Halloween gecesi beni buldukları o rahat kaldırım parçasını görebiliyorum.

Bram, ben kızlarla kalırken burayı benim için hazırlamakta ısrar etti. O gece Junie ve ben, geri kalan eşyalarımı ve sıcak pizzayı alıp oraya gittiğimizde, mutfağın gerekli eşyalarla dolu olduğunu ve pencere kenarında Bram'ın el yazısıyla yazdığı talimatlarla birlikte kaktüsümü buldum.

Ağladım. Onunla ilişkimi bitirdiğimden beri ilk kez ağlıyordum ve o gözyaşları bir tür mührü kırdı, çünkü

Son iki hafta boyunca hayatım boyunca ağladığımdan daha fazla ağladım. Gentry'nin seçimlerin kapanmasından otuz dakika sonra seçimi kazandığını öğrenmiş olmam da durumu daha da kötüleştirdi. Bu, Penelope Pike ve Veronica Balentine gibi insanların vaaz ettiklerinin doğru olduğunu açıkça doğruluyordu. Odak grupları önemliydi. Bağışçılar önemliydi. Göreve gelmek için doğru pakete ihtiyaç vardı ve plandan sapmak için fazla bir alan yoktu. Belki de Bram'la ilişkimizi bitirmek, kendi geleceğim için umudumu canlı tutmak istiyorsam gerçekten tek seçeneğimdi.

Bram'ın benden nefret etmesini istedim. Bunu çok istedim. Aslında, benden nefret etmediği için ona kızgındım. Benden nefret etseydi her şeyin ne kadar kolay olacağını nasıl göremiyordu?

Junie o ilk gece bir süre benimle kaldı. Bir film açtı ve akşamın çoğunu o dikenli kaktüse bakarak geçirmeme aldırış etmedi, beni zorlamadı.

İlk başta, Bram'ın nazik tavırları kazanılması gereken bir oyun gibi geliyordu. Kim daha kibar olabilirdi? Ama bir iki gün sonra, Sara'dan boşanmasını nasıl anlattığını ve onun için bir ilişkinin sona ermesinin, ilişkinin kendisi kadar özen gerektirdiğini hatırladım.

Bu sağlıklı ve iyiydi, ve onun bana bağırmasını dileme dürtüsünü aştığımda, canım yanmaya başladı. Gerçekten canım yanıyordu. Ayrılıktan sonraki ilk anlar ve günler, doğru şeyi yaptığımı kendime ikna etmek için kararımdan aşırı derecede emin görünmekle geçti. Sonra, yaptığım seçimin sadece fiziksel bir şeyi sona erdirmekle ilgili olmadığını fark etmeye başladığımda, içimi boş bir hüznü kapladı. Bu, iki çok farklı hayat arasında seçim yapmakla ilgiliydi. İstedığımı sandığım hayat ve beni tamamen şaşırtan hayat.

Doğru kararı verip vermediğime karar vermem ne kadar sürecektir bilmiyorum, ama bildiğim şey, uzun süre başkalarının hırslarına hizmet ettikten sonra,

en azından kendime ait bir gelecek seçtiğimi söyleyebilirim.

Nolan, kayınvalidesi ile birlikte hindiyi kontrol etmek için dışarı çıkar, annem ise tofurkey'i kurtarma işini üstlenir ve ben de Bee'ye içecekleri hazırlamada yardım ederim.

Bir dakika durup su sürahisini masaya koyarken elini karnına bastırıyor.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyorum. Çocuklarla aram çok iyidir, ama hamilelik konusunda hiçbir şey bilmiyorum, bu yüzden Bee bana dönüp doğumun başladığını söyleyebilir.

Bir kez başını sallar ve ardından uzun bir geğirme ve mutlu bir iç çekme çıkar. "Üzgünüm, şu anda tüm hayatım vücut fonksiyonlarının Rus ruleti gibi." Kaşlarını çatar. "Geçen hafta neredeyse altıma işiyordum."

"Korkunç bir şey," diyorum ona.

"Öyle... Alçakgönüllü bir durum, ve bunu porno filmi çekerken gerçekten sıkışıp kalan biri olarak söylüyorum."

Bu, haftalardır ilk kez gülmemi sağladı. Bee, yarı emekli bir seks işçisiyken gerçek bir Hollywood oyuncusu oldu ve kardeşim için fazla iyi, ama en azından kardeşim bunun farkında. "Bu arada, siyah saçlar sana çok yakışmış."

"Salondan annene selfie gönderdiğinde annem gerçekten ağladı. Tam sana benziyorsun."

Annem, Gentry'yi tamamlamak amacıyla önceden belirlenmiş bu kişiye dönüşmeye başladığımda endişesini gizlemeye çalıştı, ama sarı saçlar onu gerçekten rahatsız ediyordu. Endişesini gizlemeye çalışarak bana bunun hoş bir değişiklik olduğunu veya maceracı olmanın iyi bir şey olduğunu söyledi, ama ben onun benim istediğim şeyin bu olduğunu anlamadığı için ona kızgındım.

Tabii ki annem, kendi hatalarımı kendim yapmam gerektiğini herkesten daha iyi bilir. Bu hata, seni neredeyse hiç tanımadığın birine dönüşmeye teşvik ettikten sonra, ideal partner vizyonunu tam olarak gerçekleştiremediğin için seni terk etse bile.

Şükran Günü'nün geri kalanı, Bee ve Nolan'ın burada kurdukları hayattan tanıdık yüzlerin gelip gittiği bir gün oluyor. En iyi arkadaşı Kallum, eşi Winnie ve sürekli büyüyen çocukları, Kansas City'ye ailelerini ziyarete gelmişler ve FaceTime'dan arıyorlar.

Bee'nin en iyi arkadaşı Sunny, kocası ve Nolan'ın eski grup arkadaşı Isaac (aynı zamanda benim ilk aşkım olma onuruna sahip olan, diğer birçok kızın da öyle, ama ben onun benim ergenliğe girdiğimi görmesinin acısını çekmek zorunda kaldım) ile birlikte uğrar. Onlar, mükemmel sıcak fındıklar bulmak ve mümkün olduğunca çok fotoğraf kabini ziyaret etmek için bir ay boyunca gezebilecekleri tüm Noel pazarlarını gezmek üzere yola çıkarken, sadece bir anlığına uğrarlar. Onların tuhaf bir şekilde spesifik planları, hiçbirimizin haberi olmadığı bir iç şaka gibi gelir. Bir ay sürecek yolculuk, Isaac'ın eski koruması Krysta ve eşi Addison ile Edinburgh'da tatil için bir araya gelmeleriyle sona erecek. Bir gün onların en sevdikleri otel olan The Balmoral'ı ziyaret etmemi ve en sevdikleri viski elçisi Fraser'a merhaba dememi çok istiyorlar. Başımı sallayıp onun adını telefonuma not ediyorum. Gülümsüyorum ve sevdiğim biriyle böyle büyük bir maceraya atılmak isteyeceğim bir zaman olabileceğini varsayıyorum.

Tatlı sırasında, Bee'nin yetişkin film kariyerinden eski meslektaşları bizi ziyaret eder. Kostüm tasarımcısı Luca ve animatör eşi Angel vardır. Bize, Martha Stewart'ı kıskandıracak bir Yılbaşı partisi düzenleme planlarından (aslında Luca'nın planlarından) bahsederler. Sonra Steph ve eşi Teddy vardır, Teddy bazen porno yapımcısıdır ve şu anda Noel filmleri sektöründe ünlüdür. Onunla genç bir genç olarak tanıştığımı ve bana hala Noel Baba'ya inanacak kadar küçükmüşüm gibi sürekli sert şekerler ve beş dolarlık banknotlar verdiğini hatırlıyorum. O ve eşi, eve dönmeleri gerektiği için erken ayrılırlar, çünkü son zamanlarda evlat edindikleri iki dengesiz Alman çoban köpeği

kurtarmak için eve gitmeleri gerekiyor, yoksa köpekler kafeslerinden kaçıp ikinci kez kanepayı yiyecekler.

Ev sessizleşip ziyaretçiler gittikten sonra, Bee'nin anneleri iki saatlik zaman farkından dolayı esniyorlar ve erken yatmak için izin istiyorlar.

Tamamen karakterine aykırı bir hareketle, annem mutfağı kirli bulaşıklarla dolu bırakır. "Tek istediğim, dördümüzün sıcak elma şarabı içip şömineyi yakmamız," der.

"Anne, dışarısı 23 derece," diyorum ona, vücudum Bee ve Nolan'ın sıra dışı tarzını yansıtan, güzel yastıkların yanı sıra biraz rahatsız edici, gözbebeklerine odaklanan işlemeli yastıklarla kaplı kadife koltuğa erirken.

"Greta Thunberg'e söyleme," diyor Bee, karşımda yere çöküp telefonundaki klima uygulamasını Greta'yı kesinlikle kızdıracak kadar düşük bir dereceye ayarlarken.

Nolan şömineyi yakıyor ve annem dört buharlı kupa taşıyan bir tepsiyle içeri giriyor.

Hayatımdaki en yakın üç kişiyle çevrili bu karanlık odada otururken, haftalar sonra ilk kez derin bir nefes alabiliyorum.

Otuz Altıncı Bölüm

Maddie

Büyürken, ne kadar zor olursa olsun, annem her zaman bizim için tatil büyüsunü yaratmak için büyük çaba sarf ederdi. Bee ve Nolan'ın yardımıyla, annemin eski, küçük evimizde (en kötü yalıtıma sahip olmasına rağmen nedense hiç soğuk hissettirmeyen) her zaman yaratmaya çalıştığı pitoresk idealin mümkün olduğunu bilmek beni içten içe ısıtıyor. Tatillerin gerçeğı nihayet annemin kafasındaki versiyonla buluştu.

Hayat şu anda çalkantılı, belirsiz ve acı verici bir şekilde geçiyor, ama en azından artık annemin iyiliğı için endişelenmediğimi söyleyebilirim. Artık ona iyi bakıldığını biliyorum. Daha önce hiç böyle bir isteğimiz olmamış gibi değil, ama para. Lanet olası para. Her zaman paraya geliyordu. Ve yine ateşli bir öfkeyle doluyum — Gentry'ye ve birlikte kuracağımız geleceğ e aşık olmamı sağlayan aynı öfke. Veronica Balentine'e ve bana yardım edebileceğı güce

Veronica Balentine'e ve bana yardım edebileceği güce evet dememe neden olan öfke. Kırık, hayır, var olmayan ruh sağlığı hizmetlerimize bir çentik atma gücü.

Annem yanıma oturur ve Nolan bize paylaşmamız için sıcak bir battaniye uzatır. Elma şarabımdan bir yudum alıp bardağı masaya bırakır ve başımı annemin kucağına yaslarım.

Yumuşak, bulaşık deterjanı kokan parmaklarıyla saçlarımı okşarken memnuniyetini ifade eden bir ses çıkarır.

Tek bir gözyaşı burnumun köprüsünden kayarak saç çizgime düşer.

"Neden ağlıyorsun ve kız kardeşime ne yaptın?" diye sorar Nolan.

Bee onun koluna *sertçe* vurur ve Nolan elma şarabını boğazına kaçıtır.

"Ne?" diye sorar. "Çocukken Maddie'nin ağladığını hatırladığım tek zaman, INK'in dağılmasıydı, çünkü beşinci sınıfta sınıf sekreteri adayı olduğunda Kallum'un bir sözünü INK'in desteği olarak kullanmıştı."

"Zayıf bir kampanyaydı," diyorum onlara. "Platformunuz INK'in onayladığı bir şey olduğunda, bunun kötü olduğunu bilirsiniz."

Annem saçımı düzeltir ve alnımdan kakülümü çeker. "Gentry mi?" Sesinde, onda olabileceğini düşünmediğim bir öfke vardır. "Kimsenin o soytarıya oy verdiğine inanamıyorum."

"Hayır, aslında," diyorum onlara. "Yani, evet. Gentry ile başlıyor."

"Biliyor musun," diyor Bee, parmağını öfkeyle havaya doğrultarak. "Sen ayrıldın, o yüzden artık söyleyebilirim. O orospu çocuğundan nefret ediyorum ve her zaman nefret ettim."

Üstümde, Nolan "Tabii ki, bebeğim" derken annem başını sallar. "Ve onun korkunç seks

kayıt numarasından da şaşırmamam gerek," diye ekliyor Bee.

Son birkaç gündür haber akışım tekrar Güney Kaliforniya'ya odaklandığından, bu konu hakkında daha fazla şey okudum.

Gentry'nin planının her zaman aile öncelikli politika izlemek ve liberal ile muhafazakar çizginin arasında dengede durmak olduğu biliniyordu.

ve eğer bu, gerçekten önemli olan bir yasayı geçirmek içinse, genç halim dehşete düşse de, onun bunu neden yaptığını anlayabilirdim. Ama Kaliforniya'da seks işçileri kayıt sistemi şeklinde, ailenin önceliği ilkesini temsil eden bir zeytin dalı geleceğini hiç tahmin etmemiştim. Bu sistem sayesinde, mahallenizde seks işçisi olup olmadığını harita üzerinde görebiliyordunuz. Harita sözde anonimdi, ancak seks suçluları kayıt sistemi gibi belirli adresleri de gösteriyordu.

Bu, özellikle eğlence endüstrisi üzerine kurulmuş bir eyalette (umarım) asla kabul edilmeyecek türden bir politikaydı, ama daha önce de dikkat çekmek ve haber döngülerini domine etmek için kullanılan tamamen anlamsız yasa tasarıları hakkında böyle düşünmüştüm.

Ve bu işe yaradı, çünkü kampanyasının son haftasında, binlerce destekçisi erken oy kullanmışken, Gentry bu yeni fikrini ortaya attı ve cinsel sapkınlık olarak gördükleri her şeyi yeryüzünden silmek isteyen fanatik aşırılık yanlılarının ilgisini hemen çekti.

Bee'nin kaşlarının arasındaki çizgi, gerçek bir endişeyle doludur. Kayıt sistemi, tanıdığı birçok insanı ve muhtemelen Bee'yi de büyük ölçüde etkileyecektir. Bunun ne kadar doğru olduğunu bilmesem de, onu teselli etmek zorunda hissediyorum. "İyi haber şu ki, o sadece genç bir milletvekili," diye onu teselli ediyorum. "Bütün bunları sadece ses getirmek için yapıyor. Aslında çok az kişi buna oy verir."

"Umarım öyledir," diyor Bee, Nolan onu kolunun altına alıp başının üstüne öpücük kondururken.

Ben de öyle düşünüyorum. Bebekler ve düğünler dışında herhangi bir şeyle birlikte kullanılan "*kayıt*" kelimesi neredeyse her zaman kötü bir fikirdir.

"Tamam," diye başlar annem, "Gentry'nin berbat bir anne olduğu konusunda hemfikiriz... lanet olası."

"Anne!" Nolan ve ben aynı anda söylüyoruz, onun sesi endişeyle, benimki ise sevinçle dolu.

O omuz silkiyor. "Daha önce de bu kelimeyi kullandım." "Bizden başka ne saklıyorsun?" diye soruyorum.

Bee burun kıvrır. "Belkisen bunu ona ona sormalısın sormalısın."

Hemen ona dönerek bakıyorum ve Nolan koltuğunun kenarında oturuyor.

"Ne oluyor lan anne?"

Annem gözlerini devirerek beni kucağına geri çekiyor. "Sessiz olun siz ikiniz. Sadece bir akşam yemeği randevusuydu."

"Ve üç kahve randevusu," diye ekliyor

Bee. "Ve dört brunch," diye devam ediyor annem.

Kardeşimin burun delikleri genişledi. "Bu adamı kendi alet kemeriyle dövüp öldüreceğim."

Annem kıkırdar. "Donald çoğu zaman alet kemeri takmaz. O müteahhit, canım. Ve onu arka bahçedeki merdivenleri ve pergolayı yeniden inşa etmesi için tutan sensin. Ve o çok nazik bir beyefendi."

"Üçüncü randevuya kadar onu öpmedi bile," diyor Bee, annesinin sözlerini doğrulamaya çalışarak.

"Bunları nereden biliyorsun?" diye sorar Nolan.

"Gözlemciyim, tamam mı? Ve bu, kitap kulübümdeki kitaptan daha eğlenceliydi, çünkü geçen ay Hope After Dark filminin çekimlerinden çekilmek zorunda kaldım, çünkü zaten çok fazla göstermiştim."

"Yani sen ve Donald bir şey mi var?" diye soruyorum, annemiz için biraz umutlu hissederek.

"Yavaş ilerliyoruz," diye onaylıyor. "Ama belki de biz... bir ilişkinin başlangıcındayız." Sinirli bir şekilde dikkatini tekrar bana çeviriyor. "Benim hakkımda bu kadar yeter. Maddie, bize anlat, bebeğim."

Nolan başını sallar. "Evet, Mount Astra'daki konsere gittiğinden beri senden hiç haber almadık."

İnleyerek annemle paylaştığımız battaniyeye yüzümü gömüyorum, ama annem sessizce omzumu sıkıyor ve sonunda onlara her şeyi anlatma zamanının geldiğini anlıyorum. Sadece Bram hakkında değil.

İlk itirafım, var olmayan hukuk fakültesi bursum ve bunun, Gentry ve ailesinin evlendiğimizde öğrenci kredilerimi ödeyeceklerine dair gayri resmi bir garanti olduğu gerçeğiyle ilgili.

Nolan, söyleyecek çok şeyi varmış gibi öne eğilir ve eminim ki vardır da — esas olarak, benim bankaya veya Wade ailesine borçlu kalmamdanse hukuk fakültesinin masraflarını kendisinin ödemek isteyeceğini söyleyecektir. Ama Bee onun omzunu geri çeker ve devam etmem için beni cesaretlendirir.

Güney Kaliforniya'dan ayrılmak için ne kadar çaresiz olduğumu ve masrafları karşılamak için Bram'da çocuk bakıcılığı işini bulduğumu anlatıyorum.

"Mount Astra'da nerede kalıyordun?" diye soruyor

Nolan. "Bram ve kızlarıyla kalıyordum."

"Yani yatılı dadı mıydın?" diye soruyor annem.

Bram'ın nazikçe ama çabucak onu düzelterek "*çocuk bakıcısı*" diyeceğini düşünerek kaşlarımı çatıyorum.

"Bir nevi... şey, Bram... bana boş odasını teklif etti, çünkü... o..." Derin bir nefes alıyorum. Ya onlara gerçeği söyleyeceğim ya da söylemeyeceğim. Artık iyiyim. Bir dairem var, yani endişelenmelerinin bir anlamı yok. "Arabamda yaşadığımı fark etti."

"Maddie!" Nolan ve Bee bağırıyor, annem de öfkeyle "Ne oluyor lan?" diye araya giriyor.

Şimdi tekrar oturuyorum. "Tamam, bu pek iyi gitmedi. Yine de anne, dört harfli kelimeyi kullanışın beni etkiledi."

Üçü daha fazla soru ve genel öfkeyle seslerini yükseltir.

Açıklıyorum. Anlamalarını beklemiyorum. Ama açıklıyorum. Bunu kendi başıma yapmam gerektiğini düşündüğümü ve Bram'ın beni yanılttığını açıklıyorum. Nolan dişlerini sıkıyor ve ona onu sevdiğimi ve bana cömertlik borcu olmadığını söylüyorum. Ben istesem de istemesen de öğrenci kredilerimi ödeyeceğinden şikayet ediyor. Onlara kızlardan bahsediyorum ve Fern ve

erkek sorunlarını nasıl aştığını, Letty ve Berry'nin tuz ve karabiber gibi birbirlerini nasıl tamamladıklarını anlatıyorum. Junie ve sabah kahve randevularımızdan biraz bahsediyorum.

Veronica Balentine'den bahsediyorum ve hepsi geleceğin getireceği şeylerden ihtiyatlı bir şekilde umutlu görünüyorlar. Ve

sonra Bram Bram Gözlerinde gözyaşları gözlerinde dökülürken dökülmek üzere onlara

Bram'dan, serasından ve çevre dostu bir çocuk olmayan geçmişinden bahsediyorum ve onlara ilk başta sınıfta ne kadar

zorlandığımı ve Bram'ın bana

ayak uydurmamda nasıl yardımcı olduğunu anlatıyorum.

Elbette en iyi kısımları atlıyorum, her ne kadar kardeşim 'da bir araya geldikten birkaç ay sonra onu ve Bee'yi çocukluk yatak odasında yakaladığım zamanı telafi etmek için ona biraz fazla anlatmak istesem de. *

"Bu Bram denen adam senden biraz fazla hoşlanıyor gibi görünüyor," diyor Nolan, göğsünü şişirerek ağabey moduna geçerek. "Kallum'u KC'ye gönderip onunla konuşmasını istemeliyim sence?"

"Güven bana," diyorum Nolan'a, "eğer biriyle konuşulması gerekiyorsa, o da benim."

"Oh, Maddie," diyor Bee. "Ne oldu?"

Kafamı sallıyorum. "O bana aşık oldu. Ben de ona aşık oldum. Belki daha da fazla. Bilmiyorum. Sonra ilişkimizi bitirdim, çünkü o, kampanyama bağış yapmayı düşünebilecek herkesin bir numaralı düşmanı. Veronica bana ultimatom verdi ve ben kalpsiz, güce aç bir kaltak olduğum için onu terk ettim."

Annem benim kendimi yakmam üzerine homurdanır. "Öyle değilsin, Madelyn."

"Sanki bu kötü bir şeymiş gibi konuşuyorsun," diyor Bee ve ayağını uzatıp beni sevgiyle dürtüyor. Nolan, kız kardeşinin gözünde tam bir ahmak olabilir, ama Bee'yi seçtiğinde doğru bir karar vermiş.

Üçü, Bram ve arkadaş grubu, Hester Prynne, Porcupine kurbağa ve okuldan alma sırasını tamamen yeniden düzenlemem hakkında daha fazla bilgi vermeme izin veriyor.

Bee, Profesör Wallace'ın hikayesini ve Bram'ın cesaretlendirmesiyle ona nasıl karşı çıktığını anlatırken (PG versiyonu) şiddet uygulamak üzereydi.

"Peki bu Bram denen adam, seni LAX'ten aldığımda elinde hüznle tuttuğun kaktüsle bir ilgisi var mı?" diye soruyor Nolan.

Dudaklarım titriyor. "O bana o aptal kaktüsü verdi, artık birlikte bile değiliz ve şimdi ben onun sorumluluğunu üstlenmek zorundayım! Bir şekilde onu hayatta tutmam gerekiyor ve onsuz onu öldürdüğüm için ona bu zevki tattırmak istemiyorum." (Bu, Bram'ın vereceği tepkinin tam tersi olsa da.) "Bu yüzden onu uçağa getirdim, böylece gözüm üzerinde olsun ve ihmal yüzünden ölmesin."

"Bu kaktüse gerçekten çok fazla anlam yüklüyorsun gibi görünüyor, küçük kardeşim."

"Kendi başımın çaresine bile bakamazken bana sorumluluk yüklemesi çok kaba bir davranış. Sanki onsuz ne kadar beceriksiz olduğumu kanıtlamaya çalışıyor gibi."

"Bebeğim," Bee yumuşak bir gülümsemeyle diyor. "Bu bitki babasını kendim görmeden kesin bir şey söylemek zor..."

"Ona başka bir isim takabilir miyiz?" diye sorar Nolan.

"Ne?" Omuzlarını silkiyor ve ben, ben söylemeden Bram'ın takma adını kendiliğinden bulmasını çok seviyorum. "O bir bitki sever ve bir baba. Bitki. Baba."

Annem gülümser. "Çok sevimli birine benziyor. Ne diyordun, Bee?"

"Henüz doğmamış çocuğumun babası tarafından kaba bir şekilde kesilmeden önce, şunu diyordum..." Bee bana bakar

—“Sevgiyle söylüyorum, bence tamamen hayal görüyorsun, Maddie.”

Terapistin ofisindeymişim ve yastık annemin kucağıymış gibi sırt üstü yatarım. "Biliyorum," diye kabul ederim. "Ama kızacak bir şey olduğunda incinmek daha kolay, anlıyor musun? Acının gideceği bir yer var."

"Babana çok benziyorsun," diyor annem yumuşak bir sesle.

Onu pek tanı mıyordum. Nolan benden daha fazla hat ır l ırıyor, ama babam benim için efsanevi bir yaratıktan daha yabancı. Annemin sesindeki hüzün ise... Onu her andığ ında sesinin nasıl alaldığ ını ve sonra yükseldiğ ini ilk kez gerçekten anlıyorum. Onu kaybetmiş olmak üzücü, ama yaşadıkları için mutluyum.

Bram hayatta. Tanrıya şükür. İlişkimiz çok kısa sürdü, ama birkaç ay içinde Gentry ile dört yıl süren ilişkimden daha etkili oldu. Ne kadar kızmak istesem de, Bram'ın benimle kavga etmesini istesem de, pişmanlık duyacak bir şey bulamıyorum. Annem gibi, bittiğ i için üzgünüm ama var olduğ u için mutluyum.

Konuşma Bee ve Nolan'a geçer ve onlar bize gizlilik yemini ettirerek olası bebek isimlerini sıralarlar. Sezonun ilk Noel filmini izleriz, Hope Channel'ın düşük bütçeli *Die Hard* övgüsü. Annem gibi ben de uykuya dalıp uyanırım. Nolan annemi stüdyosuna kadar geçirmeyi teklif eder ve annem bana gelmem için elini uzatır, böylece ocukluğ umda Nolan turneye ıktığ ında yaptığımız gibi birbirimize sarılabiliriz. O zamanlar sadece ikimiz vardık ve ayrı yataklarda uyumak, birbirimizden başka hiçbir şeyimiz yokken korumamız gereken gereksiz bir sınır gibi geliyordu.

Kendimi kendim gibi hissediyorum. Onlara her şeyi anlatmak, tüm cevapları bilmeseler bile, taze bir nefes gibi geliyor. Ve Gentry'nin istediğ i nişanlısı olmak yerine tekrar Maddie olmak çok, çok iyi geliyor. Her tatili ailesiyle geçiren, zengin ve saygın bir aileden gelen, yakışıklı ve zeki bir erkeğ in kendisine ilgi duymasının ne kadar şanslı olduğ unu onlara göstermeye çalışan kız.

Hayatımın büyük bir bölümünde şişman olmak, Gentry'nin görmek istediğ i halim kalana kadar kendimi zayıflatmak anlamına geliyordu. Özellikle de o geleneksel olarak çekici bir erkek olduğ u için, onun ihtiyaç duyduğ u halimden başka bir şey olursam, ışığı üzerimde parlamayı bırakabilirdi.

Zaten kimsenin beni ciddiye alması yeterince zordu, ama Gentry yanımda olduğu için, bizim güçlü bir çift olabileceğimizden ve dünyanın onun bende gördüğü şeyi göreceğinden emindim. Değerli olduğumu.

Ama ben ve arzularım her zaman ikinci planda kalacaktı, bu yüzden belki de Penelope Pike'a benden ayrıldığı için teşekkür etmeliyim. Bram'ı kesinlikle bulamazdım ve o ve ben artık bitmiş olsak da, şimdi ne olabileceğini biliyorum diyebilirim. Tabii ki kendime teşekkür etmeliyim, ama aynı zamanda ona ve benim iyi kız, kötü kız, keskin, aç kız yanımla cesaretlendirdiği için de teşekkür etmeliyim.

Otuz Yedinci Bölüm

Maddie

Pazar sabahı anneme kaktüsü vermeye çalışıyorum. Ona, Kaliforniya'nın ılıman ikliminde ne kadar mutlu olacağını ve benim aksime onu gerçekten hayatta tutacağını söylüyorum.

Nolan valizimi arabanın bagajına yüklerken, annem kaktüsü nazikçe geri itti.

Sonra bana ciğerlerimdeki havayı boşaltacak kadar sıkı bir kucaklama verir. "Seni seviyorum, benim tatlı, ateşli jalapeño kızım." Bir adım geri çekilir ve bir eliyle saçımı kulağımın arkasına koyarken, diğer eliyle saçımı okşar, sanki benim bu halimi ezberlemeye çalışır gibi, son birkaç yıldır birlikte yaşamak zorunda kaldığı sarışın yabancıyı unutmaya çalışır gibi.

Veda ediyoruz ve Bee, belki de son dakikada planlarımızı değiştirip Noel'i Kansas'ta geçirmemiz gerektiğini düşünüyor, böylece Nolan ve annem eski dostlarını görebilir ve benim yeni evime yerleşmeme yardım edebilirler.

Havaalanı tatil kaosu içinde ve güvenlik kontrolünden geçerken, kaktüsümü sert muameleden korumaya çalışırken aşırı koruyucu bir anne gibi hissediyorum, ama ben ve dikenli küçük şey kontrolü geçiyoruz.

LAX'e bırakma hesabı sürekli bir muamma olduğundan ve ya çok erken ya da uçağın kalkışından beş dakika önce orada olabiliyorsunuz, ben de uçağa binme saatinden üç saat önce kapıda oluyorum.

Giriş kapısının gerçekten var olduğunu doğrulamak için gerekli işlemleri yapıyorum ve ardından karton gibi tadı olmayan pahalı yiyecekler aramaya çıkıyorum.

İdeal sipariş sürecine sahip bir mantı dükkanında karar kıldıktan sonra (insanlardan uzak ve kendi telefonumun güvenliği içinde), barın tezgahına yerleşip, telefonumda yer imlerine eklediğim birkaç makaleyi okumaya başlıyorum.

İki köfte yedikten sonra, dev ekrandan bir muhabirin stoik sesini duydum: "... Gentry Cooper Wade III, Kaliforniya Meclis Üyesi, sadece bir partinin değil, Wade siyasi hanedanının genel olarak kalesi olan, üst orta sınıf banliyö bölgesinin seçilmiş temsilcisi. Siyasi yorumcular, Wade ailesinin en genç üyesinin siyasi sahneye çıkışını sabırsızlıkla bekliyorlardı ve görünüşe göre o, ilk siyasi skandalını yaşamak için yemin törenini beklemiyor. Ve izleyiciler, dürüst olmak gerekirse, bu onun son skandalı olabilir."

Başımı kaldırıp baktığımda kalbim bir an durdu. Vay canına. Bu ulusal haberlerde yayınlanıyor. Gentry ulusal gündeme girmek için ne yapmış olabilir ki?

"Yarışı takip etmeyenler için, Wade seçim gününden sadece bir hafta önce oldukça tartışmalı bir politika önerisi açıkladı ve Kaliforniya Seks İşçileri Kayıt Planı için destek toplarken adını duyurdu. CTB olarak, güvenilir bir kaynaktan, en genç Wade'in pornografik materyallere olan ilgisinin belki de daha kişisel nitelikte olduğunu doğruladık." Kısa kahverengi saçlı, gözleri neşeye parıldayan muhabir, ben ağzım açık bir şekilde yarısı yenmiş mantı ile otururken konuşmaya devam ediyor.

kısa kahverengi saçları ve neşeyle parıldayan gözleriyle, ben ağzım açık bir şekilde yarısı yenmiş bir köfteyle otururken konuşmaya devam ediyor.

"Footlicker95, diğer adıyla Gentry Cooper Wade III, bu muhabirin on yıl önce araştırdığı Fasse Global sızıntısına benzer nitelikteki bir gerilla veri sızıntısında tespit edildi."

O zaman köftem ve çubuklarım tabağıma çarpar. Göğsüm yanan bir heyecan ve umuda benzer bir duygu ile doludur. Ama her şeyden öte, tatmin olmuş bir avcı gibi hissediyorum.

Bram. Lanet olsun. Hâlâ formunda.

Şu anda havaalanında oturup köfte yemek için fazla tahrik olmuş durumdayım. Tanrım, ve hala çok, çok üzgünüm. Üzgün ve azgın. Ne kombinasyon ama.

Gentry'nin porno izlemiş olması umurumda değil. Birkaç kez birlikte bile izledik - gerçi oldukça sıradan ve kesinlikle ayak fetişi içermeyen filmlerdi. Ama seks işçilerini karalamaya ve pornoyu kirli bir sır olarak göstermeye bu kadar kararlı olması umurumda.

Raporun geri kalanını sindirmek için kendimi zorlarken, şehvetimi ve merakımı bir kenara itiyorum.

"Sızıntı, birkaç finansal ağır top ve Kansas'tan bir ABD Temsilciler Meclisi üyesi dışında başka hiçbir kimliğin adı geçmediği için hedefli gibi görünüyor. Sızıntı, Wade tarafından ödenen görüntülü sohbet ve eskort hizmetleri için makbuzları içeren sunulan hizmetleri de içeriyor. Ayrıca, veri sızıntısının kapsadığı zaman diliminde Wade'in uzun süredir birlikte olduğu kız arkadaşı Madelyn Kowalczyk ile ciddi bir ilişkisi olduğunu da doğrulayabiliriz. Kowalczyk henüz göz önünde olmaya başlamışken, pek çok kişinin bilmediği şey, onun Nolan Shaw'un küçük kız kardeşi ve Bee Hobbes'un baldızı olduğuydu. Bu muhabir, Gentry'nin Bee Hobbes'un yetişkin filmlerindeki alter egosu Bianca Von Honey'nin hayranı olup olmadığını merak etmeden edemiyor. Gentry'nin ofisi, açıklama istendiğinde yanıt vermedi."

Gentry Bee'yi hiç sevmemişti ve şimdi onun benimle ayrılmasının, bu yeni öncü politikasını öngörerek önleyici bir tedbir olup olmadığını merak ediyorum. Diğer birçok şeyin yanı sıra.

"Ona kayıt sisteminin kampanyasını mahvedeceğini söyledim, ama bana inandı mı? Tabii ki hayır."

Bir bakıyorum, tam iki koltuk ileride Penelope Pike, önünde iki bardak yarısı içilmiş şarap (biri kırmızı, biri beyaz) ve bir kase edamame kabuğu duruyor.

"Penelope Pike," diyorum. "İki kadeh şarabı arka arkaya içtikten sonra uçak uçurmayı planlamıyorsun, değil mi? Bana, sarhoş araba kullanırsam umurumda olmayacağını, sadece yakalanırsam umurumda olacağını söyleyen onca nutuktan sonra."

Penelope'nin hakkını vermek gerekirse, gülüyor ve ben böyle bir şeyi ilk kez görüyorum. İki kadeh şarap olmasaydı, bir terslik olduğunu fark etmeyebilirdim. Koyu sarı saçları topuz yapılmış ve takım elbisesinin ceketi kırışmaması için dikkatlice sandalyenin arkasına asılmış.

"Bu fiyasko için üzgünüm," diyorum tatlı bir yalanla.

Kötü kokuyu ortadan kaldırmak istercesine elini sallıyor. "Oh, ben görevimi yaptım. O ahmağı seçtirdim. Büyükbabası her doğumda Wade genlerinin giderek daha da sulandığını söylerdi. Küçük bebek Wade'in hepsinden daha aptal olması gayet mantıklı. İnanır mısın, sahte fatura adresi kullanacak kadar akli başında bile değildi."

"Vay canına. O zaman aldatma tek seferlik bir şey değildi herhalde?"

Kaşlarını çattı. "Bu nasıl baktığına bağlı. Bazı politikacı eşleri, seks işçileriyle fiziksel ilişkiyi aldatma olarak görmez. Tabii ki kendi akıl sağlıkları için."

Tanrım, bu beni utandırıyor. "Yine de, bunu temizlemek zorunda kaldığın için üzgünüm."

Beyaz şarabı bir yudum alır ve ardından kırmızı şarabı içer. "Oh, temizlenecek bir şey yok. Wade'in babası Gentry'nin davranışını kınayan bir açıklama yapmak üzere. Aile, Gentry'yi istifa etmeye ya da misillemeye karşı karşıya kalmaya zorlayacak. Biraz akli varsa, bunu yapacaktır ve Gentry'nin umabileceği en iyi şey, bir gün geri dönüş kampanyası öncesinde on yıl boyunca hayır işleri yapmaktır."

"Bu çok tatmin edici."

O da başını sallar. "Haklı çıkmayı seviyorum, bu yüzden evet, bir bakıma öyle." "Nereye gidiyorsun?" diye sorarım.

"Küçük bir tatil için Midwest'e gidiyorum, Iowa'daki ailemi ziyaret edeceğim. Kıydan biraz uzaklaşmam lazım. Bana patates ve sebze içermeyen, mayonez dolu salatalar yedin yeter."

"Amin," diyorum ve bir köfteyi kaldırıp *şerefe* diyorum. O da kırmızı şarap kadehi ile karşılık veriyor. "Maddie, Sık sık özür dilemem ama seni gönderdiğimiz için gurur duymuyorum."

Sanki işten kovulmuşum gibi söylüyor ve sanırım bir bakıma öyleydin.

"Veronica Balentine'in sana tamamen aşık olduğunu duydum. Akli başında bir kız." "Bunu bilmek güzel."

Kalan kırmızı şarabını bir dikişte içip, aşırı dolu Hermès çantasını karıştırmaya başlar ve sonunda cüzdanını çıkarır. "Nasıl yapıyorsun bilmiyorum," der bana. "Gentry gibi çocuklar bunun için yaratılmış. Kişilikleri pratikte onlardan arındırılmış, ama normal biri olup sonra kendini halkın parçalaması ve tüketmesi için ortaya çıkarmak, benim gibi biri bunu acımasızca yaptıktan sonra... Bunun için kalın bir deri gerekir, Maddie. Sen çok güçlü birisin."

Dudaklarım gülümsemeye bükülüyor. "Bu benim içimdeki Orta Batı ruhu."

Beyaz şarabının geri kalanını bir dikişte içer. "Ben buna dayanamazdım. Bu yüzden ben de başkalarını eleştiriyorum. Sorumlu kişi olmak istemiyorum. Sadece ipleri elinde tutan kişi olmak istiyorum." Bu düşünceyle açgözlülükle titrer. "Yo-ho, benim için korsan hayatı."

Evet, Penelope Pike sarhoş. Ama daha da şaşırtıcı olan, bu kadını birazcık sevmiş olabileceğim.

Ayağa kalkar, bir an ellerini uzatır ve dengesini kontrol eder. "Evet," der gururla. "Hazırım."

"İyi uçuşlar," diyorum ona, "ve eğer uçağı sarhoş uçurursan, yakalanma yeter."

Bunu bir dakika düşünür. "Bu gerçekten berbat bir tavsiye, değil mi?" Blazerini çeker ve hesabı kapatırken uygulamada yüzde 30 bahşış verdiğini fark ettikten sonra tezgaha fazladan yirmi dolar atar. İyi bahşış verenler tamamen canavar olamazlar, değil mi?

Beni işaret eder, parmağı daha çok arkamdaki duvardaki panda resmine odaklanmıştı. "Ve eğer bir gün Kaliforniya'da adını duyurmak istersen, bence biz kesinlikle korkunç bir ikili oluruz."

Şaşkınlığım ve hafif dehşetimin aksine, kolları omuzlarıma dolanır ve her iki yanağını öper, sonra fısıldar: "Bana sorarsan, dünyada biraz daha az Gentry, biraz daha fazla Maddie olsa iyi olur."

İlk kez kaktüsümü fark edince geri çekildi. "Bu bitki ne iş?"

Cevap vermek için ağızımı açtım, ama o hafifçe omuz silkiyor ve ekliyor: "Boş ver. Aslında umurumda değil. Görüşürüz Maddie!"

O kalabalığın arasından ustaca (ve etkileyici bir şekilde) ilerlerken, yüzümde beklenmedik bir gülümsemeyle onu izliyorum.

Sonraki iki saat boyunca orada oturup, sayfada akan son dakika haberlerini izlerken, kendime pahalı bir kokteyl ısmarlarım. Yeni zaman dilimlerinde iki başka muhabir de Gentry hakkında aynı haberi verir ve ailesinin önceki skandallarını ve kendi sıcak yorumlarını özetler. Wade ailesi için ne yazık ki, bugün haber açısından sakin bir gün.

Sıcak, mutlu ve tatmin olmuş hissetmek istiyorum, ama tüm bunları konuşmak istediğim tek kişi Mount Astra'da.

Kansas, muhtemelen bir kurbağa, bir köpek ve üç kızı kovalıyor, tatil sonrası okula dönmeleri için onları hazırlıyor. Penelope'nin sözleri içimi burkuyor. *Daha fazla Maddie. Daha az*

Gentrys.

Ama ben sadece bir kişiyim. Çoğu gün kendini daha çok bir kız gibi hisseden, çoğu zaman hesaplı öfkeyle hareket eden bir kadın. Çok kurnaz ve sevimsiz. Ve çok şişman. Sert bir saç kesimi ve yaklaşılabılır veya ulaşılabilir olmayan zehirli kırmızı dudakları olan.

Ama ben, benim gibi başkalarını bulma yeteneğine sahip biriyim. Sadece bu da değil, bu kadınları seçilebilir hale getirme yeteneğim de var ve bence, gerçekten düşünüyorum ki, bunu onlara kendilerinden çok şey feda etmelerini zorlamadan başarabilirim. Belki de mesele kendini kaybetmek değildir. Belki de kendini koruyarak, daha yumuşak, özel yanlarını kamuoyunun tüketimine açık olmayan hayatının parçaları için saklamaktır. Belki de yumuşak içini koruyabilmek için sert bir kabuk sahibi olmaktır.

Tek bir kişinin savaşını vermek istemiyorum. Bir ordu kurmak ve onunla savaşmak istiyorum. Ve cepheden döndüğümde her gece beni bekleyen tek bir adam var.

Kansas City'ye giden uçağımın kapı değişikliği anons edilirken, hoparlörlerden yankılanan ses cızırtılı bir şekilde duyulur.

Hızla hesabımı öderim ve çantalarımı toplarım, bir yandan da cep telefonumu omzumun altına sıkıştırır, diğer koluma dikenli armut kaktüsümü alırım.

Telefon dört kez çaldıktan sonra cevap geliyor. Terminalin diğer tarafında olduğunu fark edince, yeni kapıya doğru neredeyse koşarak gidiyorum.

"Madelyn," diyor Veronica Balentine kulağıma. "Şu anda telefona ağır ağır nefes mi alıyorsun? Lütfen bana, yanlışlıkla beni ararken o işi yapmadığını söyle."

"Hayır," diye nefes nefese cevap veriyorum. "LAX'teki kapıma koşuyorum." Bu uçağı kaçıramam ve kaçırmayacağım. Ne istediğimi biliyorum ve onu hemen istiyorum.

"Bu bir olimpik spor olmalı. İşte o zaman ilgilenirdim..."

"Bu işi istemiyorum," diye patladım.

"Anlamadım?" diye soruyor. "Sırtında savaş sandığıyla seçimlere girmek istemezsin. Bahsettiğin iş bu mu? Umarım aşk gibi aptalca bir şey için değildir."

"Değil," diyorum ona. "Aslında, öyle. Ayrıca Bram Loe'yu seviyorum. Yani her halükarda boku yedim ve sen beni aday olarak istemezsin. Güven bana. Ama bu daha çok benimle ilgili, kim olduğumu ve ne istediğimi anlamakla ilgili, ve Veronica, ben o işi istemiyorum."

"Sanırım başka bir iş teklifi aldın?"

Uçağımın kalkacağına inandığım yerde durup duruyorum. "Hayır, tam olarak değil. Ama ne işi istediğimi biliyorum," diyorum ona.

"Öyle mi? Peki ne iş olsun?"

Biletimizi kapı görevlisine verip kararlı adımlarla jet köprüsüne çıkıyorum. Eve bir adım daha yaklaştım. Ona bir adım daha yaklaştım.

"Senin işin," diyorum ona. "Senin işini istiyorum."

Otuz Sekizinci Bölüm

Bram

Finallerden önceki son hafta ve bu, departmanı bir asteroit gibi vuruyor. Dr. Mensah'ı otomatın önünde sallanırken buluyorum, şutun içinde sıkışmış bir kutu Diet Coke'a umutsuzca bakıyor. Ali, Saint James kuzenimden daha fazla ofisimde, bu fonun son başvuru tarihi veya baharda aile izni alacak olan profesör hakkında endişeli. Ve cevaplamayı bilmedikleri sorular, sorunlu vakalar ve ebeveynlerden gelen kötü e-postalarla dolu, bitmek bilmeyen bir TA geçidi var. Ve bu, öğrencilerin kendilerini hiç etkilemiyor bile. Bazıları notlarına aşırı titiz davranıyor, bazıları ise ekstra kredi veya son dakikada telafi laboratuvarları ile, dönem başında hiç umursamadıkları puanları kazanmaya hak kazandıklarını düşünüyor.

Neyse ki Sara geri döndü, bu da ebeveynlik görevini devredebilirim (ve Hester Prynne tehditkar kurbağalardan uzak bir hayata geri dönebilir) ve istediğim kadar geç saatlere kadar çalışabilirim. Bu, Aralık ayında nefes kesen karanlıkta Gerhart'ı bıraktığımda

, Salih'te merdiven boşlukları hariç her yerde ışıklar sönük ve Maddie'nin penceresinden, uyku yoksunu, palto giymiş babasına bakıp doğru seçimi yaptığı için kendini tebrik edip etmediğini merak etmem gerekmiyor.

Eski nişanlısı hakkındaki haberleri görüp görmediğini merak etmeme gerek yok... Benim yaptığımı anladı mı? Sorun değil, çünkü bunu onu tekrar kollarıma döndürmek için yapmadım. Bunu ikiyüzlülüğü sevmediğim için de yapmadım - ikiyüzlülüğü sevmediğim halde - ya da skandalın Maddie'ye, o kendini beğenmiş adam ve onun gibilerin ona verebileceğinden çok daha fazlasını hak ettiğini göstereceğini umduğum için de yapmadım.

Hayır, bunu yaptım çünkü o Maddie'yi incitti ve bunun bedelini ödemesi gerekiyordu. Bu kadar basitti. Bu dünyada düzeltemeyeceğim pek çok şey var, ama bunu... bunu yapabiliyordum. Bunu yapmak *istedim*.

Ve geceleri yalnız kalırsam, onun horlamasını ve iç çekişlerini özlersem

O benim yanımda not verirken, eski üniversite tişörtlerimi giydiği halini ve kan dökülmeden kazandığı zaferin ardından topuklu ayakkabılarını çıkardığı halini özleyorsam, bunun suçlusu kendimden başkası olamaz. Gidip ona aşık oldum. Kalbimi onun ayaklarının dibine gömmeyi seçtim. O kalbi kökünden söküp attığında kızamam.

Sonuçta, yabani otlarla böyle yapılır.

CUMA GELİR VE beraberinde nefes almak gibi bir his. Henüz tam bir rahatlama değil, ama iyi ya da kötü, her şeyin yakında biteceğine dair bir kesinlik.

Dizüstü bilgisayarımı kapatmadan önce test materyallerimi bir kez daha kontrol ediyorum — sadece Biyoloji 1 için, Bitki Ekolojisi dersinde sunumlar olacak — kapı çalındığını duyuyorum. Kafamı kaldırıp baktığımda, kırmızı yün palto giymiş, platin saçları elmaslar gibi parıldayan Sloane'ı görüyorum. Dışarıda sis olmalı, ama pencereden baktığımda, hava çok karanlık olduğu için bunu anlayamıyorum.

"Beni takip etmelisin," diyor Sloane, ses tonuyla you use after someone in the room taps a

çatal ile şampanya kadehi.

"Uh," diyorum. "Seni nereye takip edeyim? Çünkü Sara ya da Joey seni buna zorladıysa, onlara evde kurbağayla yalnız başıma rahatlayabileceğimi ve düşüncelere dalmak için gürültülü ve düşmanca bir yere gitmeye ihtiyacım olmadığını söyle."

Sloane, *benim gerçekte ne düşündüğümü söylemek için fazla iyi yetiştirilmiş ve nazik olduğumu* ima eden bir bakış atar. "Bunun Sara veya Joey'le, hatta Leo veya Alessandro'yla hiçbir ilgisi yok. Ve benimle de neredeyse hiç ilgisi yok. Şimdi kalk, kalk! O uzun bacaklarını kullan!"

Bir iç çekerek masamdan uzaklaşıyorum, çantamı topluyorum ve ayağa kalkıp paltomu alıyorum.

"Haftan nasıl geçti?" diye soruyorum ofisten çıkarken ve kapıyı kapatmadan önce ışığı kapatıyorum. "Seni o zamandan beri pek görmedim..."

"Yeni kiracım kalbini kırdığından beri mi?"

"Evet, o," diyorum alaycı bir şekilde.

"Sorun yok, sanırım." Sloane beni merdivenlerden aşağı indirip ön kapıdan dışarı çıkarırken Gerhart neredeyse bomboş. Kampüsün en eski kedisi Dr. Monty, yolumuzun ortasında yuvarlak yuvarlak dolaşıp kaldırım kenarındaki çimlerden geçerek kütüphaneye doğru ilerliyor .-

"Emin misin?" diye soruyorum. "Yakında Persimmon Hill'den taşınman gerektiğini biliyorum."

Sloane'ın narin nefesini, kireçtaşı binaların arasında dans eden keskin rüzgâr neredeyse yok ediyor. "Satın almam gereken nehir kenarındaki daire zamanında hazır olmayacak. İnşaatta bir gecikme var. Bu yüzden ya bir otele taşınmam ya da fakir bir öğrencinin yıl ortasında okulu bırakıp dairesini boşaltmasını ummam gerekecek. Dürüst olmak gerekirse, iki seçenek de hoşuma gitmiyor, ama Lucien... Persimmon Hill'den zamanında ayrılmam konusunda... kararlı. Bu da onun hakkı."

"Sen evliyken o neredeyse hiç orada yaşamıyordu," diye onun adına sinirlenerek söyleniyorum. Lucien, iş ya da işle ilgili şeyler için, neredeyse hiç

Sloane'a olan takıntısını hiç bozmayan, sık sık yaşanan, pek de gizli olmayan ilişkiler yüzünden. Sloane, görünüşü kurtarmak ve genç üvey annesine hiç saygı duymayan ve lisenin son iki yılında onun hayatını cehenneme çeviren ergen oğluna yarı ebeveynlik yapmak zorunda kalmıştı. "Şimdi seni kovmak istemesi sadece pisliklikten."

"Ben ayrılmak istediğim için kızgın," diyor Sloane hüzünlü bir gülümsemeyle. "İşler böyle yürümemeli, anlıyor musun? Onunla evlendiğim zamanki gibi aynı şefkatli, uysal, saf kız kalmalıydım. Onun ilişkilerini nefret etmemeli, kendi kariyerimi yapmamalı, hiçbir paranın ya da ihtişamın kalmaya değmeyeceğine karar vermemeliydim. İşte buradayız."

Duruyorum. Kampüsün en eski binası olan Parker Hall'a geldik. Simetrik, taştan yapılmış ve ürkütücü bir bina. Ayrıca yarı karanlık

—saat beşten sonra ve içerideki muhasebe ofisi ve danışmanlık ofisleri hafta sonu için kapanıyor. Muhteşem bir bina, muhtemelen üniversitenin kalbi, ama ben buraya belki bir sömestrda bir kez adım atıyorum.

Sloane'a dönüyorum. "Neden?"

Sloane kolumu tutar ve beni kapıya giden sığ taş basamaklardan yukarı çeker. "Çünkü bu akşam dersin var."

"Bu akşam dersim mi var?" Tamamen şaşkınım. Ve yorgunum. Keşke evde bir bira içip seramda bir şeyler çiziyor, gece gölgelerini gölgelendiriyor ve karanlıkta büyümenin hissini yakalıyor olsaydım.

"Az önce söyledim ya. Sen pek iyi dinlemiyorsun."

Beni tarihi kasetli tavanları olan merkezi avludan geçip, çoğunlukla karanlık olan koridordan aşağıya doğru aceleyle götürüyor.

"Şuradan geç," diyor. "Solda, ışıkları açık olan son kapı."

"Bekle..."

Ama o, soğuk dudaklarını yanağıma bastırıp uzaklaşıyor, kırmızı paltosu binadaki tek renkli çiçek gibi.

Dönüp gösterdiği kapıya bakıyorum: üstünde eski moda bir pencere bulunan devasa bir ahşap kapı. İçeriden altın rengi bir ışık parlıyor.

Tamamen kafam karışmış bir halde sınıfa gidip kapıyı açtım. Ve sonra donakaldım.

Sınıf, kampüste kalan birkaç tipik üniversite sınıfından *biridir*: koltuklara bağlı ahşap sıralar, duvarlara asılı haritalar, üzerinde Walt Whitman'ın büstü bulunan profesör için uzun bir ahşap masa. Kara tahtalar silinebilir tahtalarla değiştirilmiş ve tavanda her zamanki teknoloji avizesi asılıdır, ancak bunun dışında bu sınıf yüz yıl önceki haliyle neredeyse aynıdır.

Ve ön tarafta, masanın kenarında koyu kırmızı bir tırnağını gezdiren Madelyn Kowalczyk, uyluk kısmında yırtmaçlı siyah bir etek, boynuna kadar düğmeli siyah, uzun kollu bir gömlek (ama bunun bir önemi yok, gömlek şeffaf ve altında giydiği ince kaşkorseyi gösteriyor) ve sadece ayak bileği kayışları nedeniyle yasaklanması gereken koyu yeşil bir çift topuklu ayakkabı giyiyor. Saçları hala koyu ve kusursuz bir kesime sahip. Dudakları Sloane'ın paltosundan daha parlak kırmızı.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Bram

"Oturun, Bay Loe," diyor, bana bakarak.

Özlem içimi parçalıyor, ardından boş, kramp gibi bir acı geliyor. Onu iki haftadır görmedim ve hafızam beni yanıltmış, çünkü o hatırladığımdan daha güzel, daha etkileyici. Sadece gözlerinin benimkilere bakması bile dizlerimin üzerine çökmemi ve yalvarmamı yeterli. Yalvarmak, yalvarmak, yalvarmak.

Ama içimde hala hayatta kalma içgüdüğü var ve kıpırdamıyorum. İkizlerin öğleden sonra ve akşam rutinini paylaşmak zorunda kaldığımızda, tüm o nazik tavırları sergilemek yeterince acı vericiydi. Onun geleceğine engel olduğumu, iyi bir seks partneri olduğumu ve başka bir şey olmadığımı tekrar duymaya dayanabileceğimi sanmıyorum. Burada olup ona bakmaktansa, hareketsiz, donmuş, sadece kendimin yapısı olarak kalmak çok daha kolay.

Sonra Maddie parmağını masaya vurur, çenesini eğerek bana soğuk bir sabırsızlıkla bakar. "Bizi bekletme."

Bunu nasıl yorumlayacağımı bilmiyorum, ama bana bakışında bir şey var, ona öğrettiğim otoriteyle, odak grubu araştırmalarıyla seçtiği çiçekli kıyafetlerinden çok farklı kıyafetlerle, sanki gerçekten de sınıfa geç kalmış utangaç bir birinci sınıf öğrencisiymişim gibi itaat etmemi sağlıyor. Kapıyı kapatıp kilitliyorum ve sonra sıraların arasından yürüyorum.

"Aferin," diyor ve sınıfın ortasında durup oturduğumda kulaklarımın uçlarının ısındığını hissediyorum. "Hayır, hayır, oraya değil. Öne. Böylece öğrenmeye hevesli olduğunu bana gösterebilirsin. Mükemmel."

Ceketimi ve atkıyı dikkatlice çıkarıp bir sandalyenin üzerine asıyorum. Sonra ön tarafa oturuyorum, vücudum masa-sandalye kombinasyonuna zar zor sığıyor ve ellerimi masanın üzerinde birleştiriyorum. Ellerim biraz titriyor. O çok yakın. O kadar yakın ki, bununla başa çıkabilir miyim bilmiyorum, ama şu anda, ben gidersem peşimden geleceği gibi bana bakıyor. Sanki benim kanımın tadını çoktan almış gibi.

"Beni siyaset bilimi dersinde görmeye alışkın olduğunuzu biliyorum, ama bugün anatomi dersi vereceğim," diyor keskin bir sesle, beyaz tahtaya doğru yürüyerek ve kalemin kapağını açarak.

"Maddie..."

Omzunun üzerinden bana bakıyor, uzun kirpikleri, yukarı doğru kıvrık burnu ve karmin rengi dudakları profilden görünüyor. Konuşmuyor, ama kaşlarının eğrisi her şeyi anlatıyor.

"Profesör Kowalczyk," diye düzeltiyorum kendimi. "Bunu yapmak zorunda değiliz —istemiyorum—" Duruyorum, çünkü aslında ne söylemek istediğimi bilmiyorum. Soğuk bir cuma gecesi ilişkimizi otopsiye tabi tutmak istemiyorum; istenmeyen aşkımın A delili gibi ortalığa serilmesini istemiyorum.

Ayrıca önümüzdeki otuz yedi saati, onun açıkta kalan dizinin üzerindeki gamzeleri hafızama kazılamakla geçirmek istiyorum.

"Bence bunu yapmalıyız," diyor Maddie, tahtaya geri dönerek. "Ve beni tekrar kesmediğiniz için teşekkür ederim, Bay Loe."

Sesi yumuşak, duygusuz ve sarsılmaz — artık binanın bir uzantısı gibi, benim sözümü kesmeme ne kadar etkilenmiş olduğunu gösteren kireçtaşından yapılmış. Bu kadar gergin olmasaydım, bu durumdan öğretmenlik zevki duyardım. En azından, artık bir sınıfı yönetme gücüne sahip.

"Öyleyse," diyor, içinde daha küçük bir daire olan küçük bir daire çizerek. "Anatomi dersimiz bununla başlıyor." Dairenin üzerine iki çöp adam çizilmiş, biri elbise giymiş, diğeri komik bir şekilde daha büyük.

Küçük sandalyede kıpırdanıyorum, kığımın altında ahşap uğursuz bir şekilde gıcırıyor, herkesin benimle özdeşleştirdiği sakinliği yakalamaya çalışıyorum. Bu dersin beni yine odanın köşesine sıkıştıracağı ve duvarların kendisinden bir kucaklamanın rahatlığını almaya çalışacağım korkusuyla neredeyse çılgına dönmüş durumdayım.

Maddie gıcırtiları görmezden gelir. "İlk olarak, ben varım. Ergenlik çağını, kardeşi elinden paranın leprechaun altınları gibi kaybaldığını izleyerek geçiren yarı yetim kız. Dünyayı değiştirebileceği en büyük yolun, dünyayı değiştirenlerden biriyle evlenmek olduğunu düşünen kız. Sonra kendi hayatından kovuldu ve kim olmak istediğini ya da nasıl olacağını bilmeden, hiç haber verilmeksizin yeni bir hayat kurmak zorunda kaldı.

"Sırada," diyor, dev çöp adamın yanındaki işaretçiyi tıklatarak, "sen varsın. Bebeklerini ve yosunu seven boşanmış profesör. Gizli bir kötü adam geçmişisi olan iyi adam. Hiçbir zaman kendini evinde hissetmemiş yetim." Bana dönüyor. "Bu hafta ev sahibimle senin hakkında konuştum. Bana ne dedi biliyor musun?"

Kafamı sallıyorum. Sloane'ın Maddie'ye benim hakkımda ne söylediğini hiç bilmiyorum.

"Bana büyükannen ve büyükbabanın berbat insanlar olduğunu söyledi. Gerçekten çok kötü. Seni ilk gördüğünde, tanıdığı en iri adam olmana rağmen hala gece lambası açık uyuduğunu söyledi. Bazen insanlar sana sarıldığında ağladığını söyledi."

Gözlerimi kaçırıp pencerelere bakıyorum, boğazım ağrıyor ve çenem gergin. Sloane'ın Maddie'ye bunları anlatmış olması beni üzmedi.

—bu kamuya açık bir bilgi—ama yine de tüm bunların bana yansıtılması kolay değil. Çocukken ve gençken, Leo gibi zorbaların bunu yaptığı zamanlarda kolay değildi, ve şimdi de, nihayet yeterli terapi ve içsel güvene sahip olup karanlıkta uyuyabilmek, oksitosin beni dizlerimin üstüne çökertmeden sarılabilmek gibi şeyleri yapabilmek için de kolay değil. Artık o Bram değilim ve eskiden öyle olduğumu bilmek utanç verici.

"Bram," diyor Maddie yumuşak bir sesle. "Üzgünüm."

Başımı çevirmiyorum, ama gözlerimi onun durduğu tahtaya çeviriyorum.

"Çok parası olmayan bir ortamda büyüdüğünde, senden daha iyi durumda olan herkesin evrensel olarak kutsanmış olduğunu, her şeye sahip olduğunu düşünmek kolaydır. Sen rahat bir ortamda büyüdüğün için mutlu bir çocukluk geçirdiğini varsaydım ve bunun için üzgünüm, çünkü bu beni senin hakkında haksız sonuçlara götürdü."

"Yapma," diye başlıyorum ve sonra yutkunmak için duraklıyorum, çünkü sesim hissettiklerimi yansıtıyor. "Üzülme. Lütfen. Çocukluğum o kadar da kötü değildi ve ayrıca bu senin hatan değildi."

"Hayır, ama bu benim hatam: Seni yanlış anladım. Hayatını yaşama şeklinle ilgili her şeyi. *İstemenin*, en ufak bir mutluluğu elde etmek için çabalamanın, mücadele etmenin ve tırnaklarını geçirmemenin ne demek olduğunu bilmediğini sanmıştım; mutluluğun havada ve toprakta olduğu bir ortamda büyüdüğünü ve bunun senin DNA'nın bir parçası olduğunu sanmıştım. Görmem gereken şeyi görmedim, o da senin sadece bitkilerle ve kızlarla dolu, kucaklaşmalar ve dağınıklıkla dolu bir evi, bir yuva haline getirebilmenin, bunun için mücadele etmen gerektiği

"Sen," diyor derin bir nefes aldıktan sonra. "Sana ihtiyacım var."

Kalbim bir kez, kaburgalarımı sarsacak kadar sertçe atıyor, sonra çılgınca bir aritmiye giriyor.

"Ama," diyor boğuk bir sesle, "bir de bu var." Çizdiği her şeye çarpan büyük bir oval. Dalgalı çizgiler yok, ama elini yana eğip durmadan yazmaya başlıyor. *Ya yanılıyorsam, ya aynı hatayı yapıyorsam, ya ayrılıktan hemen sonra aşık olarak zayıf davranıyorsam, ya bu benim geleceğimi mahvederse, insanlar ne der, ya seni benim sevdiğimden daha çok seviyorsam...*

Masamdaki sandalyeden kalkıyorum, cildim kıvılcımlarla kaplı, kalbim hem fazla hem de yetersiz çalışıyor, ve tahtaya doğru yürüyorum. O kıpırdamıyor, bir kolu hala kötü çizilmiş vakuölüne doğru kaldırılmış, omuzları her nefes alışında hareket ediyor.

Topuklu ayakkabılarla bile benden çok daha kısa ve ondan kalemi almak çok kolay. Düzensiz bir şekilde katlanmış bir kurdele gibi bir şey çizmeye başlıyorum, etrafında küçük daireler var. O donmuş gibi duruyor, ama bizim aramızdaki tek santimetrenin ezici çekim gücünü benim gibi hissettiğini düşündüğüm bir şekilde donmuş. Elimdeki her hareketin, her derin nefesin aramızdaki mesafeyi neredeyse sıfıra indirdiği gibi.

Çizimi bitiriyorum. Golgi aygıtı. Hücrenin işleme ve nakliye departmanı. "Ya yanılıyorsan?" diye soruyorum ona.

"Ne?" diye fısıldadı, sersemlemiş gibi. Keşke yüzünü görebilseydim.

"Vaküolde yazdığın şey... Sana bu soruyu soruyorum çünkü sınıfın amacı budur. Soruları cevaplamak. Peki, bana ihtiyacın olduğu konusunda yanılıyorsan ne olur?"

"O zaman ben..." Bir nefes. "İyi olacağım. Çok acıtacak, ama iyi olacağım."

"Ya Gentry ile yaptığın aynı hatayı tekrar yaparsan?"

"Olmaz," diye mırıldanır. "Çünkü ben o hatayı yapan kişi değilim. Başka hatalar yapabilirim, ama o hatayı bir daha asla yapmam."

"Peki ya bu senin geleceğini mahvederse?"

Sesi artık daha güçlü, rahatlamış. "Artık kimse benim için mahvolmayı tanımlayamaz. Artık olmaz."

"Profesör Kowalczyk, arkanı dön ve bana kimin kimi daha çok sevdiğini söyle."

Bir saniye bekliyor. Uzun bir saniye, ve ben, akıl almaz bir aptallık yaptığımı, ruhumu ona tekrar açtığımı biliyorum, ama bunu istiyorum — bizim anatomimizi, kırık kenarlarımızın, kopuşumuzun bu diyagramının, benim düşündüğüm anlamı taşımasını istiyorum. Umut etmek istiyorum. Gözlerine bakmak ve aramızda hayati bir şeyin kök saldiğını hissetmek istiyorum.

Dönüyor ve bana baktığında, yeşil gözlerinde bir parıltı var. "Bilmiyorum."

Yüzünü nazikçe avuçlarım ve o titrer. "Bilmiyor musun?" diye sorarım şefkatle.

"Sen olamazsın," diyor kalın bir sesle. "Çünkü seni o kadar çok seviyorum ki, ribozomlarım bile bununla acıyor."*

İtiraf gözlerimi kapatmamı sağlıyor. Süzülüyorum, bir spor, bir akçaağaç ağacından kopan bir samara, dönüp duruyorum. * "Beni seviyorsun."

"Seni seviyorum," diye fısıldayarak tekrarlıyor. "Seni seviyorum ve bu beni çok korkutuyor."

Tekrar dönüp kalemi alır. Gözlerimi açtığımda, her şeyin etrafına bir hücre duvarı çizdiğini görürüm — çekirdek, kloroplastlar, vakuol, Golgi aygıtı ve mitokondri. * Yanına bir şey yazar.

Her şeyi mahvettim. Özür dilerim. Seni seviyorum.

Kalemin etrafında parmaklarını buluyorum, parmaklarımı ikisinin etrafına doluyorum ve sonra cevabımı yazıyorum.

Seni seviyorum. Affedilecek bir şey yok.

"Yalan söyledim," diye fısıldadı. "Aramızdaki ilişkinin sadece fiziksel olduğu konusunda. O kadar çok daha fazlası vardı ve ben bunu biliyordum, ama yalan söyledim."

Her neyse. Senin geçmişinin bizim bir geleceğimiz olamayacağı anlamına geldiğini düşünmüştüm, ama Gentry'nin sırlarının ulusal televizyonda ortaya çıkmasını izleyince... Titrek bir kahkaha. "Bram, senin geçmişin benim geleceğim için ihtiyacım olan her şey. Suç ortağına ihtiyacım var ve çok ileri gitmek istediğimde beni durduracak birine ihtiyacım var. Ahlak sınırlarında bir yol çizmiş ve geri dönüş yolunu bulmuş birine ihtiyacım var. Bana beş farklı katmanlı tavsiye verecek, benim için benim değer verdiğim şeyler konusunda benim kadar acımasız olacak, nerede olursam olayım asla yalnız kalmamamı sağlayacak birine ihtiyacım var."

Dudaklarımı onun başına indiriyorum. Saçları parlak ipek gibi. Her yerde yasemin kokusu var.

"Yalan söylediğim için beni affet," diye fısıldadı. "Sonunda istemediğim bir hayale tutunduğum için beni affet. Yeni ayrılmış bir kadının ne yapması gerektiği konusunda o kadar kafam meşguldu ki, kendi istediğimi bile göremedim, beni affet."

Sonunda istemediğim bir hayali. "Artık aday olmak istemiyor musun?"

Saçlarına dokunmamam için dikkatliymiş gibi başını hafifçe sallar. "Perde arkasında çok daha fazlasını yapmanın bir yolu var. Benim yerim orası. Yapacağım şey de bu."

"Ne istersen," diye mırıldandım ve bunu içtenlikle söyledim. Ne isterse, neye ihtiyacı olursa. Arkasında, yanında, kucağıma oturup ne kadar mükemmel olduğunu duymak istediğinde altında olacağım.

"Beni affet," diye ekliyorum, kalemi tepsiye indirip ellerimle belini buluyorum. "Kurallarımızı çiğnediğim için beni affet. Sen sınırlarını açıkça belirlediğin halde daha fazlasını istediğim için beni affet. Seni bu kadar çok istediğim, seni korumak ve sana bakmak, toprak, su ve güneş olmak istediğim için açgözlülüğümü affet. Mantık, seni bırakmam gerektiğini söylese de, mantığın ötesinde seni sevdiğim için beni affet."

seni şimdi bırakmam gerektiğini, yalnız bir babanın yükü olmadan hayatını kurma şansı bulman gerektiğini söylese de seni mantığın ötesinde sevdiğim için."

Bana dik dik bakabilmek için başını çevirir. "Açıkça söyleyeyim, mantık cehenneme gidebilir."

"Öyle olmak zorunda," diye mırıldanarak tekrar saçlarına burnumu sürttüm. "Ben çok bencilim."

"Ve eğer işe yaramazsa, hepimiz senin ayrılma konusunda dünya şampiyonu olduğunu biliyoruz. Ve her şey yoluna girecek."

Her şey yoluna girecek. *Biz* iyi olacağız. Ve bu yüzden aramızdaki ilişkinin tamamen kötü olamayacağını biliyorum, çünkü geleceğin her versiyonunda, birlikte olamadığımız versiyonlarda bile, ikimiz de iyi olacağız. Belki üzgün olacağız. Belki bir süre yalnız kalacağız. Ama saygı göreceğiz, seveceğiz ve iyi olacağız.

Belim, ellerimin altında çok sıcak, pahalı kumaştan yapılmış giysilerinin altında çok yumuşak. "Ders bitti mi, Profesör Kowalczyk?"

Göğüsleri dışarı çıkacak ve kıvrımlı kalçaları kucağıma degecek şekilde biraz eğiliyor. Bu temasta incinmiş bir tıslama çıkarıyorum, sıkışmış ve şişmiş penisim ona daha yakın olmaya çalışıyor.

"Hiç de bile," diyor, sözlerinden memnuniyet damlıyor.

"Bu, bana öğretecek daha fazla anatomi bilgisi olduğu anlamına mı geliyor?"

Cevap olarak, ellerimi bluzunun altındaki dik göğüslerine götürüyor ve ben onları sıkarken bana doğru sürtünüyor. Artık tamamen sertleşmiş durumdayım ve kapı kilitli olduğu için zaman kaybetmiyorum. Elimi eteğinin altına kaydırıyorum ve onun tamamen çıplak olduğunu görüyorum.

"Ne yaramaz kızsın," diye homurdanıyorum, ıslak olup olmadığını kontrol ediyorum - ıslak - ve sonra kemerimi çözmeye başlıyorum.

"Tanrım, tanrım." Titriyor, eteğini yukarı çekiyor ve sırtını daha da kavisli hale getirmeye çalışıyor ve penisimin başı onun açıklığına değdiği anda yalvarmaya, yakarmaya başlıyor, sözleri dudaklarından kapanış konuşması gibi dökülüyor - *yapmalısın, yapmalısın, buna ne kadar ihtiyacım olduğunu hissetmelisin, yoksa öleceğim, öleceğim.*

İçeri girerken sözler iniltiye dönüşüyor, sinir uçları sinir uçlarına, yumuşak sertin etrafında, sıcak sıcakla karşı karşıya. Ben de ses çıkarıyorum, ipekle, iç duvarlarının kaygan sıkışmasıyla, kökünden tepesine kadar sıkı, kadife bir amın içinde gömülü. Birlikte olmadığımız her anı telafi etmek için kalçalarını tutmak üzereyim ki, gözümün ucuyla onun yüksek topuklu ayakkabısını görüyorum.

"Bu şımarık küçük topuklar," diye homurdanıyorum ve sonra kalçalarını kullanarak onu masaya itiyorum. O sendeliyor, ellerine tutunuyor ve sonra bana küstahça bakarak belinden eğiliyor, beni istediğim şeyden ayıranın sadece bir etek olduğunu biliyor.

Sabırsızlıkla eteği yukarı çekiyorum, bir dizini masaya dayayıp amını almaya hazır hale getiriyorum ve sonra sanki hiç ayrılmamışım gibi tekrar onun vücuduna giriyorum.

"Uslu bir kız ol ve kendini tatmin et," diyorum ona, derin ve sert vuruşlarla ona girerken. Bir elimi kalçasında tutuyorum, diğer elimi ayağına kaydırıyorum, parmaklarımla ayak bileği kayışını okşuyorum. Sikimi ona sürtmek istiyorum. Üzerine boşalmak istiyorum. Her gece bu topuklu ayakkabılarla onu sikmek istiyorum.

"Sorun değil," diye nefes nefese cevap veriyor, eli tam da ihtiyacı olan yere sıkışmış ve parmakları yoğun bir şekilde çalışıyor. "Bu... *lanet olsun*, bu çok seksi..."

Bana söylüyor. Stern Öğretmen Maddie'yi sınıfta bir masaya eğmişim, bir elinde ayak bileği kayışlı topuklu ayakkabısı, mastürbasyon yaparken inlemeleri havayı dolduruyor ve ben onun güzel amını kendim için kullanıyorum ve...

O, keskin bir çığlıkla boşalıyor ve ben sertleşiyorum, onun dalgalanan kasılmaları beni sonuna kadar götürüyor, vücudumdan zevki ödenecek bir borç gibi çıkarıyor ve sonra inleyerek onun üzerine eğiliyorum ve orgazmımın nabzı onun içinde atıyor. Çok fazla, yalnız bir erkeğin değeri kadar ve ben bitirdiğimde o benim altımda kıkırdıyor.

"Uzun zaman oldu mu, Bay Loe? Zaten uyluklarımdan aşağı aktığını hissedebiliyorum."

"Dur... ah... gülmeyi kes, acıyor," diye homurdanıyorum, o tekrar kıkırdayınca yüzümü buruşturuyorum ve hassas organım sıkışıyor.

"Özür dilerim, özür dilerim. Anatomiye çok ciddiye almaya başlayacağıma söz veriyorum."

"Zaten başladın. Aslında çok etkilendim." Dikkatlice kendimi kurtarıyorum ve onun ne kadar dağınık olduğunu görünce ikinci kez yüzümü buruşturuyorum. "Burada kal."

Ben eşarbımı almaya giderken, o masanın üzerinde mutlu bir şekilde iç çekiyor.

"Beğendiğine sevindim. Ve daha endoplazmik retikulum kısmına bile gelmedim."

Eşarbımı kullanarak onu temizledim ve sallanmadan ayakta durabildiğinden emin olduktan sonra kıyafetlerini düzeltmesine yardım ettim.

"Biliyorsun..." diye başlıyorum ve o da biraz ciddileşiyor, dudaklarını sıkıştırıp başını sallıyor.

"Biliyorum. Daha fazla konuşmamız lazım. Bundan sonra ne olacağını belirlemeliyiz. Durumumuzu gözden geçirmeliyiz."

Elimi, bluzundaki hala iliklenmiş düğmelerin üzerinde gezdiriyorum. "Aslında, çocuklar Sara'nın yanında ve bu hafta sonu ev tamamen bana kalacak demek üzereydim."

Maddie'nin dudakları açılır... ve sonra kedi gibi bir gülümsemeye dönüşür. "Öyleyse, Bay Loe, size öğretecek çok daha fazla anatomi bilgim var."

Kırkınıc Bölüm

Maddie

Benim ve Bram'ın aşkı, değişen mevsimler gibi yavaş ve sonra ani.

Aralık ayında, final sınavlarının ortasında dersim bittikten sonra, hafta sonunu Bram'ın evinde geçirdim ve bir daha oradan ayrılmadım.

Bir hafta boyunca eşyalarımı onun odasına ve banyosuna bırakıp durduktan sonra, bana buraya yerleşmek konusunda ne düşündüğümü sordu. Buraya. Bu eve. Kızlarla birlikte ikinci kattaki misafir odasına değil, Bram'ın yatağına. Sabahın erken saatlerinde, gün ufukta doğarken bana bu soruyu sordu ve ben, o cümlesini bitirmeden kulağına "evet" diye fısıldadım.

O gün Junie ile dönem sonu kutlaması için içmeye gittiğimden eve dönmeden önce, Bram ve Joey dairemi temizlemiş ve Bram, Sloane'a önümüzdeki üç ayın kirasını ödemişti.

aylık kira. (Bu gerçeği daha sonra Leo'nun ağzından kaçırmaması sayesinde öğrendim ve Bram'ın tartışmayı reddettiği bir konu haline geldi.)

Bugün Sara okula dönüş görevindeydi, bu yüzden tatilden sonra gerçek hayata inanılmaz derecede sessiz bir dönüş oldu. Bram duş alıp kampüse gitmeden önce tembel, uykulu bir sabah seksi yaptık.

Ben ise en güzel " " tişörtümü giydim* ve önümüzdeki haftaya kadar başlamayacağım yeni ikinci işimin ilk günü için hazırlık yaparak günü geçirdim. Mayıs ayına kadar yardımcı öğretim görevlisi olarak çalışacağım, ancak haftada sadece iki gün dersim var, sonra da Veronica Balentine için çalışacağım. Aslında onun işini yapmayacağım, en azından başlangıçta, ama onun işini yapmasını izlemek ve onun gölgesi olarak ondan öğrenmek en iyi seçenek olacak.

Hester Prynne olmadan ev sessiz ve Bram yavaş yavaş benim kedi sahiplenme kampanyama boyun eğiyor. Bram eve döndükten sonra, biyografilerinde sadece rendelenmiş peynirle motive oldukları yazan orta yaşlı bir kardeş çifti ziyaret edeceğiz.

Sabahın çoğunu, Noel günü beni arayan Veronica'ya sunacağım bir sonraki seçim döngüsü için potansiyel adaylar hakkında bir dosya hazırlamakla geçirdim.

"Erkekler konusunda kötü zevkini asla affedebileceğimi sanmıyorum," dedi merhaba yerine. "Adil olmak gerekirse, erkekler konusunda çoğu zevk kötü zevktir, ama son birkaç hafta içinde, hayatımda Madelyn Kowalczyk'ın kesintilerini özlediğimi fark edince çok üzüldüm."

Evin arkasındaki çamur odasına adımımı attığımda gülümsedim. Bram, Sara, Asher, kızlar, Hester Prynne, annem, Bee ve Nolan, Bee'nin arkadaşı Sunny Palmer'ın yazdığı *The Last Letter* adlı Hope Channel filmini izlerken uyukluyorlardı.

Kapıyı arkamdan kapatırken fısıldayarak "Oh, Veronica" dedim. "

kampanyasına, üzgünüm ama ben senin kızın değilim."

"Biliyorum, biliyorum," dedi. "Ama bu konuyu düşündüm ve doğru bağışçılarla, belki de iyi profesörün kötü çocuk geçmişinden yararlanabiliriz diye düşünüyorum, eğer..." "Hayır.

Hayır, teşekkürler," dedim ona. "Şimdi, sanırım bana Mutlu Noeller dilemek için aramadığını varsayıyorum."

O da sinirli bir şekilde "Hayır, arıyorum çünkü karım, kararımı verip sana iş teklif etmezsem gelecek yıla kadar benimle konuşmayacağını söylüyor. Gelecek yılın gelmesine sadece bir hafta kaldı, biliyorum, ama o kadın benim konuşmaktan zevk aldığım tek kişi, bu yüzden bu bir sorun olur."

Ağzım açık kaldı, atılmış ayakkabıların ve ceketlerin üzerinde parmak uçlarında yürüyerek ileri geri gidip geldim.

O, benim şaşkın sessizliğimi tamamen başka bir anlama yordu. "Tamam, bunun biraz pazarlık gerektireceğini anlıyorum."

Havadaki kan kokusu kalbimin bir an durmasına neden oldu.

Sonunda, kendi müşterilerimi almama izin verilmeden önce birkaç ay Veronica'nın yanında staj yapmam konusunda anlaştık. Ona, herkesle çalışmayacağımı söyledim ve o da, ahlaki değerlerim onu zor durumda bırakmadığı sürece sorun olmadığını soğukkanlılıkla yanıtladı.

Bu yüzden şu anda evin içinde dizüstü bilgisayarımı bir elimde dengeleyerek şarj aletimi arıyorum. Bram'ın teorisi, her gün aynı yere bırakırsam bulabileceğim yönünde, ama bu benim değişken ruh halimi ve bazı günler serada, yatakta veya onun pencere kenarındaki bankta çalışmak istememi hesaba katmıyor...

Bram'ın ofisi! Evet, tabii ki.

Hızla, tüylü çoraplarımla koridorda kayıyorum, ekranın köşesindeki kırmızı pil bana öfkeyle yanıp sönüyor.

Ofis kapısını açtım ve tam orada, Bram'ın masasında, üzerine küçük bir not iliştirilmiş şarj cihazım duruyordu.

Tam bıraktığın yerde. Ne garip. —B

Dilimi çıkarıyorum, çünkü bu aptal şarj cihazı söz konusu olduğunda her zaman onun yaramaz çocuğu olmayı seçeceğimi biliyorum.

Dizüstü bilgisayarını fişe taktığım anda ekran kararıyor, ben de Bram'ın koltuğuna oturup bilgisayarın şarj olması ve yeniden açılması için bekliyorum.

Beklerken, Bram'ın masaüstü bilgisayarını kullanarak ilçe adliye sayfasını taradım ve kampanya başvuru kurallarını ve son başvuru tarihlerini gözden geçirdim.

İmleç, "*Nasıl yaparım?*" yazan bir menü seçeneğinin üzerinde duruyor. Birkaç seçenek var. Trafik cezasını ödemek, jüri görevinden muafiyet almak, konut yardımı almak. Ve listenin en altında *evlilik izni başvurusu* var.

Sayfa yüklenmeden önce neredeyse çıkıyordum. Ama sonra annemin kulağıma fısıldadığını hatırladım, Noel'den sonraki gün Bram ve Nolan yerde yatarken, ikizler onları uyandırmaya çalışırken sahte horlama yapıp uyuyormuş gibi davranırken, Fern ise Adelaide adında bir kıza olan aşkını Bee'ye anlatırken, Bram'ın ne kadar iyi bir adam olduğunu söylemişti.

Sayfayı incelemeye karar verdim ve sevdiğiniz kişiyle adliyeye gidip işleri sessizce resmileştirmenin ne kadar kolay olduğunu düşünmeden edemedim. Mount Astra'nın kalbindeki tarihi iki katlı binaya gidip, iki kişi olarak girip tek kişi olarak çıkabilmeyi.

Bir an için, kısa beyaz bir gelinlik ve anlamsız bir duvak hayal ettim, çünkü neden olmasın ki? Ve kırmızı ruj. Her zaman kırmızı ruj.

Hayalimde sadece ikimiz varız. Hayatlarımız sevdiğimiz ve değer verdiğimiz insanlarla dolu, ama bu anın, her gün büyük ve küçük değişikliklerin yaşandığı bir binada gizlice gerçekleşmesi fikrini seviyorum. Birliğimizin bir sözleşme, bir söz olduğunu ve hiçbir şekilde bir gösteri olmadığını.

Tarayıcıyı kasıtlı olarak Bram'ın gelen kutusunun yanında açık bırakıyorum, çünkü yaptığım neredeyse her şeyin bir nedeni var.

Pencere kenarında dikenli armutum duruyor çünkü Bram, bu mevsimde ofisinin aydınlatmasının ideal olduğunu ve bu ofisin artık bizim olduğunu söyledi. Ayrıca benim izlerimi taşımasını seviyor. Toprak biraz kuru görünüyor, bu yüzden spreyci şişesini çıkarıp ona biraz su serpiyorum.

Umut etmek aptalca geliyor, ama parlak kırmızı saksıdaki dikenli küçük şeyi her kontrol ettiğimde, her küçük değişikliği ve gelişmeyi not alırken biraz heyecanlanıyorum. Her şey çok ince hissediliyor, ama Bram bana bu bahar bir gün uyanıp onun bir anda çiçek açtığını göreceğimize söz verdi. Ve o ana kadar onu her gün izleyeceğimiz için, Bram ve ben, çiçeklerinin aniden açmış gibi görünse de, aslında aylardır her gün yavaş yavaş ışığına kavuştuğunu bileceğiz.

Kaktüsü pencerede bırakıp masaya geri dönerek dizüstü bilgisayarımı ve şarj aletimi alıyorum, Bram'ın tarayıcısında açık olan web sayfasına son bir kez bakıyorum ve bunu gören herkes için bu sessiz ve tamamen gayri resmi teklifin ani gelebileceğini biliyorum, ama Bram ve benim için, yabancılar olarak tanışmamız ile hayatımızı değiştiren derin bir bağ kurmamız arasında hiçbir zaman sıradan bir boşluk olmadı. Yani bu, yani birbirimize yasal ve bağlayıcı bir şekilde bağlanma fikri, ikimiz de ne olacağımızı bilmeden çok önce ekilmiş bir tohumdu, bu hiçbir şekilde ani değildi, ama yine de bahar gibi, bir anda aniden bereketli ve canlıydı.

Epilog

Bir Ay Sonra (Cidden)

"Bu sinsi küçük pisliklere inanamıyorum," diyor Leo, mahkeme binasının merdivenlerini ikişer ikişer çıkarken, paltosu sinematik bir şekilde topuklarının etrafında dalgalanıyor. "Gündüz vakti! Hafta içi! Bazılarımızın işi var!"

"Sen hiç çalışmıyorsun gibi görünüyor," diyor Sloane. Bu suçlama, bozkırda dondurucu soğukta dışarıda konuşmaya çalışırkenki o karakteristik nefes nefese kalma haliyle birlikte geliyor.

"Cidden, son dakikada bir yedek öğretmen bulmak zorunda kaldım," diye şikayet ediyor Joey. Aslında, bu öğleden sonra dersini kaçırmayı içten içe umursamıyor. Öğrencileri şu anda İkinci Sanayi Devrimi'ni işliyorlar ve o, seyircilerin önünde *laissez-faire* kelimesini heceleme zorunda kalmaktan nefret ediyor.

"Önce bizi davet etmediler," diye şikayet ediyor Alessandro. "Şimdi de bir saat sonra nöbetim var, bu da Bram ve Maddie'nin her şeyi çabuk halletmesi gerektiği anlamına geliyor."

"*Hızlı* olmak, mahkeme binasında yapılan bir düğünün, hatta onların ilişkilerinin özü *değil* mi?" diye soruyor Leo, mahkeme binasının kapısını açarak. "Burada olduğumuza inanamıyorum. Tanıdığımız birinin *Fransızlar gibi* mahkeme binasında evlendiğine inanamıyorum."

Sloane'ın telefonu çalıyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor. Karşı tarafta ses duyduğu anda göğsü sıkışır. "Evet, bu yıl hayır amaçlı randevu müzayedesine katılıyorum. Hayır, Lucien'in RSVP kartında ne yazarsa yazsın, onun eşlikçisi olarak katılmayacağım."* Gözlerini devirerek telefonu kapatır ve gruba geri döner.

" 'da yine şeytan yumurtası olacak mı diye sordun mu?" Joey kulağına fısıldadı. *

Sara, Asher ve üç çocukla birlikte kapının hemen içinde duruyor.

"Çiçek kızları olacağız," diye Letty, kimse konuşma fırsatı bulamadan Andromeda Kulübü'ne duyurur ve Berry de aynı fikirde olduğunu belirtmek için, Bram'ın serasından topladığı çiçek yaprakları, yapraklar ve kesilmiş otlarla dolu bir sepeti havaya kaldırır. Joey, rastgele bitkilerin altından plastik ambalajlı birkaç peynir diliminin görüldüğünü fark eder ve Berry'ye onaylayıcı bir şekilde başını sallar. Oyuncu oyuncuyu tanır.

Bu sırada Sara, kara gözleriyle dehşetle onlara bakarken, Asher arkasında sessizce gülüyor.

"Bram çok kızacak," diye gülmekten boğulan Asher. "Aman Tanrım."

Sara ellerini kaldırır. "Nasıl oldu da... Bu *gizli* bir tören olmalıydı, özel bir şey, sadece aile üyeleri..."

"Birincisi, Andromeda Kulübü'nün bir aile olmadığını nasıl ima edersin?" diye sorar Leo. "İkincisi, eğer bu bir sır olsaydı, neden masasındaki ajandaya yazmış olsun ki?"

ve ofisine girip masasına oturan herkesin görebileceği bir yere yazdırdı?"

"Neden masasındaki ajandaya bakıyordun?"

Leo ona, *lütfen, tartışmamız gereken daha önemli şeyler var* der gibi bir bakış attı. "Bize şimdi nereye gideceğimizi de söyleyebilirsin. Asil Dr. Loe'nun, sonunda biri onun önünde kırmızı ruj sürdüğü için tüm övgüye değer ahlakını kirletmesini kaçırmayacağız. Gidelim mi?"

Sara, hala gülmekten yardım edemeyen nişanlısına bir bakış atar ve iç geçirir. "Tamam. *Siktir*. Tamam. Bu taraftan."

Bir sürü gibi, mermer zeminli adliye binasında yürürler ve kapalı bir kapı olan bir odaya varırlar. İçeriye girerler — Leo, Sara ile tartışır, Fern ikizlere herkes dışarı çıkana kadar çiçek yapraklarını atmamalarını hatırlatmaya çalışır — ve Bram ile Maddie'nin bir mahkeme çalışanına klipsli dosya verdiklerini görürler. Çok kısa boylu bir yargıç podyumun arkasında beklemektedir.

Bram ve Maddie birlikte dönerler ve Bram'ın kulakları takım elbisesinin üstünde parlak kırmızıya döner.

Ayağa kalkar ve mahkeme salonunda diğer Andromedalara doğru büyük adımlarla yürür, koridorun ortasında Leo ile karşılaşır.

"Hayır," diyor Bram. "Hiçbir koşulda olmaz. Bu *özel bir şey* olmalı."

"Ben özelim," diye sızlanır

Leo. "Hayır."

"Ve Sara burada olabilir," diyor Leo somurtarak. "Ve Asher. Ve Fern. Fern okulda olmalı, Bram. Tıpkı ikizlerin gibi. Genç zihinlerin entelektüel gelişimini yok etmeyi, arkadaşlarını önemsemekten daha çok önemsedğini mi söylüyorsun? En eski arkadaşlarını?" Andromeda Kulübü'nü işaret ediyor ve kulüp üyeleri hemen yaralı, gözleri fal taşı gibi açılmış bir dostluk pozu veriyorlar. Joey, Bram'ın beynine doğrudan paten partileri ve kafeteryadaki kare pizza dilimlerinin anılarını aktarmaya çalışır.

Maddie Bram'ın yanına gelir ve kolunu onun koluna geçirir. Üzerinde kısa, şeffaf beyaz bir elbise vardır.

Altında bir slip bulunan pileli tül ve arkada dramatik bir fiyonkla bağlanan ve arkada dikişli şeffaf siyah tayt giyen bacaklara doğru dökülen kalın siyah kadife kurdele. İnci noktalı kısa siyah gelinlik duvağı ve kırmızı gülümsemesiyle, tüvit takım elbise ve sevilen brogues ayakkabılarıyla Bram'ın yanında duran çift, daha farklı görünemezdi.

"Onların burada olmalarını seviyorum," diyor Bram'a, hala Andromedalara gülümseyerek. "Bu, seni sevdikleri anlamına geliyor."

"Onların sevgisi nane bitkisi gibidir!" diye tıslar Bram ve Bram'ı tanıyan herkes bunun bir iltifat *olmadığını* bilir.

Hepsi, özellikle Leo, ona büyük, hüznü gözlerle bakmaya çalışır ve Leo'nun büyük gözleri, papanın bile bir an için *sola scriptura'yı* düşünmesine neden olabilir.* Kazanacaklar. Bunu biliyorlar.

Bram daralmış bakışlarıyla onları süzer ve sonunda derin bir nefes alarak, "*Peki*" der.

"Seni sevdiğimiz için buradayız!" diyor Leo ve diğerleri de aynı fikirde olduklarını belirtiyorlar, ancak Joey hariç, o çoktan ağlamaya başlamış. O düşünlerde hep ağlar.

Telefonunu sessize almıştır, ama Bram ve Maddie ön tarafa doğru ilerlerken, küçük, buruşuk yargıcın onları beklediği yerde, telefonu cebinde titrer. Joey dikkatlice telefonu çıkarır ve kanını donduran bir mesaj görür.

RILEY: Muayenede ölçülerimin çok büyük olduğunu söylediler ve planlanmamış bir ultrason için beni geri götürdüler.

RILEY: İkizlermiş.

İkiz mi???

Siktir, siktir, bitti işim, ne oluyor lan? Bram'ın pratik yapmak için ikinci bir doldurulmuş gelincik bile olmadığını düşünüyor. Olamaz. Tanrım.

Podyumun önünde Maddie ve Bram yargıcın sözlerini dinliyorlar, gizlemedikleri heyecan ve sevgiyle birbirlerine bakıyorlar ve sonra yeminlerini tekrarlamaya başlıyorlar,

Ŗu anda ömür boyu sadakat ve bağlılık kararı alıyorlar.

Herkes pŖtklerinde alkıŖlar ve ıslık çalar — ikizler hariç, onlar yüzlerini buruŖturur — ve Joey panik içinde olsa da en yüksek sesle ıslık alar.

Sonra dıŖarı çıkarlar, ikizler avuç dolusu hellebore yaprakları ve kekik atarlar ve Bram ile Maddie sırf eğlence olsun diye bir kez daha pŖrler. Bram Ŗimdi hepsine gülümsüyor, onların dünyadaki en iyi arkadaŖları olduğunu açıkça hatırlamıŖ ve soğuk havada, kırmızı dudaklı gelini kolunun altında, adliye merdivenlerinde Ŗyle diyor: "Cole McKenney'nin burada olmaması çok kötü."

Yanında Leo ığlık atar.

Ve bir Ŗekilde ikizlerin Fern ile birlikte gitmesi, diğer herkesin ise düğün fotoğrafları için The Dry Bean'e gitmesi kararlaŖtırılır, ancak Joey, ikiz meselesini birlikte halletmek için Riley'nin evine gider.

"En güzel gün m?" diye sorar Bram'a, mavi gökyüzünün altında soğuk havada arabasını aramaya gitmeden önce.

Bram ona geniŖ, yakıŖıklı bir glmsemeyeyle gülümser ve Maddie'yi daha da yaklaŖtırarak onu adliye binasının önünde eğirir.

"Hayatımın en güzel günü. "—

Teşekkürler

Bu kitabı yazmak baş döndürücü bir heyecan oldu ve geçen yıl boyunca bize destek olan herkese teşekkür etmek istiyoruz (ve bir kitapta çok fazla klişe kullandığımızı veya sorunlu insanlarla dolu başka bir küçük kasaba yaratmamız gerekmediğini ya da elbette *bir aşk romanına dipnotları koymamamız gerektiğini*, çünkü kim böyle bir şey yapar ki* söylemediler).

Her zamanki gibi, her zaman destekleyici olan, programımızı yöneten, bizi cesaretlendiren, sakinleştiren ve biz tüm bu zorlu işlerle uğraşırken cesurca geleneklerle savaşan John Cusick'e sevgilerimizi sunuyoruz. Ve editörümüz May Chen'e de çok büyük sevgilerimizi sunuyoruz. Kendisi iyi niyetle Kansas'ın Mount Astra kentinde bize katıldı, Bram ve Maddie'nin hikayesini daha da etkileyici hale getirebileceğimiz tüm yolları buldu ve Leo'yu bizim kadar seviyor.

HarperCollins ekibine, bizim kelime ve dipnot yığınımızı tam bir kitaba dönüştürdükleri için teşekkür ederiz! Alessandra Roche, tüm soruların cevabını bilen kütüphaneci olduğu için; DJ DeSmyter, Kelsey Manning ve Julie Paulauski, kampüsün her yerine bizim iyi kızımızın adını yaydıkları için; Diahann Sturge-Campbell, bu kitabın iç tasarımını çok güzel yaptığı için; Hope Breeman, Andrew DiCecco, Brittani DiMare ve Hope Ellis, profesörlerin hayallerini gerçek bir kitaba dönüştürdükleri için. Ayrıca Natalia Sanabria ve Kerry Rubenstein'a

en iyi kapağı yaptıkları için ne kadar teşekkür etsek azdır. Maddie bile onayladı, ve inanın bize, o fikirleri bol biridir.

Ayrıca, bilim, ekoloji, kampüste kimlerin kimlerle çıkabileceği, öğretim üyelerinin hizmet yükü ve toprak monolitleri hakkında bizimle konuşan Dr. Laci Gerhart ve Dr. Ann Rossi-Gill'e de teşekkür ederiz! Ayrıca, kampüs kedisi Max'e *edebiyat* diploması veren ve bu şakayı onlardan çaldığımız Vermont State Üniversitesi'ne de teşekkür ederiz. St. Louis'deki okuyucuya, Gentry adını anmamıza izin verdiği için çok teşekkür ederiz. kitabının baş kötü adamı, ve bizim

Lawrence, Kansas şehrine olan sonsuz sevgimiz için, * Mount Astra'ya ilham kaynağı olduğu için.

Ashley Lindemann, Flavia Vazquez, Serena McDonald ve Candi Kane'e bizi her zaman yazmaya teşvik ettikleri ve Canva, Mailerlite, gelen kutuları vb. uzaklaştırdıkları için teşekkür ederiz. Sizler olmadan bunu gerçekten başaramazdık.

Kolektif beyin takımımıza çok şey borçluyuz: Tessa Gratton, Adib Khorram, Ashley Lindemann, Nana Malone, Natalie C. Parker, Erica Russikoff ve Flavia Vazquez. Ve bunu yazarken bize sarılmalar, tavsiyeler veya serotonin dolu TikTok'lar veren hayatımızdaki tüm insanlara büyük sevgilerimizi sunuyoruz: Aubrey Bondurant, Megan Bannen, Kenya Goree Bell, Jo Brenner, Becca Mysoor, Kennedy Ryan, Jean Siska, Nisha Sharma, Nikki Sloane, QB Tyler, Rebekah Weatherspoon, Julia Whelan ve Julian Winters ile Ashley Brown, Marianne Devin, Kate Fasse, Juliet Johnson, Ariel Larson, Ashley Meredith, Morgan Moore ve Carley Morton.

Ailelerimiz! Bob ve Gail, Liz ve Bob, Emma, Roger, Vivienne ve Aurelia, Ed Bisceglia, Dana, Doug, Sandra, Kathie ve Milt. Ve bize en yakın olanlar: Ian, Josh, Noah ve Teagan. Bu yıl bir milyon kelime yazmayı bir şekilde başarırken bize liken gibi sabır gösterdiğiniz için teşekkür ederiz. Artık üniversite öğrencilerinin uyku alışkanlıklarını bırakacağımıza söz veriyoruz.

Son olarak, küçük çocuklarla çalışan öğretmenlerden, yükseköğretimde eleştirel düşünme ve merak uyandıran profesörlere kadar tüm eğitimcilere teşekkür etmek istiyoruz. ed.* Tüm araştırmacılara, yardımcı öğretim görevlilerine, kütüphanecilere ve özellikle de eğitimde öğle yemeği, hesap tabloları, sigorta ve temizlik gibi işleri mümkün kılan tüm destek personeline teşekkür ederiz. Sizler iyiden de ötesiniz, en iyisisiniz.

Yazarlar Hakkında

Her şey bir dizi klişeyle başladı: tek bir yatak, zoraki yakınlık ve biraz da düşmanlıktan aşka dönüşme hikayesi. On yıl sonra, **JULIE MURPHY** ve **SIERRA SIMONE** en iyi arkadaşlar ve *USA Today*'in en çok satan kitapları *A Merry Little Meet Cute* ve *A Holly Jolly Ever After*'in ortak yazarları oldular. Julie, *Dumplin'*, *If the Shoe Fits* ve *Dear Sweet Pea* gibi her yaşa hitap eden kitaplar yazıyor. Sierra ise *Priest*, *American Queen* ve *Salt Kiss* gibi birçok kitabın yazarı. Julie ve Sierra, yazmadıkları zamanlarda ailelerini birlikte tatile çıkmaya zorlamaktan ve keyifli kötü filmler izlerken çeşitli turtalar yemekten hoşlanıyorlar.

hc.com adresinde harika yazarları, özel teklifleri ve daha fazlasını keşfedin.

Julie Murphy ve Sierra Simone'un diğer eserleri

A Merry Little Meet Cute

Los Angeles Gibi Bir Yer Yok (Temmuzda Bir Noel Notu novella)

Mutlu Son

Denizler ve Selamlar (A Christmas Notch in July novella)

Jingle Bell Mingle

*AVONBOOKS

Avons [From the Heart](#) haber bültenine katılarak
ödülleri kazanın, özel içeriklere erişin ve daha
fazlasını elde edin!

SIGN UP NOW

Telif

Bu eser bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

İYİ BİR KIZ OLMANIN TEMELLERİ. Telif hakkı © 2026 Bittersweet Media LLC ve Sierra Simone'a aittir. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri kapsamında tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretleri ödeyerek, bu e-kitabın metnine ekrandan erişme ve okuma hakkını münhasır olmayan, devredilemez bir şekilde elde etmiş bulunmaktasınız. Bu metnin hiçbir kısmı, HarperCollins e-books'un açık yazılı izni olmadan, elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz veya depolanamaz.

Bu yayının herhangi bir yazarı, katkıda bulunanı veya yayıncısının münhasır haklarını sınırlamaksızın, bu yayının yapay zeka (AI) teknolojilerini eğitmek için izinsiz kullanımı açıkça yasaktır. HarperCollins ayrıca, Dijital Tek Pazar Direktifi 2019/790'ın 4(3) maddesi kapsamındaki haklarını kullanır ve bu yayını metin ve veri madenciliği istisnasından açıkça hariç tutar.

Avon, Avon & logo ve Avon Books & logo, Amerika Birleşik Devletleri ve diğer ülkelerde HarperCollins Publishers'ın tescilli ticari markalarıdır.

hc.com

İLK BASKI

Kapak tasarımı: Kerry Rubenstein

Kapak illüstrasyonu: Natalia Sanabria

Harita: The INKfluence LLC

Kitap boyunca yer alan illüstrasyonlar ve sanat eserleri @ channarongsds;

Oleksandra; michaelray back; Raman Maisei; Veronika; Kate; amorroz; Oleksandr

Babich; Kamenuka; SQB

Creation; Morphart; Natasha-Chu; Good Studio; Sad; vectortatu; guly-art; croisy; Adndrii_Oliinyk; Turaev; Pagina; francovolpato/Stock.Adobe.com ve bioraven; Canicula; Arthur Balitskii; Natalia Samdiuk; Intellegent Design; Anastazja91/Shutterstock.com

Dijital Baskı OCAK 2026 ISBN: 978-0-06-333839-5

Sürüm 10222025

Baskı ISBN: 978-0-06-333837-1

Yayıncı

Avustralya

HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street
Sydney, NSW 2000, Avustralya
www.harpercollins.com.au

Kanada

HarperCollins Publishers Ltd.
Harlequin Enterprises ULC_
www.harlequin.com
Bay Adelaide Centre, East Tower 22
Adelaide Street West, 41. Kat
Toronto, Ontario, M5H 4E3_
www.harpercollins.ca

Hindistan

HarperCollins India
A 75, Sector 57
Noida
Uttar Pradesh 201 301_
www.harpercollins.co.in

İrlanda

HarperCollins Publishers
Macken House,
39/40 Mayor Street Upper,

Dublin 1, D01 C9W8, İrlanda www.harpercollins.co.uk

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers Yeni Zelanda
Unit D1, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632 Auckland,
Yeni Zelanda_
www.harpercollins.co.nz

Birleşik

HarperCollins Publishers Ltd.
1 London Bridge Street
Londra SE1 9GF, Birleşik
Krallık_
www.harpercollins.co.uk

Amerika

HarperCollins Publishers Inc.
195 Broadway
New York, NY 10007_
www.harpercollins.com

- * Resmi olarak, Andromeda Kulübü, Leo'nun onların her zaman Andromeda Caddesi'ndeki Joey'nin evinde takıldıklarını fark etmesinden sonra, on birinci sınıfta kuruldu. Joey, bir grup ismine sahip olduğu için o kadar heyecanlanmıştı ki, hemen orada Andromeda Kulübü tüzüğünü hazırladı.

* "En güzel gece," çeviri Leo'nun hazırlık okulunda öğrendiği Latince'den.

- * — Leo'nun hiç tanışmadığı ve Cole'un taşındığı yıl tesadüfen Mount Astra Lisesi'ne transfer olduğu için gerçek olduğuna inanmadığı Cole McKenney hariç.

* *Lonesome Dove*'daki salonun adı The Dry Bean. *Lonesome Dove*, Robbie'nin en sevdiği kitap, TV programı ve konuşma konusudur. Hiç ata binmemiş ve ineğe yaklaşmamıştır.

- * 1923 yılında kurulan Saint James Chocolate Co., Missouri, Kansas City'nin merkezinde küçük bir şekerleme dükkanı olarak başladı ve şimdi belirsiz bir şekilde kötü bir çikolata şirketler grubu haline geldi.

* Öyleydi.

- * Bilim, Teknoloji, Mühendislik ve Matematik kulübü, amaçları için bir GoFundMe kampanyası başlatmaya çalıştı, ancak kedilerden nefret eden biri tarafından yazılmış bir üniversite kuralını ihlal ettiler. Muhtemelen.

- * Kansas'ın Stull kasabasının bir cehennem ağı olduğu söyleniyor. (Bu söylenti 1970'lerde Mount Astra öğrencilerinin kendisi başlatmıştı.)

- * Leo Saint James'in, Leo'nun mezuniyet balosuna eşlik eden kız arkadaşı kuşkonmaz alerjisi nedeniyle tedavi görürken, aynı otoparkta molasında olan bir hemşireyle bekaretini kaybettiği söylenir.

- * Joey Fucking Kemp'in bekaretini kaybettiği otopark, ardından Bram'ın bekaretin nasıl bir kavram olduğu hakkında sarhoş bir konuşma yaptığı yer. Konuşmanın ardından kutlama için waffle yenildi.

- * Hope Channel, Hope After Dark ve Hope Greeting Cards and Gifts'in tatil sezonunda güçlü bir ana şirketi. Genel merkezin, resepsiyon personelinden Aralık ayı boyunca elf kıyafeti giymelerini istediği söyleniyor.

- * Hope Channel'ın viral hit'i *Duke the Halls* ve onun s a y ısız devam filmleri ve yan ürünlerini izleyin.

- * Doğrulanabilir bir gerçek. Bir zamanlar Ashes to Asher adlı bir Tumblr hesabı vardı ve bu hesapta atmosfer bilimcisine karşılıksız aşkını anlatan anonim gönderilerle doluydu. Ayrıca, Asher'ın bir yıl boyunca NOAA'nın yeraltı *Hotties* duvar takviminde yer aldığına dair (doğrulanamayan) bir söylenti de var; bu takvimi bulmak, birçok bilim meraklısı için kutsal bir hazine gibidir.

- * Leo'nun ebeveynlerinin düğün hediyesi, 35.000 dolarlık bir hediyein uluslararası bir çikolata şirketine sahip olmayanlar tarafından abartılı bulunabileceğini unutmuşlardı.

* Bram hiç kimseye borçlu olmamıştır.

* "Cennette hizmet etmektense cehennemde hüküm sürmek daha iyidir" gibi.

- * Gençlerin, yaklaşan özerkliğin yokluğunu  yüz metre uzaklıktan koklayabildikleri gözlemlenmiştir.

- * Evet, INK. Açgözlü bir menajerin elinde trajik bir sonla karşılaşan, 2000'lerin başında büyük hayranlık uyandıran erkek müzik grubu. Daha fazla bilgi için Dominic Diamond'ın *The Rise and Fall of INK* ve Nisha Sharma'nın *Redemption Tour: How the Former Bad Boy of INK Rehabilitated His Career and Found Love Through the Miracle of Christmas Movies* adlı kitaplarına bakabilirsiniz.

* Kültürlü olmayan domuzlar.

* İnsanlar arasında bir aziz.

- * Saint James ailesinin telepati yeteneği ünlüdür ve Saint James Chocolate Co.'nun şu anda milyar dolarlık bir şekerleme devi olmasının nedeni olduğu söylenir. Aynı zamanda çok sinir bozucudur.

* Kesinlikle yaptılar.

* Yanlış. Öğrenci sağlık merkezindeki tesisat kötü çünkü o yer lanetli.

- * Fakülte el kitabında bulunmayan, ancak Astra Üniversitesi'ndeki her profesörün kalbinde ve ruhunda bulunan gayri resmi bir kural.

* Bu mükemmel bir gömlek. Not yok.

* Bram tam bir yetişkin olarak doğdu.

- * — Leo senin onun olduğunu karar verdiğinde, ne kadar mantıksız olursa olsun, sen onundur.

* Kuş sapıkları.

* Yarasa sapıkları.

* Arı sapıkları.

* Böcek sapıkları.

* Yosun sapıkları.

- * Ayrıca Leo ve Sloane'ın üniversite yıllarında yaşadıkları aile evinin bodrum katının adıdır. Orijinal Viper's Den, ilk Best Night Ever'ın orijinal yeri olabilir veya olmayabilir.

- * Toplananların büyük çoğunluğu eğitim alanında çalışıyorsa, bu önemli bir sorudur.

- * Stinkhorn ailesinin Latince adı: Phallaceae. 1500'lerde ilk olarak *fungus virilis penis effigie* olarak adlandırılan bu *mantar*, daha sonra "pricke mushroom" ve "Hollanders workingtoole" olarak adlandırılmıştır. (Penis gibi görünür.)

- * — Bram Loe, korku filmleri konusunda kötü şöhretli bir bebektir ve bunu yetişkin olarak hiç itiraf etmemiş olsa da, 2002'de üç bölümlük TV mini dizisi *Rose Red*'i izlediğinden beri tek bir korku filmini bile sonuna kadar izleyememiştir.

* İnce bağırsağın bir parçası. Dr. Alessandro bunun çok zor olacağını söylüyor.

- * Söz konusu telefon görüşmesinde LBJ, "fermuarın bittiği yerden" birkaç santim daha uzatılmasını ve ardından "kık deliğine" geri dönülmesini istedi. Ayrıca çok fazla geğirdi.

* İlginç bir gerçek: Letty ve Berry'nin gerçek isimleri Laurentide ve Beringia'dır, çünkü Sara'nın en sevdiği Son Buzul Maksimum ünlülerinden esinlenerek bu isimler verilmiştir.

- * Doldurulmuş ermin, bir asır önce Rossi-Gill Doğa Tarihi Müzesi'nden şaka amaçlı çalınmış ve onlarca yıl boyunca Astra Üniversitesi'nin öğrenci yurtlarında dolaştırılmış. Tekrar ortaya çıktığında, müze onu artık istemiyordu ve kampüsün beyaz fili olarak yeni bir hayata başladı, farklı binalarda bırakıldı ve ara sıra atıldı, ancak daha sonra gizemli bir şekilde tekrar ortaya çıktı.

- * Taksidermi yapılmış bir gelinciğin kıcını silmeye çalıştıysanız, buradaki hızı takdir edeceksiniz.

- * Bunlar iğrenç bir nedenden dolayı oradadır ve nedenini Google'da aratırsanız, bir insan olarak değişeceksiniz. Ayrıca bakınız: *kaka bıçağı*.

- * Bu, Leo'nun çabalamaması nedeniyle değil, şok edici bir şekilde yanlıştır. Leo ile gazeteci Dean Holmes arasında bir görüşme gerçekleşti, tabii Mount Astra'nın en uygun bekarlarını sıralamak gazetecilik olarak adlandırılabilirse. Ancak bu görüşme, parasal olmaktan çok cinsel nitelikteydi.

- * Bu unvan en iyi ihtimalle tartışmalıdır. John Stickney, bölgedeki önde gelen halı döşeme şirketinin sahibidir, ancak bunun tek nedeni ana müşterisinin üniversite olması ve tüm kampüsü yeniden halı döşemeyi bitirdiğinde, genellikle yeniden başlama zamanının gelmiş olmasıdır. Gerçekten saygıdeğer bir iş.

- * Her yaştan çocuğu olan ebeveynler bilir: telefonunuzdaki fotoğraflar özel değildir.

- * Barları gerçek bir balta ile girip eşyaları ve içki şişelerini parçaladığı bilinen bir kadın hakları savunucusu ve içki yasağı savunucusuydu. Fon toplamak için minyatür hatıra baltaları sattı ve korse giymeyi reddetti. Bir ikon.

* *Çirkin ördek yavrusu*, genç Bram Loe'yu tanımlamak için nazik bir tabirdir. *Zorbaların rüyası* daha doğrudur. Onuncu sınıf öğrencisi Leo Saint James'e sorabilirsiniz.

- * — Persimmon Hill, Sloane'ın eski kocasına ait mülkün adıdır. Méchant ailesi, tenis kortları, şelale havuzları ve misafir evlerinden oluşan bu kompleksi, inşa edilmesi için yıkılan çiftlik evinden dolayı gayri resmi olarak "Çiftlik" olarak adlandırır.

- * Riley Kemp, Astra Üniversitesi kürek takımının kaptanı olmadan önce, on yedi yaşında dizinden sakatlanan rekabetçi bir artistik patinajcıydı. Kemp'lerin bebeklerine isim vermek, karşılıklı anlaşma ile ona düşüyor. (Joey ise akvaryum balığına isim veriyor.)

- * Maddie, çocukluğunun en sevdiği oyuncacı olan, karnına tenis raketi işlenmiş, markasız bir Care Bear'ın, üniversitede bir barda izlediği çok pornografik bir anime'de gördüğü bir pozisyonu elde etmek için kama yastığı olarak kullanılmasıyla hala rahatsızlık duyuyor.

- * Kütüphanenin daha az pitoresk olan arka tarafında, çöp konteynırlarının bulunduğu yerde yasak bir kedi kapısı vardır. Junie ayrıca yasak bir kedi yatağının yanına yasak kedi maması koyar. Kedi kapısı, örümceklerin bile girmeye cesaret edemediğı kadar ürkütücü bir depo odasına açıldığı için, bu gizli düzenleme keşfedilmeden kalır.

- * Proteinleri veya benzeri şeyleri üreten hücre mekanizması. Bilim, Bram'ın aşk dilidir ve Maddie ödevini yapmıştır.

- * — Mount Astra'da kimse bu dönen tohumlara samara demiyor. Onlar helikopterler.

- *
— Mitokondri, hücrenin enerji merkezidir.

- *
 - Bram, *mitokondri* çoğul formu olduğu için *mitokondrinin* hücrenin enerji merkezi *olduğunu* bilmenizi ister.

* En iyi sweatshirt'ler Bram'a aittir, bu da dahil.

- * Sloane, on sekiz yaşımdan beri her yıl Saint James Vakfı'nın yıllık galasında düzenlenen hayır amaçlı randevu müzayedesine katılmaktadır ve her yıl Lucien Méchant, Sloane ile randevu için teklif verip kazanmaktadır. Bu, on altı yıldır ilk kez serbest bir ajan olarak katılacağı ilk müzayededir.

- * Joey, her yıl galayı iple çekiyor, çünkü orada tek gerçek aşkı olan, portakal havyarı ve yenilebilir altın parçacıkları serpilmiş şeytan yumurtalarıyla yeniden bir araya gelebiliyor. Riley'e, o yumurtaların tarifini bilen kişiyle tanışmadıkça, ondan asla izin almayı düşünmediğini söyledi. Riley bunu onayladı ve izin belgesinin her zaman Tessa Virtue ve Scott Moir olacağını söyledi. Aynı anda.

- * Joey Fucking Kemp'in Avrupa tarihi derslerinde dikkatini vermeyenler için, *sola scriptura*, kutsal kitapların inananlar için tek otorite olması gerektiği şeklindeki Protestan doktrindir. Bu, papa ve arkadaşlarının da söz sahibi olduğu *sola pointy-hat-a* şeklindeki Katolik doktriniyle tezat oluşturur.

* Best Night Ever tarafından sunulmuştur.

- * Ama kim romantik ilişkilerinin Tolkien'in ekleri gibi olmasını istemez ki?
Kendi dilimizi icat etmeye çok yaklaştık.

* LFK!

* Julie, Profesör Jocks, Dr. Payne ve Dr. Salih'e teşekkür etmek istiyor. Sierra ise kendisine matematik öğretmeye çalışan eski rahibe Bayan Wurtz'a ve *Hamlet*'i tanıştırdığı için Bayan Greiner'a teşekkür etmek istiyor.

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

 Kapak: İyi Bir Kız Olmanın Temelleri, Julie Murphy
ve Sierra Simone.